This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

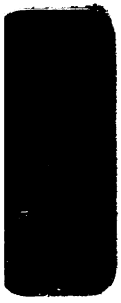

UNIVERSITEITSBIBLIOT
900000089

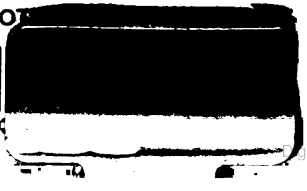

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

EMENDATIONES

IN

SUIDAM:

IN QUIBUS

PLURIMA LOCA

VETERUM GRAECORUM,

SOPHOCLIS et ARISTOPHANIS

In primis,

Cum explicantur, tum emaculantur.

PARS TERTIA.

SCRIPSIT

IO. TOUP, A. M.

Ecclesiæ S. MARTINI, cum Capella de Loo,
in Agro CORNUBIENSI, Rector.

LONDINI,
Prostant venales apud J. NOURSE, in *The Strand.*
MDCCLXVI.

Digitized by Google

Digitized by Google

ERVDITISSIMO. PRAESVLI.

GVLIELMO.

EPISCOPO. GLOCESTRIENSI.

OB.

INSIGNEM. BENEVOLENTIAM.

ET.

SINGVLAREM.

IN.

LITERIS. PROPAGANDIS.

ALACRITATEM.

HAS. EMENDATIONES.

IN.

SVIDAM.

OBSEQVII. SVI.

PIGNVS. ET. MONVMENTVM.

D. D. D. C. Q.

AVCTOR.

Digitized by Google

Digitized by Google

Lectori Erudito S.

TANDEM aliquando prodit tertia pars noſtrarum Emendationum, quæ Suidam claudit. Sed hæc Sparta, quam noſtram jam voco, pluribus exornanda eſt. Nam Suidas eſt penu Græcarum deliciarum, quæ, quo magis inſpexeris, eo magis te capient. Verùm hæc non in manibus noſtris, ſed in genibus deorum ſita ſunt. Libet autem in antecurſu inſignem locum Diodori Siculi, de quo nos ſupra ad v. Ἀποστολὰς, hic paulo accuratius recognoſcere, atque ad incudem revocare. Nam profecto hominis ingenui, ſi quid aliud eſt, ita vineta ſua cædere, ut quæ prava ſunt corrigat, et quæ minus emendata ſunt emendet. Locus autem Diodori

Digitized by Google

Digitized by Google

Lectori Erudito S.

TANDEM aliquando prodit tertia pars noſtrarum Emendationum, quæ Suidam claudit. Sed hæc Sparta, quam noſtram jam voco, pluribus exornanda eſt. Nam Suidas eſt penu Græcarum deliciarum, quæ, quo magis inſpexeris, eo magis te capient. Verùm hæc non in manibus noſtris, ſed in genibus deorum ſita ſunt. Libet autem in antecurſu inſignem locum Diodori Siculi, de quo nos ſupra ad v. Ἀποσολὰς, hic paulo accuratius recognoſcere, atque ad incudem revocare. Nam profecto hominis ingenui, ſi quid aliud eſt, ita vineta ſua cædere, ut quæ prava ſunt corrigat, et quæ minus emendata ſunt emendet. Locus autem Diodori

Digitized by Google

ita legitur lib. xiii. cap. 67. Τῶν ὃ ἐν ταῖς τριήρεσι ποιησάμενων τὸ προσαχθὲν, καὶ τῶν πλοίων τὰ μὲν σωζομένα ταῖς ἀποσολαῖς, τὰ δὲ ἀπὸ τῶν χρωμένων ταῖς σιδηραῖς χερσὶν, ἔτι δὲ βοὴν ἐξαίσιον ποιούντων, οἱ μὲν καθὰ τὴν πόλιν ὄντες Πελοποννήσιοι, καὶ πάντες οἱ τὴν ἀπάτην ἀγνοοῦντες, ἐξεβοήθουν ἐπὶ τὰς λιμένας. Ubi verbum quod excidisse monueram, ita tandem restituendum esse video: Καὶ τῶν πλοίων τὰ μὲν σωτηριόμενα ταῖς ἀποσολαῖς ΕΜΠΙΠΡΩΝΤΩΝ, τὰ δὲ ἀποσπώντων ταῖς σιδηραῖς χερσὶν. *Classiariis naves quidem eas, quæ usu attritæ erant, incendentibus, alias autem ferreis manibus abstrahentibus.* Qua quidem emendatione nihil verius. Respexit, ut solet, Diodorus ad Polybium lib. i. p. 76: Πειθένην δὲ Καρθάλωνα, τὸν ποιησάμενον τὸν ἐπίπλουν ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν, ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΝ ΕΜΠΙΠΡΩΝΤΟΣ, ΤΑ ΔΕ ΑΠΟΣΠΩΝΤΟΣ ΤΩΝ ΠΛΟΙΩΝ, μεγάλως συνέπεσε γενέσθαι ταραχὴν περὶ τὸ τῶν Ῥωμαίων στρατόπεδον. Quæ plane gemella sunt. Atque hoc primum. Deinde vide alterum locum a nobis procuratum, sed

sinistre

ſiniſtre procuratum in v. Καϊαινέσανϑ'. Eſt autem Sophoclis in Oedip. Col. ver. 1186.

Ὥϛε μηδὲ δρῶν]ά σε
Τὰ τῶν καϰίϛων δυσσεβεϛάτων, πάτερ,
Θέμις, σέ γ' εἶναι, κεῖνον ἀντιδρᾷν καϰῶϛ.

Quæ mendi manifeſta ſunt. Emendabat vir doctiſſimus in Miſcellaneis Criticis :

Τὰ τῶν καϰίϛων δυσσεβέϛατ', ὦ πάτερ.

Ego aliam viam inſiſtebam. Sed neuter rem adſecutus eſt. Scribendum ſine dubio :

Τὰ τῶν καϰίϛων ΚΑΣΕΒΕΣΤΑΤΩΝ, πάτερ.

Plato de Legib. lib. x. Κινδυνεύει πῶϛ ὁ ταύτης τ῀ δόξης ἀντεχόμενϑ πάν]ων ἂν τῶν ἀσεβῶν κεκρίϑαι δικαιότα]α ΚΑΚΙΣΤΟΣ τε εἶναι ΚΑΙ ΑΣΕΒΕΣΤΑΤΟΣ. Quare hoc rectum. Sed ad alia feſtino. In v. Κελαρίζει. Locus Jamblichi, ut videtur, in Babylonicis, quem non male emendaveram, ita tandem, ſubmonente Suida

Digitized by Google

da v. Βορβορυσμὸς, legendus et amplian-dus est, : Ἡ μὲν κάμηλος ἐγένετο διὰ χιλῶ. ὁ δὲ ἔπινε διὰ πολαμῶ ἀκύσιος, ἢ ἅτε κάτωθεν διὰ πνεύματος ὠθισμένου, ἄνωθεν δὲ διὰ ὕδατος διαφερομένου, Η ΦΑΡΥΓΞ ΕΚΕΛΑΡΥΖΕ, καὶ πολὺς ἐν τῷ στόματι ἦν βορβορυσμός. Quod fragmentum pulcherrimum est. In v. Ουτος ὕεται, vel meo vel operarum vitio res minus recte administrata est. Nam Cratini trochaicus ita rescribendus erat auctoritate Photii in Lex. inedito, quod penes me est :

Οἱ δὲ συπποάζουσι περιτρέχοντες, ὁ δ' ὄνος ὕεται.

Illi me sibilant circumcursitantes, ego vero nihil curo.

Hæc mens poetæ est. Interpretes autem pro more cæcutiunt. Nosti illud Horatii :

——— *Populus me* SIBILAT; *at mihi plaudo*
Ipse domi ———

In

In v. Στραγγεύει, laudatur nobis locus Polybii in Excerptis Ursini, ubi populus Romanus jubetur ἐλινύας ἄγειν ἡμέρας ἐννέα. Quæ paulo obscuriora sunt. Legebam, Ἐλινύσας ἄγειν ἡμέρας ἐννέα. *Otiari per novem dies.* Apollon. Rhod. I. 589.

——— Διπλόα δ' ἄπλαις
ΗΜΑΤ' ΕΛΙΝΥΕΣΚΟΝ ———

Sed jam, ut δεύτερα ἀμείνονα, quod aiunt, nihil mutandum esse video. Etym. Mag. Ἐρινύες· θεαὶ τιμωροὶ τῶν πατρικῶν ἀσεβημάτων, ἤγουν τῶν εἰς τοὺς γονεῖς ἁμαρτημάτων· παρὰ τὸ ὀρνῦσθαι τῇ ἔρᾳ γαίειν, ὅ ἐστιν οἰκεῖν ὀν τῇ γῇ ——— ἢ παρὰ τὸ ΕΛΙΝΕΤΕΙΝ, τὸ ἡσυχάζειν, γέγονεν ΕΛΙΝΥΣ ὁ Ἐρινύς, ἡ ἡσυχάζουσα, καὶ ἀντίφρασιν, τουτέστιν ἡ μὴ ἡσυχάζουσα. Vides ineptias Grammaticorum. Sed locus notandus. Nam vox Ἐλινύς non alibi occurrit. Denique, ut omnia plana et perspicua reddam, addo jam sextum locum, non ut emendem, est enim a nobis jam satis emendatus, sed ut res nostras vindicem quodammodo, et sartas

Digitized by Google

tectas conſervem. Eſt autem Sophoclis in Philoct. ver. 1326. de quo nos ſupra ad v. Εμιτρώσαλο.

Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιαδῶν.

Ubi vox illa Ἀσκληπιαδῶν, quæ excurrit, gloſſa manifeſta eſt, et ſenarium jugulat. Ego, Muſis plaudentibus, correxeram,

Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν ΑΣΚΛΗΠΙΩΝ.

Quod ſuavitate ſua ſe ſatis commendat. Sed non omnes utique aurem habemus. Nam Cl. HEATHIUS, vir in trimetris et tetrametris adprime eruditus, in Add. ad Sophoclem, vocem Ἀσκληπιαδῶν quadriſyllabam eſſe, adeoque nihil mutandum eſſe contendit. Sed fallitur vir κρίνιστος. Theognis ver. 432.

Εἰ δ' ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΑΙΣ τοῦτο δέδωκε θεός.

De Æſculapii verò filiis hic agitur, qui Ἀσκληπιάδαι dicti. Idem autem Ἀσκλήπιος et Ἀσκληπιάδης, ut Ἀμφιτρύων et Ἀμφιτρυ-

φιτρυωνίδης, Οἰδίπους et Οἰδιποδίδης. Sed hæc Cl. HEATHIO minus perſpecta ſunt. Optime ſuccurrit Scholiaſtes ad Pindar. Nem. iv. 32. cujus verba, quia haud protrita ſunt, adſcribam. Ἀμφιτρύων· ἀντὶ πατρωνυμικῶς Ἀμφιτρυωνίδης. ὁ γὰρ Ἀμφιτρύωνι ἄγεται ὁ ἀγών. Ὡς ὁ Ὅμηρος λέγει· Ὑπερίων· ἠελίοιο. ἀνὶ δὲ Ὑπερίονίδης. ὁ δὲ Εὐριπίδης·

Ὅ σοι πατέρα γ' ἀπώλεσ', Οἰδίπους δέ μοι
Χρυσῆν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

ὁ γὰρ ὁ Οἰδίπους ἤνεγκε χρυσῆν ὅρμον εἰς Ἄργος, ἀλλ' ὁ Πολυνείκης ᾧ ἔδωκεν Ἐριφύλη. ἔστιν οὖν, Οἰδιποδίδης δέ μοι, ὁ Πολυνείκης. Οὕτω δὲ τοῦτο· Οὔνεκεν Ἀμφιτρυωνίδης· Ἰόλαον γὰρ εἶπεν. ἦν γὰρ Ἰφικλέους, ὁ δὲ Ἀμφιτρύων. Qui locus egregius eſt, et noſtram emendationem mire confirmat. Verſus autem Euripidis in Alcmæone, qui vulgo inepti circumferuntur, et viros doctiſſimos eluſerunt, ita certo certius ſcribendi et interpretandi ſunt:

ΟΥ σοι πατέρα γ' ἀπώλεσ', Οἰδίπους δέ μοι,
Χρυσῆν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

Non

Non ego tibi patrem perdidi, ſed me Polynices,
Cum aureum monile Argos adtulit.

Verba ſunt Eriphylæ ad filium. Atque hæc hactenus.

EMEN-

EMENDATIONES IN SUIDAM.

II.

ΠΑΓΑΣ. δίκτυα. παγίδας. Καὶ τέτη δήπε τὸ Ἐξ Αἰχύλε, τοῖς ἑαυτῦ πλεκτοῖς ἐκπεσὼν, καὶ ἐνεχθεὶς ἐν πάγαις, ἃς ἄλλοις ὑφῆκε, τὰ ἐκ τῦ νόμε δικαίως ἔπαθε] Gatakerus in Adverſ. Poſthum. cap. 121. p. 539. legendum cenſet, "ὑφῆνε, *contexuit*. ad quam emendationem "confirmandam adducit illud Theodoreti "Dialog. cap. 24. Ἑάλως, οἷς ὑφήνας, ἄρχυσι. "*Captus es eis, quæ ipſe contexueras retibus.* "Sane τὸ ὑφῆνε melius huic loco quadrare "mihi videtur quam ὑφῆκε, et ideo emenda"tionem viri doctiſſimi probo." *Kuſterus.* Fallitur uterque. neque enim hic agitur de eo qui texerit, ſed de eo qui tetenderit. Notum Proverbium: *Rete non tenditur accipitri, neque milvio.* Verbum autem ὑφαίνειν ſolenne eſt in hoc negotio. Auctor ἀνώνυμος apud Suid. v. Ποδάγρα. Τάφρος ὄρυξε, καὶ ποδάγρας ΥΦΗ-

Digitized by Google

ΚΕΝ ὡς θηρίοις τοῖς πολεμίοις. Cæterum hic locus, quod utrumque virum doctiſſimum fefellit, ita totidem verbis legitur apud Scholiaſtam ad Æſchyl. Agamemn. ver. 831. ex quo deprompſit Suidas. Cavè autem accipias verba illa, τὰ δ' ἄπω τὸ Σ Αἰσχύλε, de Æſchylo *Tragico*. Intelligendus enim Æſchylus neſcio quis, qui ſcripſerat περὶ παροιμιῶν. de quo Zenobius in Proverb. Σαρδόνιος γέλως. Quod miror non animadverſiſſe Kūſterum. Hūc reſpexit Heliodorus Æthiopic. lib. ii. p. 120. Ἀλλὰ τὸ χαλεπώτατον, ΤΟΙΣ ΕΜΟΙΣ, τὸ Σ λόγε, κατ' ἐμὲ κέχρηται ΠΤΕΡΟΙΣ.

Πάθας. πάθη. ξυμφορᾶς. Σοφοκλῆς·

Καὶ τὰς μὲ ἔνδον οὐκ ἔχω φέρειν πάθας.]

Reſpexit Suidas, quod et monuit Portus ad Sophocl. Aj. ver. 295. ubi ita hodie circumfertur:

Καὶ τὰς ἐκεῖ μὲ οὐκ ἔχω λέγειν τύχας.

Sed Suidæ lectio ſuavior eſt atque elegantior. Quam et recte repraeſentant libri veteres. Eſt autem πάθη vox Sophoclea. Sophocl. Oedip. Col. ver. 7.

Στέργειν μὲ οἱ ΠΑΘΑΙ με χ' ὡ χρόνος ξυνὼν
Μακρὸς διδάσκει, κ τὸ γνναῖον τέλτον.

Παλαμωμένων· χερσὶν ἐργαζομένων. Τῶν ἐκ τῶν Ῥωμαίων παλαμήσασθαι ζωγραφίαν.] Hic locus nonnihil

nonnihil auctior legitur infra, v. Πρεσβυτέρου. Est autem, ni fallor, ex Menandro historico. Quod res et stilus suadet.

Παλίμβολος. ἀδόκιμος. εὐμεταβλήτος. —— δωία] ἢ τὸ παλίμβολος ἀντὶ τοῦ ἐναντιογνώμων· ὡς ὁ παλίνδης ὄνομα] "Hæc mihi non videntur "sana, nec integra: de quibus lector proinde "cogitet. In Lexico Photii inedito post vo- "cem ὄνομα lacuna occurrit: unde suspicor "quædam huic loco deesse," *Kuster*. Locus corruptissimus. Nam vox παλίνδης nihili est. Repono, ὡς καὶ Πάλιν δηλοῖ ὄνομα. *ut vox* πάλιν *significat*. Est autem πάλιν nonnunquam idem ac ἐναντίον. Euripides in Helena, ver. 1606.

ΠΑΛΙΝ πλέωμεν. ENANTIAN κέλευε ζυ.

Ita scribendus iste locus, qui vulgo corruptissimus est. Idem infra:

Βοᾷ κελεύσας τ' ENANTIAN ὅπα.

Quare recte Suidas, Παλίμβολος ἀντὶ τοῦ ἐναντιογνώμων. Quo sensu verbum usurpat Plutarchus de genio Socratis, p. 595. Οὐ γὰρ ἀφίκετο μὴ τῶν ἄλλων εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἵλως ἐδόκει πονηρὸς γεγονέναι καὶ ΠΑΛΙΜΒΟΛΟΣ. Atque hoc sensu accipiendus Callimachus Lav. Pall. 97.

Δῖα γυῖα, μὴ πάντα ΒΑΛΕΥ ΠΑΛΙΝ ἕσσα δι' ὀργάν
Εἶπας ——

Digitized by Google

Atque hinc intelligendus Jacobus Epist. V. 17. Ἠλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν, καὶ προσευχῇ προσηύξατο τὸ μὴ βρέξαι· καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ. ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΡΟΣΗΥΞΑΤΟ καὶ ὁ οὐρανὸς ὑετὸν ἔδωκε, καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε τὸν καρπὸν αὐτῆς. Quem locum minus perspectum habuerunt Interpretes. Πάλιν προσεύξασθαι est, *to pray contrary to what he had prayed before.* Quod παλινῳδεῖν vocant Græci. Nimirum primum de *pluvia non mittenda*, deinde de *pluvia mittenda* orabat Elias. Hæc mens Jacobi est. Huc facit Isocrates in Helena: Ἐπεδείξατο καὶ Στησιχόρῳ τῷ ποιητῇ τὴν ἑαυτῆς δυνάμιν· ὅτε μὲν γὰρ ἐλοιδόρησε τὴν ὠδὴν ἐβλασφήμησέ τι περὶ αὐτῆς, ἀνέσχε τῶν ὀφθαλμῶν ἀπεστερημένος· ἐπειδὴ δὲ γνοὺς τὴν αἰτίαν τῶν συμφορῶν τὴν καλλινῴλου ΠΑΛΙΝΩΙΔΙΑΝ ἐποίησε, πάλιν αὐτὸν εἰς τὸν αὐτὸν φύσιν καθέστησε.

Πάλος. κλῆρος. Ὁ δὲ Δαρεῖος τούτους κελεύει πάλλεσθαι. παλλομένων δὲ λαγχάνει ἐκ πάντων Βαγαῖος.] Hæc sunt verba Herodoti in Thalia, cap. 128. Quod viros doctos ad Herodotum fugisse video.

Παλιωμένης. λευκαινομένης. Τῆς χάρας τὸν Σκυθῶν θαμὰ νιφετῷ παλιωμένης.] Hæc sunt verba Menandri in Excerptis Hœschelii, p. 86. Vide nos supra ad v. Θρόος.

Pana-

Παναώριον. ἐν Ἐπιγεγράμμασι·

Καὶ γάρ τις λαγόνεσσι ῥυτὶς παναώριον ἤδη]

Hexameter iſte eſt pars epigrammatis, quod legitur in Miſcell. Lipſ. vol. IX. p. 678. Confer etiam elegantiſſimum Rhunkenium in Epiſtola ad Cl. Valckenar. p. 48. Eſt autem παναώριον vox Homerica. Homer. Il. Ω. 540.

Ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν ΠΑΝΑΩΡΙΟΝ ——

Ad quem locum conſulendus Scholiaſtes.

Πανιχῷ δαίμονι. —— Τῷ ᾗ Πανὶ ᾠήθεσαν ὀργιάζειν αἱ γυναῖκες μὴ κραυγῆς. Καὶ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ· Σιωπῇ, φησὶ, τούτῳ τῷ θεῷ δ' δεῖ προσιέναι.] Decerpſit hunc locum Suidas ex Schol. ad Ariſtophanis Lyſiſt. ver. 2. Verba autem Menandri ita proculdubio legenda et diſponenda ſunt:

—— Σιωπῇ τῷ θεῷ τούτῳ, γύναι,
Οὐ δεῖ προσιέναι ——

Ad hunc deum haud fas eſt, mulier,
Silentio accedere. ——

Huc referendus videtur neſcio quis apud Suidam v. Λιπαρής. Πρὸς ᾗ τὸ θεῖον λιπαρὴς ἦν καὶ ἐπιθυμῶν, ΩΣ ΘΑΜΑ αὐτῷ ΠΡΟΣΙΕΝΑΙ. *Deum autem conſtanter ac propenſe colebat, ut frequenter ad eum accederet.* Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus. Vulgo male, ὡσθ' ἅμα.

Digitized by Google

Πανθοίνλω. πανδαισίαν. Βάβελ@.

Λέων μὲ αὐτὸς εἶχε δαῖτα πανθοίνλω
Ἐγκαζα λαφύσσων, μυελὸν ὀξέων πίνων,
Καὶ πλάϛχνα δάπϛων ——] In Babrii verſiculis leve eſt mendum, quod doctiſſimorum oculos effugit. Scribendum, idque eleganter admodum:

Λέων μὲ ΑΥΤΟΥΣ εἶχε δαῖτα πανθοίνλω.

Leo quidem eis laute veſcebatur.

Ita locutus eſt Ælian. Var. Hiſt. I. 2. ex emendatione acutiſſimi Fabri. Καὶ τὸ μὲ ΕΜΠΕΣΟΝ, ὅ,τι ποτέ ἐϛι τὸ ἐμπεσὸν, ἦδ' ΕΧΕΙ ΔΑΙΤΑ. Cæterum huc facit Suidas ſupra: Δάπϛω. τὸ μὴ παραγμὲ ἐσθίω. ὅπερ καὶ δαρδάπϛω λέγε@. Βάβελ@. Καὶ πλάχνα δαρδάπϛων. lege, δάπϛων.

Πάνϛα κάλων ζείων. παροιμία ἐπὶ τ πάσῃ προθυμία χρωμένων· παρῆκ@ ἢ ἀπὸ τ τὰ ἅρμϛα χαλώνϛων.] Depromptus eſt hic locus ex Schol. ad Ariſtoph. Eq. ver. 753. ubi haud paulo auctior legitur. Notum Proverbium: Πάνϛα κάλων σείειν. ab re nautica ductum. Apollon. Epiſt. 7. Πάνϛα φασὶ δεῖν τ ἔμπορον κάλων σείειν. *Oportet mercatorem, omnem rudentem, quod aiunt, movere.* Ita ſcribendus et vertendus iſte locus, ad quem nuperus editor ridiculoſiſſime nugatur. Eleganter Philo Judæus in libro de Virt. p. 571. Πάνϛα δὴ κάλων ἀνασείων, ὡς

Digitized by Google

ὡς οἱ πνεῦμα δεξιὸν κατ' οἰάκων ἔχοντες, ἐφέρετο πλησίστιον ἐλοδρομῶν. Hinc explicandus Crinagoras in epigram. apud Schol. ad Ariſtoph. Eq. 753.

Καλλιμάχῳ τὸ πρᾶγμα τόδε· δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ
Ὠνὴρ τὰς μεσίων ΠΑΝΤΑΣ ΕΣΕΙΣΕ ΚΑΛΩΣ.

Callimachi hoc carmen tornatum eſt, in quo poeta omnem vim ingenii ſui exercuerat. Iſta eſt mens epigrammatis, quam minime perceperunt viri eruditi. De Callimachi autem *HECALE* ſermo eſt, poemate politiſſimo et exquiſitiſſimo. Quod ex reliquiis ejus ſatis conſtat.

Πάνλως. παντελῶς. Οὐδὲ μνήσας σύ γε πάνλως κινήσεις.] "MS. A. habet, οὐδὲ μνήμας σύ γε "πάνλως νικήσεις. Sed utriusque lectionis ſen- "ſus propter brevitatem fragmenti incertus "eſt et obſcurus. Ego locum ſic verti, ac "ſi legeretur, οὐδὲ μνήμας σύ γε πάνλως ποιήσεις." *Kuſter.* Locus deploratiſſimus. MS. Pariſ. Οὐδὲ μνήμας νικήσεις. Quod non verum, ſed vero proximum eſt. Audacter reſcribo:

Οὐδὲ ΓΝΩΜΑΣ σύ γε πάνλως ΝΙΚΗΣΕΙΣ —

Neque tu unquam conſilio vinces.

Ariſtoph. Veſp. ver. 592.

Καὐτῷ δήμῳ ΓΝΩΜΗΝ ΟΥΔΕΙΣ ΠΩΠΟΤ' ΕΝΙΚΗΣΕΝ ——

Digitized by Google

Idem Nub. ver. 431.

Ἐν τῷ δήμῳ ΓΝΩΜΑΣ ΟΥΔΕΙΣ ΝΙΚΗΣΕΙ πλείονας ἢ ΣΥ.

Qui locus geminus germanus est. Huc nonnihil facit Agathias lib. 5. Αὐτὸς ὅπλα μὴ κινῶν, ΠΑΝΤΩΣ ΕΝΙΚΑ ΤΗι ΓΝΩΜΗι. *Ipse non armis, sed consilio semper vicit.* Cæterum hoc fragmentum est pars prior versus Anapæstici Aristophanei, atque adeo Comico proculdubio adjudicandum. Quod imprimis notandum.

Παυλοίας ἤδη μέσης πειραθέντες καθ' ἑαυτούς. τετέσι, ποικίλης καὶ πανδοκαπῆς.] Hæc sunt verba Aristophanis in Equit. ver. 502.

Παραβαλέσθαι. Ὁ δὲ Ἰούδας δεσπότῃ ὢν, ἔκρυπτε τὸν τ' ἀδελφὸν ζώπυρος παραβαλέσθαι.] Hæc sunt verba Josephi Antiq. Jud. lib. ii. p. 85.

Παραβάλλεσθαι —— Ὁ δὲ πρὸς τὸ παραβάλλεσθαι ἐκ διακινδυνεύειν ὅλου καὶ πᾶς ἦν] Decerptus est hic locus ex Polybio lib. iii. p. 341. ubi legitur, πρὸς τὸ παραβάλλεσθαι. uti quoque recte supra v. Ὅλου.

Παραγωγαῖς. ἐξαπάταις. Σοφίσμασι δὲ καὶ παραγωγαῖς ἀεί τε καθημέραν ἡμᾶς ἐκκρούσαντες, κύριοι τῆς ἡμετέρων ἐκ τοῦ παλαίου γεγόνασι.] Hoc fragmentum descripsit Suidas ex Procopio in Gothicis lib. iii. p. 280. Huc facit Herodotus vi. 62.

Digitized by Google

62. Ἀναίσχυντος μέν τοι τῷ τε ὄμματι, καὶ ΤΗΣ ΑΠΑΤΗΣ ΤΗΙ ΠΑΡΑΓΩΓΗΙ.

Παραπαίων. ΠΑΡΑΦΡΟΝΩΝ. ληρῶν. ἀγνοῶν. Καὶ ΠΑΡΑΠΑΙΩΝ ὁλοχέρως.] Hæc male distincta sunt. Scribendum, Παραπαίων, ΠΑΡΑΦΡΟΝΩΝ, ληρῶν. Ἀγνοῶν καὶ ΠΑΡΑΠΑΙΩΝ ὁλοχέρως. Polybius lib. iv. p. 416. Ἀγνοοῦντες καὶ πολὺ ΠΑΡΑΠΑΙΟΝΤΕΣ τῇ ἀληθείᾳ. Idem in Excerptis Valesii p. 1422. Ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ καὶ πολὺ παραπαίειν τῆς ἀληθείας. Idem in Excerpt. Legat. p. 1133. Περὶ ἧς τῶν ἄλλων ΑΓΝΟΕΙΝ αὐτὸν ἔφη ἢ ΠΑΡΑΠΑΙΕΙΝ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ τῇ ζητέρᾳ ξυμφέροντος. Ad hunc locum sine dubio respexit Suidas.

Παράσιτος. κόλαξ. τραπεζολοιχός. κυστοτράπεζος.] "Sic forte dictus est parasitus, quod "ad mensam alapis se cædi patiatur. Κόστος "enim est *alapa*, teste Suida. Sed de hac "voce, ut obscura et insolita, nihil certi sta- "tuo." *Kuster*. Emendabat Cl. Trillerus ad Hesychium, Κυστατράπεζος. Neuter recte. Scribendum sine dubio, Παράσιτος. ΚΥΣΟΤΡΑΠΕΖΟΣ. Idem τραπεζολοιχὸς et κυστοτράπεζος. Quæ vox elegans. Petronius Arbiter cap. 64. *Miramur nos, et pariter credimus*; OSCULATIQUE MENSAM *rogamus nocturnas, ut suis se teneant, dum redimus a cœna*. Verbum Κῦσαι in hoc negotio occurrit in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 349

Οὔποτε δ' ἐθνείῳ ΕΚΥΣΕΝ ΧΕΡΑ γαστρὸς ἔπαλ-

Theo-

Digitized by Google

Theocritus Idyl. xxiii. 18.

Ἀλλ' ἐλθὼν ἔκλαιε ποτὶ ξυγοῖσι μελάθροις,
Καὶ ΚΥΣΕ ΤΗΝ ΦΛΙΑΝ ——

Atque hinc castigandus obiter Callimachus Epigram. 44. in quo expediendo viri doctissimi caligarunt:

Ἐλθὼν δ' οὐκ ἐκόησα τίς ἢ τίνος, ἀλλ' ΕΦΙΛΗΣΑ
ΤΗΝ ΦΛΙΗΝ ——

Παρράσασις. ὁρμή. προθυμία. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι δι' ἀλκὴν σώματος καὶ εὐδρόσημα ψυχῆς ὀλίγα δεῖν τὴν οἰκουμένην ἐκράτησαν.] Hæc sunt verba Josephi Bell. Jud. lib. ii. p. 209.

Παρασά) —— Καὶ παρασαλκώτερον τὸν κίνδυνον ὑπέμειναν.] Leguntur hæc verba apud Diodorum Siculum lib. xx. p. 414.

Παραφυλάσσω. προσδοκῶ. Ἰώσηπος. Παραφυλάσσω δὲ ἐν Χάλκῃ Πλάκιδον εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀναβῆναι δι' ἐννοίας ἔχοντα.] Hæc sunt verba Josephi in Vita sua p. 21. Scribendum autem ἐν Χαβαλᾷ sive Χαβωλᾷ. Quomodo recte legitur apud Josephum.

Παρδακόν.] Respexit Suidas ad Aristoph. Pac. ver. 1148.

—— ἐπειδὴ ΠΑΡΔΑΚΟΝ τὸ χωρίον.

Ubi

Digitized by Google

Ubi Schol. Παρδακὸν ἢ, ΔΙΥΓΡΟΝ, ὕτω φ̃ ϗ Ἀρχίλοχ@ καὶ Σιμωνίδης. Simonidis locus exſtat apud Strabon. lib. xiii. p. 920. Τί ἂν φήσομεν Ἢ τ Πόρδαλιν, ϗ Ἢ τ Σαπέρδιον, Ἑ Ἢ τ Περδίκκαν, καὶ τ Σιμωνίδ

Σιὼ ποϱδάκοισι ἐκπεσόντες ἱμάσιν.

ἀντὶ ϔ, Διαβρόχοις. καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ, ΠΟΡΔΑΚΟΝ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ. Eſt locus egregius. ſed de quo non convenit viris doctiſſimis Caſaubono et Palmerio. Nimirum hic παρδακὸς, ille ποϱδακὸς unice amat. Sed uterque nugatur. Idem παρδακὸς et ποϱδακὸς, ut πάρδαλις et πόρδαλις. Cæterum Simonidis trimeter, qui non uno pede laborat, ita certo certius ſublevandus eſt:

Σιὼ ποϱδάκῃσιν ἐκπεσόντες ΕΙΜΑΣΙ.

Cum veſtimentis madidis elapſi.

Παραιξορρῆσιν. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. ἀπέδωκαν ἢ οἱ μὲ παιδιᾶς εἶδός τι. Εὐφρόνι@ ἢ παροιμιωδῶς λέγεσθ ἐπὶ τ ὠθιζομένων ταχέως ἥκειν ἢ ἀπαλλάττεσθ.] "Michael Apoſtolius, qui lo-" cum hunc ex Suida repetit, habet ὠθιξο-" ρῆσιν. Sed, ut breviter dicam, eſt vox om-" nino obſcura, et de qua nihil certi ſtatuere " poſſis." *Kuſter.* Locus ἀκέφαλ@ eſt, atque ita inſtaurandus ex Apoſtolio, cujus verba, quæ itidem corrupta ſunt, hic emendata apponam: Πάντα θᾶττον καλαύνε. Ἐπὶ τ ὀπόρων ΠΑΡΙΣΤΟΡΟΥΣΙΝ. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. *De*

opu-

Digitized by Google

opulentis hoc proverbium intelligunt, ſed perperam. Iſta eſt vis ξ, παροιμιῶν. Quod verò vulgo legitur, plane nihili eſt. Quæ ſequuntur ſunt explicationes, quales quales, praecedentis proverbii, cujus etiam meminit Schol. ad Ariſtoph. Eccleſ. ver. 109. Meminit et Ariſtænetus lib. i. Epiſt. 14. Confer etiam noſtrum Suidam v. Θεῖ.

Παραιτεῖσθ. ἀντὶ τοῦ καλεῖν. ζυγγνώμην αἰτεῖν. Ὁ δὲ ἀναιρεῖν μέλλων αὐτὸν, ἀφῆκε, Παρυσάτιδος παρακαλεσαμένης αὐτὸν, καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῷ φυλαξάσης.] Hunc locum ex Xenophonte depromptum eſſe putat Kuſterus. Sed fallitur. Intelligenda autem ſunt hæc verba de Cyro, quem apud fratrem Artaxerxem accuſatum, et necari juſſum, ſervavit Paryſatis. Rem omnem, ſed aliis verbis, narrat Xenopho Exped. Cyr. lib. i. Cteſias in Excerptis apud Photium, Juſtin. V. xi. Egregie Plutarchus in Artaxerxe. ΜΕΛΛΟΝΤΑ δὲ αὐτὸν ἤδη ἀποθνήσκειν, ἡ μήτηρ ὀδυρομένη πολλὰ καὶ πολλάκις ΠΑΡΕΚΑΛΕΣΑΤΟ, καὶ κατέπεμψεν αὖθις ἐπὶ θάλασσαν. Quare locus Suidæ alibi quærendus eſt.

Παρεθέλγουσι. ἐκλυθέλγουσι. —— Οἱ δὲ τῇ μὲν ὀλοσχερεῖς φόβοι παρεῖθησαν, περὶ δὲ τὰ καθ' μέρος ἐγκλημάτων πικρῶς ὠνειδίθησαν] Hæc ſunt verba Diodori Siculi Excerpt. Legat. p. 624. Ed. Weſſeling.

Παρελθεῖν.

Digitized by Google

Παρελθεῖν. τὸ αἰτίκα δηλοῖ ὡς καὶ Θουκυδίδης. τὸ δὲ ἐπελθεῖν, τὸ ἀναβαλλόμενον χρόνῳ τὰ πράγματα.] Hæc totidem ferè verbis leguntur apud Schol. Thucyd. lib. i. cap. 90.

Παρεσηκότος. προϋπάρχοντος. παρεσκευάσθαι. ἑστῶτος. Ὁ δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδὴς, καὶ ἐμβιάσηται τὸ χρώματος τοῦ παρεσηκότος.] Hæc sunt verba Aristophanis in Eq. ver. 396. ubi ita legitur:

ΩΣ δὴ πρὸς πᾶν ἀναιδὴς,
Κ' ἐμβιάσηται τὸ χρώμα-
τος τοῦ παρεσηκότος.

Παρδεδημένως. Δικαιότατα καὶ παρδεδημένως κεκινδύνευκεν.] Interpres ita vertit, *Justissime et ex tempore judicantibus*. Quod ineptum est. Nimirum excidit particula negativa. Repone, Δικαιότατα καὶ ΜΗ παρδεδημένως κεκινδύνευκεν. *Justissime et non sinistre judicantibus*. Philostratus in Heroicis p. 696. Ἐπαινεῖ ὁ Πρωτεσίλεως ὡς ΑΛΗΘΗ ΚΑΙ ΜΗ ΠΑΡΕΤΡΗΜΕΝΑ. Quæ locutio restituenda Herodoto lib. iii. cap. 31. Οἱ δὲ βασιλήϊοι δικασταὶ κεκριμένοι ἄνδρες γίνονται Περσέων ἐς ἂν ἀποθάνωσι, ἢν μὴ ΜΗ ΠΑΡΕΤΡΕΘΗ τι ἄδικον μέχρι τούτου. Ita legendus et distinguendus est iste locus. *Regii autem judices, viri probati, perpetui sunt donec moriantur; si modo eo usque nihil injusti fecerint*. Quæ plana et perspicua sunt. Hinc eleganter Pausa-

Digitized by Google

nias in Corinth. p. 146. Καὶ Ἀκρισίῳ μὲν ἡ προῤῥησις τὸ θεὸ τέλος ἔχειν, οὐδὲ ἀπέτρεψεν οἱ τὸ χρεὼν τὰ ἐς τ' παῖδα ἢ τ' θυγατριδῆν ΠΑΡΕΥΡΗΜΑΤΑ. *Atque ita datum olim Acrisio oraculum ratum fuit, quem a fati certo eventu vindicare non potuit vel in filiam, vel in nepotem excogitata crudelitas.*

Πάρφ. ἐλήλυθας. παραγίνε.

Τίνα λόγον ἄρα ποτὲ πρὸς ἐμὲ, φίλ', ἔχων πάρει;
Κρινὸν, ἀσφαλῆ, δίκαιον, ἡδὺ, ὠφελήσιμον.]

Depromptus est hic locus ex Aristoph. Av. ver. 316. ubi res aliter administratur. Verbum enim πάρει, quod mireris, non comparet apud Comicum. Sed Suidæ lectio minime rejicienda est. Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 147.

Πεπυσμένη μὲν, ὡς ἀπεικάσαι, ΠΑΡΕΙ.

Παρείθη. παρελύθη. Εἶτα μέν τοι τὰ δεξιὰ παρείθη μέρη.] Hoc fragmentum auctius nonnihil legitur supra v. Λαμπαδίεσθαι.

Παρείκει. ὑποχωρεῖ. Πέμποντες ἱππέας ἐκδρόμους, ὅπου παρείκοι, τροφὰς ἐλάμβανον, ὅπου ἦν δυνατόν.] Fidus profecto Interpres, qui ita vertit; *Mittentes equites, qui excursionem facerent, quacunque libuisset, commeatum, unde poterant, ceperunt.* Atqui, mi homo, verba illa ὅπου ἦν δυνατὸν, sunt non nisi explicatio præcedentis locutionis, ὅπου παρείκοι. Quod ex sequentibus quidem satis patet. Atque hæc scripseram, cum,

Digitized by Google

cum, ut fors ferebat, in ipsum locum incidi, quem respexit Suidas. Respexit autem ad Dio. Cass. lib. xlvii. cap. 36. ubi ita legitur: Καὶ τὰ ἀπιτήδεια —— ἐκ τῆς παιδίας καλαθίσκης ΕΛΑΜΒΑΝΟΝ. ὁ γὰρ Νωβανὸς ὅτε Σάξας παντελεῖς μὲν, ἀδὲ ἐτόλμησαν αὐτοῖς προσμίξαι, ΕΚΠΕΜΠΟΝΤΕΣ δὲ ἱππέας ἐκδρόμους ΟΠΗ ΠΑΡΕΙΚΟΙ, ἀδὲν ἐπέραινον. Atque hinc videas quam indiligenter in veterum locis laudandis versatus fuerit noster Suidas.

Παρίσασι —— ἡ αὖθις Δαμάσκιός φησιν. Οὐ γὰρ προσίετο τὰ χρήματα ῥαδίως, ἀδὲ πρόχειρον ἦν καλαφρονεῖν χρημάτων δικαίως ὀφειλομένων, ἀλλὰ παρίσατο, ἢ ἐζήτει τοῖς ἀποστεροῦσι μέχρι ἢ δικασῶν ἀγορείων.] "Locus hic vitii manifestus est. Pec- "cat enim in legem syntaxeos. Quare vel "scribendum putem, ἐπῄει τοῖς ἀποστεροῦσι, vel "ἀπῄτει τοὺς ἀποστερήσας." *Kuster.* Neutrum verum. Scribendum sine dubio, παρίσαλο ἐΕΠΕΞΗΙΕΙ τοῖς ἀποστεροῦσι. Est autem Ἐπεξιέναι τοῖς ἀποστεροῦσι, *Eos, qui depositum reddere recusabant, judicio sistere, et reos peragere.* Dio Cassius in Julio. Καὶ φανερῶς πᾶσι τοῖς λυπήσασί τι αὐτὸν ΕΠΕΞΗΙΕΙ. *Et aperte de omnibus, qui ipsum læsissent, vindictam exigebat.* Οἱ ἀποστερήσαντες sunt, *qui depositum reddere recusant.* Euphantus apud Porphyr. de Abstin. lib. iv. p. 157. Τῶν τε ἄλλων ἀνθρώπων ἔτε ἀπέκλεινά τινα, ἔτε ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗΝ ΑΠΕΣΤΕΡΗΣΑ. Ita legendus iste locus. Cæterum nonnulla, quæ huc faciunt, leguntur apud Photium in Excerptis Damascii, p. 1032. Παροι-

Digitized by Google

Παροιστρῶσι. παρακαθίστασι θυμῷ.] "Locus "est corruptus, quem sic scribendum puto, "παρακατείσασι θυμόν: i. e. *mentem transversam rapiant*, vel, *ad insaniam adigant*: a "παρακαταφέρειν; quod dictum fuerit pro "παραφέρειν, unde ἄφρονος, *cui non est mens "sana*." *Kusterus*. Quæ ad hunc locum bene multa scripsit Kusterus, non sunt unius assis. Nimirum vox θυμῷ virum doctissimum cum aliis fefellit. Παρακαθίζειν est *alicui adsidere*. Quod ἐφεδρίζειν vocant Græci. Hesych. Ἐφεδρίζων, παρακαθήμενος. Angl. *a Second*. Παρακαθίζειν θυμῷ est *iratus adsidere. incitare. calcar addere*. quod Græcis παροιστρεῖν sive παροιστρᾶν est. Hæc mens glossæ est. id quod clarius pateret, si de loco constaret, ad quem respexit Noster. Sophocl. Oedip. Col. ver. 652.

Πολλοὶ δ' ἀπειλὰς, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη
ΘΥΜΩι καθηπείλησαν ——

Multi vero minas et multa inania verba
Irati effuderunt ——

Ita scribendus et vertendus iste locus. Vulgo nullo sensu legitur, Πολλαὶ δ' ἀπειλαί. Elegans autem et ἀτιμώτατον illud, Καθηπείλησαν ἀπειλὰς θυμῷ. *Minas minati sunt irati*. Atque hinc vindicandus locus festivissimus Sophoclis ἐν Ἀχαιῶν Σωδείπνῳ apud Athenæum lib. i. p. 17. qui viros eruditissimos admodum exercuit.

Ἀλλ'

Ἀλλ' ἀμφὶ ΘΥΜΩι τ̃ κάκοσμον ἀφῆλω
Ἔῤῥιψιν, ἐδ' ἥμαξε ——

The man in a paſſion flung the chamber-pot about my ears.

Græca elegantiora ſunt. ἀμφέῤῥιψε θυμῷ. Ita locutus eſt Sophocles in Antig. ver. 1201.

ΑΦΗΚΑ ΘΥΜΩι καρδίας τὰ ξύμαλα.

Cæterum notandum verbum παραπαθίζειν: quod ἐφεδρίζειν ſive παραμένειν dicunt Græci. Suidas: Ἐφεδρος. ΠΑΡΑΜΕΝΩΝ. Atque hinc illuſtrandus locus elegantiſſimus Herodoti, quem minus perſpectum habuerunt interpretes. Eſt autem lib. i. § 33. Τὸ δὴ πλῆθος τὸ στρατοῦ ἀπαλλάσσεσθαι ἑκάτερον ἐς τ̃ ἑωϋτὸ, μηδὲ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙΝ ἀγωνιζομένων, τῶνδε εἵνεκε, ἵνα μὴ παρεόντων τ̃ στρατοπέδων, ὁρῶντες οἱ ἕτεροι ἐσταμένους τὰς ζῴτέρους, ἐπαμύνοιεν. Ubi παραμένειν ἀγωνιζομένων, eſt, *adſidere dimicantibus. eventum prælii expectare, ita ut præſto ſint ſuis laborantibus ſuccurrere.* Verbum ſignificantiſſimum egregie explicat Herodotus. Quod viros eruditiſſimos fugit. Huc adprime facit Lucian. in Hermotimo. ΕΦΕΔΡΕΥΕΙ παρεμένων ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ. *Adſidet expectans dum illi certaverint.*

Παιᾶνας. ὕμνους. Ὁ δὴ ἥδε τὰς παιᾶνας, οὐκ ὀρθοεπέλως τῇ γλώττῃ, ἀδὲ ἐῤῥωμένῃ· ὥσπερ ἂν καλοιν ἥδη, ἢ οὐκ ἀρτίσταμεν ἔτι.] "Portus inepta di-

Παροιτρῶσι. παρακαθίστασι θυμῷ.] "Locus "est corruptus, quem sic scribendum puto, "παρακατείσασι θυμόν: i. e. *mentem transver-* "*sam rapiant*, vel, *ad insaniam adigant*: a "παρακαθέρειν; quod dictum fuerit pro "παραφέρειν, unde ἄθρονος, *cui non est mens* "*sana*." *Kuster.* Quæ ad hunc locum bene multa scripsit Kusterus, non sunt unius assis. Nimirum vox θυμῷ virum doctissimum cum aliis fefellit. Παρακαθίζειν est *alicui adsidere*. Quod ἐφεδρίζειν vocant Græci. Hesych. Ἐφεδρίζων, παρακαθήμενος. Angl. *a Second.* Παρακαθίζειν θυμῷ est *iratus adsidere. incitare. calcar addere.* quod Græcis παροιτρεῖν sive παροιτρῶν est. Hæc mens glossæ est. id quod clarius pateret, si de loco constaret, ad quem respexit Noster. Sophocl. Oedip. Col. ver. 652.

Πολλοὶ δ' ἀπειλὰς, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη
ΘΥΜΩι καθηπείλησαν ——

Multi vero minas et multa inania verba
Irati effuderunt ——

Ita scribendus et vertendus iste locus. Vulgo nullo sensu legitur, Πολλαὶ δ' ἀπειλαί. Elegans autem et ἀτραπώτατον illud, Καθηπείλησαν ἀπειλὰς θυμῷ. *Minas minati sunt irati.* Atque hinc vindicandus locus festivissimus Sophoclis ἐν Ἀχαιῶν Συνδείπνῳ apud Athenæum lib. i. p. 17. qui viros eruditissimos admodum exercuit.

Ἀλλ'

Ἀλλ' ἀμφὶ ΘΥΜΩι τ̃ κάκοσμον ὀχάνιον
Ἔρριψεν, ὐδ' ἥμαρτε ———

The man in a paſſion flung the chamber-pot about my ears.

Græca elegantiora ſunt. ἀμφέρριψε θυμῷ. Ita locutus eſt Sophocles in Antig. ver. 1201.

ΑΦΗΚΑ ΘΥΜΩι καρδίας πρόσταγμα.

Cæterum notandum verbum παραπαθίζειν: quod ἐφεδρίζειν ſive παραμένειν dicunt Græci. Suidas: Ἔφεδρος. ΠΑΡΑΜΕΝΩΝ. Atque hinc illuſtrandus locus elegantiſſimus Herodoti, quem minus perſpectum habuerunt interpretes. Eſt autem lib. i. § 33. Τὸ γὰρ πλῆθος τὸ στρατοῦ ἀπαλλάσσεσθαι ἑκάτερον ἐς τὴν ἑωυτοῦ, μηδὲ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙΝ ἀγωνιζομένων, τῶνδε εἵνεκε, ἵνα μὴ παρεόντων τῶν στρατοπέδων, ὁρῶντες οἱ ἕτεροι ἐσταμένους τοὺς ζφετέρους, ἐπαμύνοιεν. Ubi παραμένειν ἀγωνιζομένων, eſt, *adſidere dimicantibus. eventum prælii expectare, ita ut præſto ſint ſuis laborantibus ſuccurrere.* Verbum ſignificantiſſimum egregie explicat Herodotus. Quod viros eruditiſſimos fugit. Huc adprime facit Lucian. in Hermotimo. ΕΦΕΔΡΕΥΕΙ παρεμένων ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ. *Adſidet expectans dum illi certaverint.*

Παιᾶνας. ὕμνους. Ὁ γὰρ ἥδε τοὺς παιᾶνας, οὐκ ἀστεραπέλως τῇ γλώττῃ, ὧδε ἐρρωμένην· ὥσπερ ἂν καλὸν ἦδη, καὶ οὐκ ἀρτίσομον ἔτι.] "Portus inepta di-

Digitized by Google

Παροιτρῶσι. παραπαθίσωσι θυμῷ.] "Locus "est corruptus, quem sic scribendum puto, "παραπατείσωσι θυμόν: i. e. *mentem transversam rapiant*, vel, *ad insaniam adigant*: a "παραπατέρειν; quod dictum fuerit pro "παραφέρειν, unde ἀπάφορος, *cui non est mens "sana*." *Kuster.* Quæ ad hunc locum bene multa scripsit Kusterus, non sunt unius assis. Nimirum vox θυμῷ virum doctissimum cum aliis fefellit. Παραπαθίζειν est *alicui adsidere*. Quod ἐφεδρίζειν vocant Græci. Hesych. Ἐφεδρίζων, παραπαθήμενος. Angl. *a Second.* Παραπαθίζειν θυμῷ est *iratus adsidere. incitare. calcar addere.* quod Græcis παροιτρεῖν sive παροίτρεῶν est. Hæc mens glossæ est. id quod clarius pateret, si de loco constaret, ad quem respexit Noster. Sophocl. Oedip. Col. ver. 652.

Πολλοὶ δ' ἀπειλὰς, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη
ΘΥΜΩι καθηπείλησαν ——

Multi vero minas et multa inania verba
Irati effuderunt ——

Ita scribendus et vertendus iste locus. Vulgo nullo sensu legitur, Πολλαὶ δ' ἀπειλαί. Elegans autem et ἀτιμώτατον illud, Καθηπείλησαν ἀπειλὰς θυμῷ. *Minas minati sunt irati.* Atque hinc vindicandus locus festivissimus Sophoclis ἐν Ἀχαιῶν Σωδείπνῳ apud Athenæum lib. i. p. 17. qui viros eruditissimos admodum exercuit.

Ἀλλ'

Ἀλλ' ἀμφὶ ΘΥΜΩι τ' κάκοσμον ἐρεύλω
Ἔρριψεν, ἐδ' ἥμαρτε ——

The man in a paſſion flung the chamber-pot about my ears.

Græca elegantiora ſunt. ἀμφέρριψε θυμῷ. Ita locutus eſt Sophocles in Antig. ver. 1201.

ΑΦΗΚΑ ΘΥΜΩι καρδίας πεζόμαχα.

Cæterum notandum verbum παραθαθίζειν: quod ἐφεδρίζειν ſive παραμένειν dicunt Græci. Suidas: Ἔφεδρος. ΠΑΡΑΜΕΝΩΝ. Atque hinc illuſtrandus locus elegantiſſimus Herodoti, quem minus perſpectum habuerunt interpretes. Eſt autem lib. i. § 33. Τὸ δὲ πλῆθος τῦ ςρατοῦ ἀπαλλάσσεσθαι ἑκάτερον ἐς τ' ἑωϋτῦ, μηδὲ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙΝ ἀγωνιζομένων, τῶνδε εἵνεκε, ἵνα μὴ παρεόντων τ' ςρατοπέδων, ὁρῶντες οἱ ἕτεροι ἐσταμένυς τὰς ζῴτέρυς, ἐπαμύνοιεν. Ubi παραμένειν ἀγωνιζομένων, eſt, *adſidere dimicantibus. eventum prælii expectare, ita ut præſto ſint ſuis laborantibus ſuccurrere.* Verbum ſignificantiſſimum egregie explicat Herodotus. Quod viros eruditiſſimos fugit. Huc adprime facit Lucian. in Hermotimo. ΕΦΕΔΡΕΥΕΙ παρεμένων ἔςτ' ἂν ἐκεῖνοι ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ. *Adſidet expectans dum illi certaverint.*

Παιᾶνας. ὕμνυς. Ὁ δὲ ἥδε τὰς παιᾶνας, οὐκ ἀτρεμέλως τῇ γλώτῃ, ἀδὲ ἐρρωμένῃ· ὥσπερ ἂν καλῶς ἥδη, ἢ οὐκ ἀρτίςομος ἔτι.] "Portus inepta di-

" ligentia fragmentum hoc in versus redigere " conabatur, quod oratione prosa constare sa- " tis patet." *Kuster.* Recte vir doctissimus. Est autem depromptus hic locus, ni fallor, ex Dionysio Halicarnasseo, cujus fragmenta passim leguntur apud nostrum lexicographum. Diserte Suidas supra: Ἀρίστομος. ὁ ζαφής. ἢ ἤδη φθεγόμενος. ἕτω ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ. Ὁ ἢ κάτοινος ἤδη, ἢ οὐκ ἀρτίστομος ἔτι. Cæterum Dionysii locus, quod monendum, nonnihil corruptus est. Scribendum, οὐκ ΕΥΤΡΑΠΕΛΩι τῇ γλώττῃ. *Non ore rotundo.* Suidas: Εὐτράπελον, εὔστροφον. Philostratus in Adriano. Τὸ εὔστροφον τοῦ φθέγματος vocat: Ἡκροῶντο δὲ ὥσπερ δύσμισής ἀηδόνος τὴν δύγλωττίαν ἐκπληττόμενοι, ἢ τὸ εὔστροφον τοῦ φθέγματος.

Παῖδες. ἃ μόνον οἱ δοῦλοι, ἀλλὰ ἢ οἱ νέοι. Δαβίδ. Αἰνεῖτε, παῖδες, Κύριον.] Legendum videtur, ἃ μόνον οἱ νέοι, ἀλλὰ ἢ οἱ δοῦλοι. Quod et monuit Cl. Piersonus ad Mœrin. Locus autem Davidis, quem respexit Suidas, est Psalm. cxxxiv. 1. sed ubi legitur: Αἰνεῖτε, ΔΟΥΛΟΙ, Κύριον. Vox autem παῖς nunc de *puero*, nunc de *servo* usitatur. Quo sensu intelligendus Josephus Antiq. Jud. lib. xiv. cap. 15. Γυμνὸς γὰρ ὢν τοῦ αὐτοῦ, ἢ μὴ παιδὸς ἐνός. Atque hinc corrigendus Menander apud Photium in Lexico inedito. Στρογγυλοφάνη. τῷ ὑληικῷ πῶσιν. Μεν. Σικυωνί· Στρογγυλοφάνη λίτον ποτ' ἔχες χλαμύδιον ἢ πελαίνα. Quæ ita proculdubio rescribenda, et numeris suis restituenda sunt:

Στρογγυλο-

Digitized by Google

Στρατοφάνη. ΤΗΝ ΚΑΗΤΙΚΗΝ τῶσσιν. Μένανδρος Σικυωνίῳ·

——— Στρατοφάνη,
Λίτον ποτ' εἶχες ΧΛΑΜΥΔΙΟΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΑ ENA.

——— *Stratophana,*
Tenuem habebas lænam, et unum tantùm servum.

Nihil verius hac emendatione. Polybius in Excerptis Ursini, p. 1310. ΕΧΟΝΤΕΣ ΕΝΑ ΠΑΙΔΑ μεθ' ἑαυτῶν ἕκαστος. Atque hoc sensu vox accipienda apud Heniochum, Comicum, in Gorgonibus, loco satis eleganti, sed quem viri longe eruditissimi Isaac. Casaubonus et Joann. Meursius minus perspectum habuerunt. Est autem apud Athenæum, lib. xi. cap. 10.

Πιεῖν τις εἴχειτω λαβὼν ποτηρίῳ, κυκλοτερῆ,
Βεαχύῶλον ἢ παχύσομον κώθωνα, ΠΑΙΔΑ φάρυγος.

Poculum satis festive vocat Comicus, παῖδα φάρυγος. *Servum* sive *ministrum gulæ.* Vulgo ineptissime vertunt, *filium gutturis.*

Παίδειος. μεσσιαστικόν. ὁ τῆς παιδείας.

——— Σύμβολον ἀγωγῆς
Παιδείας, πολιῷ γῆρα δεθεὶς καμάτῳ.]

Digitized by Google

Supplebat Kusterus, *Ζύμβολον ἄνθετ' αἰωγῆς*. Sed fallitur vir doctissimus. Est enim hoc fragmentum pars epigrammatis, quod exstat apud Reisk. Anthol. p. 56. ubi ita legitur:

Κάλλων Ἑρμείᾳ θέτ' ἀνάκλοερ Ζύμβολ' αἰωγᾶς
Παιδείας, πολιῷ γῆρα δεθεὶς καμάτῳ.

Sed vera lectio est, *αἰωγὰς παιδείης*. Quemadmodum recte legitur apud Kusterum, ad v. *Κίρκον*.

Παίδουσα, ἡ παιδοῦσα. ἰσχύμων.] "Est vox insolens, qua Callimachum usum fuisse testatur Scholiasta Sophoclis ad Trachin. ver. 312." *Kuster.* Sophoclis locus ita scribendus est:

Ὦ δυσάλαινα, τίς ποτ' ἐ νεανίδων,
Ἀνανδρῶ ἢ ΤΕΚΝΟΥΣΑ; ——

A single or a married woman. Idem autem τεκνοῦσα et παιδοῦσα. Quod verbum restituendum Dionysio Halicarnasseo, Art. Rhet. cap. xi. Ἡ δὴ Μελανίππη ΕΠΑΙΔΩΘΗ μὲ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, γέγονε δὴ ταύτῃ παιδία. ἐξέθηκε δὴ αὐτὰ εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βουφόρβια. *Melanippa gravida facta a Neptuno, suscepit ex eo infantes, eosque exposuit juxta patris armenta.* Ita scribendus iste locus. Vulgo legitur ἐπαιδεύθη. Sed aliud est ἐπαιδεύθη, aliud ἐπαιδώθη. Quod ex Callimacho patet. Huc facit Varro, de Re Rust. lib. ii. cap. 5. *Hunc esse qui filios Neptuni e Melanippa servarit, ne in stabulo infantes grex boum*

Digitized by Google

boum obtereret. Rem integram de *virgine vitiata* perſecutus eſt Euripides in Melanippa; cujus verſiculi, a Dionyſio noſtro conſervati, ita ſcribendi et diſponendi ſunt:

——— Εἰ ᾗ παρθένος
Φθαρεῖσα γ' ἐξέθηκε καὶ τὰ παιδία
Φοβερμὴν τ' πατέρα, ζῦ δεράσεις φίνον;

Atque hinc emendandus venit Euripides in Supplic. ver. 1205.

Ἥι δ' ἂν διοίξῃς ζφάγια, χ' τεώσῃς φόνον.

Ubi notandum illud τεώσῃς φόνον. quod fruſtra defendit doctiſſimus editor. Tu vero noli dubitare, quin a manu poetæ fuerit:

——— καὶ ΔΡΑΣΗΙΣ φόνον.

Cæterum eadem videtur ratio verborum παιδόω et ἀνδρόω. Quæ vox Dioni Caſſio familiaris. Suidas: Ἠνδρώθησαν, ἀνδράσιν ὡμίλησαν. Οὕτω Δίων πολλάχις ἐχρήσατο. Ubi vide quæ adnotavit Cl. Kuſterus. Poeta neſcio quis apud Heſych. v. Ἠνδρωμένη,

Ἡ παῖς γὰρ ἔμπαις ἐστὶν ὡς ΗΝΔΡΩΜΕΝΗ.

Occurrit etiam vox iſta apud Pauſaniam in Meſſenicis, cap. 19, cujus locum, quia nonnihil depravatus eſt, hic adſcribam, ut integrior legatur: Τῇ ᾗ προτέρᾳ νυκτὶ εἶδεν ὄψιν ἡ παῖς, ὡς λέοντα ἐς τ' αὐχὴν λύκοι ζφίσιν ἤγαγον δεδεμένον, χ' σὺν ἔχοντα ἴυγας. αὕτη ᾗ τὸ δεσμὰ τ λέοντα ἀπέλυσε, χ' ΑΝΔΡΟΥΣΑ ἔδωκε τὰς ἴυγας·

ὅτω τε Ἀμφιαθῆναι τὰς λύκας ἔδοξεν ὑπὸ τῦ λέοντος. Ita hodie circumfertur iſte locus. Sed perperam et nullo ſenſu. Nec medicinam invenerunt viri doctiſſimi. Reſcribendum omnino: Καὶ ΑΝΟΡΟΥΣΑ ἔδωκε τὰς ὄνυχας. *Et leonem excitans unguibus armavit.* Qua quidem emendatione nihil verius, aut ad ſenſum loci adcommodatius. Idem autem Ἀνόρειν et Ἀνορέειν. quo verbo utitur Homer. Il. A. 248.

——— Τοῖσι ὃ Νέςωρ
Ἡδυεπὴς ΑΝΟΡΟΥΣΕ ———

Aſſurrexit, ſeipſum excitavit. Quod imprimis notandum. Nam vis verbi minus nota eſt. Hinc nos Angli, *to rouſe.*

Παραθήγειν· ἀκονᾶν. παροξύνειν. Ἦν ὁ Τύλλος Ἀτλιδος, ὁ τὰς ὀργὰς αὐτῶν ἀναθήκας, ἔχων περὶ αὐτὸν ἑταιρίαν οὐκ ὀλίγην.] Inepte Interpres, *Tullus Attidis filius.* Intelligendus hic *Attius Tullus*, de quo Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. lib. VIII. p. 506. cujus verba adponam: Ἦν ὁ Τύλλος Ἀτλιος ὁ τὰς ὀργὰς αὐτῷ (lege, αὐτῶν, vel cum Suida αὐτῖς) ἀναθήκας, ἔχων περὶ αὐτὸν ἑταιρίαν ἐξ ἁπάσης πόλεως οὐκ ὀλίγην. *Erat autem Attius Tullus, non paucis ſtipatus ſodalibus, qui eorum iras acuerat.* Hinc Suidas emendandus eſt.

Παλαγῆσι. ψοφῆσιν. Ἐπιπαλαγῆναι κώδωνί τινι ἢ τυμπάνῳ ὑπερθε τῦ φόρτου οἱ βάρβαροι.] Hæc ſunt

sunt verba Menandri in Excerptis Hœschelii, p. 127. Cæterum respexit Suidas ad Sophocl. Aj. ver. 168.

Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ ζῆν ὅμεμ' ἀπέδραν
ΠΑΤΑΓΟΥΣΙΝ, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι
Μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσασαι.

Versus postremus laborat. quod et viderunt viri docti. Sed aliud est morbum indicare, aliud profligare. Lego et distinguo,

——— ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι
Μέγαν αἰγυπιὸν, Σ' ὑποδείσασαι.

Te reformidantes, ut vulturem aviculæ. Hæc mens Tragici est, quod et recte monuit Triclinius. Ὑποδείσασαί σε οἱ Ἀχαιοί ΣΕ. Nihil verius hac emendatione. Ita locutus est Homerus, quem unice amavit Sophocles, Il. X. 282.

Ὄφρα Σ' ΥΠΟΔΔΕΙΣΑΣ μθύεσθαι ἀλκῆς τε λάθωμαι.

Πέζα. τὸ ἄκρον, ἢ τὸ ὑπολῆγον τῶν χιτῶνος, ὃ ἡμεῖς ὤαν λέγομθν. ——— Ὃ ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἔμπεδον εἰς κείνα πέζαν ἐρεισάμθνος
Αὔρης οὐκ ἀλέγουσαν ὑπὲρ χθονός ———] Hoc fragmentum est pars epigrammatis, quod exstat Anthol. lib. vi. p. 572. Carmen integrum subjiciam. Est autem Macedonii in nautam, qui, maris pertaesus, navem suam Neptuno dedicaverat:

Digitized by Google

Νῆα Ποσειδάωνι πολύπλαγ⟨ξ⟩ ἄνθεο Κράν⟨τ⟩ι,
Ἔμπεδον ἐς ΝΗΟΥ ΠΕΖΑΝ ἑρυσάμ⟨ν⟩ι,
Αὔρης σὺν ἀλέγουσαν, ὑπὸ χθονός. ἦς ἔπι Κράν⟨τ⟩ι
Εὐρὺς ἀνακλινθεὶς ἄτρομον ὕπνον ἔχε.

In pentametro primo legitur, ἐς νηὸν πέζαν. quod de Neptuni fano intelligendum. Nimirum ad radicem montis, in quo ſitum Neptuni fanum, naviculam ſuam ſubduxerat Crantus. Hæc mens poetæ eſt. Atque hinc Suidas noſter emendandus.

Πελειάδες. περιστεραί. ἢ Πέλειαν, περιστεράν. —— Πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας πεφόβημαι. ἐπεὶ περιδεὴς ἐστὶ τὸ ζῶον. περιφερσικῶς ⟨δ⟩ὲ, ὡς ἡ πέλεια.] Reſpexit Suidas ad Sophocl. Aj. ver. 140.

Σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς, ἢ ζαμενὴς
Λύγ⟨ξ⟩ σὺν Δαναῶν κακόρθως ὑπίδῃ,
Μέγαν ὄκνον ἔχω, ἢ πεφόβημαι
Πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας.

Quem locum male et invita ſententia ſollicitavit Cl. Pierſonus. Schol. Ὄμμα δὲ πελείας περιφερσικῶς ἡ πέλεια. Quod verum et pulcherrimum eſt. Notanda autem vox πτηνῆς. quæ viros doctiſſimos fefellit. Eſt autem πτηνὴ πέλεια, *columba fugax, tremebunda.* Τρόπερον πέλειαν vocat Sophocles in Philoctete. Homerus, Τρήρωνα πέλειαν. Quod perinde eſt. Sed hæc noſtris criticis minus perſpecta ſunt. Venuſte admodum Pſalmographus lv. 5. ΦΟ-

ΒΟΣ

ΒΟΣ ᾧ πρόμος ἦλθεν ἐπ' ἐμέ —— Τίς δώσει μοι ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΩΣΕΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΣ; —— Ἰδὲ ἐμάχρωσα ΦΥΓΑΔΕΥΩΝ, καὶ ἡυλίσθην ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Πελλάς. ἔνθα τυρὸν καλασκιάζουσι γάλα ἀμέλγοντες.] Vel ordo literarum monet ſcribendum, Πελλίς. Idem Πίλλα et Πελλίς. de quo Athenæus, Heſychius, Schol. ad Theocritum, alii quam plurimi. Phœnix Colophonius apud Athenæum, lib. x. p. 494.

Θαλῆς γὰρ ὅστις ἀσίων ἀνήιος,
Καὶ τ' ἄττ', ὡς λέγουσι, ΠΟΛΛΟΝ ἀνθρώπων
Ἐὼν ἄριστος, ἔλαβε ΠΕΛΛΙΔΑ χρυσῆν.

Ita ſcribendus eſt iſte locus. Τῶν τότε ἀνθρώπων πολλὸν ἄριστος. *Hominum ſui temporis longe præſtantiſſimus.* Vulgo legitur, πολλῶν. Heſych. Πολλὸν ἄριστος, καὶ πολὺ κράτιστος.

Πελλασαί. τοξόται] οἱ τὰς ξυσὰς κατέχοντες.] "Interpretatio hæc vocis πελλασαὶ dubia mihi "videtur et ſuſpecta; qua certiorem vide in "Lexicis vulgatis." *Kuſter.* Fefellit virum doctiſſimum vox τοξότης. Eſt autem τοξότης *lictor*, ſive *miniſter publicus*. Suidas: Τοξόται. οἱ δημόσιοι ὑπηρέται. Idem autem πέλλη et ξυσόν. quod ex Suida et Heſychio notum. Euripides in Rheſo, ver. 410.

Θρηκῶν λῃσσοις ἐμπεσὼν καὶ σόμα
Ἔρρηξα ΠΕΛΤΗΝ ——

Cum

Cum Thracum præſtantiſſimis in prima acie congreſſus,
Diffregi haſtam.

Ita interpretandus eſt iſte locus. Haud diſſimiliter Euripides Herc. Fur. ver. 193.

Θραύσας τε ΛΟΓΧΗΝ σὸν ἔχῃ τῷ ζώμαῖ᾽
Θάνατον ἀμῶσαι γ᾽ ἂν, ΕΝ ἔχων ἀλκὰν MONON.

Ita ſine dubio ſcribendum. Eurip. Suppl. ver. 594.

ΕΝ δεῖ MONON μοι τὰς θεὰς ΕΧΕΙΝ ——

Hinc miniſtri publici πελλασαὶ vocati, quia πέλλας ſive ξυσὰ geſtabant. Atque hac occacaſione emaculandus inſignis locus Xenophontis Exped. Cyri lib. i. Καὶ τὸ βασίλειον ζημεῖον ὁρᾶν ἔφασαν, ἀετόν τινα χρυσῆν ἐπὶ πέλλης, ἐπὶ ξυσῷ ἀνατεταμένον. Vides gloſſam manifeſtam. ἐπὶ πέλλης. ἐπὶ ξυσῷ. Quod poſtremum proinde delendum. Eandem rem iisdem fere verbis narrat Xenopho Inſtit. Cyri lib. vii. p. 172. Ἦν δὲ αὐτῷ τὸ ζημεῖον ἀετὸς χρυσῆς ΕΠΙ ΔΟΡΑΤΟΣ μακρῷ ἀνατεταμένῳ. Confer nos ſupra ad v. Ξυσόν. ubi hanc vocem D. Joanni reſtituimus. Notanda autem vox ξυσὰς apud Suidam, de qua plus ſatis viri eruditiſſimi ad Pollucem et Ammonium. Quo quidem labore ſuperſedere potuiſſent. Idem ξυσὰς et ξυσόν. Etymologus Magn. Ξυσὸς, ὁ εὖ ἐξυσμένος ἢ ὁμαλὸς τόπος, ζημαίνῃ δὲ ἢ ΔΟΡΥ.

Πέμπειν.

Digitized by Google

Πέμπειν. τὸ πομπεύειν, Μένανδρος ἐν τῷ Ὑποβολιμαίῳ ἢ Ἀχροίκῳ· Μικρὰ Παναθήναια ἐπεὶ δι' ἀγορᾶς πέμπουσι ἱμοχίων, μήτηρ ἑώρα τὸ κόρης ἐφ' ἅρμα.] "Fragmentum hoc Menandri cor-
" ruptum est, quod sic emendandum et nu-
" meris suis restituendum esse optime me
" monuit vir πολυμαθέστατος Richardus Bent-
" leius:

" Μικρὰ Παναθήναια ἐπειδὴ δι' ἀγορᾶς πέμ-
" ποντά ζε,
" Μοχίων, μήτηρ ἑώρα τὸ κόρης ἐφ' ἅρμα.

" Hanc lectionem in versione secutus sum." *Kuster*. De hoc loco pluribus differuit Cl. Bentleius ad Menandrum. Sed viri doctissimi emendatio non una de causa minus satis facit. Primum numeri scabri sunt atque invenusti. Deinde constructio dura est, et non pro elegantia Menandri. Denique Græci πέμπειν πομπὴν dicunt. quod virum doctissimum fefellit. Suidas: Πέμψαντες, τὸ πομπεύσαντες, παρὰ Θουκυδίδῃ. Quo respexit Thucydidem VI. 56. Περιέμενον δὲ Παναθήναια τὰ μεγάλα, ἐν ᾗ μόνον ἡμέρᾳ οὐκ ὕποπτον ἐγίγνετο, ἐν ὅπλοις τὸν πολιτῶν τὰς ΤΗΝ ΠΟΜΠΗΝ ΠΕΜΨΑΝΤΑΣ ἀθρόους γενέσθαι. Ad quem locum consulendus Cl. Dukerus. Quare nullus dubito quin locus Comici ita, ex genio atque indole sermonis Attici, scribendus et disponendus sit:

Digitized by Google

——— Μικρὰ Παναθήναι' ἦν· ἐπεὶ
ΠΟΜΠΗΝ δι' ἀγορᾶς, Μοσχίων, πέμπουσά σε
Μήτηρ ἐώρα τὴν κόρης ἐφ' ἅρματος.

Panathenæa parva tunc temporis agebantur;
Nam per forum te, Moschio, pompam ducentem
Vidit puellæ mater in curru.

Hic ſenſus loci videtur. Recte autem ſcripſimus, Μικρὰ Παναθήναι' ἦν. Quemadmodum loquuntur Græci ſcriptores, cum tempus aliquod deſignant. Notum illud Demoſthenis Orat. pro Corona. ΕΣΠΕΡΑ ΜΕΝ ΓΑΡ ΗΝ. Atque hæc plana et perſpicua ſunt. Quoniam autem hic ſermo eſt de pompa Panathenaica, haud incommodum fuerit lectori erudito, ſi locum Polybii, eumque feſtivum ſane, ſed corruptum, ubi de pompa itidem agitur, hic emendatum præſtitero. Eſt autem in Excerptis Valeſii, p. 1397. Καὶ διότι κοχλίας αὐτόματον βαδίζων προηγεῖτο τῆς πομπῆς αὐτῷ σίαλον ἀναπλύων· σιὼ ἦ τύπις ἄνθρωποι διεπέμποντο ἀλλὰ δι' ὃ θεάτρου, διότι δὴ πάντων τῶν Ἑλλάδος καλῶν ἡ παλαίστρα παρακεχωρηκυῖα τοῖς ἄλλοις, ἐποίει Κασσάνδρῳ τὸ προσατλόμενον. Eſt locus inſignis admodum, ſed corruptus et viris doctiſſimis minus dextre procuratus. MSS. ἄνοι διεπέμποντο. Unde veram lectionem eruimus: Repono, Καὶ ΔΗ ὅτι κοχλίας ——— καὶ ΟΝΟΙ διεπέμποντο διὰ δι' θεάτρου, διότι δὴ ——— ἐποίει Κασσάνδρῳ τὸ προσατλόμενον. *Et aſini ſimul per theatrum ducebantur, ad deſidiam*

deſidiam et ſocordiam Athenienſium indicandam, et quod Caſſandro utique in omnibus parerent. Nihil verius, opinor, hac emendatione. Διότι δή. *propterea quòd.* Satis autem feſtive *cochleæ* et *aſini* in pompa una ducebantur. Sed hæc non intellexerunt editores.

Πενθερά. τῷ νυμφίῳ ἡ τὴν κόρης μήτηρ καὶ Πενθερὸς, ὁ πατήρ. Εὐριπίδης δὲ γαμβρὸν αὐτὸν ὧδε τάξιν λέγει. ὁ γὰρ Ἀλκμαίων τῷ Φηγεῖ φησι·

Καὶ σ', ὦ γεραιὲ, τλῶ τε παῖδα δοὺς ἐμοὶ,
Γαμβρὸν νόμιζε, καὶ πατῆρ ζωῆς τ' ἐμός]

Hic locus Euripidis manifeſto corruptus eſt. Edit. Mediolan. μὴ δοὺς ἐμοί. Reſcribo ex more atque indole Euripidea:

Σὺ δ', ὦ γεραιὲ, παῖδα τ' ζλῶ δοὺς ἐμοὶ,
Γαμβρὸς νομίζῃ, κἀ πατὴρ, ζωῆς τ' ἐμός.

Tu vero, ſenex, qui filiam tuam mihi dediſti,
Et ſocer, et pater, et ſervator meus exiſtimaris.

Euripides in Elect. ver. 598.

ΣΥ Δ', Ω ΓΕΡΑΙΕ, καίριος δὴ ἦλυθες.

Cæterum de Euripidis Alcmæone conſulendus Cl. Bentleius in Epiſt. ad Millium.

Πεπα-

Digitized by Google

Πεπελ]ωμένα. πεπιναρωμένα.] " Portus ſuſpi-
" cabatur ſcribendum eſſe, πεπελλωμένα; à
" πελλὸς, *niger, lividus:* quam conjecturam
" non puto omnino ſpernendam eſſe. Τὸ πε-
" πελ]ωμένα enim haud ſane mihi placet: ut-
" pote quod corruptum eſſe exiſtimo." *Kuſter.* Scribendum ſine dubio, Πεπελμα]ωμένα, πεπιναρωμένα. Reſpexit Suidas ad Joſ. ix. 15. Καὶ τὰ ζανδάλια αὐτῶν παλαιὰ καὶ ΚΑΤΑΠΕΠΕΛΜΑΤΩΜΕΝΑ ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν. Quod et vidit, ſed ita vidit, ut veram lectionem non viderit tamen, doctiſſimus Boſius. Huc referendus Heſychius: Κα]απεπολ]ωμένα. κα]απεπινακωμένα. Utraque vox corrupta eſt. Scribendum, Κα]απεπελμα]ωμένα, κα]απεπιναρωμένα. Fluit autem verbum à πέλμα. quod calcei *ſolea* eſt. Hinc Κατάπελμος. ut κατάδενδρος, κατάφυ]ος, atque alia ejusdem notæ vocabula. Eſt autem ζανδάλιον κατάπελμον, ſive κα]απεπελμα]ωμένον, *ſandalium probe ſoleatum. quod plures ſoleas ſuppactas habet.* Recte autem ille, παλαιὰ καὶ κα]απεπελμα]ωμένα. Nam calcei uſu detriti iterum atque iterum conſarcinari et ſuppingi ſolent. Quod pauperculorum, et hominum ſordidiorum eſt. Quo fit, ut πεπιναρωμένα vocent Grammatici. Hinc etiam *calceus* μονόπελμος, *qui unam tantùm ſoleam habet.* qui Philoſophis Cynicis in uſu ſcilicet. Epigram. apud Reiſk. Anthol. p. 56.

Κίρκον

Digitized by Google

Κίρκην τ' ὠόλπαν φιλοκαμπέα, καὶ MONO-
ΠΕΛΜΟΝ
Σικχίδα ———

Soccum vocant Latini. de quo Salmasius ad Tertulliani Pallium. Addo etiam, et jam primus addo, tertium calceorum genus, *calceum* βαθύπελμον. *altisoleatum*. quod hominum delicatorum atque elegantiorum erat. Meminit ejus Antipater in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 339.

Οὐδέ μοι ἀμπεχόναι πτερονάτιδες, ἢ βαθύπελμος
Εὔμαρις ———

Ita legendum, non βαθύπεπλος. quod miror viris doctissimis imponere potuisse. Nam de *calceo* hic agitur, qui εὔμαρις dicebatur. Lycoph. Alexand. ver. 855.

Καὶ τὰς δάμαρτος ἀσκέρας ΕΥΜΑΡΙΔΑΣ.

Etymol. Mag. Εὔμαρις, εἶδος ὑποδήματος, διὰ τὸ εὐμαρῶς, ὅ ἐστιν εὐχερῶς, βαδίζειν τὰς ὑποδεδεμένας. Εὐριπίδης· Βαρβάροις ἐν εὐμαρίσιν. De eo Hesychius, Pollux, Schol. ad Apollon. Rhodium, alii. Quare auctor sum, ut deinceps legatur, meo periculo:

——— Οὐ ΒΑΘΥΠΕΛΜΟΣ
Εὔμαρις ———

Quæ verissima atque elegantissima lectio.

Πεπο-

Digitized by Google

Πεπελ]ωμένα. πεπιναρωμένα.] " Portus ſuſpi-
" cabatur ſcribendum eſſe, πεπελλωμένα; à
" πελλὸς, *niger, lividus:* quam conjecturam
" non puto omnino ſpernendam eſſe. Τὸ πε-
" πελ]ωμένα enim haud ſane mihi placet: ut-
" pote quod corruptum eſſe exiſtimo." *Kuſter.* Scribendum ſine dubio, Πεπελμα]ωμμένα, πεπιναρωμμένα. Reſpexit Suidas ad Joſ. ix. 15. Καὶ τὰ ζανδάλια αὐτῶν παλαιὰ καὶ ΚΑΤΑΠΕΠΕΛΜΑΤΩΜΕΝΑ ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν. Quod et vidit, ſed ita vidit, ut veram lectionem non viderit tamen, doctiſſimus Boſius. Huc referendus Heſychius: Κα]απεπολ]ωμμένα. κα]απεπινακωμένα. Utraque vox corrupta eſt. Scribendum, Κα]απεπελμα]ωμένα, κα]απεπιναρωμένα. Fluit autem verbum à πέλμα. quod calcei *ſolea* eſt. Hinc Κατάπελμος. ut κατάδενδρος, κατάφυ]ος, atque alia ejusdem notæ vocabula. Eſt autem ζανδάλιον κατάπελμον, ſive κα]απεπελμα]ωμένον, *ſandalium probe ſoleatum. quod plures ſoleas ſuppactas habet.* Recte autem ille, παλαιὰ καὶ κα]απεπελμα]ωμένα. Nam calcei uſu detriti iterum atque iterum conſarcinari et ſuppingi ſolent. Quod pauperculorum, et hominum ſordidiorum eſt. Quo fit, ut πεπιναρωμένα vocent Grammatici. Hinc etiam *calceus* μονόπελμος, *qui unam tantùm ſoleam habet.* qui Philoſophis Cynicis in uſu ſcilicet. Epigram. apud Reiſk. Anthol. p. 56.

Κίρκον.

Digitized by Google

Κίρκην τ' ὠόλπαν φιλοκαμπέα, ἠὲ MONOΠΕΛΜΟΝ
Σικχίδα ———

Soccum vocant Latini. de quo Salmasius ad Tertulliani Pallium. Addo etiam, et jam primus addo, tertium calceorum genus, *calceum* βαθύπελμον. *altisoleatum*. quod hominum delicatorum atque elegantiorum erat. Meminit ejus Antipater in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 339.

Οὐδέ μοι ἀμπεχόναι περονάτιδες, ἢ βαθύπελμος
Εὔμαρις ———

Ita legendum, non βαθύπεπλος. quod miror viris doctissimis imponere potuisse. Nam de *calceo* hic agitur, qui εὔμαρις dicebatur. Lycoph. Alexand. ver. 855.

Καὶ τὰς δάμαρ[illegible]ος ἀσκίερας ΕΥΜΑΡΙΔΑΣ.

Etymol. Mag. Εὔμαρις, εἶδος ὑποδήματος, διὰ τὸ ὠμαρῶς, ὅ ἐστιν ὠχερῶς, βαδίζειν τὰς ὑποδεδεμένας. Εὐριπίδης· Βαρβάροις ἐν ὠμαρίσιν. De eo Hesychius, Pollux, Schol. ad Apollon. Rhodium, alii. Quare auctor sum, ut deinceps legatur, meo periculo:

——— Οὐ ΒΑΘΥΠΕΛΜΟΣ
Εὔμαρις ———

Quæ verissima atque elegantissima lectio.

Πεπο-

Πεποδισμένοι. τὰς πόδας δεδεμένοι. Τοῖς Πέρσαις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ ἵπποι πεποδισμένοι εἰσὶ, τὸ μὴ φεύγειν ἕνεκα, εἰ λυθείησαν. † Πεποδισμένοι. τὰς πόδας καλεχημένοι. Ξενοφῶν· Πονηρόν ἐστι νυκτὸς στράτευμα Περσικόν. οἱ γὰρ ἵπποι αὐτοῖς δέδενται.] Hæc peſſime accepta ſunt, et a ſe invicem divulſa; quae ita in ſuum ordinem atque integritatem reſtituenda ſunt: Πεποδισμένοι. τὰς πόδας δεδεμένοι. τὰς πόδας καλεχημένοι. Ξενοφῶν· Πονηρόν ἐστι νυκτὸς στράτευμα Περσικόν. οἱ γὰρ ἵπποι αὐτοῖς δέδενται, ἢ ὡς ἐπὶ πολὺ πεποδισμένοι εἰσὶ, τὸ μὴ φεύγειν ἕνεκα, εἰ λυθείησαν. Quomodo recte legitur apud Xenoph. Exped. Cyri, lib. iii. p. 311. Locus autem ita vertendus eſt: *Etenim Perſarum caſtra noctu incommoda admodum ſunt. Nam equi ipſorum alligantur, ac plerunque pedicis conſtricti, ne aufugiant.*

Πεπορπημένος. ἱμάτιον διπλῆν περικείμενον πόρπῃ ζωσχόμενον, ὡς μὴ ἀφίσασθαι τῶν ὤμων.] Multa ad hunc locum tum Portus, tum Kuſterus. Sed neuter rem adſecutus eſt. Reſcribe, Πεπόρπημένος. ἱμάτιον διπλῆν ΠΕΡΙΚΕΙΜΕΝΟΣ πόρπῃ ζωσχόμενον. Quo ſenſu vox occurrit apud Lycurgum in Orat. cont. Leocrat. p. 183. edit. Tayl. ad quem reſpexit Suidas.

Πεπυκασμένον. ἐσκεπασμένον. περιβεβλημένον. Εἶτα ἐν ἑτέρᾳ σκηνῇ ξωνῆλθεν ἠμφιεσμένη τε καὶ καλλεπτυκασμένη οὐκ ἄλλως ἐξ ἱματίων ζηλωτῶν.] Interpres ita vertit: *Deinde in alio tentorio cum viro*

Digitized by Google

viro congressa est, fericis vestibus haud negligenter vestita et ornata. Fecit quod potuit vir bonus. Quare laudandus fortasse, non vituperandus est. Sunt autem hæc verba Menandri in Excerptis Hœschelii, p. 128. ubi de *tentorio*, non *muliere*, fericis vestibus obducto agitur. Locus ita legitur apud Menandrum: Εἶτα εἰς τὸ αὔριον ἐν ἑτέρᾳ τινὶ καλύβῃ ΞΥΝΗΛΘΟΝ, ἠμφιεσμένη ᾗ ἐχ ΚΑΤΑΠΕΠΟΙΚΙΛΜΕΝΗ· οὐκ ἄλλως ἐξ ἱματίων ζηρικῶν. Atque hinc noster Suidas tum emendari, tum illustrari poterit.

Περίβαρα. ὑποδήματα. Ϲ Περιβαρίδες, ὑποδήματα γυναικῶν. Θεόπομπος ἐν Σειρῆσιν· Ὑπὸ σῦ λαβὼν τὰς περιβαρίδας] Scribendum, ΥΠΟΔΟΥ λαβὼν. Quemadmodum recte legitur apud Schol. ad Aristoph. Lysist. ver. 45. unde hunc locum descripsit Suidas.

Περιδύσας. ἐνδύσας. ἀφελόμενος. Περιδύσας ἔν τ' ναὸν, ὡς ἐχ τὰ ζηρὰ ἔ Θεᾶ βασάσαι.] Hæc sunt verba Josephi Antiq. Jud. lib. xii. p. 609.

Περιέδυσεν. ἀφείλετο τὰ ἱμάτια. Ὁ πατὴρ. αὐτὸ τ Συρίαν ἅπασαν περιέδυσεν, ὡς ἔπος ταῦτα τ ζαχικῶν.] Et hæc leguntur apud Josephum Antiq. Jud. lib. xii. p. 605.

Digitized by Google

Περιεκέχυλο. πανταχόθεν περιέρρει. Ἐπειδὴ τῷ Τιτ Βερίῳ ἤδη τὰ τῆς πολιτείας περικέχυτο πράγματα.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hoeſchelii, p. 132. ubi de Tiberio Juſtini ſucceſſore ſermo eſt.

Περιεργάσεσθ. περιζητήσεσθ. Ὁ δὲ περιεργασάμενος τὰς οἰκίας, ἐν οἷς ζωηρέχοντες ἐκκλησιάζοιεν, τούτοις ζωέχηκε.] "Vocem hanc Suidas male "interpretatur: cujus veram ſignificationem "ex lexicis vulgatis pete." *Kuſter.* Interpres ita vertit, *Ille vero cum curioſe inveſtigaſſet ædes, in quibus congregati conciones habebant, in his eos concluſit.* Uterque fallitur tum Suidas, tum Interpres ejus. Vertendum utique: *Cum undique ſepſiſſet*, ſive *circumdediſſet ædes.* Quod ex ſenſu loci ſatis manifeſtum eſt. Optime ſuccurrit locus Xenophontis Hiſt. Græc. lib. iv. p. 509. Καὶ θῆραι, αἱ μὲν ἐν ΠΕΡΙΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΙΣ παραδείσοις, αἱ δὲ καὶ ἀναπεπταμένοις τόποις παγκαλαι. *Erant et venationes, partim in hortis* UNDIQUE SEPTIS, *partim in locis patentibus peramænæ.* Agnoſcit etiam Pollux I. 160. Τεῖχος περιβάλοντο, περιωκοδομήσαντο, ΠΕΡΙΕΙΡΓΑΣΑΝΤΟ. Atque hæc verbi vis notanda, quia rariſſima eſt, et viris doctiſſimis parum perſpecta.

Περίεσα. καθαρά.] "Haud forſan a vero ab"erravero, ſi dixero ſcribendum eſſe ἀπέριοσα.

Digitized by Google

" notamque hanc ad literam A referri debere. " Quod autem ad vocem ἀπέριστα attinet, eam " recte exponas καθαρά; quoniam composita " est ex ἀ privativo, et περιστὸν vel περίττον, " quod interdum idem significat ac περίττωμα, " i. e. *sordes, purgamenta, excrementa.*" *Kuster.* Quæ ad hunc locum commentatus est vir doctissimus, ἀπροσδιόνυσα plane sunt, et longe ridiculosissima. Emendatio vero in promptu est. Repone, ΠΕΡΙΣΤΙΑ. καθάρσια. Noster infra, v. Περισίαρχος. Ἱερὸς δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ΠΕΡΙΣΤΙΑ, φησὶ, προσαγορεύει ΤΑ ΚΑΘΑΡΣΙΑ. Schol. ad Aristoph. Eccles. ver. 128. Περισίαρχος, ὁ τὰ καθαρσίων προηγούμενος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. ΠΕΡΙΣΤΙΑ ΓΑΡ ΤΑ ΚΑΘΑΡΣΙΑ. Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas. Quin et ad hanc normam castigandus videtur Hesychius; Περιερεία, καθαρσία. Scribendum, ΠΕΡΙΣΤΙΑ, καθάρσια. Quod omnino verum. Cæterum notandum Mich. Apostolium de Proverb. p. 195. legere, Περιέρσια et Περιερσίαρχος. Quod perinde est.

Περικεκλασμένοις. Ἐνέδραν εἶχεν ἐν τόποις περικεκλασμένοις καὶ δυσεισβάτοις.] Hoc fragmentum Polybio adsignare haud dubitaverim, qui ita loquitur, lib. xii. p. 692. Καὶ ζυσῆσαι πρὸς μάχλον ἐν τόποις ὑλώδεσι καὶ ΠΕΡΙΚΕΚΛΑΣΜΕΝΟΙΣ. *in locis silvosis et amfractis.*

Digitized by Google

Περιηγεῖτο. πανταχόσε πεπήρχετο. Πῦρ ἢ αὐτοῖς ὑπέφαινεν ἡ Σινωνὶς καὶ περιηγεῖτο.] Hæc deprompta ſunt ex Jamblicho in Babylonicis. Vide nos infra ad v. Σίνων.

Περιόν. ὑπερβαλλον. Τὰ ἢ καὶ προῖκα πολλαχῆ τοῖς ἑαυτῶ τέλεσι προῖκας πεπορισμένας ἔχοντες, οὐκ ἐκ περιόντος καρπώσον.] Ad hunc locum ne verbum quidem editores. Eſt autem manifeſto corruptus. Repono, Τὰ ἢ καὶ προῖκα πολλαχῆ τοῖς ἑαυτῶ τέλεσι πεπορισμένα ἔχοντες. Quomodo recte legitur infra, v. Προῖκα. Ubi τοῖς τέλεσι *magiſtratibus* reddunt noſtri Interpretes. In quo falluntur. Τοῖς ἑαυτῶ τέλεσι πεπορισμένα ἔχειν, eſt, *Suo ſumptu ſuppeditari.* Verba ſunt de ſtipendio militum. Confer etiam Suidam, v. Χρῆσις. Cæterum hoc fragmentum Dioni Caſſio adjudicandum eſſe cenſeo. Ita enim loquitur Dio, lib. lviii. p. 876. ed. nov. Ἡ μὲν τοι ψηφισθεῖσα αὐτῆ ἀψις οὐκ ἀνεδομήθη, ἀλλὰ τὸ τ' Τιβέριον ΤΟΙΣ ΕΑΥΤΟΥ ΤΕΛΕΣΙ καταστάζειν αὐτὴν ὑπέσχετο. Idem lib. li. p. 656. Ὁ Ταῦρος ὁ Στατίλιος θέατρόν τι ἐξεποίησε ΤΟΙΣ ΕΑΥΤΟΥ ΤΕΛΕΣΙ. Atque hinc intelligendus Philoſtratus in Apollonio, lib viii. ſub finem: Καὶ ἱερὰ Τύανα ἢ βασιλείοις ΕΚΠΕΠΟΙΗΜΕΝΑ ΤΕΛΕΣΙ. *Et ſacra Tyanenſis urbs regiis ſumptibus exædificata.* Ita ſcribendus et vertendus iſte locus. Interpres non intellexit.

Περι-

Digitized by Google

Περιπετῆ γλῶτ. περιπεπλωκέναι.] Arrian. Exped. Alex. lib. iv. p. 260. Καὶ ΠΕΡΙΠΕΤΗ Ἀλεξάνδρῳ ΓΕΝΕΣΘΑΙ Κλείτου ἀνακαλοῦντι, *Et incidisse in Alexandrum Cliti nomen inclamantem.* Ad hunc locum respexisse videtur Suidas.

Περιπέτεσι. περικαλύπτεσι. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ὀνόμασι περιπέτεσι τὴν μοχθηρίαν.

τετέχνη, ἐώθασι τῷ τοῦ ἵππου ὀνόματι καταχρῆσθαι εἰς μοχθηρίαν.] Hæc sunt verba Scholiastæ ad Aristophanis Plutum, ver. 159. Vox autem ἵππος cum aliis, tum doctissimo Hemsterhusio negotium facessit. Sed res, si quid video, in portu est. Sensus est: *Verbo* ἵππος, de quo supra Comicus, *quasi prætextu utuntur ad* μοχθηρίαν *suam obtegendam.* Quod Περιπέτειαν vocant Græci. Menander apud Suidam, in v. Δεδιότες καὶ δρῶντες μηχανᾶσθαί τι Ῥωμαῖοι, ἢ περικαλύμμασι ἀποδράσεως ΠΕΡΙΠΕΤΤΕΙΝ ὅ, τι ἂν εἴη αὐτοῖς τὸ παντάργημα. Lucian. de Gymnasiis. Παρελθὼν ὁ κήρυξ καθεσιώπησεν οὗτος, οὐκ ἐῶν ληρεῖν πρὸς τὸν βαλανέα ἢ ΠΕΡΙΠΕΤΤΕΙΝ τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγυμνωμένα οἱ Ἀρεοπαγῖται βλέποιεν. Sozomen. Eccles. Hist. VI. 26. Καὶ ἑτέρων τινὰ τῶν αὐτοῦ ἐκκλησίας ἐξωρίαν ἀγωγὴν, ζημιότητι ἢ ἀκριβείᾳ πλείονι τὸ καινότητα ΠΕΡΙΠΕΤΤΟΥΣΑΝ. Aristophanes in Thes-

mophoriazusis secundis apud Scholiastam ad Plutum.

Ὅσ' ἦν πρίεργ' αὐτοῖσι τ' φορημάτων,
Κόμαισι ΠΕΡΙΠΕΤΤΟΥΣΙΝ αὐτὰς προσθέτοις.

Ita scribendus iste locus, qui vulgo inquinatissimus est, et viros eruditissimos frustra exercuit. Sermo est de mulieribus, quæ rem suam, ut fieri solet, meretricio cultu commendabant, et corporis vitia pictis vestibus et *capillitio non suo* obvelabant. Nihil verius hac emendatione. Xenoph. Cyri Inst. lib. i. Κεκοσμημένον τὴν ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ, τὴν χρώματος ἀλείψει τὴν ΚΟΜΑΙΣ ΠΡΟΣΘΕΤΟΙΣ. Atque hinc dilucidandus et vindicandus simul Clemens Alexandrinus, Pædag. lib. iii. cap. 3. quem nemo interpretum intellexit. Πρὸς ἣ τὸ μαλθακώτερον ἀποκλίνασιες γυναικίζονται, κῦρας μὲν ἀγωνεῖς τὴν πορνικὰς ἀποκειρόμενοι, χλανίσι δ' ἀραφανέσι ΠΕΡΙΠΕΠΕΜΜΕΝΟΙ. *Ad mollitiem verò declinantes plane effœminantur, illiberali quidem tonsura et meretricia se tondentes, amiculis autem subtilissimis induti.* Vocem agnoscit Plato de Legib. lib. x. Λόγοισι τὴν ταῦτα εὖ πως εἰς τὸ πιθανὸν ΠΕΡΙΠΕΠΕΜΕΝΑ. *Atque hæc verbis quidem speciosis scite admodum circumtecta.* Interpretes ad locum nugantur.

Περιῤῥαντήρια, ζωΰη. Καλὰ ἣ τὸ μέσον ᾧ διαστήματος κάλπεις τε χεῦσαι, καὶ περιῤῥαντήρια, ἔτι τε πίθοι

πίθοι χρυσοῖ.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis ab Hœſchelio editis, p. 128.

Περισκυβίζαι. τὸ ἀποτέμνειν τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα ζωὴ τῇ θριξί.] "Verba ἀποσκυβίσαι et "περισκυβίσαι male confundit Suidas cum "ἀποσκυτίζαι et περισκυτίζαι. Prius enim non "ſignificat *cutem capitis cum capillis reſecare*, "ſed notat ignominioſæ tonſuræ genus, quali "Scythæ in populos devictos uti ſolebant." *Kuſter.* Kuſtero in hoc ſtadio præivit vir doctiſſimus, et atavorum noſtrorum memoria celeberrimus, Thomas Reineſius. Sed nugatur uterque. Utraque enim vox proba eſt, et de *cute capitis reſecanda* uſurpatur. Ut à σκέλος σκελίζειν, ſic à σκύτος σκυτίζειν. Heſych. Σκύτη, κεφαλαί. Angl. *Scalps.* Σκυτίζειν, παρεφθείρειν. Ita legendum: Suidas: Περισκυτίζονίος, ἐκδερματίζονίος. Eſt autem περισκυτίζειν, *cutem capitis circumcidere.* Quod SCYTHÆ fecerunt ſcilicet. Hinc Σκυθίζειν, Ἀποσκυθίζειν, Περισκυθίζειν, et ſi quæ alia ejusdem notæ vocabula. Eſt autem Σκυθίζειν, *Scythiſſare*, ſive *mores Scytharum imitari.* ut Κρητίζειν, *Cretizare*; Λακωνίζειν, *Laconiſſare*; cæteraque τούτου τοῦ κόμματος. Hinc verbum tum de *tonſura*, tum de *ſcalptura* Scytharum uſurpatur. Quod miror viros doctiſſimos non animadvertiſſe. Utrumque ſenſum verbi agnoſcit Etymologus Magn. Ἀποσκυθίσαι, κυρίως τὸ ΠΕΡΙΤΕΜΕΙΝ τὸ ἀπὸ κεφαλῆς δέρμα ζωὴ τῇ θριξί. καταχρηστικῶς δέ, τὸ ΑΠΟΚΕΙΡΑΙ. Phalaris

Digitized by Google

Epist. 147. Τινὲς ὴ ἄκρα περιεκόπησαν, καὶ κῆ τροχῶν ἐλυγίθησαν, καὶ ΚΕΦΑΛΑΣ ΑΛΛΟΙ ΠΕΡΙΕΣΚΥΘΙΣΘΗΣΑΝ. *Nonnulli, manibus pedibusque amputatis, in rotas contorti sunt; aliis detracta est capitum cutis.* Auctor Maccab. lib ii. cap. 7. Τῶν ὴ ωδαχρῆμα ἐκπυρωθέντων, τὸ γλῶμμον αὐτῶν προήγορον προσέταξε γλωσσόμειῆν, καὶ ΠΕΡΙΣΚΥΘΙΣΑΝΤΑΣ ΑΚΡΩΤΗΡΙΑΖΕΙΝ. Μεταλλάξαν[illegible] ὴ τοῦ πρώτου τὸν τρόπον τοῦτον, τὸ δεύτερον ἦγον ἐπὶ τὸ ἐμπαιγμόν· ΚΑΙ ΤΟ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΔΕΡΜΑ ΣΥΝ ΤΑΙΣ ΘΡΙΞΙ ΠΕΡΙΣΥΡΟΝΤΕΣ ἐπηρώτων, εἰ φάγεσαι πρὸ τοῦ τιμωρηθῆναι κατὰ μέλος τὸ σῶμα. Huc accedit Hesychius: Σκυθισὶ χειρόμακρον. Οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων ΕΝ ΠΟΛΕΜΩι τὰς κεφαλὰς ΕΚΔΕΡΟΝΤΕΣ, ἀντὶ χειρομάκρων ἐχρῶντο. Ita scribendus iste locus, qui vulgo inquinatissimus est. Atque hæc hactenus, ad vim verbi, viris doctissimis parum perspecti, denudandam.

Περιαπειραθείς. περιπλακείς. περιελιχθείς. Ὁ ὴ Δυσχὴς καλεκράτει τῶν βασιλείων, καὶ περιαπειρασάμενος τὰς αὐλὰς ζωέσφιγξεν ἅπαντα, καθάπερ τις γυναικὸς ὄφις, καθελίττων εἰς τὸ ἑαυτοῦ χρείαν.] Hunc locum, qui in elegantissimis est, nemo vitii vel suspectum quidem habuit. Sed anguis latet in herba. Lego et distinguo, Ἅπαντα, καθάπερ τις γυναικὸς ὄφις, καθελίττων εἰς τὸ ἑαυτοῦ ΧΕΙΑΝ. *Omnia in latibulum suum, velut robustus serpens, trahens et contorquens.* Χειὰ est *serpentis latibulum.* Hesychius: Χειὰ, ἡ κατάδυσις

δυσις τ᾽ ὄφεων ϗ δρακόντων. Philostratus in Apollin. iii. 8. Καὶ τ᾽ αὐχένα ὑπεβαλὼν (leg. ὑπεκβαλὼν) ὁ δράκων ΤΗΣ ΧΕΙΑΣ. Nostram emendationem extra omnem dubitationem ponit Homer. Il. X. 93.

Ὡς ὃ ΔΡΑΚΩΝ ΕΠΙ ΧΕΙΗι ἐρέσσετο ἄνδρα μένησι,
Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ᾽, ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνὸς,
Σμερδαλέον ὃ δέδορκεν, ΕΛΙΣΣΟΜΕΝΟΣ ΠΕΡΙ ΧΕΙΗι.

Cæterum hoc fragmentum Eunapio proculdubio adjudicandum est, et de Eutropio eunucho, qui sub Theodosio omnia gubernabat, intelligendum. Quod et partim vidit Kusterus. Notandum autem verbum Καθελίττειν, quod ex rarioribus est. Herodot. II. 86. Λάσανίες τ᾽ νεκρὸν, ΚΑΤΕΙΛΙΣΣΟΥΣΙ πᾶν αἴτῳ τὸ σῶμα σινδόνος βυσσίνης τελαμῶσι. Quod cognatum est.

Περίσασις. Πολύβιος. Σωέβαινε ὃ μεγαλομερὴ τ᾽ περίσασιν ἔχειν ἐν τῇ γυναικείαις ἐξόδοις.] Intelligendus hic locus de Æmilia Scipionis Africani uxore, de qua Polybius in Excerptis Valesii, p. 154. Magno autem apparatu constabant αἱ γυναικεῖαι ἔξοδοι, ut hodie, sic et olim. Nam, ut ait ille, dum moliuntur, dum comuntur,

Digitized by Google

muntur, annus est. Hinc lepide, ut solet, Aristophanes Lysist. ver. 16.

——ΧΑΛΕΠΟΣ ἡ γυναικῶν ἔξοδος.

Ita scribendus iste locus. Vulgo, reclamante metro, χαλεπή τε. Alio modo corrigebat vir doctissimus in Miscell. Criticis. Sed nostra emendatio verior et simplicior est. Cæterum hanc fœminarum Atticarum operosam sumptuositatem lege coërcuit sapientissimus Solon. Plutarch. in Solon. Ἐπέσησε δὲ καὶ ΤΑΙΣ ΕΞΟΔΟΙΣ τῶν γυναικῶν, καὶ τοῖς πένθεσι, καὶ τῇ ἑορταῖς νόμον, ἀπείργοντα τὸ ἀτακτότον καὶ ἀκόλαστον. Dum hæc scribo, animo obversatur celeberrimus Pauli locus in epistola I. ad Corinthios, de quo nos supra ad v. Ἀμπαλίνωρος. Διὰ τοῦτο ὀφείλει ἡ γυνὴ ἐξουσίαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ τοὺς ἀγγέλους. in quibus verbis nihil equidem video, quod cuiquam satisfaciat. Nam interpretationes virorum eruditissimorum de *Angelis* vel γυναικοφθόροις vel καλασκόποις, ridiculosissimæ sunt et nihil sapiunt. Equidem nullus dubito quin Paulus scripserit: Ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΟΧΛΟΥΣ. Οἱ ὄχλοι sunt *populus*, sive *multitudo hominum*. Lucas viii. 45. ΟΙ ΟΧΛΟΙ συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις· τίς ὁ ἁψάμενός μου; Marc. iii. 9. Καὶ εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ἵνα πλοιάριον προσκαρτερῇ αὐτῷ ΔΙΑ ΤΟΝ ΟΧΛΟΝ, ἵνα μὴ θλίβωσιν αὐτόν. Joan. xi. 42. Ἐγὼ δὲ ἤδειν ὅτι πάντοτέ μου ἀκούεις· ἀλλὰ ΔΙΑ ΤΟΝ ΟΧΛΟΝ τὸν περιεστῶτα εἶπον, ἵνα πιστεύσωσιν ὅτι σύ με ἀπέστειλας.

Digitized by Google

ἐξειλας. Nihil autem mulieri ingenuæ magis fugiendum quàm ὄχλος. Philetærus Comicus apud Suidam ex emendatione noſtra:

Οὐ πρὲς ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΟΧΛΟΣ——

Non decet mulierem in publicum prodire.

Eurip. Iphig. Aul. ver. 735. ubi Agamemnon ad *uxorem:*

Οὐ καλὸν ΕΝ ΟΧΛΩι Σ' ΕΞΟΜΙΛΕΙΣΘΑΙ—

Non te decet exire et verſari in publico.

Quod notandum imprimis. Veriſſime Xenopho, Memor. III. 7. ΑΙΔΩ ἦ γ' ὅς, ἔφη, σὺχ ὁρᾶς ἔμφυτά τε ἀνθρώποις ὄντα, καὶ μᾶλλον ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΧΛΟΙΣ, ἢ ἐν τοῖς ἰδίαις ὁμιλίαις παρεσόμενα; *Tu verò non vides* verecundiam *et metum a natura hominibus ineſſe, multoque magis* in publico *quam in privatis congreſſibus?* Quare, fugatis *Angelis*, quibus nullus hic locus, Paulum noſtrum, cujus mentem nemo perſpexit, ita tandem ex vi et juſſu ſententiæ dilucidandum et inſtaurandum eſſe contendo: Διὰ τοῦτο ὀφείλει ἡ γυνὴ ΕΞΙΟΥΣΑ ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΟΧΛΟΥΣ. Quibus nihil aliud docet Apoſtolus, quàm, *Non oportere mulierem prodire* IN PUBLICUM, *niſi capite velato*; idque populi cauſa, ne quid detrimenti capiat res uxoria ſcilicet. *A woman that has any regard for her reputation, ſhould not go abroad,* or APPEAR IN PUBLIC, *without*

Digitized by Google

out a veil. Quod antiquissimi moris, et omnino verum est. Huc facit egregie Plutarchus, Lacon. Apophth. p. 232. Πυθομένῳ δέ τινος διὰ τί τὰς μὲν κόρας ἀκαλύπτους, ΤΑΣ ΔΕ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΕΓΚΕΚΑΛΥΜΕΝΑΣ ΕΙΣ ΤΟΥΜΦΑΝΕΣ ἄγουσιν· Ὅτι, ἔφη, τὰς μὲν κόρας ἀνδρας δι-ρεῖν δεῖ, τὰς δὲ γυναῖκας ζώζειν τοὺς ἔχοντας. *Quærenti cur apud Spartanos virgines nudæ,* MULIERES VELATÆ IN PUBLICUM PRODIRENT: *Quia,* inquit, *virginibus quærendi sunt viri; mulieribus opera danda, ut servent maritos.* Eleganter et nequiter, ut solet, Ovidius, Art. Amat. III. 421.

Se quoque det POPULO MULIER SPECIOSA VIDENDAM,
Et curam tota mente decoris agat.

Περισυλᾷ. ἀφαιρεῖται. Ὁ δὲ ἀποκλείσας αὐτὰς, καὶ περισυλᾷ ὅσα ἐπηγάγοντο. ἦν δὲ κόσμος ἡ ζακόη περὶ τὰ τέχνῃ τε ἑκατέρᾳ ἁδαμῆ διαφορόνητα.] Hæc sunt verba Æliani, ut nos docet Suidas supra, v. Οὐδαμῆ.

Περίφασις. Πολύβιος· Ἐκέλευσε διασαφεῖν αὐτῷ πάντα τὰ γινόμενα διὰ τῶν πυρσῶν ἀπὸ τοῦ Τίβαιον. ἔστι δὲ τῆς Θεσσαλίας ὄρος, δύφυως κείμενον πρὸς τὰς τῶν προειρημένων τόπων περιφάσεις.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium, lib. x. p. 855.

Περι-

Digitized by Google

Περιχαίνει· αἰτιᾶται. Οἷόν τι ποιοῦσιν οἱ κυνες, τοὺς λίθους, οἷς βάλλουσι, περιχαίνουσες.] Plato de Republ. lib. V. p. 469. Ed. Serran. Ἆρ οὖν τι διάφορον δρᾶν τοὺς τοῦτο ποιοῦντας τῶν κυνῶν, καὶ τοῖς λίθοις, οἷς ἂν βληθῶσι, χαλεπαίνουσι, τὸ βάλλον οὐχ ἁπτόμενοι; *Num, censes eos, qui hoc agunt, aliud facere quam canes facere solent, qui adversus jactos lapides excandescunt, eum vero qui jecerit, ne attingunt quidem?* Quæ et totidem verbis leguntur apud Joan. Stobæum, p. 900. Ed. Wechel. Ad hunc locum fine dubio referendus Suidas. Notanda autem locutio, τοὺς λίθους περιχαίνειν. Quod elegantissimum verbum Platoni restituendum esse puto. Est autem Περιχαίνειν, *hianti ore appetere, admordere, deglutire.* Quod ex Luciano et Aristotele notum. Phil. de Animal. p. 208.

Μάτλων ΠΕΡΙΧΑΙΝΟΝΤΑΣ αὐτοὺς δεικνύει.

Huc respexit Philosophus in Rhetoricis III. 4. Καὶ τὸ ἐν τῇ Πολιτείᾳ τῇ Πλάτωνος, ὅτι οἱ τοὺς τεθνεῶτας ζκυλάζοντες, ἐοίκασι τοῖς κυνιδίοις, ἃ τοὺς λίθους ΔΑΚΝΕΙ, τὸν βαλλόντων οὐχ ἁπτόμενα. Pacuvius in Armor. Judicio apud Nonium.

Nam canis, quando est percussa lapide, non tam illum APPETIT
Qui sese icit, quam illum eumpse lapidem, quo icta est, petit.

Πεταλῷ.

Digitized by Google

Πετάλω. Ἔχουσες γέρρα. πάντες βοῶν λαυκῶν δασέα εἰκαμμένα. κιτῶνα περιφέρουσι.] Hæc ſunt verba Xenophontis in Exped. Cyri, lib. V. p. 352.

Πέταυρα. τύγνα. Βάθρα.

Ὁ δ' οὐκ ἀπ' αὐλοῦ κλαγγὸν εἶπε βοήσας
Πόθεν μαθήσῃ πόσσαν εἰς ἔω λείπῃ
Τὸν ὠρονόμων θύσας με ———]

Ad hunc Babrii locum ne verbum quidem Kuſterus. Atqui prior verſiculus uno pede claudicat. Nam quintum locum occupat Pyrrichius, qui in nullo quidem ferendus eſt. Deinde illud κλαγγὸν ne Græcum quidem eſt. Edit. Mediolan. κλανὸν. quod vero proximum eſt. Reponendum proculdubio:

Ὁ δ' οὐκ ἀπ' αὐλοῦ ΤΡΑΝΟΝ ΕΙΠ' ΕΠΙΒΟΗΣΑΣ.

Ille autem a pertica clare vociferans dixit.

Gloſſæ: Τρανὸν. *Perſpicuum.* Nicetas, lib. iv. p. 86. Ὁ κήρυξ ΕΠΕΒΟΑ ΤΡΑΝΩΤΕΡΟΝ. Quod geminum eſt.

Πέταυρον. παγίς. Βάθρον. Ζανίς.] Illud Βάθρον viris eruditiſſimis minus adriſit. Doctiſſimus Waſſius noſter ſuſpicabatur legendum, Βάθρον. Quod Cl. Kuſtero nec placet, nec diſplicet. Sed vulgata lectio neutiquam ſollicitanda eſt. Reſpexit enim Noſter, quod utrumque fugit, ad

Digitized by Google

ad Proverb. ix. 18. Ὁ ᾗ οὐκ οἶδεν ὅτι γηγμεῖς παρ' αὐτῇ ἄλλων), καὶ ἐπὶ ΠΕΤΑΥΡΟΝ ΑΙΔΟΥ ζωαντᾷ. Idem infra, xiv. 12. Ἔστιν ὁδὸς ἡ δοκεῖ ἰρθὴ εἶναι πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, τὰ ᾗ τελευταῖα αὐτῆς ἔρχεται εἰς ΠΥΘΜΕΝΑ ΑΙΔΟΥ. Idem πέταυρον ἄδυ et πυθμένα ἄδυ. Quare non male Suidas, Πέταυρον, βάθος. Cæterum de voce πέταυρον, ſive πέτθυρον, nam utroque modo ſcribitur, conſulendus Schol. ad Theocrit. xiii. 13. nec non Schol. ad Ariſtoph. Acharn. ver. 687. quem exſcripſit noſter ſupra, v. Σκανδάληθρα.

Πεῖραν. πορείαν, ὁδόν. Οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεὶς ἀφορμῆς πεῖραν.] Hæc noſtris Interpretibus Porto et Kuſtero minus perſpecta ſunt. Reſpexit autem Suidas ad Sophocl. Aj. ver. 292.

Αἶας, τί τλιὼδ' ἄκλητος, ἤθ' ὑπ' ἀγγέλων
Κληθεὶς ΕΦΟΡΜΑΙΣ πεῖραν; ——

Eſt autem Πεῖρα vox Sophoclea. Uſus eſt ſupra Sophocles in Aj. ver. 2.

ΠΕΙΡΑΝ τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον.

Ubi Schol. Πεῖρα ᾗ Ἀττικῶς δόλος ἡ τέχνη. Uſus eſt et in Danaë.

Οὐκ οἶδα τ' ζῶ ΠΕΙΡΑΝ, ἐν δ' ἐπίσαμαι,
Τὸ παιδὸς ὄντος τοῦδ' ἐγὼ διάλυμαι.

Verba ſunt Acriſii, qui, ſalvo puero, negat ſe ſalvum futurum. Hiſtoria nota eſt. Atque hinc reſtituendus Phylarchus apud Athenæum, lib.

Digitized by Google

lib. xiii. p. 609. in quo emendando viri doctissimi frustra fuerunt. Καὶ τὴ καλάγυσαν ἢ Πεισίστρατον ἐπὶ τὴ τυραννίδα, ὡς Ἀθηνᾶς πείραν εἶδος ἔχουσαν, καλῶ φησι γελοῖναι. Emendabat vir ingeniosissimus ad Herodotum, ὡς Ἀθηνᾶς ζωϊκείρας εἶδος ἔχουσαν. Verum leniori medicina res sublevanda est. Revocanda particula conjunctiva, quæ nescio quomodo exciderat, et legendum: ὡς Ἀθηνᾶς ΠΕΙΡΑΝ ΚΑΙ ΕΙΔΟΣ ἔχουσαν. *Quæ* artes et oculos *Minervæ haberet*. Quod omnino verum. Cæterum de ista muliere, quæ *Phya* appellabatur, consulendus Herodotus I. 60.

Πεισάνδρε δειλότερος —— Οὗτος γὰρ δειλὸς ἦν, φιλοπόλεμος ἢ καὶ πολεμοποιὸς κερδῶν ἰδίων ἕνεκα. μέγας ἢ, καὶ σκαλεῖτο ὄνος Κνίδιος. ἐχρῆτο ἢ τελλοφίᾳ καὶ ὅπλοις ὁπισήμοις, ὥσπερ δ' δοκεῖν ἀνδρεῖος εἶναι, μὴ ὤν.] "An potius Ὀνοκίνδιος, ut habet "Enarrator Comici ad Aves. Est autem Ὀνο- "κίνδιος, *agaso*, sive *qui asinos agit*. Hesych. "Ὀνοκίνδιος καὶ ὀνοκίνδας, ἀσραβηλάτης, ὀνηλάτης." *Kuster*. Recte vir doctissimus. Eupolis ἐν Μαρικᾷ apud Schol. ad Aristoph. Av. 1555.

Α. Ἄκυε νυῦ Πείσανδρος ὡς λέγει.
Β. Ὁ σραβλός; Α. Οὐκ, ἀλλ' ὁ μέγας, ΟΥΝΟΚΙΝΔΙΟΣ.

Huc respexit Schol. ad Aristoph. Lysist. ver. 491. Ἔστι ἢ καὶ ἄλλος Πείσανδρος ὁ ΟΝΟΚΙΝΔΙΟΣ, ὡς Εὔπολις διακρίνει τὴ ὁμωνυμίαν ἐν Μαρικᾷ. Cæterum

Cæterum Piſandri hujus tum *timiditatem*, tum φιλαργυρίαν, egregie perſtringit Eupolis ἐν Ἀστρατιῶταις, apud Schol. ad Ariſtoph. Av. 1555.

Πείσανδρος εἰς ΠΑΚΤΩΛΟΝ ἐστρατεύετο,
Κἄπλαυθα ΤΗΣ ΠΑΣΗΣ ΣΤΡΑΤΙΑΣ κάκιστος ἦν
Ἀνήρ ———

Piſander ad Pactolum militabat,
Et ibi totius exercitus meticuloſiſſimus erat.

Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus. Vulgo, invito metro, τῆς ζωῆς στρατείας. Notandum autem illud Πάκτωλον. in quo ſal loci conſiſtit. Piſander enim homo φιλάργυρος. Hinc ad Pactolum militavit.

——— *Ubi pinguia culta*
Exercentque viri, Pactolusque irrigat auro.

Nihil facetius. Sed viri doctiſſimi nihil hic viderunt. Simile illud Eubuli apud Suid. v. Χρυσοχοεῖον.

Ἡμεῖς πού' ἄνδρας Κεκροπίδας ἐπείσαμεν
Λαβόντας ΕΙΣ ΥΜΗΤΤΟΝ ἐξελθεῖν ὅπλα.

Nam Hymettus auro abundare ferebatur. Hinc jocus Comici. Huc facit Ælian. de Anim. IV. 1. Ἀριστόδημος ὃ τρέσας, καὶ Κλεώνυμος ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα, καὶ Ο ΔΕΙΛΟΣ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ ὅτε τὰς πατρίδας ᾠδύνατο, ὅτε τὰς γαμετὰς, ὅτε τὰ παιδία. Dicebatur autem Piſander

Digitized by Google

der Ὀνοκίνδιος sive Ὀνοκιώδιος. Quam vocem parum perspectam habuerunt eruditi. Verum res satis manifesta est. Hesych. Ὀνοκίνδιος, ὀνηλάτης. Idem: Ὀνοκύνδιος, ὀνηλάτης. Quod potest esse verum, potest esse falsum. Sed in isto nomine, quod nemo videt, latet obscœnum quid et κωμικώτερον. Hesychius: Κίνδα, πόρνη, ἀχημοσυνή. Legendum, πορνικὴ ἀχημοσυνή. Schema scilicet ἀφροδίσιον, ἀπὸ τῆς κινεῖν. cujus generis sunt Κύβδα, Λάβδα, et si quæ alia, de quibus nos alibi. Aristoph. Thesmoph. ver. 496.

Ἐξῆλθον εἰς τὸ μοιχόν· εἶτ' ἠρεσθόμην
Παρὰ τὴν Ἀγυιᾶ ΚΥΝΔ' ἐχομένη τῆς δάφνης.

Ita legendus est iste locus. Emendabat Cl. Piersonus ad Mœrin.

—— Κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης.

Sed virum doctissimum cum aliis fefellit vox Κώδα. Ut à Κινεῖν, Κίνδα· sic à Κωνεῖν, Κώδα. Quod meretricum et hominum salaciorum est. Hinc Ὀνοκίνδας, Ὀνοκίνδιος, et Ὀνοκιώδιος, de homine ignavo, robusto, ventri Venerique dedito. Quales asini esse solent. Nam aselli bene peculiati. Quod viris doctis ad Phædrum notatum. Atque hinc intelligendus locus Pindari, quem interpretes, alii aliter, ut mos est istorum hominum, acceperunt. Est autem Pyth. X. pag. 313.

—— γελᾷ

——— γελᾷ δ' ὁρῶν ὕβριν
ΟΡΘΙΑΝ κνωδάλων.

De *asinis* hic sermo est, quos ὄρθια κνώδαλα non male vocat. Est autem ὀρθίας ——— Hesych. Ὀρθίας——τίθεῖ καὶ ἀπὶ ΚΑΚΕΜΦΑΤΟΥ.

Πηκτὶς —— ᾗ ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἀδὺ μέλος, νὴ Πᾶνα καὶ Ἀρκάδα. πηκτίδι μέλπεις.]

Hexameter iste est pars epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vii. p. 581. Vide nos supra, ad v. Κρέκουσα.

Πηλάσιον —— Οἱ Πηλασιῶται Κάσιοι φυσικῇ τέχνῃ ἄμμασι ἔπλεκον, δοκοὺς ἀπὶ δοκοῖς ζωάπλοκες.] "Mira lectio et mirus sensus. An potius "βρόχους ἀπὶ βρόχοις? Sed ἐπέχω, nec liquere "mihi fateor." *Kuster.* Leguntur hæc supra, v. Ἄμμασι et v. Κάσιον. Auctor quidem ignotus, sensus vero planissimus. Nimirum Pelusiotæ trabes trabibus adnectebant ad obstruendum portum. Hæc mens loci est. Simile quid narrat Appianus in Hispanicis, p. 525. Φρέαρ ἦ ἀντὶ γεφύρας αὐτῷ δύο ᾠκοδομεῖς, ἀπῆρησε καλωδίοις ΔΟΚΟΥΣ ΜΑΚΡΑΣ ἐξ ἑκατέρου φρεατίου, καὶ ἐς τὸ πλάτος ξύλα πολλὰ μεθῆκεν. *Bina castella vice pontis objecit, ex quibus longas trabes utrinque funibus religatas in fluvium demisit.*

Digitized by Google

Πηνίκα —— Τὸ ᾗ, Πηνίκ' ἄτ]' ἀπώλε]ο, σὺκ Ἀττικὸν, οὐδὲ ἀρχαϊκὸν, οὐδὲ ἀκριβές.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Av. ver. 1513.

Ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς. Πηνίκ' ἄτ]' ἀπώλε]ο;

Notandum illud, Πηνίκ' ἄτ]α. Quam locutionem damnat Scholiaſtes. Atqui pro ſuo agnoſcit Ariſtophanes apud Etymol. Magn. et Harpocrationem, v. Ἄτ]α. cujus verba hic apponam: Φερεκράτης μὲν ἐν Χείρωνι ἐπ' ἀριθμῷ ἔταξεν. Τοῖς δέκα ταλάν]οις ἄλλα προθῆς ἄτ]α πενή]ηνθ]α. Ἀριστοφάνης δὲ ὅτι χρόνῳ·

Πύθῳ χελιδὼν πηνίκ' ἄτ]α φαίνε];

Sic ſolent Grammatici. Quod probat hic, improbat ille. Sed error proculdubio in Græcis eſt. Repono, ut mihi quidem videtur, certiſſime:

Ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς. ΠΗΝΙΚΑΙΤ' ἀπώλε]ο;
Πύθῳ χελιδὼν ΠΗΝΙΚΑΙΤΑ φαίνε];

Vides jam pronunciatio quid fecerit, et quantas turbas hic dederit. Eſt autem πηνικᾶτα idem ac πηνίκ' εἶτα. *Quando igitur? Quando itaque?* Sic κᾶτα pro κἄ]α. Ariſtoph. Ran. ver. 205.

—— ΚΑΙΤΑ πῶς διωκήσομεν;

Verba autem Pherecratis ita ſcribenda, et numeris ſuis reſtituenda ſunt:

—— Τοῖς

—— Τοῖς δέκα ταλάντοις, Σίμων,
Ἄλλ' ἄτα πεντήκοντα προσθῇς ——

Decem autem talentis addas alia quinquaginta. In priori verſiculo nomen perſonæ excidiſſe videtur. Quod in hujusmodi fragmentis laudandis ſolenne eſt.

Πίδακες. ϛαγόνες. πηγαί. Καὶ αἱ μὲ κατ' αὐτὰ πηγαὶ ἁλμυρὸ ὕδαϛ ἦσαν αἱ πᾶσαι] "Frag-" mentum hoc non pertinet ad vocem πίδαξ, " ſed πηγή." *Kuſter.* Locus non uno loco corruptus eſt. Primum ſcribendum, κατ' ΑΥΤΟ. Quomodo jam recte exhibere video Edit. Mediolanenſem. Deinde illud πηγαὶ eſt non niſi interpretatio ϛ, Πίδακες. Quare hoc fragmentum, cujuscunque demum fuerit, ita reſcribendum eſſe cenſeo. Καὶ αἱ μὲ ΚΑΤ' ΑΥΤΟ ΠΙΔΑΚΕΣ ἁλμυρὸ ὕδαϛ ἦσαν ΑΠΑΣΑΙ. *Atque omnes ſimul fontes ſalſi erant.* Κατ' αὐτὰ eſt *ſimul, eodem tempore.* Herodian. I. 37. Ἔπεσχε ϗ ΚΑΤ' ΑΥΤΟ ϗ λιμὸς τ πόλιν. *Sed et fames eodem tempore civitatem oppreſſerat.* Polybius in Excerpt. Valeſ. p. 1455. Ἐκπορδομμθίων γάρ ποϑε ΚΑΤ' ΑΥΤΟ ΠΑΝΤΩΝ ἐκ τ οἰκίας τ τοῦ Φαβίϊ. *Egreſſis ſimul omnibus ex Fabii domo.* Atque ita intelligendus Heſychius: Γενεὰ, φυλὴ, ὅτι Διασήμαϛ χρόνων τ μὴ ΚΑΤ' ΑΥΤΟ βεβιωκότων. Vox autem πίδαξ occurrit apud Arrian. Exped. Alex. lib. vi. p. 428. Ὕδωρ ζυλελεσμένον ἐν τινι χαράδρᾳ ϗ βαθείᾳ, ὀλίγῳ ϗ φαύλῳ ΠΙΔΑΚΑ.

Digitized by Google

Πηνίκα —— Τὸ ᾗ, Πηνίκ' ἄτ' ἀπώλεσο, οὐκ Ἀττικὸν, οὐδὲ ἀρχαϊκὸν, οὐδὲ ἀκριβές.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Av. ver. 1513.

Ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς. Πηνίκ' ἄτ' ἀπώλεσο;

Notandum illud, Πηνίκ' ἄτα. Quam locutionem damnat Scholiaſtes. Atqui pro ſuo agnoſcit Ariſtophanes apud Etymol. Magn. et Harpocrationem, v. Ἄτα. cujus verba hic apponam: Φερεκράτης μὲν ἐν Χείρωνι ἐπ' ἀριθμῷ ἔταξεν. Τοῖς δέκα ταλάντοις ἄλλα προσθῆς ἄτα πενήκοντα. Ἀριστοφάνης δὲ ἐπὶ χρόνου·

Πύθι χελιδὼν πηνίκ' ἄτα φαίνει;

Sic ſolent Grammatici. Quod probat hic, improbat ille. Sed error proculdubio in Græcis eſt. Repono, ut mihi quidem videtur, certiſſime:

Ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς. ΠΗΝΙΚΑΙΤ' ἀπώλεσο;
Πύθι χελιδὼν ΠΗΝΙΚΑΙΤΑ φαίνει;

Vides jam pronunciatio quid fecerit, et quantas turbas hic dederit. Eſt autem πηνικάτα idem ac πηνίκ' ἔτα. *Quando igitur? Quando itaque?* Sic κάτα pro κἄ ἔτα. Ariſtoph. Ran. ver. 205.

—— ΚΑΙΤΑ πῶς διωκήσομεν;

Verba autem Pherecratis ita ſcribenda, et numeris ſuis reſtituenda ſunt:

—— Τοῖς

—— Τοῖς δέκα ταλάντοις, Σίμων,
Ἄλλ' ἄτ]α πεν]ήκοντ[α προσθῆς ——

Decem autem talentis addas alia quinquaginta. In priori verſiculo nomen perſonæ excidiſſe videtur. Quod in hujusmodi fragmentis laudandis ſolenne eſt.

Πίδακες. ταγόνες. πηγαί. Καὶ αἱ ἅ κατ' αὐτὰ πηγαὶ ἁλμυρὸν ὕδα]ρ ἦσαν αἱ πᾶσαι] "Frag- "mentum hoc non pertinet ad vocem πίδαξ, "ſed πηγή." *Kuſter.* Locus non uno loco corruptus eſt. Primum ſcribendum, κατ' ΑΥΤΟ. Quomodo jam recte exhibere video Edit. Mediolanenſem. Deinde illud πηγαὶ eſt non niſi interpretatio ἅ, Πίδακες. Quare hoc fragmentum, cujuscunque demum fuerit, ita reſcribendum eſſe cenſeo. Καὶ αἱ ἅ ΚΑΤ' ΑΥΤΟ ΠΙΔΑΚΕΣ ἁλμυρὸν ὕδα]ρ ἦσαν ΑΠΑΣΑΙ. *Atque omnes ſimul fontes ſalſi erant.* Κατ' αὐτὰ eſt *ſimul, eodem tempore.* Herodian. I. 37. Ἔπεσχε ἡ ΚΑΤ' ΑΥΤΟ λιμὸς τὴν πόλιν. *Sed et fames eodem tempore civitatem oppreſſerat.* Polybius in Excerpt. Valeſ. p. 1455. Ἐκπορευομένων γάρ πο]ε ΚΑΤ' ΑΥΤΟ ΠΑΝΤΩΝ ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Φαβίου. *Egreſſis ſimul omnibus ex Fabii domo.* Atque ita intelligendus Heſychius: Γενεὰ, φυλὴ, ἀπὸ ἡμισή]ου χρόνου τῆς μὴ ΚΑΤ' ΑΥΤΟ βεβιωκότων. Vox autem πίδαξ occurrit apud Arrian. Exped. Alex. lib. vi. p. 428. Ὕδωρ ζυλελε]μένον ἐν τινι χαράδρᾳ ἀ βαθείᾳ, ὀλίγῳ ἢ φαύλῳ ΠΙΔΑΚΑ.

Digitized by Google

Πιδακίων. πίδαξ. πηγή. ἢ ϛαγών.] "Puto "hæc ſeparanda eſſe. et τὸ Πιδακίων ut nomen "viri, ſeorſim ponendum: et deinde à ca-"pite ſcribendum, Πίδαξ. πηγή." *Kuſter.* Nugæ. Repone, ΠΙΔΑΚΙΟΝ. πίδαξ. πηγή. Ut à πίναξ πινάκιον, ſic à πίδαξ πιδάκιον. Quæ vox notanda. Nam omnibus Lexicographis ignota eſt.

Πιερία. ὄρος Μακεδονίας. οἱ Πιερίδες, αἱ Μῶσαι, αἱ ἐν Μακεδονίᾳ. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω ὅσσον ἔρωτι,
Ὀργιάσι τοσσαῖσιν ἀμφιέπουσα πόθῳ.]

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vi. p. 560. ubi legitur, τοσσαίων πόθων.

Πίθηκος ἐν πορφύρᾳ. παροιμία. ὅτι οἱ φαῦλοι κἂν πολλοῖς περιβληθῶσιν, ὅμως δ' ἐν ἀμφαίνουν πονηροὶ ὄντες.] "Diogenianus, Cent. VII. 94. "rectius habet, καλοῖς περιβληθῶσι." *Kuſter.* Neutra lectio vera eſt. Scribendum omnino: Κἂν ΠΟΙΚΙΛΟΙΣ περιβληθῶσιν. Ποικίλα ſunt *veſtes pictæ*. Terentio in Eunucho, *Veſtis varia*. Lucian. in Timon. Ἔτι γὰρ ἐς αὖπις, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶμι, ΠΟΙΚΙΛΑ ΕΝΔΥΣ ἐντυχάνω αὖπις. Ariſtoph. Plut. ver. 1200.

——Ἔχουσα δ' ἦλθες αὐτὴ ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ubi

Digitized by Google

Ubi recte Schol. ποικίλα ἱμάτια ἔχουσα. Ἀνθινὰ vocat Phylarchus apud Athenæum, lib. xii. p. 521. Παρὰ Συρακουσίοις νόμος ἦν τὰς γυναῖκας μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ' ΑΝΘΙΝΑ ΦΟΡΕΙΝ. Sic Græci λευκὰ φορεῖν, μελανὰ φορεῖν. Plutarch. in Lycurgo. Ἐν ᾗ Ἄρτει ΛΕΥΚΑ ΦΟΡΟΥΣΙΝ ἐν ταῖς πένθεσι. Lucian. in Toxari. Θαλλῷ ἐστεμμένον καὶ ΜΕΛΑΝΑ ΑΜΠΕΧΟΜΕΝΟΝ. D. Matthæus xi. 8. Οἱ ΜΑΛΑΚΑ ΦΟΡΟΥΝΤΕΣ, ἐν τοῖς οἴκοις τῶν βασιλέων εἰσίν. Ita scribendus iste locus. Non malè nostri interpretes: *They that wear soft clothing, are in kings houses.* Hesych. Μαλακὸν ἱμάτιον, πολυτελὲς ἢ ἁπαλόν. Atque hinc vindicandus venit Callimachus apud Stobæum, Tit. LXXXI.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲ ὅσα παρήλθι τῆμος ἔδωκα,
Ξανθὰ ζωὸς δόδμοις ἀκροκλιπῆ στεφάνοις,
Ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο ——

Qui locus multos quidem medicos exercuit, sed nemo tamen, qui sanaret, hactenus repertus est. Tu lege, meo periculo:

ΞΑΝΘΑ ζωὸς δόδμοις ΝΑΡΔΟΛΙΠΗ στεφάνοις.

Per ξανθὰ intelligendi *crines rutili* sive *capillitia fucata.* Κόμης ξανθίσματα vocat Euripides in Danaë apud Stobæum. Recte autem et eleganter, ξανθὰ ναρδολιπῆ. *crines rutili nardo delibuti.* Myrinus in epigramm. apud Reisk. p. 47.

Καὶ τὰς ΝΑΡΔΟΛΙΠΕΙΣ ἀλοιφάς ΠΛΟΚΑΜΟΥΣ.

Digitized by Google

Πιθώ. ἡ μιμώ. Πίθηξ ὁ πίθηκός τισιν ὁ βραχὺς ἀνθρωπίσκος· καὶ διαπιθηκίσαι, διαπαίξαι· ἀπὸ τῶν πιθήκων. φιλοπαιγμονέσαιον γὰρ τὸ ζῶον.] Scribendum, ex ordine literarum, Πίθηκος, ἡ μιμώ. Quemadmodum recte habet Editio Mediolanenſis. Deinde lege, φιλοπαιγμονέσαιον γὰρ τὸ ζῶον. Etymol. Magn. Διαπιθηκίσαι, τὸ ΔΙΑΠΑΙΞΑΙ. ἀπὸ τῶν πιθήκων· ΦΙΛΟΠΑΙΓΜΟΝΕΣΤΑΤΟΝ γὰρ τὸ ζῶον. Quod omnino rectum.

Πίθηκος. ἡ μιμώ. Βάβελος·

Κερδὼ πιθήκῳ φησὶν, ἣν ὁρᾷς κίονα,
Ἐμοὶ πατρῴη τ' ἐστὶ, καί τι παππῴη.]

Mendum leve. Revocanda eſt priſtina ſcriptura totidem literis conſtans,

—— ΚΑΙΤΙ παππῴη.

i. e. κἄτι ſive κἔτι. Locus ita vertendus eſt:

Vulpes ſimiæ dixit, quam vides columnam,
Ea mihi paterna, et avita etiam eſt.

Suidas infra: Πλάταρχος —— γεγονὼς ἐπὶ τῶν Τραϊανοῦ τοῦ Καίσαρος χρόνων, ΚΑΙ ΕΤΙ πρόσθεν. Reſtituenda iſta vox obiter Ariſtophani in Eccleſ. ver. 538.

—— Αἱ γὰ δὴ Λακωνικαὶ
Ὠιχοντο μετὰ ζς, ΚΑΙΤΙ χ' ἡ βακτηρία.

Ita ſcribendus iſte locus. Quod et recte vidit Kuſterus.

Digitized by Google

Πίλωρ. ὁ ϗ βάφ@.] Hæc manifeſto corrupta ſunt. Erit fortaſſe qui legat, ὁ ϗ βαφεύς. Sed alius eſt *tinctor*, alius *pictor*. Reſcribendum ſine dubio: Πίλωρ. ὁ ϗ ΦΑΒΙΟΣ. Intelligendus autem *Fabius Pictor*, hiſtoriæ Romanæ ſcriptor longe antiquiſſimus. de quo conſulendus Voſſius de Hiſtor. Latin. lib. i. cap. 2. Suidas infra: Φάβι@ Πίλωρ. Συγγραφεὺς Ῥωμαίων.

Πίλημα. πεῖτροχον, περιφερὲς ϗπάσμα.] Locus ab interpunctione laborat. Diſtingue, Πίλημα πεῖτροχον, περιφερὲς ϗπάσμα. Reſpexit autem Suidas, quod nemo vidit, ad Callimachum apud Schol. ad Sophocl. Oedip. Col. ver. 305.

——— Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν
Μεμβλωκὸς ΠΙΛΗΜΑ ΠΕΡΙΤΡΟΧΟΝ ἄλκαρ ἔκειτο
Εἴδε@ ———

Circum autem caput erat nuper ex Hæmonia perlatus pileus rotundus, tegumentum atque tutamen faciei contra ſolem. Ita locus iſte ſcribendus et interpretandus eſt. Quod ex Sophocle atque ejus Scholiaſta liquet. Vulgo corruptiſſime legitur, πιλημά τι πέτρε. Quod viros doctiſſimos admodum torſit. Nos una opera et Poetam et Grammaticum noſtrum ſublevavimus. Cæterum, dum hic ſumus, monere libet reſtituendam eſſe vocem πίλημα.

Dio-

Digitized by Google

Πηνίκα —— Τὸ ᾗ, Πηνίκ' ἄτ]' ἀπώλε]ο, οὐκ Ἀττικὸν, οὐδὲ ἀρχαϊκὸν, οὐδὲ ἀκριβές.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Av. ver. 1513.

Ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς. Πηνίκ' ἄτ]' ἀπώλε]ο;

Notandum illud, Πηνίκ' ἄτ]α. Quam locutionem damnat Scholiaſtes. Atqui pro ſuo agnoſcit Ariſtophanes apud Etymol. Magn. et Harpocrationem, v. Ἄτ]α. cujus verba hic apponam: Φερεκράτης μὲν ἐν Χείρωνι ἐπ' ἀριθμῷ ἔταξεν. Τοῖς δέκα ταλάντοις ἄλλα προθῆς ἄτ]α πενήκοντα. Ἀριστοφάνης δ' ὅπου χρόνου·

Πύθι χελιδὼν πηνίκ' ἄτ]α φαίνε];

Sic ſolent Grammatici. Quod probat hic, improbat ille. Sed error proculdubio in Græcis eſt. Repono, ut mihi quidem videtur, certiſſime:

Ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς. ΠΗΝΙΚΑΙΤ' ἀπώλε]ο;
Πύθι χελιδὼν ΠΗΝΙΚΑΙΤΑ φαίνε];

Vides jam pronunciatio quid fecerit, et quantas turbas hic dederit. Eſt autem πηνικάτα idem ac πηνίκ' εἶτα. *Quando igitur? Quando itaque?* Sic κάτα pro κἄ]α. Ariſtoph. Ran. ver. 205.

—— ΚΑΙΤΑ πῶς δυνήσομαι;

Verba autem Pherecratis ita ſcribenda, et numeris ſuis reſtituenda ſunt:

—— Τοῖς

—— Τοῖς δέκα ταλάντοις, Σίμων,
Ἄλλ' ἄττα πεντήκοντα προσθῆς ——

Decem autem talentis addas alia quinquaginta. In priori verſiculo nomen perſonæ excidiſſe videtur. Quod in hujusmodi fragmentis laudandis ſolenne eſt.

Πίδακες. ταγόνες. πηγαί. Καὶ αἱ μὲ κατ' αὐτὰ πηγαὶ ἁλμυρᾶ ὕδατος ἦσαν αἱ πᾶσαι] "Frag-
"mentum hoc non pertinet ad vocem πίδαξ,
"ſed πηγή." *Kuſter.* Locus non uno loco corruptus eſt. Primum ſcribendum, κατ' ΑΥΤΟ. Quomodo jam recte exhibere video Edit. Mediolanenſem. Deinde illud πηγαὶ eſt non niſi interpretatio Ἥ, Πίδακες. Quare hoc fragmentum, cujuscunque demum fuerit, ita reſcribendum eſſe cenſeo. Καὶ αἱ μὲ ΚΑΤ' ΑΥΤΟ ΠΙΔΑΚΕΣ ἁλμυρᾶ ὕδατος ἦσαν ΑΠΑΣΑΙ. *Atque omnes ſimul fontes ſalſi erant.* Κατ' αὐτὰ eſt *ſimul, eodem tempore.* Herodian. I. 37. Ἔπεσχε ἡ ΚΑΤ' ΑΥΤΟ λιμὸς τὴν πόλιν. *Sed et fames eodem tempore civitatem oppreſſerat.* Polybius in Excerpt. Valeſ. p. 1455. Ἐκπορευομένων γὰρ πολὺ ΚΑΤ' ΑΥΤΟ ΠΑΝΤΩΝ ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Φαβίου. *Egreſſis ſimul omnibus ex Fabii domo.* Atque ita intelligendus Heſychius: Γενεὰ, φυλὴ, ἀπὸ διαστήματος χρόνων τοῦ μὴ ΚΑΤ' ΑΥΤΟ βεβιωκότων. Vox autem πίδαξ occurrit apud Arrian. Exped. Alex. lib. VI. p. 428. Ὕδωρ ζυλλελεγμένον ἔν τινι χαράδρᾳ ἀβαθείᾳ, ὀλίγῳ καὶ φαύλῳ ΠΙΔΑΚΑ.

Digitized by Google

Πιδακίων. πίδαξ. πηγή. ἢ ςαγών.] "Puto "hæc ſeparanda eſſe. et τὸ Πιδακίων ut nomen "viri, ſeorſim ponendum: et deinde à ca-"pite ſcribendum, Πίδαξ. πηγή." *Kuſter.* Nugæ. Repone, ΠΙΔΑΚΙΟΝ. πίδαξ. πηγή. Ut à πίναξ πινάκιον, ſic à πίδαξ πιδάκιον. Quæ vox notanda. Nam omnibus Lexicographis ignota eſt.

Πιερία. ὄρος Μακεδονίας. οἱ Πιερίδες, αἱ Μῦσαι, αἱ ἐν Μακεδονίᾳ. ἐν Ἐπιγράμμαϲι·

Οὐ γὰρ Πιερίδεσϲι τόσον μέλω ὅσσον ἔρωϲι,
Ὀργιάϲω τοσσαῖϲιν ἀμφιέπουϲα πόθοις.]

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vi. p. 560. ubi legitur, τοσσαίων πόθων.

Πίθηκος ἐν πορφύρᾳ. παροιμία. ὅτι οἱ φαῦλοι κἂν πολλοῖς πρεσβεύσωσιν, ὅμως δ' ἐν ἀγροικίᾳ πονηροὶ ὄντες.] "Diogenianus, Cent. VII. 94. "rectius habet, καλοῖς πρεσβεύσι." *Kuſter.* Neutra lectio vera eſt. Scribendum omnino: Κἂν ΠΟΙΚΙΛΟΙΣ πρεσβεύσωσιν. Ποικίλα ſunt *veſtes pictæ*. Terentio in Eunucho, *Veſtis varia*. Lucian. in Timon. Ἔτι γὰρ ἐς αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶμι, ΠΟΙΚΙΛΑ ΕΝΔΥΣ ἐντυχάνω αὐτοῖς. Ariſtoph. Plut. ver. 1200.

—— Ἔχουσα δ' ἦλθες αὐτὴ ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ubi

Digitized by Google

Ubi recte Schol. ποικίλα ἱμάτια ἔχουσα. Ἀνθινὰ vocat Phylarchus apud Athenæum, lib. xii. p. 521. Παρὰ Συρακουσίοις νόμος ἦν τὰς γυναῖκας μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ' ΑΝΘΙΝΑ ΦΟΡΕΙΝ. Sic Græci λευκὰ φορεῖν, μελανὰ φορεῖν. Plutarch. in Lycurgo. Ἐν δὲ Ἄργει ΛΕΥΚΑ ΦΟΡΟΥΣΙΝ ἐν ταῖς πένθεσι. Lucian. in Toxari. Θαλλῷ ἐσεμμένον ἢ ΜΕΛΑΝΑ ΑΜΠΕΧΟΜΕΝΟΝ. D. Matthæus xi. 8. Οἱ ΜΑΛΑΚΑ ΦΟΡΟΥΝΤΕΣ, ἐν τοῖς οἴκοις τῶν βασιλέων εἰσίν. Ita ſcribendus iſte locus. Non malè noſtri interpretes: *They that wear ſoft clothing, are in kings houſes.* Heſych. Μαλακὸν ἱμάτιον, πολυτελὲς ἢ ἁπαλόν. Atque hinc vindicandus venit Callimachus apud Stobæum, Tit. LXXXI.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲ ὅσα παρήλιτ τῆμος ἔδωκα,
Ξανθὰ ζωὸ δόδμοις ἀκραλιπῆ στεφάνοις,
Ἄπνοα πάντ' ἐφόνλο ——

Qui locus multos quidem medicos exercuit, ſed nemo tamen, qui ſanaret, hactenus repertus eſt. Tu lege, meo periculo:

ΞΑΝΘΑ ζωὸ δόδμοις ΝΑΡΔΟΛΙΠΗ στεφάνοις.

Per ξανθὰ intelligendi *crines rutili* ſive *capillitia fucata.* Κόμης ξανθίσματα vocat Euripides in Danaë apud Stobæum. Recte autem et eleganter, ξανθὰ ναρδολιπῆ. *crines rutili nardo delibuti.* Myrinus in epigramm. apud Reiſk. p. 47.

Καὶ τὰς ΝΑΡΔΟΛΙΠΕΙΣ ἀλλοτρίας ΠΛΟΚΑΜΟΥΣ.

Digitized by Google

Πιθώ. ἡ μιμώ. Πίθηξ ἢ ϖίθ᾽ ἡ τισιν ὁ βραχὺς ἀνθρωπίσκος· καὶ διαπιθηκίσαι, διαπαίξαι· ἀπὸ τῶ ϖιθήκων. φιμοπραγμονέσαιον δὲ τὸ ζῶον.] Scribendum, ex ordine literarum, Πίθηκος, ἡ μιμώ. Quemadmodum recte habet Editio Mediolanenſis. Deinde lege, φιλοπαιγμονέσαιον δὲ τὸ ζῶον. Etymol. Magn. Διαπιθηκίσαι, τὸ ΔΙΑΠΑΙΞΑΙ. ἀπὸ τῶ ϖιθήκων· ΦΙΛΟΠΑΙΓΜΟΝΕΣΤΑΤΟΝ δὲ τὸ ζῶον. Quod omnino rectum.

Πίθηκος. ἡ μιμώ. Βάβελος·

Κερδὼ ϖιθήκῳ φησὶν, ἣν ὁρᾷς κίονα,
Ἐμοὶ ϖατρῴη τ᾽ ἐστὶ, καί τι ϖαππῴη.]

Mendum leve. Revocanda eſt priſtina ſcriptura totidem literis conſtans,

—— ΚΑΙΤΙ ϖαππῴη.

i. e. κἄτι ſive κἔτι. Locus ita vertendus eſt:

Vulpes ſimiæ dixit, quam vides columnam,
Ea mihi paterna, et avita etiam eſt.

Suidas infra: Πλάταρχος —— γεγονὼς ἐπὶ τῶ Τραϊανῶ τῷ Καίσαρος χρόνων, ΚΑΙ ΕΤΙ ϖρόσθεν. Reſtituenda iſta vox obiter Ariſtophani in Eccleſ. ver. 538.

—— Αἱ δὲ δὴ Λακωνικαὶ
Ὠιχοντο μετὰ ζῳ, ΚΑΙΤΙ χ᾽ ἡ βακτηρία.

Ita ſcribendus iſte locus. Quod et recte vidit Kuſterus.

Digitized by Google

Πίκλωρ. ὁ ϗ βάφ@.] Hæc manifesto corrupta sunt. Erit fortasse qui legat, ὁ ϗ βαφεύς. Sed alius est *tinctor*, alius *pictor*. Rescribendum sine dubio: Πίκλωρ. ὁ ϗ ΦΑΒΙΩΣ. Intelligendus autem *Fabius Pictor*, historiæ Romanæ scriptor longe antiquissimus. de quo consulendus Vossius de Histor. Latin. lib. i. cap. 2. Suidas infra: Φάβι@ Πίκλωρ. Συγγραφεὺς Ῥωμαίων.

Πίλημα. πεῖτροχον, περιφερὲς σκέπασμα.] Locus ab interpunctione laborat. Distingue, Πίλημα πεῖτροχον, περιφερὲς σκέπασμα. Respexit autem Suidas, quod nemo vidit, ad Callimachum apud Schol. ad Sophocl. Oedip. Col. ver. 305.

——— Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν
Μεμβλωκὸς ΠΙΛΗΜΑ ΠΕΡΙΤΡΟΧΟΝ ἄλκαρ ἔκειτο
Εἴδε@ ———

Circum autem caput erat nuper ex Hæmonia perlatus pileus rotundus, tegumentum atque tutamen faciei contra solem. Ita locus iste scribendus et interpretandus est. Quod ex Sophocle atque ejus Scholiasta liquet. Vulgo corruptissime legitur, πιλημά τι πέτρυ. Quod viros doctissimos admodum torsit. Nos una opera et Poetam et Grammaticum nostrum sublevavimus. Cæterum, dum hic sumus, monere libet restituendam esse vocem πίλημα.

Dio-

Dionysio Longino, περὶ ὕψους, § 32. Μετὰ δὲ ταῦτα ζαρξὶ πάντα καλεσκίασαν, προβολὴν τ' ἔξωθεν τ' ζάρκα, οἷον ΤΑ ΠΙΛΗΜΑΤΑ προθέμενοι. Ita scribendus est iste locus. Nam quod vulgo legitur, ineptissimum est. Sed de hoc pluribus fortasse ad Longinum.

Πίλοις. πιληοῖς. ἢ πίλημα λέγει. Φορέσι δὲ ἐπὶ τ κεφαλαῖς θώρηκας πιλητὰς, ὧν τὰ κύτη ὑπάρχουσι σεῤῥὰ, διὰ τ χρησότητα τ πιλημάτων.] "Locus hic non satis sanus mihi videtur, quem sic potius scribendum censuerim. Φορέσι δὲ περικεφαλαίας ἢ θώρηκας πιλητὰς. i. e. *Gerunt autem et galeas et thoraces coactiles.* Nemo enim capitibus tribuat thoraces, quos pectorum esse tegumenta omnibus constat. Vel intellige, calones onerum loco thoraces in capitibus gestâsse: quo sensu Lipsius hunc locum accipit." *Kusterus.* Est locus egregius, sed quem minus dextre (nam in re critica nunc dextri, nunc sinistri sumus) administravit Cl. Kusterus. Nec rem pro sua diligentia adsecutus erat doctissimus Lipsius. Atqui mens loci satis manifesta est. Nimirum dicit Suidas tria ista vocabula, Πίλος, Πιλητὰς, Πίλημα, Græcis esse in usu. En exemplum luculentum scriptoris ἀνωνύμου: Φορέσι δὲ ἐπὶ τ κεφαλαῖς ΠΙΛΟΥΣ, ἢ θώρηκας ΠΙΛΗΤΟΥΣ, ὧν τὰ κύτη ὑπάρχουσι σεῤῥὰ διὰ τ χρησότητα τ ΠΙΛΗΜΑΤΩΝ. *Gerunt autem pileos in capitibus, et thoraces coactiles, quorum ventres sunt firmi propter lanæ coactæ præstantiam.*

Ita

Digitized by Google

Ita sine dubio scribendus est iste locus. Non potuit adcuratius noster Suidas.

Πίτ]α. —— Ὅθεν παλαῖσραι τε ἀνήθησαν, καὶ παιδαὶ, καὶ τὰ φιλίτια ἐπανῆλθε, καὶ ἐγμέλο ἡ Λακεδαιμων ἑαυτῇ ἐμοίᾳ] Hæc sunt verba Philostrati in Apollonio IV. 27. ubi legitur, καὶ παιδαὶ καὶ τὰ φιλίτια. Quod nonnullis fortasse arridebit. Sed Suidæ lectio verissima est. Σπαιδαὶ sunt *Scholæ*, sive *munus atque exercitia Scholarum*. Est autem vox Philostrato familiaris. Utitur in vit. Apollon. VI, 14. Μεσημβρίᾳ δ' ὡς ἐγμέλο, διέλυσαν ΤΗΝ ΣΠΟΥΔΗΝ. *Cum meridies advenisset, disputationem abruperunt*. Utitur etiam in Adriano et Damiano. Quod et recte adnotavit Cl. Valesius, Emend. p. 90. Recte autem Philostratus, παιδαὶ καὶ φιλίτια. Utrumque enim ad juvenes formandos pertinet. Hesych. Φιλίτια, ζυσίτια. Plutarch. in Lycurgo. Ἐς δὲ τὰ ζυσίτια καὶ παῖδες ἐφοίτων ὥσπερ εἰς ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΑ ζωφροσυνης ἀγόμενοι, καὶ λόγων ἠκροῶντο πολιτικῶν, καὶ παιδιὰς ἐλευθερίας εἶχον. Quod egregium est, et ad Philostratum elucidandum unice facit.

Πίτυς —— Ξενοφῶν· Χωρίον πίτυσι διαλελειμμένας μεγάλαις. ἔνθ' ὧν ἐστηκότες ἄνδρες τὶ ἂν πάθοιεν.] Depromptus est hic locus ex Xenoph. Exped. Cyri, lib. iv. p. 337. Ed. Par. Verba ipsa elegantissimi scriptoris, quia nostrum Suidam plurimum adjuvant, hic adscribam. Τὸ δὲ χωρίον, ὡς καὶ ζὺ ὁρᾷς, σχεδὸν τέλα ἡμίπλεθρά ἐστιν,

ἐστιν, ἃ δεῖ βαλλομένους παρελθεῖν. Τούτῳ ἦ ὅσον πλέθρον δασὺ πίτυσι ἀλεισπάσαις μεγάλαις, ἀνθ' ὧν ἑστηκότες ἄνδρες τί ἂν πάσχοιεν ἢ ὑπὸ τῶν φερομένων λίθων, ἢ ὑπὸ τῶν κυλινδομένων; Ubi notanda locutio, ἀνθ' ὧν ἑστηκότες ἄνδρες. ad quem locum cespitârunt viri doctissimi Henricus Stephanus et Hutchinsonius noster. Sed utrumque fefellit Hellenismi ratio. Est enim locutio proba et Homerica. Homer. Il. Θ. 233.

ΤΡΩΩΝ ΑΝΘ' ἑκαλόν τε διηνεσίων τε ἕκας⟨ον⟩
ΣΤΗΣΕΣΘ' ἐν πολέμῳ ——

Ubi peropportune Scholiastes: Ἀνθ' ἑκατόν. ἀντὶ τοῦ, KATENANTI τῶν ἑκατόν. Quare locus Xenophontis ita interpretandus est: *Loci autem jugerum, pinis ingentibus per intervalla dispositis densum est,* quibus ex adverso si milites consistant, *quid vel a jactis, vel devolutis saxis incommodi tulerint?* Quod omnino verum atque rectum est,

Πίτυς —— ἢ Πιτυκάμπης, ὁ Κένταυρος.] "Potius πιτυοκάμπης. Vide Lucianum in Prometheo sub finem, et ibi Grævium." *Kuster.* Idem πιτυκάμπης et πιτυοκάμπης. Lucillius, in Epigramm. Anthol. lib. ii. p. 230.

Κεῖται δὴ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἢ ΠΙΤΥΚΑΜΠΤΗι.

Ita versiculum istum emendavit, et recte quidem emendavit, illustris Huetius. Vulgo incepte παλικάμπῃ. Locus autem Luciani in Prome-

Prometheo ita legitur: Εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε πιάτυς πιλυοκάμπας καὶ τραγελάφυς καὶ αὐτὸς ζωιλεθεικώς. Locus vexatiſſimus, ſi quis alius, et mutilatus. Nos veriſſime emendavimus: Εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε ΠΙΤΥΟΚΑΜΠΤΗΣ, πιάτυς ΙΠΠΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑΣ καὶ τραγελάφυς ϵ αὐτὸς ζωιλεθεικώς. *Niſi quis me fugit homo audax et vere* πιλυοκάμπης, *qui res diverſiſſimas, quales ſunt* ἱππαλεκτρυόνες *et* τραγέλαφοι, *conſociare potuerit.* Ita ſine dubio legendus et vertendus iſte locus. Quod vel ſua elegantia ſatis confirmat. Reſpexit autem manifeſto Lucianus ad Ariſtoph. Ran. ver. 968. et 997.

Οὐχ ἱππαλεκτρυόνας, μὰ Δί', οὐδὲ τραγελάφους.

Πλάσιγξ. ϗ ζυγὸν τὸ ἀντίρροπον —— Ἅμα τοῖς τ' πλασίγγων ἀπισάταις ἀποκαίεσθαι τοῖς Πέρσαις τὰ χρήματα.] Decerptum eſt hoc fragmentum ex Menandro in Excerptis Hœſchelii, p. 120. Παραγνωμόνων τινῶν ΠΕΡΣΩΝ εἰς τὸ Δάρας, οἷς τὸ τοιόνδε ἐν φρονήσει ὑπῆρχεν, ἅμα ἑνίοις τ' ἑρμηνέων ϵ ΤΟΙΣ ΤΩΝ ΠΛΑΣΤΙΓΓΩΝ ΕΠΙΣΤΑΤΑΙΣ, ἀποκαίεσθαι τοῖς ϖεῖ τ' Ζιχ τὰ ὀφειλόμενα χρήματα. Scribendum, ἀποκαίεσθαι. *Reſtituit pecuniam, quæ erat debita.* Quemadmodum recte exhibet Suidas.

Πλατάμων. ὄνομα ϖόλεμος.] MS. Pariſ. ὄνομα τόπου. Quod placet. Heſychius: Πλάταμων, ΤΟΠΟΣ ϖλατὺς καὶ μέγας ἀπιθαλάτλιος. Polybius, lib. X. p. 863. Τὸ δὲ ὑπεκκειμένον ΤΟΠΟΥ μεγάλης

μεγάλης ἔχοντ]ᾳ ΠΛΑΤΑΜΩΝΑΣ. Quo respexisse videtur Suidas.

Πλειών. ὁ ἐνιαυτός. —— Ἐκ πολλῶ πλειῶν(ᾳ.] Vide nos infra, ad v. Σιγώη. ubi integrum epigramma exhibemus, ex quo hoc fragmentum deprompsit Suidas.

Πλημμελεῖν. τὸ ἀτακτεῖν. καὶ Πλημμελὴς, τὸ ἐκμελὲς καὶ ῥάθυμον & ἀπαίδευτον. Λύσις· Τὸ δ' ἄχρηστον φίλον ὁμολογεῖν πλημμελὲς, πλημμελῶς ἂν δόξειε λέγειν.] "Hæc corrupta sunt et mutila: quorum versionem proinde prætermisi." *Kuster.* Respexit Suidas, ne quid nescias, ad Platon. in Lyside, p. 113. Quod et recte observaverat ad Timæum Cl. Rhunkenius. Qui de hoc loco consulendus est.

Πλοΐζει. πορεύε]. πλεῖς γὰρ καὶ ἡ ὁδός.] Verba ista Πλεῖν, πλεῖς, πλοΐζειν sive πλωΐζειν, atque alia ejusdem familiæ vocabula, de quovis itinere, tum per mare, tum per terram, usurpantur. Quod viris doctis notatum. Hesych. v. Πλεῖς. Καὶ τὸν πεζὸν ὁδὸν ΠΛΟΥΝ ἔλεγον. Idem: ΑΠΟΠΛΕΙΝ, ἀπελθεῖν. Ita scribendum. Schol. ad Nicand. Theriac. ver. 295. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρᾳ, γυναῖκα ποιήσας ἐπὶ ζεύγους ὄνων ὀχουμένην, ὥρᾳ γέ]ᾳ τινὰ ἑρῶν]α αὐτῆς, ἣ καὶ ἐρεθίζουσα φησὶ πρὸς αὐτόν. Ἀπέπλεις ποτὲ ἐπὶ τ' νύμφιον, ᾧ γαμεῖται ζήμερον. Verba Aristophanis cum metro tum sensu destituta sunt. Nec viri doctis-

doctiſſimi ſanare potuerunt. Nos utrique incommodo eleganter ſuccurrimus. Repone,

——— ΑΠΟΠΛΕΥΣΤΕΟΝ
Ἐπὶ νυμφίον ἐστὶν, ᾧ γαμῶμαι ζήμερον.

Eundum eſt ad ſponſum, cui hodie nubam.

Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 412.

Ἐμοὶ μὲν οὖν ἔς' ἐς Σαλαμῖνα ΠΛΕΥΣΤΕΑ.

Πλοκαμίς.

Ἀντὶ δέ ζωι πλοκαμῖδος, Ἑκηβόλε, καλὸς ἐπείη]

Hexameter iſte eſt pars epigrammatis, quod legitur apud Reiſk. Anthol. p. 43. Carmen integrum, quod Euphorionis eſt, idque emendatum ſubjiciam:

Πρώτας ἔπποτ' ἔπεξε καλὰς Εὔδοξος ἐθείρας,
Φοίβῳ παιδείλιον ὤπασεν ἀγλαΐλιον.
Ἀντὶ δὲ οἱ πλοκαμῖδος, Ἑκήβολε, καλὸς ἐπείη
Ὡς ΑΡΧΗΘΕΝ ἀεὶ κίσσος ἀεξομένῳ.

Primas cum poneret pulchras comas Eudoxus,
Phœbo dicavit decus puerile.
Illi verò, Apollo, pro cincinno pulchritudo inſit
Magis magisque ſicut hedera creſcenti.

Ita ſcribendi iſti verſiculi. Vulgo corruptiſſime legitur,

Ὡς

Ὡς χαρνῆθεν ἀεὶ κίσσῳ ἀεξόμμῳ.

Nos ſententiæ ductu veram lectionem reſtituimus. Heſych. Πεδόθεν, ΑΡΧΗΘΕΝ, ἐκ ῥίζης. Poteris etiam ſcribere:

Ὡς ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ ἀεὶ γῆθεν ἀεξομμίῳ.

Quod pulchrius. Sophocles, Oedip. Col. ver. 673.

Θάλλῃ δ' ἱππίας ὑπ' ἄχνας
Ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ ΑΙΕΙ
ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ ———

Πυθόμας. Ζφοδρῶς ὀργισθείς.——Ἔτι ἢ τῷ προσπυθόμαλι ζωηλαμένων ἢ μαχομένων ἐκ διαιρέσεως ἢ μαχαίραις (τετέχνιν ἐργίλως) ἢ δὲ τὰς ἐκ τ' ὄπισθεν ὑπὸ τ' μάλλω παρέσφαξε.] "Fragmentum hoc "adeo lacerum eſt et corruptum, ut vix ſen- "ſum aliquem ex eo elicere queas." *Kuſter.* Locus nonnihil corruptus eſt, ſed ita ut facile reſtitui poſſit. Reſcribo, Ἔτι ἢ τῷ προσπυθόμαλι ζωηλαμθίων καὶ μαχομθίων ΕΚ ΔΙΑΡΣΕΩΣ ἢ μαχαίραις, ΠΑΡΑΣΤΑΣ ΤΙΣ ἐκ τ' ὄπισθεν ὑπὸ τ' μάλλω παρέσφαξε. *Dum vero acriter concurrerent, et cæſim rem gererent, pone quidem adſtans ſub maxilla eum percuſſit.* Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus. Ἐκ διάρσεως μάχεσθαι eſt, *cæſim rem gerere. to uſe their broad ſwords.* Quomodo locutus eſt Polybius, lib. ii. p. 68. Οἱ ἢ Ῥωμαῖοι ζυνδεδεμένοις εἰς τὰς χεῖρας, τὰς μὲ Κελτὰς ἀπερίκλυς ἐποίησαν, ἀφελόμμοι τ' ΕΚ ΔΙΑΡΣΕΩΣ αὐτῶν μάχλω, ὅπερ ἴδιόν ἐστι Γαλατικῆς χρείας,

Digitized by Google

χείας, ἀφ' τὸ μηδαμῶς κένημα τὸ ξίφος ἔχειν. Qui locus notandus. Romani punctim, Galli cæsim pugnabant. Quod alibi ἐκ καταφορᾶς vocat Polybius. Recte autem scripsimus, Παρασάς τις ὄπ. ἔπιθεν παρέσφαξε. Plutarch. in Numa. Αὐτὸς ᾗ ΠΑΡΑΣΤΑΣ ΕΞΟΠΙΣΘΕΝ καὶ νύξαλο καὶ πλεισκόπι. Agathias, lib. iii. p. 71. Ἰλυσιώμιον ᾗ αὐτὴν ἔτι ἐπαναστησόντα, ΠΑΡΑΣΤΑΣ ὁ ἐξ Ῥωσίκης δορυφόρος, ἐν ξίφει, παλάξας τὴν κεφαλὴν, τελεώταλα ΚΑΤΑΚΤΕΙΝΕΙ Sophocles, Oedip. Col. ver. 985.

Εἴ ΤΙΣ σὲ τὸ δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε
ΚΤΕΙΝΟΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣ ———

Cæterum hoc fragmentum Polybio proculdubio est adsignandum. Quod ex stilo manifestum est.

Πνίγι μετρίῳ. Συμμέτρῳ καύματι, τυ̃ίστιν, ἔαρι.] Hæc leguntur apud Schol. ad Aristoph. Av. ver. 727.

Ποδήνεμος. ἡ ταχεῖα.

Αἰθήης, ξένε, τόνδε ποδηνέμα ἔννεπε τύμβον.]

Hexameter iste est pars epigrammatis, quod exstat Anthol. lib. iii. p. 386.

Ποινή. ——— ἐν Ἐπιγράμμασι·

Μὴ, λίτομαι, δέσποινα, τίλω μὴ λάμβανε ποινήν.]

Hexameter iste est pars epigrammatis, quod legitur in Miscell. Lipsi. vol. IX. p. 662. Vocabula

Digitized by Google

cabula autem φίη, φοίη, et ſimilia, quod monendum, primam ſyllabam, nunc brevem, nunc longam, habent. Democritus in Epigramm. Anthol. lib. iv. p. 465.

—— Εἰ ἦ ΤΟΙΗΔΕ
Κοίνη, ζυζχείαθω θυμὰς Ἐνυαλίυ.

Quare hoc rectum. Sed MSS. ΤΟΣΗΝ μὴ λάμβανε ποινλώ. Quod ſuavius.

Πολλοὶ μὲ ἐχθροὶ, παῦροι δ' ὠφελήσιμοι.]

Hic ſenarius exſtat apud Sophocl. Aj. ver. 1047. ubi recte legitur:

Πολλοὶ μὲ ἐχθροὶ, ΠΑΤΡΑ δ' ὠφελήσιμοι.

In Troade multi ſunt inimici, et qui ὠφελήσιμοι, *in paucis* ὠφελήσιμοι *ſunt.* Quibus indicat Teucer, inimicos ſuos multos et potentes eſſe, amicos vero, quot quot, parum idoneos et minus uſui eſſe poſſe. Nam duces ab Ulyſſe, milites ut plurimum ab Ajace. Hæc mens Tragici eſt, quam minus perceptam habuerunt viri eruditi. Emendationem autem Cl. Heathii — Παῦροι ὠφελήσιμοι, ſcena Attica averſatur.

Πολυάνδρμον. μνῆμα. τάφου. τὸ θρυλλούμενον ὑφ' ἁπάντων κοινοτάφιον.] "Sic habent libri "tam MSS. quam editi. Videndum tamen "annon forte legendum ſit, κοινοτάφιον, i. e. "*commune ſepulchrum.*" *Kuſter.* Reſcribe, ξωνοτάφιον. Phocylides, ver. 108.

Digitized by Google

ΞΥΝΟΣ χώρῳ ἅπασι, πένησί τε ἠ βασιλεῦσιν.

Omnes eodem cogimur, tum pauperes, tum reges.

Apollonides, in Epigramm. Anthol. lib. iii. p. 301.

Ἄμφω δ' ὡς Τμεναίῳ ὑπὸ πλακὶ τυμβεύομεν,
ΞΥΝΟΝ ἀγαλλόμενοι ἠ ΤΑΦΟΝ ὡς θάλαμον.

Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo corruptiſtiſſimus eſt. Epigramm. Anthol. lib. iii. p. 330.

Ἀλλ' ἐγὼ ἡ πρέπω ΤΠΟ ΠΛΑΚΙ τῇδε τέθαμμαι.

Eleganter autem Τμεναίῳ ὑπὸ πλακί. *Sub lapide nuptiali, non ſepulchrali.* Nam eodem die et nupti et mortui ſunt. Haud aliter Sophocles, Antig. ver. 1323.

ΝΥΜΦΕΙΟΝ ΑΙΔΟΥ κοίλον εἰσβαίνομεν.

Ubi Schol. Νυμφεῖον. τὸν νυμφῶνα. *the bride-chamber of death.*

Πολυδεύκης. Ναυκρατίτης. τοὺς ἢ Ἀρδεύννης ζαφιστὶ γεγράφθαι, παίζοντες. πάλιν ἢ φοινίκης ἡ Ἀρδεύννα.] "Quamprimum in hunc locum in-
"cideremus, vidimus legendum eſſe παλαίοντες:
"quam conjecturam gaviſi ſumus confirmari
"judicio magni Pearſoni, qui eandem emen-

Digitized by Google

" dationem ad marginem Suidæ adnotaverat." *Kuſter.* De hoc loco ſatis multa tum Kuhnius, tum Hemſterhuſius, ad Pollucem. Sed utrumque fefellit vera lectio. Reſcribendum omnino: Πολυδ. Ναυκρ. τινὲς ἢ ΕΞ ΑΡΑΔΟΥ ΕΙΝΑΙ ζοφιστὴν γράφουσι ΠΤΑΙΟΝΤΕΣ. πόλις ἢ Φοινίκης ἡ ΑΡΑΔΟΣ. *Pollux, Naucratita. Quidam autem ſcribunt ſophiſtam illum Arado fuiſſe oriundum. Sed perperam. Eſt autem Aradus urbs Phœniciæ.* Ita locutus eſt Suidas ſupra: Ἀλκμάν. Λάκων, ἀπὸ Μεσσόας. Καλὰ ἢ τ' Κράτητα ΠΤΑΙΟΝΤΑ Λυδὸς ἐκ Σάρδεων. Ita ſine dubio legendus iſte locus. Nam in eam partem inclinat Suidas, ut Alcmana Lacona fuiſſe cenſeat. de quo doctiſſimus Brodæus ad Anthol. lib. iii. pr 398. Quod verò habet Suidas de Arduenna urbe Phœniciæ, ridiculum eſt. Fruſtra enim Arduennam in Phœnicia quæſiveris. Nos recte, opinor, emendavimus. De Arado autem, quæ urbs Phœniciæ, Diodorus Siculus, Strabo, Stephanus Byzantinus, alii. Mela II. 7. *Aradus etiam in Phœnice, eſt parva, et, quantum patet, tota oppidum.*

Πολύμνηστον, καὶ Ἀλφεάδας, καὶ Οἰώνιχον, ἀῤῥησιοποιά. καὶ Πολυμνήστεια ἢ καὶ αὕτη κωμῳδεῖται ἐπὶ αἰσχρότητι.] Vidit hic vitium, ſed non ſuſtulit, Kuſterus. Repone, καὶ ΑΥΤΑ κωμῳδεῖται. *Quin et carmina Polymneſti,* Πολυμνήστεια *dicta, propter obſcœnitatem à Comicis perſtringuntur.* Quod ex Cratini Trochaico patet:

Καὶ

Καὶ Πολυμνήστει' ἀείδει, μυσικλεῖ τε μανθάνει.

Πορθμεῖον. τὸ πλοῖον. Πορθμίον ἢ, τὸ ναῦλον.] "Imo contra potius, πορθμεῖον τὸ ναῦλον. πορθμίον ἢ τὸ πλοῖον. Vide Stephanum in Thesauro." *Kuster.* Idem πορθμίον et πορθμεῖον, ut χρυσίον et χρυσεῖον. Vox autem πορθμίον sive πορθμεῖον, quod monendum, formæ adjectivæ quodammodo est. Hinc nunc de *nave*, nunc de *naulo* usurpatur. Hesych. Πορθμεῖον, Σκαφίδιον διαπερᾶν μισθῷ. Polybius, lib. iii. p. 271. Ἐν δυσὶν ἡμέραις πλῆθος ἀναρίθμητον ἐχρήσατο πορθμείων. Ælian. Hist. Anim. xiii. 21. Οὗτος δὲ μὴ μικρὸν τὸ βίον καλέσειε, περαιοῦσθαι ὀλίγου καὶ σενὸν πορθμὸν ἐξήει πορθμείῳ καὶ βαρχεῖ. Vide doctiss. D' Orvill. ad Charit. p. 83. ubi de hac voce agit. Cæterum, quod obiter monendum, Æliani verba corrupta sunt, atque ita certo certius emendanda: ΕΞΗΡΕΙ πορθμείῳ καὶ βαρχεῖ. *Navicula sexremi.* Plutarch. in Caton. Min. p. 778. Τῷ ὄχθῳ παρεξελαύνων ὅπῃ νεὼς ΕΞΗΡΟΥΣ.

Πόντος —— καὶ παροιμία· Πόντος ἀγαθῶν. ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν καὶ μεγάλων· ὥσπερ Ἀγαθῶν θάλασσα.] Hæc magnam partem leguntur apud Schol. ad Aristoph. Plut. ver. 1051. qui et proverbium illud, Πόντος ἀγαθῶν, Sophronis esse docet. Phœnix Coloph. apud Athenæum, lib. xii. p. 530.

Digitized by Google

Ἀνὴρ Νίνος τις ἐγχύθη, ὡς ἐγὼ κλύω,
Ἀσυρίου ὅς τις εἶχε ΧΡΥΣΙΟΥ ΠΟΝΤΟΝ.

Πορθμὶς ἢ πορθμίδιον.

Αἶδεω λυπηρὲ διηκέν, τῦτ' Ἀχέροντος
Ὕδωρ ὃς πλώεις πορθμίδι κυανέῃ.]

Hoc diſtichon eſt pars epigrammatis in Diogenem, quod legitur Anthol. lib. iii. p. 420.

Πορνεία. ἡ εἰδωλολατρεία.] Hæc gloſſa ſacra eſt. Quod ex ſequentibus manifeſtum. Quin et hæc mala cognata quodammodo et confinia ſunt. Quod et notavit Paulus in epiſtola prima ad Corinthios x. 7, 8. Μηδὲ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΑΙ γίνεσθε, καθώς τινες αὐτῶν, ὡς γέγραπται· Ἐκάθισεν ὁ λαὸς φαγεῖν καὶ πιεῖν, καὶ ἀνέστησαν παίζειν. Μηδὲ ΠΟΡΝΕΥΩΜΕΝ, καθώς τινες αὐτῶν ΕΠΟΡΝΕΥΣΑΝ. Atque hinc vindicandum illud Jacobi Act. Apoſt. xv. 20. Ἀλλὰ ἐπιστεῖλαι αὐτοῖς τοῦ ἀπέχεσθαι ἀπὸ τῶν ἀλισγημάτων ΤΩΝ ΕΙΔΩΛΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΡΝΕΙΑΣ. Quæ perperam ſollicitavit magnus Bentleius. Sed hæc alibi fortaſſe pluribus. Veriſſime auctor Sapientiæ xiv. 12. Ἀρχὴ ΠΟΡΝΕΙΑΣ, ἐπίνοια ΕΙΔΩΛΩΝ. Quod imprimis notandum.

Πέρπη. ἡ παρὰ Ῥωμαίοις φίλαυλα. Ὁ ἢ τὸ περίπλων αὐτὸ πάσας, ἀεί, φησὶν, ὑμεῖς οἱ περὶ τὸν Ἀχαιῶν ἐγὼ κήρυκες πιθῶμαι.] Ex quo fonte hoc fragmentum deprom-

Digitized by Google

deprompſerit Suidas, quærant otioſi. Sed Græca laborant. quod miror Kuſterum fugiſſe. Repono, Οἱ ΠΑΡΑ τῶ̃ν Ἀχαιῶν κήρυκες. *ab Achæis legati.* Polybius, in Excerpt. Legat. p. 1296. Μετά τινα χρόνον εἰσῆλθον οἱ παρὰ τῶ̃ν Ἀχαιῶν πρέσβεις. Sic ſæpius loquitur Polybius.

Πωγωνίας. ὁ μέγας πώγων.] Scribendum, ᾧ μέγας πώγων. *Qui barbam habet promiſſam.* Vox occurrit apud Dion. Caſſ. in Excerptis Valeſii, p. 670. Λευκίῳ δὲ ἔτι μὲν τὸν ΠΩΓΩΝΙΑΣ ἐφαντάζετο. *Nunc imberbis, mox barbatus videbatur.* Æſchyl. Agamemn. ver. 314.

Φλογὸς μέγαν πώγωνα ——

Ubi Schol. Σημείωσαι δέ, ὅτι ἐκ τούτου ὠνομάσθη παρὰ τοῖς μετεωρολόγοις ΠΩΓΩΝΙΑΣ ΑΣΤΗΡ.

Πώμαλα —— Καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Κωκάλῳ.] Locus Comici, ad quem reſpexit Suidas, exſtat apud Harpocrat. v. Πώμαλα. Πώμαλά. ἀντὶ τοῦ ἐδαμῶς —— Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ· Λοιδορία τις ἐγένετ' ὑμῖν πώμαλα, Οὐδὲν εἶπον οὐδενί. Quæ ita legenda et in priſtinum ſtatum revocanda ſunt:

Α. Η λοιδορία τις ἐγένετ' ὑμῖν; Β. Πώμαλα.
Οὐκ εἶπον οὐδὲν οὐδενί ——

A. *An altercatio aliqua inter vos fuit?* B. *Minime*
Nihil dixi cuiquam ——

Digitized by Google

Ariſtoph. in Pluto, ver. 66.

Α. Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθηθον ἀπ' ἐμοῦ. Β. Πώμαλα.

Ariſtophanes ἐν Κωκάλῳ laudatur Athenæo, lib. xi. p. 478. Ἀριſτοφάνης Κωκάλῳ· ἄλλαι ὑποπρεσβύτεραι χρᾶες Θασίᾳ μέλανος μεσὸν κεραμβλεμμάταις Κοτύλαις μεγάλαις ἔκχεον ἐς ζφέτερον δέμας ἄδεν ἄκοσμον, ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος οἴνᾳ ἀκράτῳ. Quæ ita reformanda et numeris ſuis reſtituenda ſunt;

——— Ἄλλαι
Ὑποπρεσβύτεραι χρᾶες Θασίᾳ μέλανος μεσὸν
κεράμειον
Κοτύλαισι μεγάλαις ἔχεον ἐς ζφέτερον δέμας ἄδενα κόσμον.

Quæ ſequuntur ſunt verba Scholiaſtæ, ſive Athenæi. Quod miror viros doctos non animadvertiſſe. Huc facit Plato in Sympoſio. Θορύβου μεσὰ πάνυ εἶναι, καὶ οὐκέτι ΕΝ ΚΟΣΜΩ ΟΥΔΕΝΙ ἀναγκάζεσθαι ΠΙΝΕΙΝ πάμπολυ οἶνον. Idem autem ἐν ἄδενι κόσμῳ et ἄδενα κόσμον. Herodot. IX. 65. Οἱ Πέρσαι ἔφευγον ΟΥΔΕΝΑ ΚΟΣΜΟΝ. Quod veteris Atticiſmi eſt.

Περανής. ὁδὸς καλωφερής. Ἐν δέ τινι περανεῖ, στενῷ καὶ ὀπιμήθει καὶ ὀλίθῳ γλοιοῦ πολλοὶ παρεφέροντο.] Lego, Ἐν δέ τινι περανεῖ ΣΤΕΝΩΠΩι. *In via anguſta et declivi.* Schol. ad Homer. Il. H. 143. Στεινωπῷ. στενῷ τόπῳ. στενῇ ὁδῷ. Dionyſ. Halicarn. Antiq. Rom. IV. 39. Στειβὸς δ' ὄντος πάνυ

πάνυ ϛ ΣΤΕΝΩΠΟΥ δ' ἧ ἡ ἀπήλλων ἔδει διελθεῖν. *Quum autem peranguſtus eſſet locus, qua carpentum erat tranſiturum.* Quod vero legit ad Mœrin Cl. Pierſonus, Περανδὺς, ὁδὸς καλωφερὴς, plane exſibilandum eſt.

Περξιδίκη. θεὸς ἧς κεφαλλὴ μόνλω ἱδρύονλο.] De noſtra Praxidice, præter alios, adcurate admodum Heſychius: Περξιδίκη, δαίμονά τινα φασὶ, ἣ ὥσπερ τέλ@ ἐπιλιθεῖσαν τοῖς τε λεγομένοις καὶ πραττομένοις. διὸ ϵ τὰ ἀγάλματα ΚΕΦΑΛΑΣ γίνεαϛ, καὶ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ὁμοίως. Ejus meminit Orpheus Hymno in Proſerpinam, ubi ita ſcribendum cum Cl. Lennepio:

Περξιδίκη ἐρεμνοπλόκαμε, Δηοῦς θάλ@ ἀγνόν.

Meminit et in Argonauticis, ver. 30.

Ὄργια Περξιδίκης, καὶ ἀρρήτους ΝΥΚΤΑΣ Ἀθήνης.

Ita legendus iſte verſiculus, qui vulgo inquinatiſſimus eſt. Per νύκτας Ἀθήνης intelligenda nocturna quædam ſacra in honorem Minervæ, quæ Ἄρεια dicta. de qua conſulendus Pauſanias in Atticis. Phurnutus, de Nat. Deor. p. 188. ΑΡΕΙΑ ϗ ἐκλήθη τῷ ϛρεμπτικὴ εἶναι, καὶ διοικητικὴ πολέμων, ϵ ὑπερμαχητικὴ ϛ δικαίᾳ. Cæterum, quia de Orpheo hic ſermo incidit, haud injucundum fuerit lectori erudito, ſi nonnulla ejus loca, quæ virorum doctiſſimorum acumen fruſtra exercuerunt, hic emendata præſtitero. Exſtat Orphei Hymnus in Κρόνον, ſive Saturnum, ubi ita legitur:

Γέννα

Digitized by Google

Γέννα, φυὴ μείωσι, Ῥέας τόσι, ζεμνὲ Προμηθεῦ.

Quæ non intelligo. Scribendum sine dubio:

Γέννα, ΦΥΤΗΣ ΜΑΙΩΣΙ ———

Hesych. Φυῆς, φύσεως. Φυῆς μαίωσι. *Naturæ obstetrix.* quod undequaque verum est. Tempus enim omnia in lucem educit. Verbo utitur Plutarchus in Alexandro. Εἰκότως δ' ἔφη καταφλεχθῆναι τ νεὼν, τ Ἀρτεμιδ@ ἀχολεμδύης τοῖ τ Ἀλεξάνδρ ΜΑΙΩΣΙΝ. Hoc primum. Deinde illud vide quod legitur Hymn. 72.

Δαίμονα κικλήσκω μεγαλαυηγήτορα φεικλόν.

Ubi notandum horridum illud μεγαλαυηγήτορα. quod Græcum quidem non est. Tu, si sapis, mecum rescribe:

Δαίμονα κικλήσκω ΜΕΓΑΛΗΤΟΡΑ, ΔΑΙΜΟΝΑ φεικλόν.

Quod elegantiæ haud vulgaris est. Tetigit hunc locum vir doctissimus ad Coluthum. Sed nostra emendatio verissima est. Orpheus, Argonaut. ver. 1373.

Γείναλο ἐν λέκτροις ΜΕΓΑΛΗΤΟΡΟΣ Οἰάγροιο.

Hactenus de Orphei Hymnis. Addo tertium locum, et eum quidem insignem, a viris doctissimis tentatum, sed tentatum frustra. Est autem in Argonauticis, ver. 165.

Εὐρυ-

Digitized by Google

Εὐρυδάμας δ' ἐπόρεσσε λιπὼν Βοιηΐδα λίμνην,
Ἀγχόθι Πηνειοῖο καὶ εὐλαγέος Μελιβοίης.

Eurydamasque aderat, linquens Bœbeidem paludem
Juxta Peneum, et leporibus abundantem Melibœam.

Ita quidem reddit Interpres. Sed vox εὐλαγέος, quod hominem fefellit, ne Græca quidem eſt. Emendat vir doctiſſimus, et de Orpheo bene meritus, in Epiſt. ad Cl. Erneſtum, εὐθαλέος Μελιβοίης. Sed vera lectio ſine controverſia eſt:

Ἀγχόθι Πηνειοῖο Ϝ ΕΥΓΛΑΓΕΟΣ Μελιβοίης.

Quod perpulchrum eſt. Εὐγλαγέος Μελιβοίης. *a land flowing with milk and honey.* Vox occurrit apud Homer. Il. Π. 642.

——— Ὡς ὅτε μῆλα
Σταθμῷ ἔνι βρομίωσιν ΕΥΓΛΑΓΕΑΣ κὴν αὐλὰς.

Ita hunc locum laudat Athenæus, lib. xi. p. 495. Vulgo minus rectè legitur, εὐγλαγέας. Atque hæc obiter. Quæ verò ſub Orphei nomine circumferuntur Argonautica, nunc *Orpheo*, nunc *Onomacrito* adſignant viri eruditi. Ego CLEONI adjudicanda eſſe cenſeo. Quod ex Schol. ad Apollon. Rhodium didiciſſe videor. Ita enim ſcribit Scholiaſtes ad Apollon. I. 587. Ὁ δὲ ΔΟΛΟΨ Ἑρμοῦ υἱὸς, ὃς ἐν Μαγνήσῃ τῇ πρὸς ἀπῴλεσε, καὶ αὐτόθι ΤΑΦΟΝ

Digitized by Google

παρὰ τῷ αἰγιαλῷ ἔχεν, ΩΣ ΚΛΕΩΝ ΕΝ ΠΡΩΤΩι ΤΩΝ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ. Quo respexit Scholiastes ad Orph. Argon. ver. 459.

—— ΔΟΛΟΠΟΣ τ' ἀνεφαίνετο ΣΗΜΑ.

Confer etiam Schol. ad Apollon. I. 77. et Orph. Argon. ver. 139. De Cleone autem isto, qui Argonautica scripserit, qui, cujasve fuerit, aut quando vixerit, equidem incompertum habeo. Ejus meminit Scholiastes ad Apollon. I. 623. et *Curiensem* vocat. Verba ejus sunt: Ὅτι ὃ ἐνθάδε Θόας ἱστόθη, ᾗ ΚΛΕΩΝ Ο ΚΟΥΡΙΕΥΣ ἱστορεῖ, ᾗ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς, δεικνὺς ὅτι παρὰ Κλέωνος τὰ πάντα μετήνεγκεν Ἀπολλώνιος. Quæ verba notanda. Nam alter ex altero sublegisse videtur. Cæterum hinc nostrum Cleona, quisquis fuit ille virorum, *Historicum* faciunt viri doctissimi. In quo falli videntur. Verbum enim ἱστορεῖν, tum de solutæ, tum de ligatæ orationis scriptoribus usurpatur. Eustathius ad Dionysium, Περιηγ. ver. 66. Καὶ ΡΙΑΝΟΣ ὃ, ὡς φησὶν, Ἀτάρβητος ΙΣΤΟΡΕΙ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κεῖσθαι τοὺς Ἄτλαντας, οἱ δὲ λέγουσι μὴ βλέπειν ὀνείρους. Charito Aphrodisiensis in Amor. lib. iii. Καὶ ὤφθη θέαμα κάλλιστον, οἷον ὅτε ζωγράφος ἔγραψεν, ὅτε πλάστης ἔπλασεν, ὅτε ΠΟΙΗΤΗΣ ΙΣΤΟΡΗΣΕ μέχρι νῦν. Quare in eo sum, ut Argonautica ista Pseudoorphica, auctoritate veteris Scholiastæ, *Cleoni Curiensi* adjudicanda putem. Quod viris eruditis, et ab ea parte qua judicamus, probe instructis, expendendum relinquo.

Περὶ-

Περατολμῶς. ἀπαιδευμῶς. Ἰσοκράτης. Καὶ τὰς μαθητὰς μικρὸν περατολμένας.] Hæc ſunt verba Iſocratis in Orat. cont. Sophiſtas.

Πράτλω. τὸ ἐνεργῶ. Ἐπρατλε κακῶς, καὶ πᾶσα ἡ οἰκία ἀπὼ ἐνόσει.] Vide ſupra, v. Ἐνόσ. ubi hoc fragmentum auctius legitur.

Πρῆνες. οἱ προνενδικότες τόποι τῶν ὀρέων. Ἡ Γάργαρον ἴσαν πρηῶνι Μαλείης, ᾧ ἐκυκήθη κῦμα, πολυψάμμους ὦσεν ὅτι ψαμάθους.] " Et ſenſus frag-" menti hujus mutilus eſt, et metrum tur-" batum; quod nemo in integrum reſtituat, " niſi ipſum epigramma, ex quo hæc decerp-" ta ſunt, invenerit." *Kuſter.* Epigramma integrum exhibet doctiſſimus Kuſterus, ad v. Ποιφύσω et v. Τηθύς. Quin et idem exſtat apud Reiſkium in Anthol. p. 76. En ipſum carmen, idque haud paulo emendatius quam vulgo legitur. Eſt autem Archiæ, viri Ciceronis præconio commendatiſſimi, in delphinum.

Οὐκ ἔτι παφλάζουσα διαΐσσων βυθὸν ἅλμης,
Δελφὶς, πλοιήσεις εἰναλίων ἀγέλας.
Οὐδὲ πρὸς ὑγρήτιο μέλος καλάμοια χοροῖων
Ὑγρὸν ἀναρρίψεις ἅλμα παρὰ ζκαφίσιν.
Ἢ γὰρ ἴσον πρηῶνι Μαλείης ὡς ἐκυκήθη
Κῦμα, ΠΟΛΥΞΑΝΤΟΥΣ σ' ὦσεν ὅτι ψαμάθους.
Οὐδὲ σύ γ' ΑΦΡΑΣΤΑ Νηρηΐδας, ὡς πελν, ἀείρων,
Νώτοις πορθμεύσεις Τηθύος εἰς πέραλα.

Ita

Ita ſcribendum videtur iſtud epigramma. In Pentametro tertio inepte MSS. πολυψαμάθως ὥσεν ὅτι ψαμάθως. Nos optime reſtituimus, πολυξάνθως ψαμάθως. *littus a maris fluctibus verberatum.* Χοιρίδας ΑΛΙΞΑΝΤΟΥΣ vocat Mœcius Quintus in Epigrammate. Deinde recte legitur, ἄφερσα. Quod non intellexerunt viri docti. Εἰς Τηθύν ἄφερσα πέρατα. *Uſque ad fines incognitos oceani.* Optime et ad rem noſtram Herodotus, lib. iv. cap. 53. Μένα δὲ τούτων ἕν τόδε μοῦνον Ἐ Νείλα ΟΥΚ ΕΧΩ ΦΡΑΣΑΙ τὰς πηγάς. Schol. ad Sophocl. Trachin. ver. 1068. Ἀφέρσω πέδῃ. περὶ ἧς οὐκ ἔχει τις φράσαι τίς ἐστὶ τῇ φύσει. Reliqua plana et perſpicua ſunt. Cæterum, dum hoc agimus, reſtituendus Antipater in epigrammate celeberrimo, quod nobis exhibet Cl. Bentleius ad Horatium, et poſt eum doctiſſimus Weſſelingius ad Antonini Itinerarium. Sed veram lectionem neuter vidit. Nos integrum epigramma emendatum adſcribemus.

Στεύμονι τῷ μεγάλῳ πεπολισμένῃ Ἑλλησπόντῳ,
Ἥρων Ἡδωνῆς Φυλλίδος, Ἀμφίπολι.
Λοιπά τοι Αἰθοπίης Βραυρωνίδος ἴχνια ΝΗΟΥ
Μίμνει, τῷ πολλαὶ ταμφιμάχηλον ὕδωρ.
Τλῶ δέ ποτ' Αἰγείδαις μεγάλλῳ ἔαρι, ὡς ΑΛΙ
ΞΑΝΘΕΝ
Τύχᾳ, ἐπ' ἀμφοτέραις δερκόμεθ' ἠϊόσιν.

Ita ſcribendum iſtud carmen. In tertio hexametro MS. ἀλιανθεὶς, ſive ἁλιανθές. quæ vox nihili eſt. Nos ad mentem poetæ recte emendavimus:

Digitized by Google

davimus: Quicquid *lacerum* et *attritum* est, τρύχω vocant Græci. Idem autem ἀλὶ ξανθὲν et ἀλίξαντον. Antipater in Epigramm. apud Reisk. p. 31.

Πολλὰ θαλασσαίη ΞΑΝΘΕΝ ὑπὸ πτιλάδι.

Epigramm. nescio cujus, Anthol. lib. vi. p. 548.

ΛΕΙΨΑΝΟΝ αὐχμηρῶν ΞΑΝΘΕΝ ὑπ' ἠιόνων.

Ita scribendum. non ξανθόν.

Προανεκρέλο. Ἄποινον ἡ Θεόπλης Μωϋσῆς τῷ Ἰσραὴλ προανεκρέλο.] "Vox ἄποινον mihi suspecta "est. Forte legendum est, ὕμνον." *Kuster.* Nihil minus. Ἄποινα προαναιρέσεως est, *carmen retributionis præcinere, a psalm of thanksgiving.* Subintelligitur enim, ut solet, vox ᾠδὴ. Etymol. Magn. v. Ποινή. Καὶ ΑΠΟΙΝΟΝ ΩΙΔΗΝ τῷ Κυρίῳ ὁ Θεόπλης ἦσε Μωϋσῆς ὑπὲρ τῶν Ἰσραηλιτῶν ῥυσθέντων ἐκ παρ' Αἰγυπτίων φόνου, καὶ εἶπεν· Αἴσωμεν τῷ Κυρίῳ. Quæ petita sunt ex Commentatore aliquo ad Exod. xv. 1. Τοτὲ ἦσε Μωϋσῆς καὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὴν ᾠδὴν ταύτην τῷ Κυρίῳ, καὶ εἶπαν· Ἄισωμεν τῷ Κυρίῳ. Ubi MS. Vat. Ἀισωμὲν. Huc facit Josephus, Antiq. Jud. lib. ii. p. 115. Καὶ Μωϋσῆς ᾠδὴν εἰς τὸν Θεὸν, εὐχαριστίαν τε καὶ τὴν ὑμνῳδίας ἐχαρίσατο ἀντὶ εὐχαριστίας τῆς εἰς αὐτὸν εὐεργεσίας. *Et Moses canticum in Deum componit versibus hexametris, quod et laudes ejus complectitur, et gratiarum actiones pro benevolentia ejus.* Cæterum fons hujus locutionis, quod nemo vidit, est apud Schol. Pindar. Pyth. 2.

Ἄλλοις

Ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσεν ἄλλῳ ἀνὴρ
Εὐάχεα Βασιλεῦσιν
ΥΜΝΟΝ, ΑΠΟΙΝ' ἀρείας.

Ubi recte Schol. Ἀμοιβὴν τῆς ἀρείης.

Προδήλως. φρονίμως. ἀνδρείως. Σοφοκλῆς· Καλόν μοι τἄδ' ὑπερπονεμθῆναι θανεῖν προδήλως μᾶλλον.] "Est interpretatatio inepta, quam nihil juvat "locus Sophoclis, qui subjungitur. Metrum "autem hujus fragmenti turbatum est, et "sensus mutilus: in quo illustrando frustra "quis elaboret, nisi integrum locum Sopho-"clis repererit." *Kuster.* Rescribo, Προδήλως. ΦΑΝΕΡΩΣ. ἀνδρείως. Error ortus videtur ex compendio scripturæ. Respexit autem Suidas ad Sophocl. Aj. ver. 1328.

Ἐπεὶ καλόν μοι τἄδ' ὑπερπονεμθῆναι
Θανεῖν προδήλως μᾶλλον ————

Ubi Schol. Προδήλως. ἀντὶ τοῦ, λαμπρῶς, ἀνδρείως. Suidas: Λαμπρῶς. ΦΑΝΕΡΩΣ. Schol. ad Sophocl. Trachin. ver. 1181. Λαμπρὰ. ΦΑΝΕΡΑ. ζαφῆ. ΠΡΟΔΗΛΑ.

Προέδρ. προδῶναι. Λαβὼν ἡ τὸ ξίφος. Πόρκιος. Μάρκος. ἢ καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐφονεύθη, κρείνων τὴν ψυχὴν προέδρ μᾶλλον ἢ τὴν μάχαιραν, καὶ πολλὰ λαβὼν τραύματα, εὐδοκίμως ἐσώθη.] "Vox "ἐφονεύθη mihi suspecta est, utpote quæ sen-"sui repugnat. Si enim Marcus ille tunc occisus

Digitized by Google

" occiſus fuit, quomodo poſtea ſalvus evadere " potuit? Quare cogitet lector." *Kuſter.* Vertendum, *cædebatur. in eo erat ut occideretur.* Quomodo locutus eſt Polybius, lib. ii. p. 215. Τὸ μὲν ἕν ἄλλο πλῆθος ἔφευγε προτεινόμενον ΦΟΝΕΥΟΜΕΝΟΝ. *Cætera multitudo, cum cæderetur, fugam capeſſebat.* Atque ita intelligendus Lucas I. 59. Καὶ ΕΚΑΛΟΥΝ αὐτὸ ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ζαχαρίαν. *Et in eo erant, ut vocarent eum, nomine patris, Zachariam. They were about to call him Zacharias.* Sed hoc leve, illud graviſſimum. Λαβὼν ὁ τὸ ξίφος — ἐφονεύετο. Qualis, quæſo, hæc oratio? Noli dubitare quin nos vere atque eleganter reſinxerimus: Λαβὼν ὁ ξίφος Πόρκιος Μάρκος, καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ΕΦΟΝΕΥΕ ΚΑΙ ΕΦΟΝΕΥΕΤΟ. *Marcus autem ab hoſtibus interceptus, gladio arrepto,* cædebat et cædebatur; *ſtatuens animam potius quam gladium amittere, multisque vulneribus acceptis, præter expectationem ſalvus evaſit.* Qui perfectiſſimus ſenſus.

Προθέλυμνα. τὰ ἐπαλλήλως κλάδους ἔχοντα δένδρα. ἀπὸ τοῦ θηλυμανεῖν.] Hæc verba leguntur apud Schol. ad Homer. Il. N. 130. Leguntur etiam apud Etymologum, v. Προθέλυμνος. Notanda autem etymologia, ἀπὸ τοῦ θηλυμανεῖν. Quo nihil ineptius. Sed ſic ſolent Grammatici.

Προκαθήμενον. ἐξάρχοντα. Μενεκλέα τὸν προκαθημένον τῶν πόπων. τυτέσ., τὸν φυλάττοντα τὰς πόπας.] Ita locutus eſt Appianus in Syriacis, pag. 153.

Digitized by Google

Αὐτὸν δὲ ζε τῷ πεζῷ παντὶ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Eleganter Herodotus, lib. viii. cap. 36. Ὁ ϑεὸς ζφεας σὐκ ἔα κινεῖν, φὰς αὐτὸς ἱκανὸς εἶναι ΤΩΝ ΕΩΥΤΟΥ ΠΡΟΚΑΘΗΣΘΑΙ. Huc facit Polybius, lib. v. p. 579. Ἱππόλοχον ϗ Κερκίδαν ἐξαποστείλας ϑπὶ τὰς ϗ Σαμάρειαν ΤΟΠΟΥΣ, ϗ ζωλάξας ΠΡΟΚΑΘΗΣΘΑΙ. Latini, *præsidere*. Quod verbum restituendum Auctori Moreti, ver. 15.

Et reserat clavem, quæ præsidet ostia, *clavi*.

Ita scribendus iste versus ex Cod. Pithœi, qui vulgo depravatissimus est. Notandum autem utrumque ferrum, tum quod obdit, tum quod aperit januam, *clavem* vocari. de quo viri doctissimi ad Moretum et Solinum. Hinc proverbium: Παστάλῳ τὴν πάσταλον. Eleganter autem clavis dicitur *ostia præsidere*. Quomodo Tacitus non semel est locutus.

Πρόκωπον —— Ἀλλὰ γυμνὸν ὁρῶν, πρόκωπον εἶχε ξίφος.] Scribendum videtur, ἀλλὰ ΓΕΝΝΑΙΟΝ ὁρῶν. Quomodo recte legitur supra, v. Θρύψις. unde hoc fragmentum nonnihil ampliari possit.

Προυλάλων. ἃ μόνον ὅτι σὐκ ἐδέξαλο τὰ δῶρα, ἀλλὰ ϗ οἴκοθεν ἔπεμψέ μοι ἄλλο πλακιάνλιον προυλάλων.] "Quid sibi velit vox barbara προυλάλων, ignoro. "Lexicographi et glossographi omnes de ea "tacent. Nec apud Schol. ad Aristoph. "Plut. ver. 1002. unde reliqua sumpta sunt, "eam

Digitized by Google

" eam reperias." *Kuſter.* Monſtrum lectionis, ſed facile procurandum. id quod jampridem fecit vir doctiſſimus Lambertus Boſius. Scribendum omnino, ἔπεμψέ μοι ἄλλο πλακόεντιον ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΩι. *Miſit mihi aliam placentam præter iſtam.* Quemadmodum recte legitur apud Noſtrum, v. Ἄμηλα.

Πρόξενος. ὁ προσάτης. Καὶ ζωνέξουρ' αὐτὸν, ὡς ἂν τ χάριν αὐτῷ τε κἀκείνῳ ἔχῃς, ὦ πρόξενε.] Hæc non intellexit Interpres, qui proinde nec vertit quidem. Sunt autem verba Ariſtophanis in Theſmoph. ver. 608. ubi ita legitur:

Καὶ ζὺ ζωνέξουρ' αὐτὸν, ὡς ἂν τ χάριν
Ταύτῃ τε κἀκείνῳ ἔχῃς, ὦ πρόξενε.

Verſus autem prior, quod nemo vidit, laborat. Inchoatur enim a trochæo, quem metrum Iambicum ferre nequit. Emendatio vero in aperto eſt. Reſcribo, ut mihi quidem videtur, certiſſime:

Καὶ ζὺ ΣΥΝΑΝΕΞΕΤΡ' αὐτὸν ———

Locus ita vertendus eſt:

Et tu nobiscum eum inveſtiges, ut gratiam
Hanc et illam a nobis ineas, o amice.

Προόρριζον. ἐξ αὐτῶν τ ριζῶν. καὶ Πρερριζον, ἀντὶ τ πανπάσι. Σοφοκλῆς· Μυρτίλον πρόρριζον ἐκβεβλημένος.] Reſpexit Suidas ad Sophocl. Elect. ver. 509.

Digitized by Google

Εὖτε γὰρ ὁ πονηθεὶς
ΜΥΡΤΙΛΛΟΣ ἐκοιμάθη,
παλχρύσων λίφρων
δυσάνοισιν αἰκίαις
ΠΡΟΡΡΙΖΟΣ ΕΚΡΙΦΘΕΙΣ.

Ubi Schol. Περίρριζος. ἀντὶ τοῦ, παντάπασι.

Προσαμφιῶ. πρὸς οἷς ἔχεις ἐνδύσω.] Scribendum, ἔχει. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Aristoph. Eq. ver. 887. unde hunc locum decerpsit Suidas.

Προσαναλαθείς. ὀργισθείς. ἐπαρθείς. Ὁ δὲ βραχέα προσαναλαθεὶς, κατένδυσε ποιήσειν.] Hoc fragmentum Polybio adjudicandum esse censeo. Ita enim locutus est Polybius, lib. v. p. 591. Πτολεμαῖος δὲ ΒΡΑΧΕΑ ΠΡΟΣΑΝΑΤΑΘΕΙΣ καὶ καλαμεμψάμενος ὅτι τοῖς πεπραγμένοις τὸν Ἀντίοχον, ζωεχώρησε πρὸς ἐνιαυσίους. *Ptolemæus pauca comminatus, et de Antiochi quæstus injuriis, inducias in annum concessit.*

Προσεχές. ἐγγύς. Ἀλίμμενος γάρ ἐστι καὶ προσεχὴς ὁ τῇδε αἰγιαλός.] Interpres, *scopulis vicinum littus*. Non intellexit vocem προσεχής. Est autem προσεχὴς αἰγιαλὸς, *littus* apertum et ventis expositum. Græci πρὸς ἄρκτον, πρὸς μεσημβρίαν. Hinc προσέχειν et προσεχὴς, de eo quod *patet* et *obversum* est. Verbo utitur Strabo, lib. v. p. 373. Ῥαχιώδης δὲ ϵ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ὁ πλησίον αἰγιαλός. *Est enim vicinum littus scopulosum et impor-*

Digitized by Google

importuosum. Quem locum frustra suspectum habuerunt viri doctissimi. Auctor nescio quis apud Suidam: Ἐπὶ τάδε τ῀ πόλεως ἑρμεῖν οὐκ ἐδύναλο, ἀλλὰ τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ εἶναι ἀκλὰς τ῀ ἐτησίας. *Ad citeriores urbis partes appellere non potuit, quod littora Etesiis obversa essent*. Quod plenum et planum est.

Προσηγάθησαν. ὑπερεθαύμασαν. Τὸν ἀπεδέξανλο τ῀ λόγον τὸ νεανίσκε ᾧ προσηγάθησαν, πῶς εἶει, ζφόδρα τ῀ Πρόκλον.] Hæc sunt verba Damascii in vita Isidori apud Photium in Excerptis, p. 1073. Scribendum autem, πῶς οἴει; Quomodo locutus est Synesius, Epist. 22. Ἤθλω, ἀλλὰ ΠΩΣ ΟΙΕΙ; πάνυ μὲ ἔν γε ἀπὸ βαθείας τ῀ γνώμης ἤθλω. Damascius apud Photium supra, p. 1064. Ὁρῶν ἐμαυτὴν τῷ θείῳ φωτὶ περιῤῥεόμενον, ΠΩΣ ΟΙΕΙ; ζφόδρα τ῀ ψυχῶ ἐθαυμάσθην. Ita scribendus iste locus. Sed in his sæpius peccatum.

Πρόθεμα. ἡ προθήκη.] Glossæ: Πρόθεμα. *penis. appendix*. Etymol. Magn. Πρόθεμα ᾗ Προθέμαλα ἐπὶ τ῀ αἰδοίων. ὥ῀ρᾳ τὸ ἀλληλος ἐν τ῀ ζωσσίαις προστίθεσθ· ἢ ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν μέρη εἶναι. Quo sensu intelligendus Strato in Anthologia inedita. Carmen integrum subjiciam:

Τῶν παίδων, Δίδωρε, ΤΑ ΠΡΟΣΘΕΜΑΤ' εἰς τρία πίπλει
Σχήμαλα, ℭ τάτων μάνθαν' ἐπωνυμίας.

Digitized by Google

Τῷ ἔτι νῦ ἢ ἄθικτον ἀκμῷ ἀλάλκε ὀνόμαζε
Κοκκώτῳ φῦσαν ἄρτι καταρχομένῳ.
Τὴν δ' ἤδη πρὸς χεῖρα Σαλδομβύλῳ λέγε Σαῦραν,
Τῷ ἢ τελειστέρῳ οἶδας ἃ χρή σε καλεῖν.

Ad hoc epigramma ſcripſerunt viri doctiſſimi Salmaſius in Plinianis, et Pierſonus in Veriſimilibus. Sed neuter poetæ mentem perſpexit. Hexameter ſecundus manifeſto corruptus eſt. Reſcribendum omnino:

—— ἄθικτον ἄκμῳ ΑΜΝΟΥ ὀνόμαζε.

Eſt autem ἀμνός, *impuber*. qui μνῆν ſive *florem* ætatulæ nondum attigit. Vide Etymol. Magn. v. Ἀμνός. Nempe utrumque nomen, ſive ἐπωνυμία, quod nemo vidit, ab animalibus petitum eſt. Ἀμνίς. Σαῦρα. quibus addit tertium. Ταῦρον ſcilicet. Suidas: Ταῦρος. αἰδοῖον ἀνδρός. Epigramm. Meleagri in Cod. MS. Anthol.

—— Δασυτριώγλων ἢ πίσσα
ΛΑΣΤΑΥΡΩΝ μελέτω ποιμέσιν αἰγοβάταις.

Ita legendum. Tangit autem Strato Diodorum, ut παιδερασταῖς ſcilicet, et in exoletis exercitatum. Hæc vis et mens epigrammatis eſt. Sed hæc pluribus explicare non eſt pudoris noſtri. Cæterum idem πρόσθεμα et πρόσθημα. Quomodo ſcribit Xenopho, Memor. III. 10. Οὐ φορήμασι ἀλλὰ ΠΡΟΣΘΗΜΑΣΙ ἐοίκασι. *Non geſtaminis, ſed appendicis eſſe loco videntur.*

Προσκεί-

Digitized by Google

Προσκείμενοι —— Ὁ δ' ἐντυχὼν προσκειμένοις ταῖς θύραις, καὶ τὸν ἐπιστάτην λαβόμενος ἀπῆξε ἔχειν καρτερικῶς καὶ μάλα ἐγκρατῶς. ἐπεὶ ὃ ἐπιστώντων, βίᾳ ἀπέκλιναν τὸ σῶμα τῶν χειρῶν.] Hæc partim leguntur ſupra, v. Ἐπιστάτην Deſcripſit autem Suidas, quod nemo vidit, ex Herodoto, cujus verba hic apponam. Leguntur autem in Erato, cap. 91. Εἰς δέ τις τετέων ἐκφύγῃ τὰ δεσμά, καταφεύγει πρὸς πρόθυρα Δήμητρος θεσμοφόρου ἐπιλαμβανόμενος· ἢ τὸν ἐπιστάτην, εἶχε· οἱ δ', ἐπεί τε μιν ἐπιστάσαι οὐκ οἷοί τε ἐπέλκοντες ἐγίνοντο, ἀποκόψαντες αὐτοῦ τὰς χεῖρας, ἦγον ἄπω· χεῖρες δὲ κεῖναι ἐμπεφυκέναι ἔσαν τοῖσι ἐπιστάτῃσι. Negari non poteſt quin ad hunc Herodoti locum reſpexerit Suidas. Hinc alter ex altero facile inſtaurandus. Cæterum verba illa, καρτερικῶς καὶ μάλα ἐγκρατῶς, ſunt non niſi interpretamenta τοῦ, Ἀπῆξε, a Suida pro more adjecta. quod doctiſſimo Hemſterhuſio ad Pollucem notatum. Illud autem ἀπῆξε εἶχε quantivis pretii eſt, et Herodoto proculdubio reſtituendum. Vide Cl. Boſium ad Lucian. p. 59.

Προσκλήσεις. πρὸς ἃς καλεῖ τις εἰς δικαστήριον, ἢ βάλλω, κλητῆρας ἔχων. Πρόκλησις δὲ, χωρὶς τοῦ σ, ἡ προκαλεῖσθαι ἐπὶ διαίτητὸν, ἢ εἶδον ἐπὶ βάσανόν τινος ἀνδραπόδου, ἢ μαρτυρίαν τοῦδε τινὸς βαλέσθαι.] Locus præclarus et imprimis notandus. nam ad jus Atticum facit egregie. Sed Græca corrupta ſunt. Quod vel vidit, vel non vidit Kuſterus. Reſcribendum omnino: ἢ μαρτυρίαν τοῦδε

τῶδε τινὸς ΕΜΒΑΛΕΣΘΑΙ. Est autem Πρόκλησις provocatio vel ad *arbitrum*, vel ad *quæstionem* servi habendam, vel ad *testimonium* cujuspiam proferendum denique. Quod μαρτυρίαν ἐμβαλέσθαι vocat Suidas. Ita locutus est Demosthenes, adverſ. Timoth. p. 700. Τὰ μὲν ΜΑΡΤΥΡΙΑΝ μὴ ΕΜΒΑΛΕΣΘΑΙ με πρὸς τὸν διαιτητὴν παρεκρούσαλο. Idem, pag. 704. ΜΑΡΤΥΡΙΑΝ ἢ αὐτὸν ἠξίουν ΕΜΒΑΛΕΣΘΑΙ Αἰσχίνου ὡς ἐλεύθερος ὄντος. Cæterum aliud est Πρόκλησις, aliud Πρόσκλησις. de quo viri docti ad Demosthenem et Harpocrationem. Illud, ut dixi, *provocatio*; hoc *citatio* est, idque per Κλητῆρας. Nam Κλητῆρες tum *ministri*, tum *testes* citationis. Utramque vocem conjungit Plato apud Timæum in Lexico, loco insigni, sed nonnihil corrupto, quem hic emendatum adscribam: Λήξεις. τὰ ΤΡΙΑΔΟΣ καλεμβήτης. Λήξεών τε περὶ δικῶν, καὶ προσκλήσεων, καὶ κλητήρων. Ita scribendus iste locus. Vulgo legitur, τὰ τελακάδος καλεμβήτης. Quod viros eruditissimos admodum cruciavit. Sed nostra emendatio proculdubio verissima est. Nimirum hæc ex formulis juris Attici petita sunt. Primum, Λῆξις δίκης. Deinde, Πρόσκλησις. postremo, Κλητῆρες. Hæc ΤΡΙΑΔΑ vocat Timæus, et alii scilicet vocabant. Sed de hoc viderint jurisconsulti, imprimis Taylorus noster, vir doctissimus et νεμικώταλος. Nam nos in foro Attico plane hospites sumus.

Προσιβάδες. Ὁ ἢ καλάμη ἐν παιδιᾷ, προσιβάδας ἐπειμηκυίας ἔχουσι καὶ τὰ πέτεσθαι.] Notandum verbum

verbum Προσιξάδες, quod haud alibi occurrit. Sunt autem hæc verba Diodori Sic. lib. xvii. cap. 85. ubi ita legitur: Τῶ δ' Ἀλεξάνδρῳ καταστρεψαμένῳ τὴν Θυμβραίαν, καὶ τὴν ἐπὶ Βίας ἄλωσιν ἀπαγγέλλοντος, ἥκέ τις πρὸς αὐτὸν πρεσβύτης καὶ δυοῖν υἱῶν. ἔτυχε δ' ὢν πένης παντελῶς. καὶ πολλὰ χρόνον ἐπιθραμμένος τοῖς τόποις, καλύκην μὲν ἔν τινι σπηλαίῳ ΤΡΕΙΣ ΣΤΙΒΑΔΑΣ ἔχουσι καὶ τὴν πέτραν ἐπιλελημένας· ἐν αἷς ὁ γέρων μετὰ τῶν υἱῶν ἐπαυλιζόμενος ἐμπειρίαν περιεποιήσατο τῶν τόπων.

Προσάτης. ——

Ἐμοὶ δ' ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα
Ὅσον περ ὑμῖν· ἄχθομαι δ' ἐγὼ φέρων
Βαρέως τὰ τῆς πόλεως τοιαῦτα πράγματα.]

Hæc ſunt verba Ariſtophanis Eccleſ. ver. 173. Vide Noſtrum ſupra, v. Μίτα. ubi paulo emendatiores leguntur iſti ſenarii.

Πρόσχημα. πρόφασις, ἀπόκλυμμα. —— Προσχήματι οἰκονομίας, βαρβαρικῆς ἐχόμενοι μικρολογίας.] Scribendum, ἐχόμενος. Laertius, in Zenone Citieo: Ἦν δὲ Κιτιεὺς τὸ γένος, καὶ βαρβαρικῆς ἐχόμενος μικρολογίας, προσχήματι οἰκονομίας. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

Πρὸκινδυνεύσαν. ὑπεραπέθνησκεν. Ὁ δὲ προκινδυνεύσας τῷ ὄντι θνήσκει, οὐ τραγικῶς, ἀλλὰ τραγικῶς.] Hoc fragmentum ex Agathia deprompſit Suidas, ſed ita ut pro more ſuo interpolaverit. Ita autem

autem scribit Agathias, lib. v. p. 164. Ἀφειδῶς ἐπῆει τῆς πολεμίους, ἢ περικινδυνίως, ὡς περιπλικῶς ἐπείγων ἢ διατάττων, ἀλλὰ περιπλικώτερον ζυμπλεκόμενος. Non est dubium, quin ad hunc locum respexerit Suidas.

Πρᾶχειν. προέχειν. Τί λέγειν ἢ τί πράττειν χρὴ, φράζε μοι. τέχνα γὰρ τέχνας ἑτέρας πρᾶχει.] Hæc sunt verba Sophoclis in Philoct. ver. 134. ubi ita legitur:

Τί χρὴ, τί χρή με, δέσποτ', ἐν ξένα ξένου
στέγειν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑποπτεύειν;
φράζε μοι· τέχνα γὰρ
τέχνας ἑτέρας πρᾶχει.

Πρόφερε· ὀνείδιζε. Αἰλιανός. Καὶ τὸ ἐλλειφθὲν κῆ ἢ παρθένιν προφέρει αὐτῆς.] Locus exquisitissimus, et quem nemo interpretum intellexit. Nimirum viros eruditissimos fefellit vis verbi Καλλείπειν. quæ quidem haud protrita est. Καλλείπειν ἢ παρθένιν, est, *virginem deminuere, vitiare.* Verbum, quod rarissimum est, usurpat Auctor Lexici MS. Bibl. Coisl. p. 469. Ὡς ἐμοί. Σοφοκλῆς ἐν Αἰγιχόνῃ ΚΑΤΕΛΛΕΙΨΑΣ εἶπεν τῷ, ἐμοὶ δοκεῖ, ἢ ἐμοὶ κειτῇ. Quibus verbis notatur Sophocles plenam locutionem, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, vel, ὡς ἐμοὶ κειτῇ decurtâsse, et per ellipsin extulisse. Hæc mens Scriptoris est. Respexit autem Sophocl. Antig. ver. 1279.

Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοί ποτε.

Digitized by Google

Quare Æliani locum, ut ad Suidam revertar, ita interpretandum esse censeo. *Et virginitatem puellæ deminutam illis exprobrat.* Quod verum est. Cæterum hoc fragmentum ex Æliani libris de Providentia depromptum esse puto, quorum sæpius meminit Suidas.

Πρυτανεύει. διοικεῖται. Τῇ τοῦ Θεοῦ ῥοπῇ πρυτανεύεσθαι τὰ ἀνθρώπινα.] Procopius, Arcan. Hist. p. 6. Οὕτως ἄρα οὐκ ἀνθρώπων βουλαῖς, ἀλλὰ τῇ ἐκ θεοῦ ῥοπῇ ΠΡΥΤΑΝΕΥΕΤΑΙ τὰ ἀνθρώπεια. Idem in Gothicis, lib. iv. p. 338. Οὕτως ἄρα ἐχ ὅσα (leg. ἐχ ὡς) τοῖς ἀνθρώποις δοκεῖ, ἀλλὰ τῇ ἐκ τοῦ θεοῦ ῥοπῇ ΠΡΥΤΑΝΕΥΕΤΑΙ ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ. *Ita non hominum arbitratu, sed Dei nutu, res humanæ gubernantur.* Ad hunc locum respexit Suidas.

Πτεροφοίτωρ. ταῖχες ἔχει. Τίς γὰρ πτεροφοίτωρ· ἀτεχνῶς ἐς τ' ὑπερφυίνιον ἱέμενον πάπον, ὅπερ τὸ τ' ἐπτερωμένων νέμε) γρώ.] "Hæc adeo corrupta "sunt et obscura, ut ea absque ope meliorum "codicum illustrare et emendare non possu- "mus." *Kuster.* Quod Kusterus non potuit, id conati sunt facere viri doctissimi Henricus Brakerus et Joannes Albertus Fabricius. de quibus Cl. Reimar. de vita et scriptis Fabricii, p. 225. Sed frustra et invitis Musis. Equidem fontem hujus loci indicare possum, verba ipsa præstare non possum. Neque enim ex iis sum, qui Oedipos se profitentur. Locus autem

Digitized by Google

autem luxatus videtur, quem ita haud incommode redintegraveris: Πτεροφοίτωρ. Τίς γὰρ πτερυφοίτωρ ΤΑΧΟΥΣ ΕΧΕΙ, ἀτεχνῶς ἐς τὸ ὑπερουράνιον ΙΕΜΕΝΟΣ πῖπον, ὅπου τὸ τῶν ἐπτερωμένων ΨΥΧΩΝ νέμεται γένος; *Ecquis enim, ut nunc homines sunt, alata velocitate instructus est, in regionem supracœlestem penetrare cupiens, ubi animæ alatæ habitant?* Iste est sensus hujus loci, quem nemo interpretum perspexit. Est autem decerptum hoc fragmentum, quod jam moneo, ex Damascio in vita Isidori, ut patet ex Excerptis a Photio editis. Ita enim loquitur Damascius, p. 136. Επ' αὐτὰς τὰς θεὰς ΙΕΜΕΝΟΣ. Idem, p. 133. Ὅτι τὸ μὲ παλαίταλα φιλοσοφησάντων Πυθαγόραν ϵ Πλάτωνα θειάζει, καὶ ΤΩΝ ΕΠΤΕΡΩΜΕΝΩΝ ΕΚΕΙΝΩΝ ΨΥΧΩΝ εἶναι, αἱ ΕΙΣ ΤΟΝ ΥΠΕΡΟΥΡΑΝΙΟΝ ΤΟΠΟΝ, εἰς τὸ πεδίον τῆς ἀληθείας, εἰς τὰ λειμῶνα τῶν θείων ΝΕΜΟΝΤΑΙ εἰδῶν. Vides jam omnia gemina germana. Si Damascius integer exstaret, id quod volumus haberemus. Nunc venam aperui ad sanandum Suidam.

Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ: ὅτε ἔκαστα τῶν πραγμάτων ὀλιγώρως χειρίζων, ἀφῆκε τὰς ἀπρεπεῖς ἐρωτας, καὶ τὰς ἀλόγους καὶ ζωωχεῖς μέθας, εἰκότως ἂν πάνυ βραχεῖ χρόνῳ καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα καὶ τῆς ψυχῆς ἀπεβάλλε εὗρε καὶ πλείας· ὧν ἐγκρίνετο Κλεομένης καὶ Θεόδοτος, καὶ ἄλλοι πολλοί.] Scribendum, ἀπεβάλλε ΕΥΡΗΚΕ πλείας. Quemadmodum recte legitur apud Polybium, lib. v. p. 530. unde hunc locum decerpsit Suidas.

Πτωχ.

Digitized by Google

Πτὼξ. λαγωός. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Εἶδον ἐγὼ τ' πῶκα καθήμενον εἰγὺς ἐπώρης
Βακχιάδῳ, πελλὼ βότρυι ἀμελγόμενον.]

Hoc diſtichon eſt pars epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vi. p. 554.

Πτωχὲ πῆρα ὁ πίμπλα). ὅτι τ' ἀπλήστων εὗρη). ἢ, Πτωχῶν ὐλαι ἀεὶ κεναί.] "An potius ὐ-"λάδες? Heſychio enim ὐλάδες ſunt, πῆραι, "θύλακοι: quæ ſignificatio loco huic optime convenit." *Kuſter.* "Kuſterus, prava Heſy-"chii gloſſa in fraudem inductus, corrigere "inſtituebat: Πτωχῶν ὐλάδες ἀεὶ κεναί. Sed "nemo dubitet, quin in Suida legendum ſit: "Πτωχῶν θυλὰς ἀεὶ κενή. in Heſychio: Θυλά-"δες, πῆραι, θύλακοι. Rarior eſt forma θυλάς." *Rhunkenius ad Callimachum.* Fallitur uterque vir eruditiſſimus. Reſcribendum, ne litera mutata: Πτωχῶν ΘΥΛΑΙ ἀεὶ κεναί. Idem, θύλα, θυλὶς ſive θύλλις, et θυλάς. ut Πέλλα, πέλλις, et πελλάς. Occurrit vox θυλὰς, ſed corrupta, apud Heſychium. id quod Rhunkenio viſum. Occurrit etiam, ſed corruptior, quod nemo vidit, apud Antipatrum in Epigramm. Anthol. lib. iii. pag. 339.

ΟΥΔΑΣ ἢ ζκίπωνι ζωέμπορῳ, ἅ τε ζωῳδὸς
Δίπλαξ, ἢ κοίτας βλῆμα χαμαιλεχέϊ.

Non deſunt, ſat ſcio, qui vocem iſtam ὕδας defendant et exponant. Sed næ iſti viri docti laterem

laterem lavant. Festivus autem est Brodæus: Οὐδας, *solum, humus, quæ deesse nullo pacto valet*. Scribendum sine controversia:

ΘΥΛΑΞ ἢ Κυίπωνι Συμπορ——

Nam *pera* sive *marsupium*, cum *baculo* et διπλοΐδι, *staff, scrip, and doublet*, in Cynicorum supellectile. Antipater, Epigramm. in Diogenem, Anthol. lib. iii. p. 419.

Ὦι μία τὶς ΠΗΡΑ, μία ΔΙΠΛΟΙΣ, εἷς ἀμ' ἑφοίτα
ΣΚΙΠΩΝ, αὐτάρκως ὅπλα ζαοφροσύνης.

Ποῖ. ἀντὶ τοῦ, πῶς. Σοφοκλῆς·

Ποῖ γὰρ μολεῖν με δυναὸν, εἰς ποίους βροτοὺς
Τοῖς ζοῖς ἐρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
Ἦπτε ΜΕ Τελαμὼν ———]

Vide nos supra ad v. Εὐπρόσωπος. ubi hunc locum Sophoclis, qui in libris vulgatis mutilus est, ex conjectura restituimus. Quam conjecturam nostram egregie confirmat Suidas. Quod Criticis imprimis notandum.

Ποίλως. πόαν. βοάνλως. ἢ ποιηφάγον, ἢ τ ταφυλολόγον. ἢ ἢ τὰς ἀσάχνας ὅπισθεν τ θερμζόνων ζωρύσσαν.] "Quid hæc sibi velint ignorare me "fateor: vereorque valde, ne nota hæc mu- "tila et manca sit." *Kuster*. Vox excidit. Repone, ἢ ΠΟΙΟΛΟΓΟΝ, ποιήφαγον, ἢ ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΟΝ. Nimirum vox Ποιολόγος gemina

gemina significatione gaudet. Quod recte adnotavit Suidas. Theocrit. Idyl. III. 32.

Ἃ περὶ ΠΟΙΟΛΟΓΕΥΣΑ παραίβαλις ——

Ad quem locum Scholiastes: Ποιολογεῦσα, ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΟΥΣΑ, ἤγουν τὰς στάχυας ἀναλεξομένη. Ποιὸς γὰρ κυρίως ὁ πυρός. ἢ ἀπὸ τοῦ, Ποία, ἡ βοτάνη. Idem autem Ποιολόγος, sive ποιηλόγος, et ποιηφάγος. Quo sensu intelligendus Athenæus, lib. ix. p. 397. Ὁ ταὼς, φησὶν Ἀριστοτέλης, χιδανόπους ἐστὶ καὶ ΠΟΙΟΛΟΓΟΣ. *Pavo, ut dicit Aristoteles, fissis pedibus est, et herbam depascitur.* Hinc Babrius apud Suid. v. Γέρανος.

—— Ὁ δὴ ΤΑΩΣ ὑπήλυξ
Χλωρὴν ἀεὶ βόσκοιτο χείμαρος ΠΟΙΗΝ.

Ποινή —— Καὶ δίκη μεταποίνιος ἐν Ἐπιγεγράμμασι·

Μὴ λίπωμαι, δέσποινα, τίλω μὴ λάβωσι ποιναί.]

De hoc loco confer nos supra, pag. 65. Est autem Ποινὴ tum *pœna*, tum *pœnarum inflictrix*. Hesychius: Ποιναῖς, ἐφικταῖς, ἐρινύσι, τιμωρίαις. Locus corruptus. Rescribendum omnino: Ποιναῖς ΑΦΥΚΤΟΙΣ, ἐρινύσι, τιμωρίαις. Sophocles Elect. ver. 1389.

Βεβᾶσι δ' ἄρθι δωμάτων ὑπόσκιοι
μετάδρομοι κακῶν πανεργημάτων
ΑΦΥΚΤΟΙ ΚΥΝΕΣ ——

Ubi

Ubi Schol. Εἰσῆλθον εἰς τ' οἶκον ΑΙ ΕΡΙΝΝΥΕΣ ἀς σὺκ ἔστι φυγεῖν. Est autem prior pars senarii:

Ποινὰς ἀφύκτοις ——

Huc respexit Hesychius: ΑΦΥΚΤΟΙΣ, ἀς σὺκ ἔστιν ἐκφυγεῖν. Aliter hunc locum corrigebat Cl. Marklandus, in Epistola Critica. aliter doctissimus Hemsterhusius, ad Luciani Necyomantiam. Sed nostra emendatio verissima est.

Πυγάσιον. ὁ ῥῆχυς κεκαμμένων τ' δακτύλων.] Fons lectionis est Homerus, Odyss. K. 517.

Βάθρον ὀρύξαι, ὅσσόν τε ΠΥΓΟΥΣΙΟΝ, ἔνθα καὶ ἔνθα.

Ubi Schol. Πυγάσιον. πυγωνιαῖον, Πυγὼν δέ ἐστι τὸ ἀπὸ τ' ἀγκῶνος μεχρὶ τ' δακτύλων κεκαμμένων μέγεθος. Ad hunc locum sine dubio respexit Suidas.

Πυθαγόρα τὰ ζύμβολα ἦν τάδε. —— Τῶν κυάμων ἀπέχεσθαι, διὰ τὸ πνευματώδεις οὔσας μάλιστα μετέχειν τ' ψυχικοῦ, καὶ ἄλλως κοσμιωτέρας ἀπεργάζεσθαι μὴ πολυπραγμονούσας τὰς γαστέρας.] Hæc sunt verba Laertii in Pythagora, p. 507. ubi ita legitur: Τῶν δὲ κυάμων ἀπηγόρευεν ἔχεσθαι. Quæ ex Suida corrigenda sunt. ἀπηγόρευεν ἀπέχεσθαι. Laertius modo supra: Παντὸς δὲ μᾶλλον ΑΠΗΓΟΡΕΥΕΝ μήτε ἐρυθρὸν ἐσθίειν, μήτε μελανοῦρον, καρδίας τε ΑΠΕΧΕΣΘΑΙ καὶ κυάμων. Verbum ἀπέχεσθαι in hoc negotio usitatissimum est. Hinc celeberrimum

rimum illud D. Pauli in prima ad Timoth. iv. 3. Κωλυόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων ἃ ὁ Θεὸς ἔκτισεν εἰς μετάληψιν μετ' εὐχαριστίας τοῖς πιστοῖς καὶ ἐπεγνωκόσι τὴν ἀλήθειαν. Quod defendunt nonnulli, sed defendunt frustra. Aliud est κωλύειν ἀπέχεσθαι, aliud ἀπαγορεύειν ἀπέχεσθαι. quod viros doctissimos fefellit. Scribendum omnino: Κωλυόντων γαμεῖν, ΚΕΛΕΥΟΝΤΩΝ ἀπέχεσθαι βρωμάτων. quod et magno Grotio placuisse video. Plutarchus in Coriolano: ΚΩΛΥΩΝ μὲν ἐπιθωνίσαι τὴν ἀγορὰν, ἀφελέσθαι δὲ τὴν δημαρχίαν καὶ δήμου ΚΕΛΕΥΩΝ. Xenoph. in Sympofio: Τῶν ἄλλων οἱ μὲν ΕΚΕΛΕΥΟΝ εἰκάζειν, οἱ δὲ ΕΚΩΛΥΟΝ. Lucas in Act. Apost. xxvii. 43. Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος βουλόμενος διασῶσαι τὸν Παῦλον ΕΚΩΛΥΣΕΝ αὐτοὺς καὶ βουλόμενος, ΕΚΕΛΕΥΣΕ τε τοὺς δυναμένους κολυμβᾶν, ἀπορρίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι. Quin et illud recte κελεύοντων ἀπέχεσθαι. Porphyr. de Abstin. lib. ii. Οἱ τὴν τῆδε ἱερεῖς καὶ ἱεροσκόποι καὶ τάφων ΑΠΕΧΕΣΘΑΙ ΚΕΛΕΥΟΥΣΙ. Julian. Orat. ad Heraclium: Νόμος ἱερεῖς ὢν φύσει καὶ θεῖος, ὁ τὴν ἀλλοδείων πάλη καὶ πάλως ΑΠΕΧΕΣΘΑΙ ΚΕΛΕΥΩΝ. Plutarch. in Convivio: Νόμος τοὺς ΑΠΕΧΕΣΘΑΙ τῶν ἄλλων ΣΙΤΙΩΝ ΚΕΛΕΥΕΙ. Quod Paulinum fere est. Addas Callimachum apud A. Gellium, lib. iv. cap. 11.

Καὶ κυάμου ΑΠΟ χεῖρας ΕΧΕΙΝ ἀνιῶντος ἔδεσμα
Κἀγὼ, Πυθαγόρας ὡς ΕΚΕΛΕΥΕ, λέγω.

Ita scribendus iste locus ex emendatione Tanaquilli Fabri. Nam faba est cibus πνευματώδης,

τώδης, et ventri nocet. Quod, ut alios taceam, ex Suida et Laertio constat. Hinc recte Callimachus ἀνιῶντ᾽ ἔδεσι, *esu noxiam* vocat. quod omnino verum. Cæterum notanda locutio apud Suidam supra: κοσμιώτερας ἀπεργάζεσθαι μὴ ἁλισθείσας τὰς γαστέρας. quæ viris doctissimis ad Laertium fraudi fuit. Sic nos Angli de cibis incommodis et minus salubribus: *They are better let alone. not eaten.* Quod quidem haud absimile est.

Πυλαισάτας. τὰς μηδὲν ὑγιὲς μήτε λέγοντας, μήτε πράσσοντας.] Legendum, Πυλαιασάς. Quod et recte monuit vir doctissimus Moses Du Soul ad Plutarchi Artaxerxem. Huc facit Hesychius: Πυλαιασὰς, τὰς ψύσας. Ῥόδιοι.

Πυθέας. Ἀθηναῖος, ῥήτωρ —— ἀλλ᾽ οὐκ ἐκρίθη μετὰ τῶν λοιπῶν ῥητόρων, ὡς θρασὺς καὶ διεστασμένος.] "Sic recte habet antiquissimus MS. A. At "in MSS. B. C. itemque in Editt. prioribus "male legitur, ἐκλήθη." *Kuster.* Neutra lectio sana est. Reponendum sine dubio, Οὐκ ΕΝΕΚΡΙΘΗ μετὰ τῶν λοιπῶν ῥητόρων, Nimirum Pytheas ille indignus habitus est, qui in δεκάδα, sive numerum Rhetorum Atticorum adscisceretur. Hic sensus loci est. Ita locutus est Aristides in Panathen. p. 109. Ἀλλὰ καὶ τὰς ἐπήλυδας αὖτη ΜΕΤΑ τῶν ἄλλων θεῶν ΕΝΕΚΡΙΝΕΝ. *Quin et novos quosdam deos in antiquorum numerum adscripsit.*

Πυρεῖον.

Digitized by Google

Πυρεῖον. Θυμιατήριον —— Ὁ δὲ Ἡρακλεὶς τάς τε πόλεις καθῆρει, καὶ τὰ πυρεῖα διέτρεφε τῶν Περσῶν.] Hunc locum decerpsit Suidas ex Theophyl. Simocat. Histor. Mauritiana. Quod et res et stilus indicat. Interpres autem ita vertit: *Heraclius vero et urbes demolitus est, et specula Persarum evertit.* Non intellexit vocem πυρεῖα. Ita autem dicebantur Persarum templa. Theodorit. Eccles. Hist. lib. v. cap. 39. Ἄββας τις ἐπίσκοπος ἦν. ἔτος οὖν εἰς δεῖον τῷ ζήλῳ κεχισμένος πυρεῖον κατέλυσε. ΠΥΡΕΙΑ δὲ καλοῦσιν ἐκεῖνοι τὰ πυρεῖα ΤΟΥΣ ΝΕΩΣ. *Erat quidam episcopus, nomine Abda. Hic, zelo immoderato impulsus, Pyreum destruxit. Ita Persæ vocant templa igni, sive Mithræ consecrata.* Mithras enim Sol. Hinc Μιθριακὰ, sive Μιθραϊκά, *festum Mithræ.* cujus meminit non semel Origenes contra Celsum. Meminit et Lampridius in Commodo: *Sacra Mithriaca homicidio vero polluit, quum illic aliquid ad speciem timoris vel dici vel fingi soleat.* Atque hinc corrigendus Strabo, lib. xi. p. 802. Οἱ Νισαῖοι ἵπποι καὶ ἐνταῦθα γίνονται, οἵπερ οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἐχρῶντο· καὶ ὁ Ζωροάστης τὴν Ἀρμιμίας τῷ Πέρσῃ κατ' ἔτος δισμυρίας πώλας τῆς μιθριακίνοις ἔπεμπεν. Est locus illustris, sed minus hactenus perspectus. Interpres τῆς Μιθριακίνοις pro *loco* accepit. Tu noli dubitare quin Strabo scripserit: ΤΟΙΣ ΜΙΘΡΙΑΚΟΙΣ. Nimirum equos Mithræ, sive Soli, immolabant Persæ. de quo, præter alios, Philostratus in Apollonio, lib. i. p. 39. Λευκὸν

δὲ ἄρα ἵππον τὴν ζφόδρα ΝΙΣΑΙΩΝ καλαθύειν ἔμελλε τῷ Ἡλίῳ. *Erat autem rex candidum equum Soli mactaturus ex Nisæis optimis.* Hinc equi Nisæi τῆς Μιθρακοῖς ad regem missi. Nihil verius hac emendatione. Quin et hinc quodammodo intelligendum illud 2 Reg. xxiii. 11. Καὶ κατέκαυσε ΤΟΥΣ ΙΠΠΟΥΣ ὃς ἔδωκαν βασιλεῖς Ἰούδα ΤΩι ΗΛΙΩι. Quod ad Persas sive potius Assyrios referendum.

Πυρίνῳ σίτῳ· Γέρανοι γεωργῶ καλενέμονλο χώρην ἐσπαρμένῳ νεωστὶ πυρίνῳ σίτῳ.] Hi sunt choliambi, et Babrio proculdubio adjudicandi. Quod et res et stilus indicat. Rescribo,

Γέρανοι γεωργῶ καλενέμονλο τὴν χώρην
Ἐσπαρμένῳ νεωστὶ πυρίνῳ σίτῳ.

Grues depascebantur agrum agricolæ,
In quem semina tritici recens sparsa erant.

P.

ΡΑΔΙΟΥΡΓΟΣ. —— ἡ Ῥαδιουργία, ἡ πρὸς πᾶν ὀλιγωρία, ἡ ἀκαιρία.] "Vox ἀκαιρία est suspecta. Dicerem scribendum esse "ἀκολία, nisi Suidas statim adderet, τὸ ῥαδιουργία etiam pro ἀκολία apud Xenophontem "poni." *Kuster.* Emendabam, ἡ ἀχέρεια. Quod haud contemnendum. Sed jam nihil mutandum esse video. Lucian. in Jove Tragœdo: Εὖ λέγεις Ζωίπυρόν τινα ῥητορείαν ἢ ΡΑΔΙΟΥΡΓΙΑΝ

ΟΥΡΓΙΑΝ ΤΑΥΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΟΝ τῆς ἀπορημένης. Quod imprimis notandum.

Ῥαζεῖν καὶ ῥυζεῖν. τὸ ὑλακτεῖν. ἀπὸ τούτου δ' ἐπὶ τοὺς τοιχραυομβύους καὶ ζκαιολογεῖν ζας μετηνέχθη. Κρατῖνος Δηλιάσιν·

Ἵνα ζιωπῇ τ' τέχνης ῥαζῶσι τ'
Λοιπὸν χρόνον ——

"Metrum claudicat, quod, propter brevitatem fragmenti et ſenſus obſcuritatem, haud facile in integrum reſtitui poteſt." *Kuſter.* Fallitur vir doctiſſimus. Eſt verſus Trochaicus, atque ita ſcribendus:

Ἵνα ζιωπῇ τ' τέχνης ῥαζῶσι τ' λοιπὸν χρόνον.

Ut ſilentio arti impoſito, deinceps non niſi latrent, et obloquantur.

Ῥαμνουσία Νέμεσις —— Φειδίας γὰρ Ὀλυμπιάσι δακτύλῳ τοῦ Διὸς ἐπέγραψεν, Αὐτάρκης. Καλὸς ὁ ἦν ἑτοῖος Ἀργεῖος ἐρώμενος αὐτοῦ.] "Theodorus Canterus, Var. Lect. lib. ii. cap. 14. recte monuit locum hunc Suidæ ſic emendandum et ſupplendum eſſe: Ἐπέγραψεν, Παντάρκης καλός. Καλὸς δὴ ἦν &c." *Kuſter.* Hæc partim vera, partim falſa ſunt. Reſcribendum omnino: Παντάρκης καλός. Ἦν ὁ ἑτοῖος Ἀργεῖος, ἐρώμενος αὐτοῦ. *Pantarces pulcher. Erat ille Argivus, ipſius amaſius.* Haud aliter Heſychius: Δῆμος καλός. Πυρλάμπους υἱὸς ἦν ἑτοῖος. *Demus pulcher. Erat ille filius Pyrilampûs.*

Digitized by Google

Atque hinc obiter emendandus insignis locus Theophrasti, qui viros eruditissimos admodum exercuit. Est autem Theophrast. Charact. cap. Περὶ Μικροφιλοτιμίας. Καὶ κυναρίῳ ὃ τελευτήσαντι, αὐτῷ μνῆμα ποιῆσαι, καὶ σηλίδιον ποιήσας, ἐπιγράψαι, ΚΛΑΔΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ. *Et catulo mortuo monimentum faciet, inscriptis etiam his verbis, Surculus Melitensis.* Ita hodie legunt et interpretantur istum locum. Frustra omnino et sensu nullo. Audacter repono: ΚΑΛΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ. *Pulcher catulus Melitensis.* Quod quidem festivum est, et ex formula solenni. Jamblichus in Babylonicis apud Photium, p. 246. Καταχώσας τὸ ὑποζύγιον τοῦ κύρης ζῶμα, καὶ ΕΠΙΓΡΑΨΑΣ αἵματι τῷ κυνὸς, Ἐνθάδε κατάκειται ΣΙΝΩΠΙΣ Η ΚΑΛΗ. Idem, p. 247. Προσεγράψε τῷ ἰδίῳ αἵματι ἐπὶ τῷ τοῦ Σινωνίδου ἐπιγράμματι, καὶ ΡΟΔΑΝΗΣ Ο ΚΑΛΟΣ. Corrigendus hac occasione Theocritus, Idyll. xxiii. 45.

—— ΚΑΛΟΣ δέ μοι ὤλετ' ἑταῖρος.
Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό ζοι ΣΤΙΧΙΟΙΣΙ χαράξω.

Ita scribendus iste locus. Ut βίβλος, βιβλίον, βιβλίδιον. sic στίχος, στιχίον, στιχίδιον. Vulgo, iratis Musis, τό ζοι στίχοιτι. Cæterum, quoniam ita fert animus, et commoda occasio est, carmen ἐπιτάφιον in *canem*, festivum id quidem et venustulum, hic emendatum subjiciam. Nam κυνίδια non hodie et heri, sed antiquis etiam in deliciis habita fuisse constat. En ipsum epigramma:

Τῷ

Digitized by Google

Τὴν τρίβων ἰς ἀγορήν, ἄν πως τόδε ζῆμα νοήσῃς,
Μὴ δέομαι γελάσῃς, εἰ κωφὸς ἐγὼ τάφῳ.
Ἐκλαύθλων. χεῖρες ἦ κόνιν ζωσάθηκαν ἀνακλῶ,
Ὅς μ' ἐκ στήλης τόνδ' ἐχάραξε λόγον.

Ῥᾴον τις τὰς ὀδόντας ἀριθμήσειν ἂν ἢ τὰς δακτύλας] Hæc ſunt verba Lyſiæ Orat. adverſ. Æſchin. Socrat. apud Athenæum, lib. xiii. p. 612. ubi ita legitur: Ἧς ῥᾷον τὰς ὀδόντας ἀριθμῆσαι, ὅσῳ ἐλάττους ἦσαν, ἢ τὰς χειρὸς τὰς δακτύλους. Scribe, ὅσῳ ἔλαττους ἦσαν. *Cujus dentes eo minoris operæ eſt numerare, quanto pauciores ſunt, quam ſiniſtræ manus digiti.* Quæ antiquiſſima et integerrima lectio. Ita locutus eſt Herodotus II. 20. Καὶ μᾶλλον ἔτι τούτῳ, ΟΣΩι ΕΛΑΣΣΟΝΕΣ ἰόντες ἀσθενέστερα τὰ ῥεύματα παρέχουσι. Huc reſpexit Demet. Phaler. de Elocut. § 128. Ἧς ῥᾷον ἄν τις ἀριθμήσειεν τὰς ὀδόντας ἢ τὰς δακτύλους. Quæ minus accurata ſunt.

Ῥαχίζειν. τὸ ἀλαζονεύεσθαι. καὶ ῥαχιστὴς, ὁ ἀλαζών. Θεόπομπος Παμφίλῃ·

Τῶν ἁπάντων ὁ ῥαχιστὴς, Δημοφῶν.]

Monuimus ſupra, ad v. Καββαλῶν, vocalem brevem ante liquidam non raro produci. Quod ex hoc loco Theopompi ſatis manifeſtum eſt. Notanda autem vox ῥαχιστὴς, ſive ῥαχίτης. Nam utroque modo ſcribitur. Schol. ad Sophocl. Aj. ver. 56. Καὶ τὰς μεγάλως κακοργοῦντας ΡΑΧΙΤΑΣ φασίν. Atque hinc corrigendum ſe offert inſignis locus Polybii, qui viros eruditiſ-

Digitized by Google

simos elusit. Est autem lib. xiii. p. 938. Οὗτοι ὃ ἦσαν ἀνδροφόνοι, καὶ PAXITAI, λαποδύται, τοιχωρύχοι. Ita scribendus iste locus. Vulgo legitur, ῥαδιαχίται. Quæ vox nulla est. Vir doctissimus ad Diodorum emendabat, ῥαδιαχίσαι. Sed nostra emendatio verissima est.

Ῥαψῳδαί —— Ῥαψῳδῆσαι δέ ἐστι τὸ φλυαρῆσαι ἢ τὸ ἁπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαλγεῖλαι χωρὶς ἔργου τινός.] "Quare hæc, χωρὶς ἔργου τινὸς, addiderit Sui- "das, nescio; nec video quid ea sibi velint." *Kuster.* Legendum, χωρὶς ΕΙΡΜΟΥ τινός. *Sine aliqua connexione recitare.* Quod ῥαψῳδῆσαι vocant Græci. Rem satis festive exponit Scholiastes ad Pindar. Nem. II. 2. Οἱ δέ φασι, τὰ Ὁμήρου ποιήσεως μὴ ὑφ' ἓν ζωηγμένης, σποράδην ἢ ἄλλως καὶ κατὰ μέρη διηρημένης, ὁπότε ῥαψῳδεῖν αὐτῶν, ΕΙΡΜΩι τινὶ καὶ ῥαφῇ ῥᾳδιαπλήσιον ποιεῖν, εἰς ἓν αὐτῶν ἄγοντας. Verbo utitur Longinus, περὶ ὕψους, § 22. Τῶν ἐκ τῆς κατὰ φύσιν ΕΙΡΜΟΥ παντοίως πρὸς μυρίας τροπὰς ἐναλλάττῃσι τάξιν. Atque hac occasione monitus Ammonium in libello περὶ διαφ. Λέξεων. v. Λαλεῖν. hic emendatum præstabo: Τὸ μὲν διεξιέναι λόγον ΣΥΝΕΙΡΟΝΤΑ, Λέγειν φασί· Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμειβόμενον τοὺς λόγους κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν ποιεῖσθαι. *Continuata orationis serie disserere, Græci vocant* Λέγειν, *Alternatim autem disputare,* Διαλέγεσθαι. Ita scribendus et vertendus iste locus. Hodie nullo sensu legitur, ζυναίρουσα. Eleganter Demosth. pro Coron. pag. 586. Ed. Tayl. Ῥήτωρ ἐξαφὴς ἐκ τῆς ἡσυχίας, ὥσπερ πνεῦμα, ἐφάνη, καὶ πεφω-

Digitized by Google

προφωνασκηκὼς, καὶ ξυνειλεγμένοις ῥήμασι καὶ ΛΟΓΟΥΣ, ΣΥΝΕΙΡΕΙ τάττας ξαφῶς καὶ ἀπνόως. Scribendum, Ῥήτωρ —— ΑΝΕΦΑΝΗ. Auctor ἀνώνυμος apud Suid. v. Πυθαγόρας. Ἀνεφάνη τύραννος πικρότατος. Locus Rhetoris ita vertendus est: *Tum demum orator subito, veluti ventus, exortus est, et exercitata voce, et collectis verbis et sententiis, perspicue et uno spiritu peroravit.* Restituendus hic obiter Philostratus in Apollon. VII. 27. Γλώττης τε οὐκ ἀνεπιμέλητος ἦν, οἵοι τῶν ξυμφοιτητῶν οἱ ξυνειλεγμένοις ἀεὶ ῥήμασι καὶ δίκαι. Scribendum, ΟΙ ΣΥΝΕΙΛΕΓΜΕΝΟΤΕΣ. Ad Demosthenis locum respexit Philostratus.

Ῥέθος, πρόσωπον. ἐρύθημα.] Ad hunc locum silent Interpretes. Nec mirum id quidem. Respexit autem Suidas, quod nemo vidit, ad Sophocl. Antig. ver. 538.

Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱμαλόεν
ΡΕΘΟΣ αἰχμῷ,
τέγξας' ὄμμα παρειάν.

Ubi Schol. Αἱμαλόεν ῥέθος. τὸ ἐπὶ τῷ προσώπῳ ΕΡΥΘΗΜΑ. Quare legendum videtur: Ῥέθος. πρόσωπον. προσώπου ἐρύθημα. Huc referendus etiam Hesychius: Ῥέθος, πρόσωπον, ΠΑΡΕΙΑ.

Ῥιανὸς. —— ἔτος ἢ ἦν ὁ παλαίτερος πρότερον φύλαξ, καὶ ὅλος. ὕστερον ἢ παιδόθεις ἐγχύτο γεγραμμαλικὸς. ἐγεγψεν ἔμμελέα ποιήματα.] "Cum omnia poemata sint ἔμμελέα, alterutram vocem "supervacaneam esse existimo." *Kuster.* Scribendum,

bendum, ἔγραψεν ΕΞΑΜΕΤΡΩι ποιήματα. *Scripsit poemata versu hexametro.* Ita locutus est Hephæstio, Enchir. p. 30. Φίλικος ὁ Κερκυραῖος, εἰς ὃν ὁ παιδός, ΕΞΑΜΕΤΡΩι ξυνέθηκεν ὅλον ΠΟΙΗΜΑ. Josephus, Antiq. Jud. lib. ii. p. 115. Ἑξαμέτρου τόνου vocat. Scripsit autem Rhianus præter *Heracliada*, de *Bello Messenico*, idque versibus hexametris. de quo non semel Pausanias in Messeniacis. Cæterum notandum illud, Οὗτος ἦν ὁ παλαίστρας πρότερον φύλαξ. Nimirum à palæstra ad Grammaticam se contulit Rhianus. Atque hinc intelligendus locus Stephani Byzantini, in quo exponendo insigniter hallucinatus est eruditissimus Pearsonus, in Prolegom. ad Hierocl. p. 17. Ἴλλαρμα, πολίχνιον Καρίας, ὅθεν ἦν Ἱεροκλῆς, ὁ ἀπὸ ἀθλήσεων ἐπὶ φιλοσοφίαν ἀχθείς. Nempe ut Rhianus ex palæstrita Grammaticus, sic Hierocles ex athleta Philosophus evasit. Hæc mens Stephani est.

Ῥίνθων, Ταραντῖνος, κωμικὸς, ἐχόντως ὁ καλλιμάχης Ἱλαροτραγῳδίας, ὅ ἐστι φλυακογραφία.] Rhintho, Tarentinus, poeta sui loci atque ordinis celeberrimus. Eum laudant Stephanus Byzantinus, Pollux, Athenæus, Hephæstio, Photius, alii bene multi. De eo imperitissime commentati sunt Cuperus in Observationibus, et Pergerus ad Hesychium. Scripsit et comœdias et Tragœdias, non suas quidem eas, verum alienas, εἰς γέλοιον μεταῤῥυθμισμένας, sive *in ridiculum detortas.* Quod Græcis φλυακογραφία

γραφία est. *Rhintonicam* vocant Latini. Evanthius, sive Auctor Prolegom. de Comœdia et Tragœdia: *Illud vero tenendum est, post νέαν κωμῳδίαν Latinos multa fabularum genera protulisse: ut Togatas, a scenicis atque argumentis Latinis: Prætextatas, a dignitate personarum et Latina historia: Attellanas, a civitate Campaniæ ubi actitatæ sunt plurimæ: Rhintonicas ab actoris nomine.* Quod falsum omnino est. Neque enim Rhintho, sive Rhinto, *actor*, sed *poeta*. Verùm error non Evanthii, sed librarii est. Rescribendum utique: *Rhintonicas ab* AUCTORIS *nomine*. Nam Rhintho, ut ait Suidas, in hoc genere princeps. Versiculum ejus conservavit Cicero, Epist. ad Attic. I. 20.

Οἱ μὲ παρ' ὀδὸν εἰσιν, οἷς δ' ὀδὸν μέλει.

Quod γελοῖον, sive *ridiculum*, est. Hinc Varro de R. R, lib. iii. p. 102. *Quis contra nunc* RHINTHO *non dicit sua nihil interesse, utrum iis piscibus stagnum habeat plenum, an ranis?* Hesychius: Κάρκαρα, ὅλα ὁ διήτω —— ἔνιοι τὰς μάνδρας Ῥίνθων τὰι τῆ ὑρανία ἦε. Hæc depravata admodum sunt. Rescribo et distinguo: Κάρκαρα, ὅλα ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ —— ἔνιοι τὰς μάνδρας. ΡΙΝΘΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΥΡΑΝΙΑΝ ΙΡΙΝ. Idem: Οὖλα, τὰ τῶ ὀδόντων. Hesych. Σαλία, ἀγκεῖ. ΩΔΗ ΡΙΝΘΩΝΙ. Scribendum videtur, Σαλία, ΑΡΚΥΙ. Idem: Σαλία, πλέγμα καλάθῳ ὅμοιον, ὃ ἐπὶ τ κεφαλῆς φορέσω αἱ Λάκαιναι. Latini, *Reticulum*. Idem: Ἀσκίθ, ἀγαθὸς, ΩΔΗ ΡΙΝΘΩΝΙ

ΡΙΝΘΩΝΙ Ταραντίνῳ φιλοσόφῳ. Quid audio? Rhintho Tarentinus *Philosophus*. Nugæ. Repone, Ῥίνθωνι Ταραντίνῳ ΦΛΥΑΚΟΓΡΑΦΩι. Stephanus Byzant. v. Τάρας. Καὶ Ῥίνθων Ταραντῖνος ΦΛΥΑΞ. Idem φλύαξ et φλυακογράφος. Quare intelligendus Hesychius de Rhinthone Tarentino, qui φλύακας scripsit. Quod omnino verum. Syracusanum vocat Nossis in Epigrammate, quod hic emendatum apponam. Nam viri doctissimi in eo concinnando nihil viderunt:

Καὶ καπυρὸν γελάσας ὥθαμιέσεο, καί φίλον εἰπὼν
Ῥῆμ' ἐπ' ἐμοί. ΡΙΝΘΩΝ ΕΙΜ' Ο ΣΥΡΗΚΟΣΙΟΣ,
Μουσάων ὀλίγη τις ἀηδονίς· ἀλλὰ ΚΑΛΥΧΝΩΝ
Ἐκ τραγικῶν ἴδιον κισσὸν ἐδρεψάμεθα.

In secundo hexametro vulgo, invitis Musis, legitur, ἀλλὰ καλύκων. Nos optime emendavimus. Ut a κάλιξ, καλίχνη, sic à κάλυξ, καλύχνη. Quæ verissima lectio. Cæterum hic obiter corrigendum epigramma in Catalectis Scaligeri, vexatissimum id quidem et corruptissimum. Est autem Virgilii in C. Annium Cimbrum Rhetorem:

Corinthiorum amator iste verborum.

De *verbis Corinthiis* frustra disputant viri eruditissimi. *Æs Corinthium* bene notum, *verba Corinthia* non item. Repono, ut mihi quidem videtur, certissime:

RHINTHONICORUM *amator iste verborum.*

Rhintho

Rhintho enim verba antiqua, turgida, et peregrina, ludi jocique gratia, usurpabat. id quod ex Hesychio et Grammaticis notum.

Ῥόδον ——— Ῥόδον παρελθὼν μηκέτι ζήτει πάλιν. ἐπὶ τῶν κυδαινόντων τινάς.] "Sic etiam legitur "apud Apostolium: sed male. Sensus enim "suadet, ut scribatur παρελθὸν genere neutro; "quemadmodum habet Diogenianus." *Kusterus.* Recte vir doctissimus. Quin et legendum videtur, ἐπὶ τῶν ΚΛΑΙΟΝΤΩΝ τινάς. *Dicitur hoc proverbium de iis, qui aliquos lugent.* Notum illud Rachelis apud Matthæum ii. 18. Φωνὴ ἐν Ῥαμὰ ἠκούσθη, θρῆνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολύς, Ῥαχὴλ ΚΛΑΙΟΥΣΑ τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ΟΤΙ ΟΥΚ ΕΙΣΙ. Poteris etiam legere, ἐπὶ τῶν ΚΗΔΕΥΟΝΤΩΝ τινάς. Quod rarius. Κηδεύειν τινάς, est *aliquos mortuos lugere.* Quo sensu verbum occurrit apud Herodotum, lib. ix. cap. 31. Οἱ δὲ ἀμφὶ Μαρδόνιον βάρβαροι, ὡς ΑΠΕΚΗΔΕΥΣΑΝ Μασίστιον. Ad quem locum consulendus doctissimus Valckenarius. Sed illud verum. Huc facit Schol. ad Sophocl. Elect. ver. 259. Ἐπὶ μὲν γὰρ γνωμῶν παράγμασι καὶ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΙ εἰκὸς καὶ παύσασθαι ΤΟΝ ΑΔΗΜΟΝΟΥΝΤΑ. Respexit ad hoc proverbium Procop. in Persicis, lib. i. p. 29. Ἀπέναντι τῶν παρόντων αἰσθῶν ἄμεινον, ἢ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑ ΤΑΥΤΑ ΖΗΤΕΙΝ. Quoniam autem de mortuis, vel deflendis vel non deflendis, hic sermo est, nequeo quin adscribam insignem locum A. Gellii, ubi de Artemisia, Mausoli uxore, agit, quæ maritum mortuum,

Digitized by Google

mortuum, tanquam ῥόδον παρελθὸν, lacrymis et omni κηδεύσεως genere profecuta est. Est autem lib. x. cap. 18. *Mausolus ubi fato perfunctus inter lamenta et manus uxoris, funere magnifico sepultus est; Artemisia luctu atque desiderio mariti flagrans uxor, ossa cineremque ejus mixta odoribus, contusaque in faciem pulveris aquæ indidit ebibitque; multaque alia violenti amoris indicia fecisse dicitur.* Ita legendus et distinguendus est iste locus, quem perperam sollicitarunt viri doctissimi. Haud aliter locutus est, ut alios taceam, Justinus XV. 3. *Quod idem antea Philippus frater ejus cum facere voluisset,* INTER MANUS *regis exspiraverat.*

Ῥύγχος. Ἀριστοφάνης·

Ἐλελεῦ. χώρει, καθες τὸ ῥύγχος. ἃ μένειν ἐχρῆν. τὸ πρόσωπον.]

De hoc loco Aristophanis nos supra ad v. Ἐλελεῦ. Recte autem Suidas, Ῥύγχος. τὸ πρόσωπον. Lexicon MS. Bibl. Coisl. Ῥύγχος, τὸ πρόσωπον ἀεραρός. ὁ γὰρ θεὸς τὸ ῥύγχος εἰς ἡμᾶς στρέφει. Quæ non uno loco depravata sunt. Reponendum sine dubio: Ῥύγχος, τὸ πρόσωπον. ΑΡΑΡΩΣ·

Ὁ γὰρ θεὸς τὸ ῥύγχος εἰς ἡμᾶς ΣΤΡΕΦΕΙ.

Ad nos faciem deus convertit.

Ita diu est quod emendaveram. Est autem iste senarius ex Ararotis Adonide. id quod nos

Digitized by Google

nos docet Athenæus, lib. iii. p. 95. Ἀρχιππος Ἀμφιτρύωνι δευτέρῳ τῷ παιδίαν εἰρηκε καὶ οὗτος προσώπου ἔτως·

Καὶ ταῦτ' ἔχων τὸ ῥύγχος ἑτωσὶ μακρόν.

Ὁ ΑΡΑΡΩΣ ΑΔΩΝΙΔΙ·

Ὁ δὲ θεὸς τὸ ῥύγχος ὡς ἡμᾶς τρέφει.

Fuit autem Araros, poeta comicus, filius Ariſtophanis. Ejus meminere Athenæus, Pollux, Suidas, Photius in Lex. MS. alii. Athen. lib. iv. p. 175. Ἀραρὼς δ' ἐν Παιὼς γοναῖς·

——— Ἁρπάσας
Μόναυλον ἐθὺς, πῶς δοκεῖς; ἀνήλεο
Κάφως ———

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi. Poetam frigidum vocat Alexis apud Athenæum, lib. iii. p. 123.

——— Καὶ δὲ βέλομαι
Ὕδατός σε γεῦσαι. παράγμα δ' ἐστί μοι ΜΕΓΑ
Φρέαρ τοῦ ἔνδον ψυχρότερον ΑΡΑΡΩΤΟΣ.

Etenim volo aquam te guſtare: Eſt autem mihi
Domi puteus egregius, frigidior Ararote.

Ita ſcribendus et vertendus iſte locus. Γεῦσαι eſt *guſtandum dare*. Idem ὕδατός σε γεῦσαι, et ὕδωρ σε γεῦσαι. Quomodo locutus eſt Euripides in Cyclop. ver. 149.

Βάλω σε γλίσω πρῶτον ἀνεσπον μέθυ.

Eleganter

Eleganter autem μέγα πρᾶγμα φρέατος. *an excellent well of water.* Eubulus Comicus apud Athenæum, lib. xiii. p. 559.

> Κακὴ γυνὴ Μήδεια, Πηνελόπεια δ'
> ΜΕΓΑ ΠΡΑΓΜΑ ——

An excellent woman. Vide nos ſupra, ad v. Ἀκόλαστον. Vulgo autem nullo ſenſu legitur, πρᾶγμα μὴ φρέατος. Ridicule Interpres, *Cum puteo res eſt.*

Ῥῦμα —— Ἐρυμάλκειν τὰς ἱππηγὰς ναῦς] Polybius, lib. i. p. 39. Τῶν μὲ ΡΥΜΟΥΛΚΟΥΝΤΩΝ τὰς ἱππηγὰς ναῦς, τὸ δὲ τριακοντόρων ζυμμενόντων καὶ ζωεφεδρεύόντων τούτοις. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

Ῥύσια. ἐνέχυρα —— Ἰώσηπος· Πρῶτον μὲ γὰρ ῥύσιον τὸ πολεμίων ἄγων, καὶ πολὺ ζυγκρότησας ἱππικὸν, ἐπαφίησιν αὐτοῖς περὶ Διόσπολιν.] "Joſeph. "de Bell. Jud. lib. i. cap. 19. ubi legitur, "ῥύσιον κατὰ τὸ πολεμίων. Vetus autem interpres "Joſephi pro ῥύσιον legiſſe videtur Σύρων. Ver-"tit enim, *in Syros hoſtes ducens.*" *Kuſter.* De hoc loco nonnulla quoque ſcripſit doctiſſimus Stanleius ad Æſchyli Supplices, p. 850. Sed ita ut ulcus intactum reliquerit. Nimirum viris eruditiſſimis fraudi fuit vox ῥύσιον, quæ corruptiſſima eſt, et nullum locum hic habet. Videamus igitur an nos ex priſtinæ lectionis veſtigiis falſi quid elicere queamus. Reſcribo, ut mihi quidem videtur, certiſſime:

Digitized by Google

Πρῶτον μὲν ὃ ΟΣΟΝ ΗΝ ΤΩΝ ΟΠΛΙΤΩΝ ἄγων, καὶ πολὺ ζυλλεγοτήσας ΙΠΠΙΚΟΝ. *Quantum potuit peditum ducens, multosque* equites, *quos collegerat, in hostem circa Diospolim immittit.* Ita locutus est Josephus, Bell. Jud. lib. iii. p. 220. Πᾶν γὰρ φύλον ΟΣΟΝ ΗΝ μαχιμώτατον ΑΥΤΩΝ ἀθροισθέντες, ὥρμησαν ἐπ' Ἀσκάλωνα. Pausanias in Messenicis, cap. 29. Προτάξας ὃ ΟΣΟΝ ΗΝ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ τῇ ζκιᾷ κέρφον, ὃ ἐς τὸν Ἰθώμην εἶχεν ὁδόν. Nihil verius hac emendatione.

Ῥυτά. Ζωσταλμένως. εἶδός ἐστι ποτηρίου. Δημοσθένης ἐν Μειδίᾳ. ἐκπεσόντως παρ' ἡμῖν λεγόμενα.] "Scribo, τὰ παρ' ἡμῶν λεγόμενα, sensumque "hujus loci eum esse puto, quem in versione "expressi: *Ea quæ a nobis dicuntur.*" *Kuster.* Aliud est παρ' ἡμᾶν λέγεσθαι, aliud παρ' ἡμῖν λέγεσθαι. Quæ loquendi ratio Nostro familiaris est. Suidas: Ἄξαξι, τῆς ΠΑΡ' ΗΜΙΝ λεγομένης. Idem: Γάνδας, τὸ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ λεγόμενον. Quare recte et more usitato Suidas: Τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα. *Ea quæ apud nos dicuntur.* Distinguit autem Suidas, quod nemo vidit, inter Ῥυτὰ, *pocula*, et *Quæ vulgo* Ῥυτὰ *dicuntur.* Hæc vox priorem syllabam producit, illa corripit. Hæc mens Glossographi est. Quod verò prima τοῦ Ῥυτὸς producatur, vel testis esse poterit Homerus, Odyss. Ξ. 10.

ΡΥΤΟΙΣΙΝ λαίφεσι καὶ ἐθείλκωσεν ἑταίρους.

Ῥυτῆρες —— Καὶ αὖθις· Τὸ εἶδος ὠδίνων ῥύσια δεξαμδήν.] Hoc fragmentum loco ſuo motum eſt. Pertinet enim ad Ῥύσιον. Sed omnia disjecti hujus lexicographi membra reſtituere, nec meum, nec tuum eſt. Cæterum hic locus depromptus eſt ex Epigrammate, quod legitur apud Reiſk. Anthol. p. 54. Carmen ita legendum eſt. Nam Cl. editor more ſuo alienas veſtes commaculavit.

Πότνια κωροσόα ταύταν Ἀπιτονῖδα νύμφαν.
Καὶ ςεφάναν λιπαρῶν ἐκ κεφαλᾶς πλοκάμων,
Ὄλδια Εἰλειθυῖα πολυμνάςοιο φύλαοτε
Τίσιδος ὠδίνων ῥύσια δεξαμδύα.

Ita ſcribendum iſtud epigramma. Non intellexit vir doctiſſimus quid ſit νύμφη. Eſt autem νύμφη *pupa* ſive παιδίον *puellare*. Κόρην vocant Græci. Heſychius: Κόρη, ΝΥΜΦΗ, ἣν ταῖς παρθένοις ἔπεμπον. Idem: Δαγὺς, ΝΥΜΦΗ λδλοκόπος. Scholiaſtes ad Theocriti Pharmaceutriam ver. 110. Δαγὺς δέ ἐςι κοροκόσμιόν τι. Καλοῦσι δὲ αὐτὸ καὶ ΝΥΜΦΗΝ. οἱ δὲ πλαδγόνα, ὡς Ἀτλικοὶ, ἀπὸ τῆς πεπλάδθαι ἐκ κηροῦ. Qui locus inſignis eſt. *Pupas* vocat Perſius Satir. ii. 70.

—— *Veneri donatæ a virgine pupæ.*

Ad quem locum conſulendus Caſaubonus. Gloſſæ: *Puppæ*, πλαδγόνες, αἱ τῶν παιδίων ΝΥΜΦΑΙ. Quare per Ἀπιτονῖδα νύμφην nihil aliud hic intelligendum quam *pupa* ſive *nympha marina*, quam Tiſis, jam mater facta, Lucinæ pro more dedicavit. Eſt autem Tiſis nomen mulieris. Ut ab Ἴσις Ἰσιδος, ſic a Τῖσις Τίσιδος.

Ῥυτῆρες.

Digitized by Google

Ῥυτῆρες. χαλινοί. ἡνίαι. ἱμάντες. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Χρυσὸς ὅλας ῥυτῆρας, ὅλας κληῖδας ἐλέγχει.]

Integrum epigramma, ex quo hic verſus decerptus eſt, exſtat Anthol. lib. vii. p. 588. Vide nos ſupra, ad v. Ἐλύγωσεν.

Σ.

ΣΑΒΑΚΩΝ. Διονυσιακῶν.

Τρυγόνιον Σαβακῶν ἄνθεμα Σαλμακίδων. τυτέσιν ἑταιρῶν.] Pentameter hic eſt pars epigrammatis, quod exſtat Antholog. lib. iii. p. 329. Quod et Portus etiam obſervaverat. Eſt autem hoc carmen Philodemi, et quidem ex elegantiſſimis. Quæ cauſa fuit, ut hic emendatum apponendum eſſe duxerim. Nam Critici in hoc carmine elucidando nihil viderunt:

Ἐνθάδε τ' Τρυφέρας μαλακὸν ῥέθος, ἐνθάδε κεῖται
Τρυγόνιον, Σαβακῶν ἄνθεμα Σαλμακίδων.
Ἡ ΚΥΒΕΛΗ ἢ ΚΩΜΟΣ ἐνέπρεπεν, ἢ Φιλοπαίγμων
Στωμυλίη, Μήτηρ ἣν ἐφίλησε θεῶν.
Ἡ μάνη σέρξασα τὰ Κύπριδος ἀμφὶ γυναικῶν
Ὄργια, καὶ φίλτρων Λαΐδος ἀψαμένη.
Φύε κ' σήλης ἱερὴ κόνι τῇ φιλοβάκχῳ
Μὴ βάτον, ἀλλ' ἀπαλὰς λευκοΐων πάλυπας.

In primo versiculo vulgo legitur τρυφερῆς. Nos recte scripsimus Τρυφέρας. Quemadmodum exhibet Suidas, v. Ῥέθω. Est autem *Tryphera* nomen mulieris. Epigramm. Anthol. lib. vii. p. 583.

Ἔστι γὰρ ἐκ μορφᾶς Α ΤΡΥΦΕΡΑ τρυφέρα.

Quod sequitur Τρυγόνιον, est *palumbula*, sive *columbula*. Quomodo amicas suas ὑποκοριστικῶς compellabant. Plautus in Asinario:

Dic igitur me anaticulam, columbulam, *catellum*.

Confer viros doctissimos ad Aristoph. Plut. ver. 1012. In proximo versu eleganter dedimus, Κυβέλη γὰρ κῶμος. Vide nos supra, ad v. Ἀκρατος. Deinde recte scripsimus, Μήτηρ θεῶν. Nam quod vulgo legitur Θέων ineptum est. Postremo non vulgari elegantia Philodemus noster, ἀμφὶ γυναικῶν. *Seorsum a mulieribus*. Hesychius: Ἀμφὶ, χωρὶς, δίκα. Nimirum Tryphera Veneris sacra, non conventu mulierum, sed clanculum cum commilitone suo celebrabat. Hæc mens poetæ est, quæ nostros interpretes fefellit. Cætera satis manifesta sunt.

Σάβειροι. ὄνομα ἔθνους. Νεμεσᾷ τε γὰρ ἀγανακτεῖ ὁ Καῖσαρ, ὅτι μὴ ἀνέσησαν ἀπαξάπαντας Σαβείρους τε καὶ Ἀλβανούς.] Hæc sunt verba Menandri in Excerptis Hœschelii, p. 134. Atque huc respicere videtur Suidas supra: Νεμεσᾷ. μέμφεται.

Σαθρω-

Digitized by Google

Σαθρωθῆναι. Ταλαθῆναι. Τὰς δὲ ἐπάλξεις καθαιρεθῆναι ὑπὸ βολῶν, καὶ τὸ τοῖχον ἅπαν ὑπὸ τῶν ἔργων καθρωθῆναι τῇ βίᾳ. Μένανδρος φησί.] Hæc ad ſenarios reducere tentavit Cl. Schurtzfleiſch. ad Longin. p. 43. Perperam omnino et iratis Muſis. Sunt enim proculdubio verba Menandri hiſtorici, quem paſſim laudat noſter Suidas. Vide ſupra, ad v. Αἴσιος. ubi Portum recte caſtigat Kuſterus.

Σάκκος. καὶ Σακκίον. Ὁ δὲ Ἰακὼβ Σακκίον ἐξαψάμενος, καὶ τῇ λύπῃ βαρὺς ἐκαθίζετο.] Hæc verba leguntur apud Joſephum, Antiq. Jud. lib. ii. p. 72. Notandum autem illud, Σακκίον ἐξαψάμενος ἐκαθίζετο. Qui mos ſcilicet Syrorum. de quo Menander, in verſibus elegantiſſimis apud Porphyrium de Abſtin. lib. iv. quos hic emendatos adponam. Nam viri doctiſſimi, in hisce tum corrigendis tum interpretandis parum viderunt:

——— Παράδειγμα τὰς Σύρας λάβε.
Ὅταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκεῖνοί τινα
Αὐτῶν ἀκρασίαν τὰς ὠδὰς καὶ γαστέρα
Οἰδοῦσιν, εἶτα ΣΑΚΚΙΟΝ ἔλαβον, εἰς θ' ἑδὸν
ΕΚΑΘΙΣΑΝ ΑΥΤΟΥΣ ὅπῃ κόπτει, καὶ τὸν θεὸν
Ἐξιλάσαντο τῷ ταπεινῶσαι ζφόδρα.

Ita ſcribendus iſte locus. In verſu penultimo vulgo, indignante metro, ἐκάθισαν αὐτοί. Sed Græci καθίζειν αὐτὰς dicunt. Ælian. Var. Hiſt. IV, 22. Καὶ ἐκλαδίας αὐτοῖς δίφρους οἱ παῖδες ὑπέ-

Digitized by Google

Φερον, ἵνα μὴ ΚΑΘΙΖΩΣΙΝ ΕΑΥΤΟΥΣ ἀκὴ κὴ ὡς ἔτυχε. Deinde minus recte legebatur, ἓ ταπεινῶσαι. Sed nos veram lectionem restituimus. Quod vidit vel non vidit Cl. Clericus, Reticetur scilicet ἑαυτούς. *They humbled themselves in sackcloth and ashes.* Τῷ ψυχῷ ταπεινῶσαι vocat Psalmographus, xxxv. 13. Ἐνεδυόμην ΣΑΚΚΟΝ Ĉ ΕΤΑΠΕΙΝΟΥΝ ἐν νηστείᾳ τ ψυχῇ μυ. Lucian. in Nigrino: Ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, κὴ ἐπικύψαντα, Ĉ πόρρωθεν τῷ ψυχῷ ΤΑΠΕΙΝΩΣΑΝΤΑ. Scio quidem virum longe eruditissimum in libro de Diis Syris hunc locum Comici aliter accepisse. Sed nos nostra unice amamus.

Σαλδίσας —— Τὰς ἢ ἄλλας ἐποψίας τ ἀκμῆς ζαλδίσας, κὴ μδή τοι τῷ ἀπολέσθ ὁμᾶ εἶναι.] Locus conclamatus. Interpres ne vertit quidem, quod hominis prudentis est. Repono, Τὰς ἢ ἄλλας ΕΠ' ΟΥΙΑΣ τ ἀκμῆς ΣΑΛΕΥΣΑΝΤΑΣ, κὴ μέν τοι τῷ ἀπολέσθ ὁμᾶ εἶναι. *Cæteros autem cum jam advesperascret, in discrimine versatos, et jam jam perituros.* Ἀκμὴ βίυ, ἀκμὴ καιρᾶ, ἀκμὴ γήρως, Græcis usitatissima. Ἐπ' ἐψίας τ ἀκμῆς. *in the dusk of the evening.* Eleganter Damascius apud Photium, p. 1065. Ἀλλὰ τᾶτο ζυμβέβηκε νυῖ ἐπὶ ξυρᾶ ἑστάναι ὰ τ ἀκμῆς, ἓ ἢ ἐσχάτυ γήρως ὡς ἀληθῶς. Recte autem, τῷ ἀπολέσθ ὁμᾶ εἶναι. *Cum in eo essent, ut perirent.* Menander apud Schol. ad Apollon. Rhod. II. 121.

Ὁμᾶ ἢ τῷ τίκτειν παρεγένθ' ἡ κόρη.

Σάμᾳ

Σάμιε ὑληέστης. ἀδύπολε τῷ τὴν Ζωήθειαν λέγομεν Σαμοθράικιον, ἀλλὰ διαλελυμένως. ὥσπερ ἐν πόλει ἄκρη, τῇ ἀκροπόλει.] Hoc falsum. quod et recte adnotavit Kusterus. Sed res facile restituenda est. Scribendum, λέγει μὲν Σαμοθράικιον. Homerus scilicet, de quo sermo est: *Nunquam dicit poeta* Σαμοθράικιον, *ut nos plerunque dicimus, sed* Σάμιον Θρηϊκίιον. Quod omnino verum est. Nobiscum facit Hesychius: Σάμιε ὑληέστης Θρηϊκίης, ὁ Σαμοθράικης. —— Πάντοθεν αὐτὸν Σάμιον ΚΑΛΕΙ, καὶ ἀδύποθε Σαμοθράικιον τὸν Ζωίθειον. Respexit uterque ad Homer. Il. N. 12.

Ὑψοῦ ὑπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμιε ὑληέστης
Θρηϊκίης ——

Σάκ. ζῶζε. φύλαττε, ἐν Ἐπιγράμμασι· Ἄρτεμι,
Τόξῳ μὲν κλῶπας βάλλε, ζάκα δὲ φίλους.]

Hæc partem faciunt epigrammatis, quod legitur Antholog. lib. iv. p. 481. Confer Nostrum supra, v. Κλώψ.

Σάραμβος, ἤτοι σκάλιν οἱ Ἀθηναῖοι κάπηλόν τινα.] Sarambus caupo celeberrimus, cujus meminerunt Plato, Aristides, Themistius, Julianus, Maximus Tyrius, alii bene multi. Athenæus, lib. iii. p. 112. Κάραβον vocat. Καὶ Σάραμβος, ὁ Κάραβος, ὁ κάπηλος. *Et Sarambus, cognomine Locusta, caupo tabernarius.* quo nomine insigniebatur Callimedon rhetor apud

Digitized by Google

Athenæum, lib. iii. p. 100. Sed hæc manifesto corrupta. Quod et vidit magnus Casaubonus. Repono, Σάραμβος, ὁ καὶ Σάραβος. Idem Σάραβος et Σάραμβος. Dio Chrysost. Orat. IV. p. 75. Ἀλλὰ Θεραίωνα μὲ καὶ ΣΑΡΑΒΟΝ, ὅτι ἐν Ἀθήναις καπηλεύσει, καὶ ὑπὸ Ἀθηναίων τῶν ἀπάντων τὸ ὄνομα, δικαίως φαμὲν ἀκέειν.

Σαπρός. καὶ ὅλη τοῦ παλαιοῦ.

Σιμωνίδης; πῶς; ὅτι γέρων ὢν Σ' ζαπρὸς
Κέρδος ἑκηται κἂν ὅλη ῥιπὸς πλέοι.]

Deprompti sunt isti senarii ex Aristoph. Pac. ver. 697.

Σεβασός. προσκυνητός. Σ' Σεβίζει, ζέβει. καὶ Σεβίσαι, ἀντὶ τοῦ εὐλογῆσαι. Ἀριστοφάνης· Εὐπίσως τὰμὸν δαίμονας ἔχῃ ζεβίσαι. τουτέστιν εὐπίσως ἔχω πρὸς τὸ τὸν θεὸν ὑμνῆσαι καὶ εὐλογῆσαι.] Hæc partim repetuntur infra, v. Σεβίσαι. Respexit autem Suidas ad Aristoph. Thesmoph. ver. 111. ubi ita legitur:

Εὐπίσως ἢ τἀμὸν
δαίμονας ἔχεις ζεβίσαι.

Sed verior et elegantior Suidas, ἔχῃ. Quod ex interpretamento subjecto patet. Idem Εὐπίσως τἀμὲν ἔχῃ, et Εὐπίσως ἔχω. Nimirum chorum adhortatur Agatho, ut rem sacram patrio more celebret.

Digitized by Google

celebret. Respondet chorus, nihil opus esse hortamento; se enim officio suo non defuturum. Hæc mens Comici est. Cæterum hic locus depromptus est ex Scholiis antiquis ad Aristophanis Thesmophoriazusas, quæ hodie, magno literarum dispendio, desiderantur.

Σεμνοπροσώπεις. τυτέστι ζημιοῖ τὴν ὄψιν ἔχεις. εἰσὶ γὰρ ἄνθρωποι ζημιοῖ μὲ φαίνεσθαι, ἐπὶ τῷ πρόσωπον ἢ ἔχοντες καὶ τὰ ὑποδήματα.] Hæc sunt verba Scholiastæ ad Aristoph. Nub. 362.

Καινυπόδητος· κακὰ πολλ' ἐνέχει, καθ' ἡμῶν
ΣΕΜΝΟΠΡΟΣΩΠΕΙΣ.

Eleganter Synesius, Epist. 154. Δεινὴ γὰρ ὅμως ἡ παροιμία· ἥτε γὰρ ὀφρὺς, βαθεῖα φ ἀναβάσεως, εἰς ὅσον ἦρται, καὶ ἡ χεὶρ ὑπὲρ εἶδε τὸ ὠφέλιμον, τά τε ἄλλα ΣΕΜΝΟΠΡΟΣΩΠΟΥΣΙΝ ὑπὲρ τὰς ξενοκράτους εἰκόνας. Verba autem Comici de Socrate intelligenda sunt, quem alii laudabant, alii, ut mos hominum est, vituperabant. Callias Comicus apud Diog. Laert. in Socrate:

Ἠδὴ ΣΕΜΝΥΝΗι, καὶ φρονεῖς ἄτω μέγα;
Ἔξεστι γάρ μοι. Σωκράτης γὰρ αἰτία.

Ita scribendus iste locus. Vulgo, Ἠδὴ ζὺ ζεμνή. Quod vitii manifestum est. De Euripide enim hic sermo est. Monuimus autem supra, ad v. Δεκάδειν, vocalem ante μν corripi nonnunquam.

Digitized by Google

quam. id quod ex hoc loco satis manifestum est. Homines autem male nati, cum modulum verbi nescirent, et sensum et senarium perdiderunt. De nostra autem emendatione, non est quod quidquam dubites. Schol. ad Aristoph. Nub. ver. 362. ΣΕΜΝΥΝΗ· ἢ μέγα φρονεῖς. οἱ γὰρ ἀπιδεδωκότες αὐτοῖς, ζοβαρῶς πεφύκασι βαδίζειν. Quæ elegantissima sunt, et Calliam nostrum manifesto respiciunt.

Σεμνυνόμφυ. Κομπάζων. Σεμνυνόμφυ· ὁ Διονυσόδωρος ἀπὸ τῶ μηδένα τῶν χρημάτων αὐτῶ (scrib. αὐτῷ) μήτ' ἀπὸ τραπέζης, μήτ' ἐπὶ κρήνης ἀκηκοέναι, καθάπερ Ἰσμηνίας.] Hæc sunt verba Laertii in Cratete.

Σεσαγμένω——Οὕτω ἢ τῆ λείᾳ ζεσαγμένοι ἐπορεύοντο.] Hoc fragmentum exstat apud Agathiam, lib. ii. p. 43. edit. Vulcan. ubi male legitur, ζεσαγηδυμένοι.

Σειρῆνας.——ἢ ἐν Ἐπιγράμμασι· Καὶ τὸ κάλλημα κεῖνο τὸ τῶν Σειρήνων γλυκύτερον.] Hoc fragmentum est pars epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vii. p. 600. atque ita quidem legitur:

——Σὺ δέ μοι ἢ τὸ λάλημα φέρεις
Κεῖνο τὸ Σειρήνων γλυκερώτερον——

Atque hinc Suidas emendandus est. Dum hæc scribo, succurrit locus venustissimus Æliani, quem hic obiter adscribendum esse duxi,

Digitized by Google

duxi, ut integrior legatur. Est autem Hist. Animal. XVII. 22. Μάλ⟨ῶ⟩ ἢ μουσικὸν ὑπὸ τ φύσεως πεπαίδ⟨υ⟩ —— καὶ πρὸς τ ἀδόμβιον ὑμέναιον βλέπει, θέλγοντ⟨α⟩ γοῦν ὕπνῳ τινὶ γαμικῷ, προσιόντ⟨α⟩ Σειρῆνας. Verba sunt de *orione* ave, sed depravata admodum et conclamata. Repono, si quid video, certissime: ΘΕΛΓΩΝ ΤΗΝ ΑΚΟΗΝ ΥΜΝΩι τωὶ γαμικῷ, ΠΡΟΣΕΙΟΝΤΙ Σειρῆνας. Locus ita vertendus est: *Orion autem natura ita musice erudita est, ut hymenæum cantu suo referat, aures tanquam carmine quodam nuptiali demulcens, et Sirenas ostentans.* Προσείειν Σειρῆνας, est *Sirenum illecebras ostentare. More Sirenum cantu suo homines allicere.* Προσείνειν Σειρῆνας vocat Ælianus IV. 16. Προσάγε⟨ι⟩ ἢ ἄρα ὁ πέρδιξ, καὶ ΣΕΙΡΗΝΑΣ εἰς τὸ ἐφολκὸν ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ τ ἄλλων τ τρόπον τινά. Ita scribendus iste locus, quem interpretes minus intellexerunt. De verbo autem Προσείειν, quod haud protritum est, consulendi viri doctissimi et diligentissimi ad Timæi Lexicon. Opportune admodum Ælianus, Epist. 16. Σὺ δέ μοι ἢ ΑΥΛΗΤΡΙΔΑΣ ΠΡΟΣΕΙΕΙΣ καὶ ᾠδάς.

Σημὺς, Ἡλεῖ⟨ος⟩, γραμματικός. ἔγραψε Δηλιακὰ βιβλία ἤ.] Scribendum videtur, Σῆμ⟨ος⟩, ΔΗΛΙΟΣ, γραμματικὸς. Semus, Delius, Grammaticus non incelebris, laudatur Stephano Byzantino, Harpocrationi, Athenæo, Photio in Lex. MS. aliis. De eo accuratissime, ut solet, Vossius in opere præclaro de Historicis Græcis.

Digitized by Google

Græcis. Sunt qui, auctoritate Suidæ, *Eleum* vocant. Verum Suidas ex Suida corrigendus est in v. Περαμίων, ubi diserte *Delius* nuncupatur. Quocum facit Photius. Sequitur locus Semi, Οἱ δὲ φαλλοφόροι ὑπὸ χωρὶς ἐρπύλλου καὶ παιδερωτίων ἔστεπτον τὰς ὄψεις, κιττῷ δὲ ἴοις στεφανούμενοι. Quæ nonnihil corrupta esse video. Edit. Mediolanensis habet, ἐξ ἐρπύλλου. Recte. Aliud est ὑπὸ χωρὶς ἐρπύλλου, aliud ὑπὸ χωρὶς ἐξ ἐρπύλλου. Mens Semi est: *Phallophori non* προσωπεῖα *gestabant, sed faciem serpyllo tantum et pæderote tegebant.* ὑπὸ χωρὶς ἐξ ἐρπύλλου, *non nisi serpyllo.* Quod omnino verum est. Interpres hunc locum non intellexit. Nam Græca paulo reconditiora sunt. Cæterum et alius fuit *Semus* sive *Samus* (nam idem nomen Σημος et Σᾶμος, ut Δῆμος et Δᾶμος), Chrysogoni filius, poeta ἰαμβογράφος, cujus meminit Polybius, lib. iii. p. 499. ubi versiculum ejus laudat: Καὶ ἐγγράφων δ' εἰς τὰς πλίνθους, ἃ τὴ προφερόμενον στίχον· ἤδη τότε σὺ Διὸς δεξιώτης ὁ ΤΟΥ ΣΑΜΟΥ φυομένης, ὃς ἦν υἱὸς μὲ Χρυσογόνου, ζωστροφῶν ἦ ἓ βασιλέως. Ὃ ἦν στίχος ἦν,

Ὁρᾷς τὸ Δῖον, ἔ βέλος διέπτατο;

Parietibus autem versiculum illum, omnium postea sermonibus jactatum, inscripserunt; jam tum elegantis sui ingenii specimen edere incipiente SAMO *Chrysogoni filio, qui una cum rege fuerat educatus. versus fuit hic:*

Videsne Dium, quo jaculum pervenerit.

Quem quidem senarium desumptum esse video ex Euripide in Supplic. ver. 860.

Ὁρᾷς

Digitized by Google

Ὁρᾷς ἢ ἀέρον, ἢ βέλος διέπτατο.

Ubi illud ἀέρον ineptum est, et neminem non offendit. Proculdubio scripsit Euripides:

Ὁρᾷς τὸ διον ἢ βέλος διέπτατο;

Τὸ διον βέλος est *fulmen*, sive *telum Jovis*. τὸ διον πῦρ vocat Poeta in Bacchis. Hinc elegantissima parodia Sami,

Ὁρᾷς τὸ Δῖον ——————

Quo respexit poeta ad *Dium* urbem, quam Ætoli nefarie incenderant. de quo Polybius, lib. iv. p. 454. Quod vero dixi, vocem ἀέρον ineptam esse, et neminem non offendere, id quidem haud inconsulto dixisse videor. Dicitur enim ἀέρος de homine delicato, et qui formæ studeat. Quod in *Capaneum* quidem, hominem φιλοπάλαμον, cadere non potest. Hinc alii ἀϊδρον, alii λαερον legunt. Sed nostra emendatio verissima est, quod ex Polybio patet. Atque hinc vindicandus atque intelligendus simul Philostratus in Apollonio, cujus mentem nemo interpretum percepit. Est autem lib. iv. p. 157. Διαλεγομένε ἢ αὐτε περὶ τᾶ σπένδειν, παρέτυχε μὲ τῷ λόγῳ μειρακίον ΤΩΝ ΑΒΡΩΝ, ἔτως ἀσελγῶς νομιζόμενον, ὡς ᾄσεσθ ποθ᾽ ἐ Ἀμαζόνων ἆσμα. *Cum de libationibus faciendis disputaret, adolescens sermoni intererat, mollis plane, atque ita lasciviæ luxuriæque deditus, ut fuerit etiam Amazonum cantilena.* Ita sine dubio scribendus et interpretandus iste locus, quem

nuperus editor, libris omnibus invitis, ſceleratiſſime contrucidavit. Juvenem ἁβρὸν, imbellem, et deliciis fluentem, eleganter vocat Philoſtratus Ἀμαζόνων ᾆσμα, *cantilenam Amazonum*. quippe quæ ejusmodi homunculos jure meritò aſpernabantur et ludibrio habebant. Quod verum et venuſtum eſt.

Σήσαμα καὶ μήκωνα καὶ Σισύμβια. Φύλλα οἷς ἐστεφανῶντο οἱ νυμφίοι.] Scribendum, μήκωνας. Reſpexit Suidas ad Ariſtoph. Av. ver. 160.

——— Τὰ λόβια Σήσαμα,
Καὶ μύρρα Ϲ ΜΗΚΩΝΑΣ καὶ Σισύμβρια.

Ubi Schol. Σισύμβρια, φύλλα οἷς ἐστεφανῶντο οἱ νυμφίοι. Corrigendus obiter Solon apud Phrynichum, p. 176.

Κάκκωνας ἄλλῳ, ΑΤΕΡΟΣ ἢ Σήσαμα.

Ita ſcribendus iſte verſiculus, qui viros doctiſſimos fruſtra ſollicitos habuit. Solonis iambi laudantur ab Ariſtide et Diog. Laertio.

Σιάλωμα. Σιδηρᾷ περιφέρεια τῆ Ῥωμαϊκῆ θυρεῷ.] Polybius, lib. vi. p. 652. Ἔχει δὲ περὶ τὸν ὅπλον ἐκ τῶν ἄνωθεν καὶ κάτωθεν μερῶν ΣΙΔΗΡΟΥΝ ΣΙΑΛΩΜΑ. *Scutum autem Romanum in ambitu circa ſuperam inferamque partem ferrea lamina prætexitur.* Ad hunc locum reſpexit Suidas.

Σιγύη.

Digitized by Google

Σιγιῶν —— ἐν Ἐπιγεγράμμασι·

Τόνδε παρ' Ἡρακλεῖ θῆκέ με τὴν Σιγιῶν.
Ἐκ πολλῶ πλειῶνα.]

Hoc fragmentum est pars epigrammatis quod legitur apud Reisk. Anthol. p. 5. Carmen integrum, quod Antipatri Sidonii est, subjiciam:

Ἁρπαλίων ὁ πρίσβυς, ὁ πᾶς ῥυτὶς ἦν, ὁ λινδύτης
Τόνδε παρ' Ἡρακλεῖ θῆκέ με τὴν Σιγιῶν.
Ἐκ πολλῶ πλειῶνα· ἐπεὶ βάρος οὐκέτι χαίρες
Ἔσθενον, εἰς κεφαλὴν δ' ἦλυθε λυπρότερον.

Ita scribendum est istud epigramma, quod planum et pulchrum est. In primo pentametro MS. Lipsi. τὴν Σιβυλλῶν. Quomodo locutus est Alexis Comicus, apud Polluc. X. 144.

Φέρε τὴν Σιβυλλῶν τε καὶ παλαιὸν ἀκόντιον.

Ita scribendus iste versiculus. Idem autem Σιβυλλὴ et Σιγυλλὴ de quo magnus Casaubonus ad Athenæum. Deinde festive admodum Cl. editor, ἐκ πολλῶ πλειῶνα. *tantillum nunc. olim multo majorem.* Qua quidem interpretatione nihil ineptius. Dicit poeta, *Manus Harpalionis a multis annis ita labefactatas fuisse, ut venabulo gestando non amplius essent pares.* Quare locus distinctione sublevandus erat. id quod fecimus. Suidas: Πλειών, πλειῶνα· ὁ ἐνιαυτός. Ἐκ πολλῶ πλειῶνα. ἤγουν ἐκ πολλῶ χρόνου. Quæ opportunissima sunt, et epigrammatistam nostram manifesto respiciunt.

Σικχέος.

Σικχός. —— ὁ ἀνόρεκτος καὶ ἀδηνής. Πλούταρχος· Τὰ ῥωμαλεώτερα τῶν ζώων τὰς στομάχους, ὄφεις καὶ σκορπίους καὶ ἐχθρίους καλαπέπλει. Οἱ δὲ σικχοὶ καὶ νοσώδεις ἄρτον καὶ ὕδωρ προσφερόμενοι ναυτιῶσι.] Noſter infra: Σικχός. ὁ μικρόσιτος. Hinc nos Angli, *Sick*. Deſcripſit autem hunc locum Suidas ex Plutarcho, vol. II. p. 87. ſed ita ut pro more corruperit. Verba Plutarchi apponam, ut videas quam belle et diligenter rem adminiſtrarit noſter lexicographus: Ὥσπερ γὰρ τὰ ῥωμαλέα τῶν στομάχους καὶ ὑγιεινότατα τῶν ζώων, ὄφεις ἐχθίονα καλαπέπλει καὶ σκορπίους —— οἱ δὲ ΣΙΚΧΟΙ καὶ νοσώδεις ἄρτον καὶ ΟΙΝΟΝ προσφερόμενοι ναυτιῶσι· οὕτως οἱ μὲ ἀνόητοι τὰς φιλίας διαφθείρουσι, οἱ δὲ φρόνιμοι καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἐμμελῶς χρῆσθαι δυνανται. Vox occurrit apud Athenæum, lib. vi. p. 262. Κέλσον γὰρ ἡ τροφή. ὅθεν καὶ ὁ βακχόλος, καὶ ὁ δυσκόλος, ὃς ἐστι δυσάρεστος καὶ ΣΙΚΧΟΣ.

Σιμός. ὁ προσάντης τόπος, καὶ Σιμόν, ἁδετέρως. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις·

Μίσθωσιν ἔρημος πρὸς τὸ Σιμὸν καὶ πλατύ.

Καὶ ἐν Νίκαις·

Τοῦτ' ἐστὶ προσαναβῆναι τὸ Σιμὸν αἰεί.]

Hæc deprompta ſunt ex Schol. ad Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 288. ubi rectius, τὸ Σιμὸν αἰεί.

Σίννων καὶ Σιννωνίς. ὀνόματα κύριά. Ἄρτι δὲ ἀπηρτίστος τοῦ Σηραίχ, ἡ Σιννωνὶς ἐφίσα.] Hæc nonnihil

nihil depravata sunt. Primum scribendum auctoritate Edit. Mediolanensis, Σίνων, Σίνωνος. ἢ Σινωνίς. Deinde lege, Ἄρλι δὲ ἀπηρκότος τῆς ΣΟΡΑΙΧΟΥ ἢ Σινωνὶς ἐφίστασθαι. Quomodo recte legitur supra, v. Ἀπηρκότος. Cæterum *Soræchi* et *Sinonidis* sæpius meminit Jamblichus in Babylonicis apud Photium, ex quo hunc locum decerpsit Suidas. Quod et recte observaverat Kusterus. Vide nos supra ad v. Περιηγεῖτο.

Σίνης. ὁ βλακικὸς.

Ἀλλὰ λύκοις σίνησιν ἀν' ὕρεα μή τις ἐμοῖο
Ἀπόλλωνος ἀγελάιη γήραος ὀδρανίην.]

Hoc distichon est pars epigrammatis, quod legitur in Anthol. lib. vi. p. 574.

Σιπύη. ἡ ἀρλοθήκη.]

Θείης εὐσιπύης ἐξ ὀλισθοσιπύων.

Pentameter iste est pars epigrammatis, quod integrum exhibet doctissimus Piersonus ad Herodian. p. 464. Idem quoque ex parte exhibet cl. Reiskius, Anthol. p. 46. En ipsum carmen. Est autem Leonidæ in tres virgines, quæ operam textrinam pertæsæ, artis suæ instrumenta Minervæ pro more donarunt.

Αὐτονόμα, Μελίτεια, Βοΐσκιον, αἱ Φιλομήδεω
Καὶ Νικὼς Κρῆσσαι τρεῖς, ξένε, θυγατέρες.

Σικχός. —— ὁ ἀπόπλεως καὶ ἀθυμίας. Πλούταρχος. Τὰ ῥωμαλεώτερα τῶν ζώων τῆς σομάχους, ζωρπίους καὶ ὄφεις καλεῖσθαι καλαπέπλει. Οἱ δὲ Σικχοὶ καὶ νοσώδεις ἄρλον καὶ ὕδωρ προσφερόμενοι ναυτιῶσι.] Notet infra: Σικχός. ὁ μικρόψυχος. Hinc nos Anglı, *Sick*. Descripsit autem hunc locum Suidas ex Plutarcho, vol. II. p. 87. sed ita ut pro more corruperit. Verba Plutarchi apponam, ut videas quam belle et diligenter rem administrarit noster lexicographus: Ὥσπερ γὰρ τὰ ῥωμαλέα τῆς σομάχους καὶ ὑγιεινότατα τῶν ζώων, ὄφεις ἐσθίοντα καλαπέπλει καὶ ζωρπίους —— οἱ δὲ ΣΙΚΧΟΙ καὶ νοσώδεις ἄρλον καὶ ΟΙΝΟΝ προσφερόμενοι ναυτιῶσι· ὥτως οἱ μὲ ἀνόητοι τὰς φιλίας διαφθείρουσι, οἱ δὲ φρόνιμοι καὶ τὰ ἔχθρας ἐμμελῶς χρῆσθαι δύνανται. Vox occurrit apud Athenæum, lib. vi. p. 262. Κόλον γὰρ ἡ τροφή. ὅθεν καὶ ὁ βακχύλος, καὶ ὁ δυσκόλος, ὃς ἐστι δυσάρεστος καὶ ΣΙΚΧΟΣ.

Σιμός. ὁ προσάντης τόπος, καὶ Σιμόν, ἁδετέρως. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις·

Μίσω ἔμιδε πρὸς τὸ Σιμὸν καὶ πλατύ.

Καὶ ἐν Νίκαις·

Τητὶ προσαναβῆναι τὸ Σιμὸν αἰεί.]

Hæc deprompta sunt ex Schol. ad Aristoph. Lysist. ver. 288. ubi rectius, τὸ Σιμὸν ἀεί.

Σίννων καὶ Σιννωνίς. ὀνόματα κύριμα. Ἀρὴς ὁ ἀπηρπότος τοῦ Σηραίχ, ἡ Σιννωνὶς ἐφίσα.] Hæc nonnihil

nihil depravata sunt. Primum scribendum auctoritate Edit. Mediolanensis, Σίνων, Σίνωνος. ἡ Σινωνίς. Deinde lege, Ἄρξι δὲ ἀπηρκότος τῆς ΣΟΡΑΙΧΟΥ ἡ Σινωνὶς ἐφίστασθαι. Quomodo recte legitur supra, v. Ἀπηρκότος. Cæterum *Soræchi* et *Sinonidis* sæpius meminit Jamblichus in Babylonicis apud Photium, ex quo hunc locum decerpsit Suidas. Quod et recte observaverat Kusterus. Vide nos supra ad v. Περιηγεῖτο.

Σίνης. ὁ βλακικὸς.

Ἀλλὰ λύκοις σίνῃσιν ἀν' ὄρεα μὴ τις ἐμοῖο
Ἀπόλλων ἀγγείλῃ γήραος ἀδρανίην.]

Hoc distichon est pars epigrammatis, quod legitur in Anthol. lib. vi. p. 574.

Σιπύη. ἡ ἀρλοθήκη.]

Θείης εὐσιπύης ἐξ ὀλισθησιπύων.

Pentameter iste est pars epigrammatis, quod integrum exhibet doctissimus Piersonus ad Herodian. p. 464. Idem quoque ex parte exhibet cl. Reiskius, Anthol. p. 46. En ipsum carmen. Est autem Leonidæ in tres virgines, quæ operam textrinam pertæsæ, artis suæ instrumenta Minervæ pro more donarunt.

Αὐτονόμα, Μελίτεια, Βοϊσκιον, αἱ Φιλομήδεω
Καὶ Νικὼς Κρῆσσαι τρεῖς, ξένε, θυγατέρες.

Ἃ μὲν τὸν μιξόερξον ἀειδίνηλον ἄτρακτον,
Ἃ δὲ τὸν ὀρφνίταν εἰροκόμον τάλαρον,
Ἃ δ' ἅμα ταὶν πλέκτλων δέκτριον ἐρξάτιν ἰσῶν
Κερκίδα, ταὶν λεχέων Πάνελόπας φύλακα,
Δῶρον Ἀθαναίᾳ πανάτιδι τῷδ' ἐνὶ ναῷ
Θῆκαν, Ἀθαναίας πᾶσα σάφ' ἴδμεν κάματον.
Ὧν χέρας αἴ σοι Ἀθάνα ἐπιπλησαίσφιν ἴσως
Θείης δ' ὄσσιπύας ἐξ ὀλιγησιπύων.

Poſtremus hexameter corruptiſſimus eſt, et eruditiſſimorum virorum conatus hactenus eluſit. Nos vere atque eleganter emendavimus:

Ὧν χέρας αἴ σὺ, Ἀθάνα, ΕΠΙΠΛΗΣΑΙΣ, ΕΣ ΟΠΙΣΣΩ
Θείης δ' ὄσσιπύας ἐξ ὀλιγησιπύων.

Quarum manus utinam adimpleas, Minerva,
Et dehinc locupletes ex egenis facias.

Ita locutus eſt Apollonides in Epigramm. apud Reiſk. p. 38.

ΘΕΙΗΣ ἐσμοῖόκον χορὸν ἄπλεθον, ἐκ δὲ μελιχρᾶς
Νέκταρ ΕΜΠΛΗΣΑΙΣ κηρὸν ἐναγέϊς θαλάμας.

Dicitur autem manum plenam habere, cui quod ſatis eſt ſuppetit. Pſalm cxxix. 7. Οὗ οὐκ ΕΠΛΗΡΩΣΕ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑ αὐτοῦ ὁ θερίζων. *Whereof the mower filleth not his hand.* Atque hinc intelligendus Sophocles, Philoct. ver. 323.

Θυμῷ γένοιτο ΧΕΙΡΑ ΠΛΗΡΩΣΑΙ πόλει.

Utinam

Digitized by Google

Utinam satis iracsci liceat.

Hic sensus loci est, quem minus perspexerunt viri eruditi. Recte autem scripsimus in epigrammate, Αἲ σὺ, Αθάνα. quod rarissimum est. αἲ est *utinam*. Suidas: Αἲ ψιλὴ μὲν ὁ ὠθισσπώμενον τὸ ΟΦΕΛΟΝ σημαίνει, καὶ ἐπιφορὰν τοῦ εἴθε. Hesych. Αἲ, αὖθι τοῦ εἴθε. Idem: Αἴϊαρον, εἴθε γὰρ. Scribend. Αἲ γὰρ δὴ, εἴθε γὰρ. Homer, Il. Δ. 189.

ΑΙ ΓΑΡ ΔΗ ἔτως εἴη, φίλος ὦ Μενέλαε.

Postremo recte reposuimus, ἐς ὀπίσσω. Quod poetis satis usitatum est. Rhianus in Epigramm. apud Reisk. p. 2.

Ἀλλ' ὦ Πᾶν σκοπιῆτα καὶ ΕΙΣ ΟΠΙΣΩ Πολύαινον
Εὕαρον τέμπεος ἱέα Σιμύλεω.

Cæterum notandum illud παναέτιδι, quod legitur versu septimo. Quæ vox nulla est. Viri tamen docti nihil mali suspicati sunt. Repono, certissima, opinor, emendatione:

Δῶρον Ἀθαναίᾳ ΠΙΤΑΝΑΤΙΔΙ ——

Minervæ in Pitana cultæ. Ut Diana Λιμνᾶτις, sic Minerva Πιτανᾶτις. Est autem *Pitana* urbs Laconica. De qua Meursius in Laconicis iv. 9. Callimachus Hymn. in Dian. ver. 172.

Ἡ ΠΙΤΑΝΗΣ, καὶ ἡ Πιτάνη σέθεν, ἢ ἐνὶ Λίμναις.

Ad quem locum consulendus illustrissimus Spanhemius. Est et *Pitana* urbs Æolica. Stephanus Byzant. Πιτάνη, πόλις Αἰολίδος. καὶ

Πλανίτις χώρα. ἢ Πλανίτις νύμφη. Scribendum, Πλανάτις νύμφη. Respexit autem Stephanus ad Epigramma Antipatri apud Reisk. Anthol. p. 122.

Ἤδη μὲν κροκόεις ΠΙΤΑΝΑΤΙΔΙ πίτναλο ΝΥΜΦΗι.

Σισύρα. ἱμάτιον τραχὺ ἢ παχύ. πεζικόλαιον ἀγροικικόν. ἢ χιλὼν δερμάτινον.

Βορέην λέξασιν ἠλίῳ τε τοιαύτην
Ἔριν γενέσθαι, πότερον ἀνδρὸς ἀγροίκου
Ὁδοιποροῦντος τὴν σισύραν ἐκδύσει.]

Tres hi versus Choliambici deprompti sunt ex Babrio, ut recte monuit Kusterus. Fabula nota est. Sed versus postremus laborat. Nam vox σισύρα penultimam corripit. Repono,

—— τὴν ΣΙΣΥΡΝΑΝ ἐκδύσει.

Idem σισύρα et σισύρνα. de quo Schol. ad Aristoph. Vesp. 737. Hesychius, Etymologus, et præter alios doctissimus Jungermannus ad Longi Pastoral. lib ii. p. 42. ubi legendum, Πρεσβύτης σισύραν ἐνδεδυμένον, non σισύρας. Pollux x. 186. Φαίης δ' ἂν καὶ ΣΙΣΥΡΝΑΝ. Αἰσχύλος μὲν ἐν Κήρυξι Σαλύρας λέγονσι. Καλὰ τῆς σισύρνης τὰ λεοντέας. Æschyli versiculus, qui corruptus et mutilus est, ita redintegrandus est:

Καὶ τὰ ΣΙΣΥΡΝΗΣ, τὰ λεοντέας ΔΟΡΑΣ.

Hesych.

Digitized by Google

Hesych. Λεύλεω ΔΟΡΑ, τὸ δέρμα αὐτοῦ. Nostram autem Babrii emendationem unice firmat Lycophro Alexand. ver. 634.

Οἱ δ' ἀμφικλύσῃς χοιράδας γυμνησίας
ΣΙΣΥΡΝΟΔΥΤΑΙ καρκίνοι περιλευκότες,
Ἄχλαινον ἀμπρόσωσι νήλιπον βίον.

Σιφνιάζειν. ἐπὶ τῶν τὰς χεῖρας προσαγόντων τοῖς ἰσχίοις. ὥσπερ Λεσβιάζειν ἐπὶ τῶν ὡδαιομένων ἐν τοῖς ἀφροδισίοις. Σιφνιάζειν ἢ καὶ Λεσβιάζειν ἀπὸ τῆς νήσου Σίφνου καὶ τῆς Λέσβου· ὡς καὶ τὸ Κρητίζειν ἀπὸ τῆς Κρήτης.] *Siphnii* et *Lesbii* ob venerem siniſtram et præpoſteram infames. Quod paſſim notatum. Heſychius: Σιφνιάζειν, καταδακτυλίζειν. Idem: Σίφνιος· δηλοῖ ἔν τῷ περὶ δακτυλίου αἰδέμονα. Quæ corrupta ſunt atque ita reſcribenda: τῷ περὶ δακτύλου ΑΝΑΙΔΕΥΟΜΕΝΟΝ. Heſych. Διραίνει, ΑΝΑΙΔΕΥΕΤΑΙ. Utroſque tum *Siphnios*, tum *Leſbios*, tangit Libanius, Invect. in Florent. p. 430. Περὶ Λέσβου ἦν, εἴ τις ἔλεγεν ἃ δὴ καὶ ἡ παροιμία, τύπτεσθαι χρή. περὶ Σίφνου ῥᾴδιον ἂν εἴη καὶ νῦν λέγειν τοὺς κινηθέντας ὑπ' αὐτοῦ κόσμου, καὶ διαφθείραντας τῷ θεάτρῳ τὴν χάριν. Ita legendus videtur iſte locus, qui vulgo inquinatiſſimus eſt. Cæterum iſto quoque nomine male audiebant *Cretenſes*, *Lacones*, *Lydi*, alii bene multi. Quod ex Comicis et Grammaticis notum. Quin et *Phœnices* ob αἰσχρεργίαν imprimis notati. Heſych. Σκύλαξ, χῆμα ἀφροδισιακὸν, ὡς καὶ τὸ τῶν Φοινικιζόντων. Legendum, χῆμα ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΝ. Nam catuli *cunnilingi*. Hinc vox σκύλαξ ſive

σκυλακίζειν usurpatur de iis, qui in hoc negotio *canes* imitantur. Quod *Phœnices* fecerunt scilicet. Hinc Φοινικίζειν, *Phœnicas* in hoc commercio imitari. Lucian. in Pseudologista. Πρὸς Θεῶν εἰπέ μοι τί πάσχεις, ἐπειδὰν κἀκεῖνα λέσβιάζειν οἱ πολλοὶ, ΛΕΣΒΙΑΖΕΙΝ σε ἢ ΦΟΝΙΚΙΖΕΙΝ; Galen. de Simp. Med. x. 1. Καὶ τῶν αἰσχρερώτων μᾶλλον βδελυττόμεθα τὰς ΦΟΙΝΙΚΙΖΟΝΤΑΣ τῶν Λεσβιαζόντων. Nimirum *Lesbii* ore morigerabantur; *Phœnices* vero, dii boni! τὴν ἀπόπτυστον δρόσον, ut ait ille, amabant unice. Quare *Phœnices* magis infames quam *Lesbii*. Quæ Galeni sententia est. Nec Latini harum deliciarum expertes. Virgilius, sive, nescio quis in catalectis Scaligeri, pag. 435. Ed. nov.

Et æstuantes nocte solvens pantices,
Os usque lambis suavii.

Ita scribendus iste locus. *Os usque*, i. e. ἐς ὄσον ἄχρις. Interprètes de *ore* acceperunt. in quo falsi et futiles sunt. Atque hinc intelligendus locus Aristophanis, quem viri docti legunt, sed legunt frustra. Est autem in Eccles. ver. 915.

Δυοῖν δ' ὄμοιν ἢ ΛΑΒΔΑ ἐξ τὰς Λεσβίους.

Ubi Schol. Λειχαίζουσιν οἱ Λέσβιοι, ἀπὸ τῆς πρώτης συλλαβῆς. Quod plane ridiculum est. Magno tamen Scaligero ad Priapeia fraudi fuit. Nimirum illud Λάβδα omnes interpretes fugit. Est autem Λάβδα, quod jam moneo, ἄχημα ἀφροδίσιον. Nam Λάπτειν *canum* sive σκυλάκων est. Ut à κύπτειν,

Digitized by Google

κύπλειν, κύβδα, de quo nos supra ad v. Κλειοθένης, sic à λάπλειν, λάβδα. Hinc vox non raro usurpatur de *Lesbiis*, cæterisque male natis hominiculis, qui ore allaborabant. Ausonius, Epigramm. 120.

Cui ipse linguam cum dedit suam, Λάβδα *est.*

Sed de ista spurcitie plura addere nostri pudoris non est. Nam Græci homines in hujusmodi rebus ingeniosissime et impudentissime nequam.

Σκέπανον. σκέπη.

Καὶ πίλον κεφαλῆς ἀχ ὀσίας σκέπανον.] Pentameter hic legitur apud Reisk. Anthol. p. 59. Confer etiam Kuster. supra ad v. Κυνῆχ⊙. ubi epigramma integrum exhibet.

Σκιάποδες ——Τᾶτη γὰ αὐτοῖς ἐχαρίσαθο ἡ φύσις, ΙΣΗΣ ἴσης τῆς γῆς αὐτῶν, ἢ τραχείας, ἢ καλάδυσμ μὴ ἐχάσης εἰς ἀποφυγὴν τᾶ καύματ⊙. Depromptus est hic locus ex Schol. ad Aristoph. Av. ver. 1552. ubi vox ἴσης, non sine sententiæ dispendio, omittitur. Terra enim Sciapodum *plana* et sine refugio. Quæ causa fuit, ut natura pedes pro umbraculo dederit. Vide nostrum infra v. Τετραποδηδόν.

Σκίταλοι. ὧδε δὲ Ἀριστοφάνει οἱ εὐτελεῖς ἢ πονηροί. ἦν Σκίτων κναφεύς τις ὁ εὐτελὴς, ὅθεν πονηρία κωμῳδέμλη⊙. Ἀριστοφάνης·

Ἄγε δὴ Σκίταλοι ἢ φέναχες, ἦν δ' ἐγὼ,
Βερέχεθοί τε ἢ Κίβδαλοι ἢ Μάθωνες,

Ἀλοᾶ τ', ἐν ᾗ ποτ' ὢν ἐπαιδεύθην ἐγὼ,
Νῦν μοι θεάσῃ καὶ γλῶτταν ἔυπορον δότε.]

" Versus secundus claudicat, quem Bisetus
" sic in ordinem redigit:

Βερέκυθοί τε καὶ Μέθωνες καὶ Κέκαλοι.

" Sed nec sic metro satis consuluit, quoniam
" syllaba secunda in Κέκαλοι longa est. Quare
" scribendum est,

Βερέκυθοί τε καὶ Κέκαλοι, καὶ Μόθων.

" Certe Scholiastam hic legisse Μόθων non
" Μόθωνες ex ejus interpretatione patet." *Kuster.* Senarii isti leguntur apud Aristoph. Eq. ver. 631. ut recte monuit Kusterus. Sed versus secundus paulo longior est. Emendat vir doctissimus,

—— καὶ Κέκαλοι κἀμὶ Μόθων.

Quod qualis inelegantiæ est? Verum res, si quid video, satis salva est, et emendatione non eget. Nimirum postrema syllaba τε Μόθωνες in sequentem versiculum transferenda est. Quod poetis haud infrequens. Sophocles, OEdip. Col. ver. 17.

—— πυκνόπτεροι δ'
Ἔσω καθ' αὐτὸν εὐσομεῖσ' ἀηδόνες.

Aristoph. Av. ver. 1713.

Ὀσμὴ δ' ἀνωνόμαστος εἰς βάθος κύκλου
Χωρεῖ, καλὸν θέαμα· θυμιαμάτων δ'
Ἄρωμα διαψαίρουσι πολεπάνην καπνός.

Ita

Ita ſcribendus et diſtinguendus iſte locus auctoritate Suidæ; conſpirante etiam linguæ Græcæ genio. Vocula autem δὲ, quod viros doctiſſimos fefellit, verſum inchoare nequit. Cæterum vocem Σκίταλοι nec Suidas, nec Scholiaſtes intellexit. Sunt autem Σκίταλοι numina ficta ſive πεπαιγμένα, *laſciviæ* et *nequitiarum* præſides. de quibus nos ſupra ad v. Κλειθύνες. Eximie, ut ſolet, Heſychius: Σκίταλοι, ἀπὸ τῶν Ἀφροδισίων ἢ τῆς περιττείας ἢ νυκτερινῆς θεᾶς τιγὰς ἐχημάτιζεν. Θέων δέ φησι πεπλάσθαι τὸ ὄνομα. Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo admodum inquinatus eſt. Theonis iſtius meminit Heſychius ſupra in epiſtola ad Eulogium. Hinc ΣΚΙΤΑΛΙΚΟΣ. de quo Heſych. in v. Φαύλιξ. et verbum ΣΚΙΤΑΛΙΖΕΙΝ. *laſcivire, proterve agere.* quod Panes, Satyri, cæterique τύτυ τῷ κόμματι dæmunculi facere ſolebant. Atque huc referenda videtur vox Angl. SKITTISH. Verbum uſurpat Longus in Pœmenicis, loco quidem elegantiſſimo, ſed à nemine, quod ſciam, intellecto. Eſt autem lib. iii. p. 106. Ed. Junger. Οἷα γὰρ ἐνηβήσας ὁ Δάφνις τῇ καλᾷ τὸν χειμῶνα οἰκυρίᾳ καὶ ἀσχολίᾳ, πρός τε τὰ φιλήματα ὥρμα, καὶ πρὸς τὰς περιβολὰς ΕΣΚΙΤΑΛΙΖΕ, καὶ ἦν ἐς πᾶν ἔργον περιεργότερος καὶ θρασύτερος. *Daphnis autem quippe qui per hiemem domi ſervando et res agendo adoleviſſet, jam ad oſcula impatientius ferebatur, et ad complexus laſcivius geſtiebat, eratque in omnibus plus ſolito curioſior et calidior.* Ita Græca ſcribenda et interpretanda

terpretanda sunt. Vulgo legitur, Πρὸς τὰς πελοπολὰς ἐσκιλάλιζε. quod viros doctissimos torsit. Nos veram lectionem absque controversia restituimus. Πρὸς τὰς πελοπολὰς ἐσκιλάλιζε, ᾗ ἦν —— ΘΡΑΣΥΤΕΡΟΣ. *ad amplexus calidior erat et protervior.* Confer Suidam et Scholiastam ad Aristophanem. Et notandum verbum Σκιλαλίζειν. nam rarissimæ et antiquissimæ monetæ est.

Σκοπῶν —— ᾧ ἄσκοπος, ᾧ μὴ ἔστι τύπος.

Ἄσκοπον, ἀἰγελίαρχον, ἀσώματον εἴδεϊ μορφῆς,
Ἃ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀπεπλάσατο.]

"In MS. A. rectius legitur, ᾧ μὴ ἔστι σκοπός." *Kusterus.* Idem σκοπὸς et τύπος. Suidas supra: Σκοπὸν. τύπον, ᾧ τοιχῶσι καὶ ἀπολυθῶσι. Hinc ἄσκοπος, cujus nullus τύπος, quem exprimeret vel fictor vel pictor. Est autem hoc distichon pars epigrammatis, quod integrum legitur apud D'Orvill. ad Charit. p. 551. Atque hinc intelligendum epigramma Zenobii, Anthol. lib. iv. p. 507. cujus mentem atque ἀμφιβολίαν nemo interpretum satis perspexit.

Αὐτὴν γραμματικὴν ὁ ζωγράφος ἤθελε γράψαι·
Βίβλορα δ' γράψας, ΤΟΝ ΣΚΟΠΟΝ, εἶπεν ΕΧΩ.

Σκορδινῶμαι. —— ἔστιν ὅτε σκορδινᾶται, τὸ ἀνακλάται μεθ' ὁρμῆς. γίνεται δὲ ἀπὸ ἀναλογίας τοῦ τιτρώσκω.] "Apud enarratorem Comici Acharn. "ver. 30. legitur ἀπὸ ἀλογίας. Sed neutra lec-

"tio

" tio ſenſum habet ſanum." *Kuſter.* Hæc non intellexit Kuſterus. Recte Scholiaſtes, ὑπὸ ἀλογίας. Quod ex ſcholis philoſophorum petitum eſt. Porphyrius de abſtinent. lib. i. § 34. Ἐκβακχευομένη ἡ ψυχὴ ΥΠΟ ΤΗΣ ΑΛΟΓΙΑΣ ἀναπηδᾶν τε ποιεῖ, καὶ ἐκβοᾶν, καὶ κεκραγέναι. *Anima ab irrationalitate in furorem acta, hominem ſubſilire, et oſcitare, et exclamare cogit.* Quod ad inſtar commentarii eſt.

Σκῶλ⟨ον⟩. εἶδος ἀκάνθης.
Τῷ μὲν ἐγὼ ζώνῃ⟨σι⟩ ἀναιδέσιν ἐμπήξαιμι
Σκώλυς ὀφθαλμοῖς, καὶ εἰ θέμις ὧμα πασαίμην.]

Scribe,

Σκώλυς ὀφθαλμοῖσι ———

Huc facit, Judic. xi. 35. Εἰς ΣΚΩΛΟΝ ἐγένη ἐν ΟΦΘΑΛΜΟΙΣ μου.

Σκώπ⟨ης⟩. ὁ λοίδορ⟨ος⟩. καὶ σκωπ⟨όλης⟩, ὁ Λυσίστρατ⟨ος⟩.] Hic locus omnes Interpretes fugit. Reſpexit autem Suidas ad Ariſtoph. Veſp. ver. 783.

Αἴσχιστα γάρ τοι μ' εἰργάσαλο Λυσίστρα⟨τος⟩
Ὁ σκωπ⟨όλης⟩ ———

Hujus Lyſiſtrati meminit Ariſtophanes Acharn. ver. 855.

Οὐδ'

Οὐδ' αὖθις αὖ σε σκώψεται Παύσων ὁ παμπόνερος, ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΣ τ' ἐν ἀγορᾷ, χολαργέων ὄνειδος.

Verſus poſterior claudicat, atque ita ſublevandus eſt:

Λυσίστρατός τ' ἐν τῇ 'γορᾷ ——

Ita locutus eſt ſupra Ariſtophanes, ver. 848.

Οὐδ' ἐνίσχων ἐν τῇ 'γορᾷ προσθεισί σοι βαδίζων.

Σκῦτος. πᾶν δέρμα. Ὁ δὲ εἰς τὸ κρᾶνος φέρει τὸ δόρυ, ὁ μὲν τοι διεῖλέ γε, ἐκθιολιωθέσης δὲ τῆς αἰχμῆς ὅπι τὸ ξίφος.] Hæc ἀπροσδιόνυσα ſunt, et nihil huc faciunt. Neque enim vox primaria comparet. Interpres autem, homo fidiſſimus, nihil mali ſuſpicatus eſt. Ita enim vertit, *Quod cuſpis ejus in gladium incidiſſet.* Atqui gladio nullus hic locus. Reſcribendum omnino: ἐκθιολιωθέσης δὲ τὸ αἰχμῆς ἐπὶ τὸ ΣΚΥΤΟΣ. *Ille vero haſta galeam ferit; non tamen eam trajecit, quia cuſpis corium ſuperlapſus eſt.* i. e. corium galeæ. Hæc mens ſcriptoris eſt. Quod ex Suida manifeſtum.

Σμήνη. τὰ τῶν μελισσῶν πλήθη.

Σμήνος ἔκ μεταμὼν γλυκερὸν θέρος ἀνθεμοέντων
Γηραιὸς Κλείτης ἔσπεισε μελισσοπόνος.]

" Diſtichum hoc decerptum eſt ex epigram-
" mate Apollonidæ, quod ex Cod. MS. inte-
" grum edidimus ſupra v. Θαλάμη. Pro ἀνθε-
" νομεόντων

" νομαίων autem in Cod. MS. Epigrammatum " legitur ἀμφινομαίων. At neutra lectio ſana " eſt. Scribendum enim puto, Ἀνῆινομαίᾳ, " vel Ἀμφινομαίᾳ: ut ſit nomen viri cujus " erant apum alvearia. Vel dicendum eſt " Ἀμφινόμαιον eſſe epithetum dei alicujus, " cui favos Cliton libabat. Sed tunc ſcriben- " dum foret Ἀνῆινομαίῳ. Deinde pro Κλειῆὸς " in Anthol. MS. legitur Κλείτων, quod magis " placet." *Kuſter.* Recte vir doctiſſimus, Κλείτων. Quemadmodum etiam legitur apud Reiſk. Anthol. p. 36. Illud autem ἀνῆινομαίων ſive ἀμφινομαίων nauci quidem non eſt. Sed vera lectio in promptu eſt. Reſcribendum ſine dubio:

Σμήνεον ἔκ με ταμὼν γλυκερὴν θέρον, ANTI NOMAIΩN
Γηραιὸς ΚΛΕΙΤΩΝ ἀπεῖσε μελισσοπόνον.

ἀνῆι νομαίων. *loco victimarum.* Nempe noſter Clito nec hœdum, nec hinnulum, ſed quod habuit deo offerebat. Quod hominis grati et religioſi eſt. Suidas: Νομαία. ἡ ἐκ τῆ νομῆς. ἐν Ἐπιγράμμαῆι.

Καὶ ζοὶ ὑπὲρ ἑξέων Γόρῆον χιμάρου ΝΟΜΑΙΗΣ
Αἷμα ———

Σοβεῖ. διώκει. κομπάζει ἐν Ἐπιγράμμαῆι.
Καὶ τὸλὺ κιχάζεται ζοβεῖ ἐς βόθρυχον αὐῆλην.]

" Lego et diſtinguo,

Καὶ

Καὶ πολὺ κιχλίζουσα ζοβεῖ. ἐς βόστρυχον αὖλην.

" Ultima autem verba videntur pertinere ad " ea quæ in epigrammate sequebantur, hic " vero à Suida prætermissa sunt: quæ ratio " est, quare sensus eorum prorsus sit muti- " lus." *Kuster.* Fallitur vir doctissimus. Scribendum,

Καὶ πολὺ κιχλίζουσα ΣΟΒΕΙΣ ΕΥΒΟΣΤΡΥΧΟΝ αὖλην.

Ita enim legitur in epigramm. Anthol. lib. vii. p. 606. Unde hunc versum deprompsit Suidas. Idem versus etiam occurrit in epigrammate Pauli Silentiarii Miscell. Lips. Vol. ix. p. 670. Vide nos infra ad v. Ταγὸς.

Σορὸς. μνῆμα. θήκη.
Ὦ ξέτ', τυφεδανὲ χ' χειρόθλιψ
Ποθεῖν ἐρᾶν τ' ἔοικας ὡραίας σορᾶς.]

Senarii isti leguntur apud Aristophanem in Vesp. ver. 1355. ut recte monuit Kusterus. Sed prior versiculus deminutior est, quem ita non male supplet Florens Christianus:

Ὦ ξέτ', ξέτ' τυφεδανὲ χ' χειρόθλιψ,
Ποθεῖν ἐρᾶν τ' ἔοικας ὡραίας σορᾶς.

Sed error in Græcis est, quem non vidit Florens. Rescribendum omnino: ΣΤΥΦΕΔΑΝΕ χ' χειρόθλιψ. Eleganter senem prurientem, non

non τυφεδανὸν, quæ vox nullum locum hic habet, ſed συφεδανὸν vocat comicus. Noſti quid ſit σύειν. Hinc ludit more ſuo Ariſtophanes. Vocem συφεδανὸς agnoſcit Suidas. Recte autem junguntur verba συφεδανὸς et χαιρόθλιψ. quæ cognata et ejuſdem plane commercii ſunt. Cæterum hæc comica et ὠθρὸν προσδοκίαν ſunt, ut recte obſervavit Scholiaſtes. Nam homini ſilicernio σορὸς, non muliercula, quærenda. Eſt autem σορὸς, tum *locus*, tum *loculus*, in quo cadavera mortuorum reponuntur. Hinc nunc pro μνῆμα, nunc pro θήκη uſurpatur. Quod et recte adnotavit Suidas. Σορῷ τιῶ ἡρώῳ meminit Inſcriptio apud Murator. pag. MLXIX.

ΕΡΕΝΝΙΟΣ ΗΡΑΚΛΙΑΝΟΣ
ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ ΦΙΛΙΠΠΟ
ΠΟΛΙΤΗΣ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ
ΕΑΥΤΩ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΜΒΙΩ Ε
ΑΥΤΟΥ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΑΘΗ
ΝΟΔΩΡΟΥ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕ
ΤΗΝ ΣΟΡΟΝ ΣΥΝ ΤΩ Η
ΡΩΩ ΑΝΕΞΙΔΙΑΣΤΟΝ
ΟΣ ΑΝ ΔΕ ΠΩΛΗΣΗ ΔΩΣΕΙ
ΤΩ ΦΙΣΚΩ ΔΗΝΑΡΙΑ Γ.

Ita ſine dubio ſcribendum. Vulgo legitur, τὴν σορὸν ἀνεξοδίασεν. Quod viros eruditiſſimos cruciavit. Quid ſit autem σορὸς ἀνεξιδίασ⊖., optime explicabit Laertius in Theophraſto. Τὸν δὲ κῆπον, καὶ τὸν περίπατον, καὶ τὰς οἰκίας τὰς

πρὸς

πρὸς τῷ κήπῳ πάσας, δίδωμι τῶν γεγραμμένων φίλων ἀεὶ τοῖς βουλομένοις συσχολάζειν καὶ συμφιλοσοφεῖν ἐν αὐτῷ, ΜΗΤΕ ΑΛΛΟΤΡΙΟΥΣΙ ΜΗΤΕ ΕΞΙΔΙΑΖΟΜΕΝΟΥ ΜΗΔΕΝΟΣ. *Hortum autem, et peripatum, ædesque omnes horto adjacentes amicis inscriptis lego, qui voluerint in eo literis et philosophiæ una vacare; ea tamen lege, ut neque illum alienent, neque quisquam sibi vendicet, et in proprios usus convertat.* Quæ nostro Epitaphio plane gemella sunt.

Σκαρμάχῳ —— ἀεὶ γὰρ πεποικώς τε καὶ ἐ πεποκὼς, μεθύων. τὴν δὲ μέθην παρεκάλυπτε σφαλερὸν ἀβαίνων τοῖς ποσί.] "Hæc ex Eunapio de-"sumpta esse puto. Scribendum autem po-"tius addita negatione, ἐ σφαλερὸν ἀβαίνων. "ut Portus etiam conjiciebat." *Kuster.* Nihil verius Porti emendatione. Athenæus lib. iv. p. 179. Τότε γὰρ ὀρθός ἐστι τῷ ὄντι Διόνυσος καὶ ΟΥ ΣΦΑΛΕΡΟΣ, ὅταν συμμέτρως καὶ κεκραμένως πίνῃ. Confer etiam Suidam v. Ἀπηνέστερον. Supra autem scribe, ἀεὶ γὰρ πεπωκώς τε καὶ ἐ πεπωκὼς, μεθύων. *Drink or not drink, always drunk.* Quod rarum et perveniustum est.

Σούνιον. Καὶ ἐν ὁδῷ τῇ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σούνιον φυγούσῃ. *Et in via, quæ ducit ex Piræo, in Sunium fugienti.*] Hæc sunt verba Scholiastæ ad Aristoph. Lysist. ver. 809. Lectio autem mala, ut usu evenit, malam interpretationem peperit. Repono, εἰς Σούνιον ΑΓΟΥΣΗι. *Via quæ ex Piræo in Sunium ducebat.* Quemadmodum

modum recte legitur apud Suidam supra v. Ἀπορρῶγας. Hesychius: Ἱερά —— Συκῆ ἐν τῇ εἰς Ἐλευσῖνα ΑΓΟΥΣΙ ΟΔΩι.

Σῶμα —— Πᾶν ὃ τὸ ποιεῖν, σῶμά ἐστι. ποιεῖ δ' ἡ φωνὴ προσιοῦσα τοῖς ἀκούουσιν ἀπὸ τῶν φωνούντων. ὥστε σῶμά ἐστι.] Hæc sunt verba Laertii in Zenone, vii. 55.

Σωρανὸς —— Ἀσκληπιόδοτος ὁ φιλόσοφος ἡ τὴν ἰατρικὴν ἐκμαθὼν, τῶν μὲν νεωτέρων ἐδέετο ἀπεδέχετο πλὴν Ἰακώβου· τῶν δὲ πρεσβυτέρων μετὰ τὸν Ἱπποκράτην, Σωρανὸν τὸν Κίλικα, τὸν Μαλλώτην Θέωνα.] Hæc sunt verba Damascii in Excerptis apud Photium, p. 1053. ut recte monuit Kusterus. ubi legitur, Σωρανὸν τὸν Κίλικα, τὸν Μαλεώτην. Interpres, *Soranum Maleoten*. Sed veram lectionem exhibet Suidas. Stephanus Byzantinus: Μαλλός, πόλις Κιλικίας. ἀπὸ Μάλλου κτίσαντος αὐτήν. ὁ πολίτης ΜΑΛΛΩΤΗΣ. Intelligendus autem hic *Jacobus Cujacius*, *Doctor James*, medicus celeberrimus. de quo nos supra, et quem in arte medica præceptorem habuit Asclepiodotus. Erat autem Asclepiodotus domo Alexandrinus, Procli in philosophicis auditor, vir in omni literarum genere præstantissimus. Eum laudant Damascius in vita Isidori, Simplicius, Olympiodorus, Suidas, alii. Ejus exstat epigramma basi statuæ Memnoniæ insculptum, quod nobis primus dedit vir doctissimus, et qui

— *mores hominum multorum vidit et urbes,*

Digitized by Google

Ricardus Pocockius, nunc episcopus Elphinensis. Idem quoque emendatum exhibent viri κεφαλικώταλοι Leichius et D'Orvillius. Sed neuter rem adsecutus est. Carmen integrum, quod doctum et elegans est, hic in gratiam lectoris eruditi restitutum adscribam:

ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΥ.

Ζώειν, εἰναλίη Θέτι, Μέμνονα, καὶ μέγα φωνεῖν
Μάνθανε, μητρώῃ λαμπάδι θαλπόμενον,
Αἰγύπτῳ Λιβυκῇσιν ὑπὸ τύμβοις, ἔνθ' ὀπολάμπει
Καλλίπυλον Θήβην Νεῖλος ἐλαυνόμενος·
Τὸν δὲ μάχης ἀκόρητον Ἀχιλλέα, μήτ' ἐνὶ Τρώων
Φθέγγεσθαι πεδίῳ, μήτ' ἐνὶ Θεσσαλίῃ.

Vivere, marina Theti, Memnona, et clarum sonum edere
Disce, materna lampade calefactum,
Ægypti Libycis sub tumulis, ubi abscindit
Pulchriportam Thebam Nilus incitatus:
Insatiabilem vero pugnæ Achillem, neque in Troum
Loqui campo, neque in Thessalia.

Ita scribendum videtur et interpretandum istud epigramma. Est autem, ut vides, in Memnona, Tithoni et Auroræ filium, qui cum Æthiopibus suis ad Trojam militavit, et ab Achille juvenis admodum interfectus est. Ejus statuam Pausanias in Atticis ἄλσαμα ΛΕΙΟΝ vocat.

Digitized by Google

vocat. Ita enim legendum, non Ἡλεῖον. Philostratus in Apollonio, ἄϛαλμα μήπω γενειάσκον. Quod idem est, et *imberbem* notat. In primo versiculo rēcte Cl. Leichius, καὶ μίγα φωνεῖν. Inscriptio in crure Memnonis:

ΜΑΡΚΙΟΣ ΣΙΜΟΓΕΝΗΣ ΕΚΛΥΟΝ ΜΕΓΑ ΦΩΝΗΣΑΝΤΟΣ ——— ΜΕΜΝΟΝΟΣ.

Ita scribendum. Deinde falsę admodum et præclare proximus versiculus:

——— μητρῴῃ λαμπάδι θαλπόμενον.

Quo tangit Thetin poeta. Thetis Achillis *mater*. Achilles mortuus non loquitur. Memnon autem post mortem, *maternis* radiis exhilaratus, vivit et vocem edit. Hæc mens epigrammatis est. de quo Strabo, Pausanias, Philostratus, Plinius, Tacitus, alii bene multi. Eleganter Callistratus de statua Memnonis. Νιῶ μὲν γὰρ ἀνίσχουσαν τὴν ἡμέραν προσεφθέγγετο, ἐπισημαίνων τῇ φωνῇ τὴν χαρὰν, ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΠΑΡΟΤΣΙΑΙΣ ΦΑΙΔΡΥΝΟΜΕΝΟΣ. Quod sequitur in nostro epigrammate, vulgo scabrum et invenustum circumfertur. Nos expolitum damus:

——— ΕΝΘ' ἀπολάμπει
Καλλίπυλον θήβην Νεῖλος ἐλαυνόμενος.

Quod omnino verum. Epigramm. in Jovem Οὔεμον apud Chishul. Antiq. Asiat. p. 59.

Digitized by Google

——— ΕΝΘΑ Ποσειδῶν
Καμπύλον εἰλίσσει κῦμα βαθὺ ψαμάθοις.

Σώφρων. Συρακόσιος. ——— ἔγραψε μίμους ἀνδρείους & μίμους γυναικείους.] De Sophronis *mimis*, tum ἀνδρείοις, tum γυναικείοις, viri docti abunde. Erant autem finguli ſuis titulis diſtincti. Quod et recte poſt Meurſium adnotavit Kuſterus. Atque hinc intelligendus Etymologus mag. v. Σκιρωθῆναι. Φαμὲν ὅτι τὸ ῥῆτον τῶν σφόδρα ἐμμένοντος & δυσεκπλύτου. ΣΩΦΡΩΝ ἐν τοῖς γυναικείοις Τροπαίοις. Πρὶν αὐτὰν τὰν νόσον εἰς τὸν μυελὸν σκιρωθῆναι. Nempe pars aliqua γυναικείων μίμων pro titulo Τροπαῖα præferebat. Hinc Sophro ΕΝ ΤΟΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙΣ ΤΡΟΠΑΙΟΙΣ. Quod virum eruditiſſimum ad Pollucem fefellit. Cæterum mimographum iſtum laudat Demetrius Phalereus in pulcherrimo libello περὶ Ἑρμηνείας § 157. loco quidem depravato, ſed qui facile inſtauretur tamen. Ἐν ᾧ τοῖς παράγμασι λαμβάνονται χάριτες ἐκ παροιμίας. φύσει γὰρ χαρίεν παῖγμά ἐστι ἡ παροιμία. ὡς ὁ ΣΩΦΡΩΝ μὲν, ἐπίης, ἔφη, ὁ τὸν παλαιὸν πινίσων. Quæ ad hunc locum ſcripſerunt viri longe doctiſſimi non ſunt unius aſſis. Vera tamen lectio ante pedes eſt. Repono certiſſime: ὡς ὁ Σώφρων, ΝΗΠΙΟΣ, ἔφη, ΟΣ τὸν παλαιὸν πινίσων. Quo reſpexit noſter mimographus ad notum Staſini verſiculum, cujus, præter Polybium et Clementem Alexandrinum, meminit non ſemel Philoſophus in Rhetoricis.

Νήπιος, ὃς παλαιὸν κλείνων, παῖδας καταλείπει.

Huc

Huc referendus est Herodotus I. 155. Ὁμοίως γάρ μοι νυῦ γε φαίνομαι πεποιηκέναι, ὡς εἴ τις πατέρα ἀποκτείνας, τῶν παίδων αὐτὸς φείσαιτο.

Σπάδων. εὐνοῦχος. —— Καὶ τὸ πληθυντικὸν, Σπάδωνες. Ἐπὶ Εὐτροπίου τοῦ εὐνούχου, τοῦ ὑπερόπτου Θεοδοσίου τοῦ Βασιλέως, τὸ τῶν εὐνούχων γένος ἀφ' ἡδονὴν τὴν ἐκείνου βαρύτητα καὶ δυναστείαν ἐς τοσοῦτον ἐπέδωκε καὶ παρελάθη πλῆθος, ὥστε τινες ἤδη καὶ τῶν τὰς γενεαλογίας ἐχόντων, εὐνοῦχοι βεβληθέντες καὶ Εὐτρόπιοι γενέσθαι προσελπίζοντες, τῆς ψυχῆς ἀφηρέθησαν σὺν τοῖς ὄρχεσι, τὸν Εὐτρόπιον ἀπολέσαντες.] "Hæc leguntur etiam "supra, v. Εὐτρόπιος. Tres autem postre-"mæ voces, ut supervacaneæ et sensum tur-"bantes, delendæ sunt." *Kuster.* Locus pulcherrimus, sed quem nemo interpretum intellexit. Kusteri autem emendatio truculenta et nefaria est. Nos elegantissime emendavimus: ΤΑΣ ΨΥΧΑΣ ἀφηρέθησαν σὺν τοῖς ὄρχεσι, ΤΟΥΤΟ τοῦ Εὐτροπίου ΑΠΟΛΑΥΣΑΝΤΕΣ. *Vitam cum testibus amiserunt, hunc fructum scilicet pietatis suæ erga Eutropium consecuti.* Quod verissimum et suavissimum est. Lucian. Dial. Mort. xiii. Πλὴν ἀλλὰ ΤΟΥΤΟ γε ΑΠΟΛΕΛΑΥΚΑ αὐτοῦ τῆς σοφίας. Plato in Critone: Θρέψεις τε καὶ παιδεύσεις ξένως ποιήσας, ἵνα καὶ ΤΟΥΤΟ ΣΟΥ ΑΠΟΛΑΥΣΩΣΙ. Cæterum dicitur Σπάδωνες et Σπάδονες. Hinc Σπαδονίζειν et Σπαδόνισμα. de quo nos infra. Verbum Σπαδονίζειν usurpat Dionysius Halicarn. de struct. Orat. Sect. 14. Χείρω δὲ τὰ βραχέα, ἢ τὰ βραχέ-

——— ΕΝΘΑ Ποσειδῶνι
Καμπύλον εἰλίσσει κῦμα ποδὶ ψαμάθους.

Σώφρων. Συρακόσιος. ——— ἔγραψε μίμους ἀνδρείους & μίμους γυναικείους.] De Sophronis *mimis*, tum ἀνδρείοις, tum γυναικείοις, viri docti abunde. Erant autem singuli suis titulis distincti. Quod et recte post Meursium adnotavit Kusterus. Atque hinc intelligendus Etymologus mag. v. Σκιρωθῆναι. Φαμλῶ ἀπὸ τῆς ῥίπης τῆς σφόδρα ἐμμένοντος & δυσεκπλύτου. ΣΩΦΡΩΝ ἐν τοῖς γυναικείοις Τροπαίοις. Πρὶν αὐτὰν τὰν νόσον εἰς τὸν μυελὸν σκιρωθῆναι. Nempe pars aliqua γυναικείων μίμων pro titulo Τροπαῖα præferebat. Hinc Sophro ΕΝ ΤΟΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙΣ ΤΡΟΠΑΙΟΙΣ. Quod virum eruditissimum ad Pollucem fefellit. Cæterum mimographum istum laudat Demetrius Phalereus in pulcherrimo libello περὶ Ἑρμηνείας § 157. loco quidem depravato, sed qui facile instauretur tamen. Ἐν οἷς τοῖς παράγμασι λαμβάνονται χάριτες ὅτι παροιμίας. Φύσει δὲ χαρίεν πρᾶγμά ἐστι ἡ παροιμία. ὡς ὁ ΣΩΦΡΩΝ φησὶ, ἐπίης, ἔφη, ὁ τὸν πατέρα πονίσων. Quæ ad hunc locum scripserunt viri longe doctissimi non sunt unius assis. Vera tamen lectio ante pedes est. Repono certissime: ὡς ὁ Σώφρων, ΝΗΠΙΟΣ, ἔφη, ΟΣ τὸν πατέρα πονίσων. Quo respexit noster mimographus ad notum Stasini versiculum, cujus, præter Polybium et Clementem Alexandrinum, meminit non semel Philosophus in Rhetoricis.

Νήπιος, ὃς πατέρα κλαίνων, παῖδας καταλείπει.

Huc

Huc referendus est Herodotus I. 155. Ὁμοίως γάρ μοι νῦν γε φαίνομαι πεποιηκέναι, ὡς εἴ τις πατέρα ἀποκτείνας, τῶν παίδων αὐτὸς φείσαιτο.

Σπάδων. εὐνοῦχος. —— Καὶ τὸ πληθυντικὸν, Σπάδωνες. Ἐπὶ Εὐτροπίου τοῦ εὐνούχου, τοῦ ἐπιτρόπου Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως, τὸ τῶν εὐνούχων γένος διὰ τὴν ἐκείνου βαρύτητα καὶ δυναστείαν εἰς τοσοῦτον ἐπέδωκε καὶ πολλάθη πλῆθος, ὥστε τινες ἤδη καὶ τῶν τὰς γενεάδας ἐχόντων, εὐνοῦχοι βουληθέντες καὶ Εὐτρόπιοι γενέσθαι προσελπίζοντες, τῆς ψυχῆς ἀφηρέθησαν σὺν τοῖς ὄρχεσι, τὸν Εὐτρόπιον ἀπολέσαντες.] "Hæc leguntur etiam "supra, v. Εὐτρόπιος. Tres autem postre- "mæ voces, ut supervacaneæ et sensum tur- "bantes, delendæ sunt." *Kuster.* Locus pulcherrimus, sed quem nemo interpretum intellexit. Kusteri autem emendatio truculenta et nefaria est. Nos elegantissime emendavimus: ΤΑΣ ΨΥΧΑΣ ἀφηρέθησαν σὺν τοῖς ὄρχεσι, ΤΟΥΤΟ τοῦ Εὐτροπίου ΑΠΟΛΑΥΣΑΝΤΕΣ. *Vitam cum testibus amiserunt, hunc fructum scilicet pietatis suæ erga Eutropium consecuti.* Quod verissimum et suavissimum est. Lucian. Dial. Mort. xiii. Πλὴν ἀλλὰ ΤΟΥΤΟ γε ΑΠΟΛΕΛΑΥΚΑ αὐτὸς τῆς σοφίας. Plato in Critone: Θρέψεις τε καὶ παιδεύσεις ξένους ποιήσας, ἵνα καὶ ΤΟΥΤΟ ΣΟΥ ΑΠΟΛΑΥΣΩΣΙ. Cæterum dicitur Σπάδωνες et Σπάδονες. Hinc Σπαδονίζειν et Σπαδόνισμα. de quo nos infra. Verbum Σπαδονίζειν usurpat Dionysius Halicarn. de struct. Orat. Sect. 14. Χείρω δὴ τὰ βραχία, ἢ τὰ βραχέ-

ως λεγόμενα, ὅτι μικρόφωνά τέ ἐστι, καὶ ΣΠΑΔΟΝΙΖΕΙ τὸν ἦχον.

Σπαδών —— καὶ Σπαδονίσματα.

Ἰσία δ' αἰωρηθὰ χαλᾷ σπαδονίσματα μαστῶν.]

Hexameter iste est pars epigrammatis, quod integrum legitur in Miscell. Lipsi. Vol. ix. p. 466. Est autem carmen prætextatum. Nimirum res eunuchi, sive σπάδων, flaccidæ atque pendulæ sunt. Hinc eleganter poeta de *mammis pendentibus* σπαδονίσματα μαστῶν. Hesych. Σπαθίσματα, τὰ σπαδονίσματα. *Mammas pannosas* vocat Martialis. Vide nos supra ad v. Κέλης, ubi hoc epigramma nonnihil emendavimus. De muliere autem hic agitur, cujus instrumenta, tanquam veteris navigii, ætate atque usu erant detrita. Atque hinc obiter emendandus Philodemus in epigrammate Anthol. lib. vii. p. 607. cujus mentem nemo interpretum perspexit. Carmen integrum, quod haud invenustum est, hic subjiciam. Est autem puellæ ad Philodemum.

Δακρύεις, ἐλεεινὰ λαλεῖς, φιέρξα θεωρεῖς,
Ζηλότυπεῖς, ἄπλῃ πολλάκι, πυκνὰ φιλεῖς,
Ταῦτα μοὶ ἐστιν ἐρωμένῳ· ὅταν δ' εἴπω, φιλόκεμαι,
Καὶ σὺ μένεις ΑΠΛΟΥΣ, οὐδὲν ἐρωμένῳ ἔχεις.

Vulgo inepte legitur, ἁπλῶς. Nos verissime emendavimus. Dicitur autem ἄπλης de homine inidoneo, et qui in amore minus respon-

debat

debat ſcilicet. Metaphora a navigio ducta. Meleager in Epigramm. Anthol. lib. vii. p. 611.

Ἡ φιλέρως χαροπῶς Ἀσκληπιὰς οἵα γαλήνης
Ὄμμασι συμπείθει πάντας ΕΡΩΤΟΠΛΟΕΙΝ.

Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo minus eleganter, γαληνῶς.

Σπασάμενος ἀκράτου. οἶνος ἐκπιών] Scriptor neſcio quis, apud noſtrum v. Ἀναβολάς. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὴν ἀναβολέα προσκαλεσάμενος, καὶ ταχέως ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον, ἤτησε πιεῖν, καὶ ΑΚΡΑΤΟΥ ΣΠΑΣΑΜΕΝΟΣ πλεονάκις, ἐνέφαινε ὡς τὰ μπροσθεν προάξων. Ad hunc locum proculdubio reſpexit Suidas.

Σπερμολόγος. εὐρυλόγος. ἀκριβέμυθος.] Notanda vox εὐρυλόγος. quæ bonæ notæ eſt et lexicographis commendanda. Legebam aliquando, εὐρεσίλογος. Sed nihil mutandum. Eſt autem εὐρυλόγος, *qui ſermones longe lateque ſerit*, idque ſusque deque, et nullo judicio. Quod hominis ἀκριβομύθου eſt. Verbum agnoſcit Photius. Vox autem Σπερμολόγος, quæ criticos torſit, tum de *homine nullius pretii*, tum de *blatérone*, qui *verba*, tanquam *ſémina*, jactitat, uſurpatur, Eſt enim verbum τῶν ἀνθρεφόνων, quod aiunt. Quo fit, ut nunc de *hoc*, nunc de *illo*, dicatur. Heſychius: Σπερμολόγος, ΦΛΥΑΡΟΣ. καὶ ὁ τὰ σπέρμα-

Digitized by Google

τῶ συλλέξων. Huc referendus Sophocles Elect. ver. 642.

> Μὴ σωὶ φθόνῳ τε κ̓ πολυγλώσσῳ βοῇ
> ΣΠΕΙΡΗι μαλαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν.

Ubi Schol. βάξιν. ΛΟΓΟΝ. Quo sensu intelligendus Lucas in Actis Apost. xvii. 18. Locum integrum adscribam, ut integrior legatur. Nam Græca, si quid video, neutiquam sana sunt. Τινὲς δ̓ τῶν Ἐπικυρείων κ̓ τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων συνέβαλλον αὐτῷ· καί τινες ἔλεγον· Τί ἂν θέλοι ὁ ΣΠΕΡΜΟΛΟΓΟΣ οὗτος λέγειν; οἱ δὲ Ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεὺς εἶναι· ὅτι τὴν Ιησοῦν κ̓ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῖς εὐηγγελίζετο. Ἐπιλαβόμενοί τε αὐτοῦ ἐπὶ τὸν Ἄρειον πάγον ἤγαγον, λέγοντες· ΔΥΝΑΜΕΘΑ ΓΝΩΝΑΙ τίς ἡ καινὴ αὕτη ἡ ὑπὸ σοῦ λαλουμένη διδαχή; Ξενίζοντα γάρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν. ΒΟΥΛΟΜΕΘΑ ΟΥΝ ΓΝΩΝΑΙ τί ἂν θέλοι ταῦτα εἶναι. Hæc Stoici scilicet et Epicurei, homines philosophi et nugivenduli. Sed oratio, ni fallor, ταυτολόγον quodammodo est, et minus accurata. Δυνάμεθα γνῶναι —— Βελόμεθα οὖν γνῶναι. Quare in eo sum, ut voculam negativam excidisse, et Lucam scripsisse putem: ΟΥ ΔΥΝΑΜΕΘΑ γνῶναι τίς ἡ καινὴ αὕτη ἡ ὑπὸ σοῦ λαλουμένη διδαχή. NON POSSUMUS *intelligere quæ dicis. Sunt* ENIM *nova et ξενίζοντα. Quare obsecramus, ut ea nobis explices, et quid sibi velint ostendas.* Hæc mens Lucæ est. Quod ex sensu loci, et indole verborum satis manifestum est. Nimirum Paulum ad

Areo-

Digitized by Google

Areopagum detulerunt, hoc nomine, quod δαιμόνια ξένα, et de quibus nihil exploratum haberent, docuerit. Hæc actio ſcilicet, et cardo cauſæ fuit. Ita locutus eſt Lucas infra xxi. 34. ΜΗ ΔΥΝΑΜΕΝΟΣ ΔΕ ΓΝΩΝΑΙ τὸ ἀσφαλὲς ἀφ' τὸν θόρυβον, ἐκέλευσεν ἄλεσθ' αὐτὸν εἰς τὴν παρεμβολήν. Polybius lib. viii. p. 729. Ὥστε τὸν κυριεύσαντα τῆς ἀπιστολῆς ΜΗ ΔΥΝΑΣΘΑΙ ΓΝΩΝΑΙ μηδὲν τῶν ἐν αὐτῇ γεγραμμένων. Theognis:

Ἀσῶν δ' ΟΥ ΔΥΝΑΜΑΙ ΓΝΩΝΑΙ νόον ὄνλιν
ἔχοσιν.

Herodotus, lib. vi. cap. 52. ΟΥ ΔΥΝΑΜΕΝΟΥΣ ΔΕ ΓΝΩΝΑΙ ἐπειρωτᾶν τὴν τεκοῦσαν. *Id cum ſcire nequirent, percontati ſunt parentem.* Id quod fecerunt apud Lucam philoſophi. Rem aliis verbis optime expreſſit Sophocles Trachin. ver. 353.

Τί φῂς; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς·
Ἃ μὲν γὰ ἐξείρηκας ΑΓΝΟΙΑ Μ' ΕΧΕΙ.

Deinde recte MS. Alexand. Βελόμεθα ἔν γνῶναι ΤΙΝΑ ΘΕΛΕΙ ΤΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ. Quæ elegantia ſingularis eſt.

Σπήλυγξ. ἀπήλαιον. Βάθρις·

Κοιώσω ἀπήλυγξ, οἵά τις νόσῳ,
Κάμνων ἐδέδλη', οὐκ ἀληθὲς ἀθμαίνων.]

" Emendo et ſuppleo, Κ' ἔισω λέων ἀπήλυγξ.

" Fragmentum

" Fragmentum enim hoc pertinet ad fabulam " de leone ægroto, quæ exstat apud Æso- " pum." *Kuster.* Locus Babrii ita scribendus videtur et distinguendus:

ΚΟΙΛΗΣ ΕΣΩ ατήλυγ@, οἷά τις νόσῳ
Κάμνων, ἐβέβλητ' οὐκ ἀληθὲς ἀθμαίνων
Λέων ———

Babrius apud Suid. v. Φριξότριχα.

Φρίξας ἢ χαίτην ἔκθορε ΦΩΛΑΔΟΣ ΚΟΙΛΗΣ.

Στάδιον. ὁ τόπ@ ἔ ἀγών@. ——— ἐν Ἐπιγράμ- μασι. Σταδίοις ἰαθμοθήκην νέμειν.] " Hæc adeo " sunt lacera et mutila, ut nullum inde sen- " sum elicere queas." *Kuster.* Scribendum,

Ἐν σταδίοις. ποίοις; Ἰαθμόθι κ'ην Νεμέᾳ.

Ita enim legitur in Epigramm. Anthol. lib. vi. p. 547. Quod et monuisse jam video doctissimum Oudendorpium ad Tho. Magistrum.

Σταθήσεσθαι. Ἵνα δὲ τὶ σόμα@ δύο μαρτύρων ἢ τριῶν σταθήσεσθαι πᾶν ῥῆμα.] " Respexit ad " Matth. xviii. 16. ubi legitur σταθῇ. Quo- " modo et hic scribendum est." *Kuster.* Hæc sunt verba Joannis Chrysost. in Matthæum, p. 658. Et sic MSS. complures Matthæi, Ἵνα — σταθήσεσθαι. Quæ lectio longe elegantissima est. Callimachus apud Schol. Pindar. Nem. IV.

Ἐλλεῖ

Ἔλλειπε ναῦ, ἰλίγοισι δ' ἐνηφήσαθε λιπώσας
Χεῖρας ἐμοῖς, INA μοι ταχὺ ΜΕΝΟΥΣΙΝ ἔτ@.

Ita ſcribendus iſte locus. Sed hæc exquiſitiora ſunt. Quare nihil mirum, ſi homines imperiti alterum pro altero ſubſtituerint, quod librariis ſolenne eſt. Reſtituenda hæc locutio Ariſtophani Equit. ver. 9.

——— Δεῦρό νυν πρόσελθ' ἵνα
Ξυναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπου νόμον.

Ubi illud Οὐλύμπου reſpuit ſcena Attica. Quod et vidit Kuſterus, ſed medelam non vidit. Apud Suidam legitur: πενθήσωμεν Ὀλύμπου νόμον. Quod vero proximum eſt. Repono tum metri, tum Atticiſmi gratia:

——— Δεῦρό νυν πρόσελθ' INA
Ξυναυλίαν ΠΕΝΘΗΣΟΜΕΝ Ὀλύμπου νόμον.

Στέαρ πυρᾶ. ὁ κάλλις@ σῖτ@ καὶ ἄρ@.] Reſpexit Suidas ad Pſalm lxxxi. 17. Καὶ ἐψώμισεν αὐτὸς ἐκ ΣΤΕΑΤΟΣ ΠΥΡΟΥ, καὶ ἐκ πέτρας μέλι ἐχόρτασεν αὐτός.

Στενωπὸς. στενορύμη διόδων. ἢ στενωπεῖον.] "Salmaſius ad Achill. Tat. p. 728. diſtinguit "et legit, στενορύμη. διόδ@. καὶ στενωπίον: quod "probo." *Kuſter.* Scribendum, στενορύμη ΔΙ' ΟΔΩΝ. Eſt autem στενωπὸς, *meatus ab una via ad*

ad alteram. *Angiportum* vocant Latini. Idem autem στενωπεῖον et στενωπίον, ut κανωπεῖον et κανωπίον. Cæterum restituenda v. στενωπίου Philemoni Comico apud Athenæum, lib. xii. p. 516.

——— Μόνῳ φύσκην ποιῶ
Καυδαυλὸν, ὠὰ, θρῖον, ΕΝ ΣΤΕΝΩΠΙΩι.

Vulgo legitur ἐν στένῳ. Interpres ridicule, *in brevi tempore.* Nos et sensui et senario prospeximus.

Στερίφη. σεῖρα. μὴ τεχθῖσα.] Aristoph. Thesm. ver. 648.

ΣΤΕΡΙΦΗ γάρ εἰμι, κἀκ ἐκύησα πώποτε.

Huc Suidæ nota referenda est.

Στέρφος. σεῖρος καὶ ἄγονος. ——— Αὐτὸς δὲ διὰ τὸ ἔλυς, ἢ στερφώτερός τε ἦν, καὶ ἥκιστα ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἐωρᾶτο, ὑπερέβη.] Scribendum omnino, ἢ στερφώτερόν τε ἦν. Thucydides, lib. vi. p. 443. Αὐτὸς δὲ πρὸς ὄρθρον καταβάντες, καὶ διὰ τὸ ἔλυς, ἢ πηλῶδες ἦν καὶ ΣΤΕΡΙΦΩΤΑΤΟΝ. Ad hunc locum respexisse videtur Suidas, sed ita ut rem pro lubitu suo administraverit. Quod nostro solenne est.

Στερίφοις. στερεοῖς. ——— Ὁ Στερφοποιῶ, τὸ ἰσχυροποιῶ. καὶ Στερίφαπλος, ὁ μικρὸς πέπλος.] "Suidas proculdubio scripserat, στερφόπεπλος, "ὁ μικρόπεπλος.

" ὁ μικρόπεπλος. Num autem recte στερφό-
" πεπλος exponatur per μικρόπεπλος lector
" viderit." *Kuster.* Interpretatio hæc falsa et inepta est. Erunt fortasse qui legant: Καὶ στερφοποιῶ, ἰσχυροποιῶ. ἢ στερφόπεπλος, ἰσχυρόπεπλος. Suidas infra: Στερφόπεπλος, ὁ Ἡρακλῆς. Sed aliud est στερφόπεπλος, aliud στερφόπεπλος. illud verum et de Hercule usitatum, hoc improbum et sine exemplo. Quare nullus dubito, quin scripserit noster: Καὶ στερφόπλος, ὁ ἰσχυρόπλος. Dicitur autem στερφόπλος de equo *solidungulo* vel *qui solidas habet ungulas.* Virgil. Georg. III. 88.

Et solido graviter sonat ungula cornu.

Homer. Il. E. 329. κρατερώνυχας ἵππους vocat. ubi schol. ΙΣΧΥΡΟΥΣ ὄνυχας ἔχοντας. Quare lexicographis tandem auctor sum, ut deinceps ΣΤΕΡΙΦΟΠΛΟΣ, non στερφόπεπλος, libris suis inserendum curent. Quod omnino verum est. Dum hæc scribo, succurrit locus Ennii in Scipione apud Macrobium Saturnal. VI. 2. quem, quia corruptus est, hic in transitu emendabo:

Sol equeis iter repressit unguleis volantibus,
Constitere amnes perennes, arbores vento vacant.

Scribendum unica voce:

Sol equeis iter repressit UNGULEIVOLANTIBUS.

Quod

Quod plenum, et antiquæ elegantiæ eſt. Eadem medicina ſanandus Virgilius Æn. iii. 70.

——— *placataque venti*
Dant maria, et LENICREPITANS *vocat auſter in altum.*

Στίδη. πηλὶς ἡ πάχνη. Ὅμηρος· Στίδη ὑπηνέμη. τάξεσιν, ὀρθρινή. Καὶ Στιδήεις, ἡ ὑπὸ τὴν ἐωγενομένη ψυχρότης ἐξ ἀέρος.] "An στιδήεις pro "στίδη? Sed id vix mihi perſuaſerim. Quare "malim στίδη. Solet enim Suidas voces, quas "in ſerie ſua explicat, in eadem, nota ſemel "iterumque repetere: quoties nempe interpretationis ex diverſis Grammaticis adducit." *Kuſter.* Ut à τιμὴ τιμήεις, ſic à στίδη στιδήεις. Quæ vox minime repudianda eſt. Sed Kuſterus, vir bonus, hic dormitabat. Quod nobis omnibus commune eſt. Cæterum hæc deprompta ſunt procul dubio ex ſcholiis antiquis ad Homerum, quæ hodie deſiderantur.

Στῖφος. τάξις πολεμικὴ, ἢ φάλαγξ. συρροφὴ. πλῆθος συνόδων.] "Lego et diſtinguo, πλῆ"θος, σύνασις. Nam σύνασις aliquando ſu"mitur pro *cœtu*, vel *caterva* hominum." *Kuſter.* Deſcripſit hunc locum Suidas ex Scholiaſt. ad Ariſtoph. Eq. ver. 848. ubi legitur: τοῦτο ἦν στῖφος ἔτρεφεν ὁ Κλεων, ἵνα ἔχῃ συνερχόμενον αὐτῷ πρὸς τὴν πολιτείαν. *Hos alebat Cleo,*

Cleo, ut haberet qui sibi in rebus publicis turbandis et novandis præsto essent. Quæ verba veram lectionem indicant. Reponendum sine dubio: πλῆθος ΣΥΣΤΑΣΙΩΤΩΝ. Noster infra: Συμμέμαται, ζυστασιωτῶν πλήθη. Ita legendum. Vulgo minus recte, στρατιωτῶν. Lucian. in Saltatione. Αἰτούντων δὲ αὖθις ΤΩΝ ΣΥΣΤΑΣΙΩΤΩΝ αὐτὸν τὸν Αἴαντα αὐτοῖς ὀρχήσασθαι. *Postulantibus iterum partium ejus fautoribus, ut Ajacem saltaret.* Marcus xv. 7. Ἦν δὲ ὁ λεγόμενος Βαραββᾶς μετὰ τῶν ΣΥΣΤΑΣΙΑΣΤΩΝ δεδεμένος. Quod perinde est.

Στέρνησι. ζώναις. Αἱ δὲ γυναῖκες στέρνησιν ἀνέστρεφον. *Mulieres vero zonis eum versabant.*] Membra poetæ alicujus hic deprehendisse videor. Sed locus corruptus est. Quod interpreti fraudi fuit. Lego et dispono,

——— Αἱ δὲ γυναῖκες
Αὐτὸν μὲν στέρνησιν ΑΝΕΣΤΕΦΟΝ ———

Mulieres vero eum zonis redimiebant.

Est autem hoc fragmentum Callimachi, opinor, in Hecale. ubi de Theseo à Creta post occisum Minotaurum reduce, et ab Hecale hospitio excepto agebatur. de quo Plutarchus in Theseo. Confer etiam Suidam supra v. Περιαγερόμενοι.

Στεφάνα-

Στραγαλιῶδες. διεστραμμένον. καὶ στραγαλωτῇ μάστιξ. Ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν μαστιγῶσαι τῇ στραγαλωτῇ μάστιγι.] Ad hunc locum ne verbum quidem Kusterus. Atqui illud, στραγαλωτὴ μάστιξ, novum quid, et Græcis auribus inauditum est. Rescribo fidenter: Ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν μαστιγῶσαι ΤΗι ΑΣΤΡΑΓΑΛΩΤΗι ΜΑΣΤΙΓΙ. *Ille vero jussit eum nodoso flagello cædi.* de quo flagellorum genere Joannes Meursius ad Hesychium Milesium, et viri doctissimi ad Pollucem. Posidonius apud Athenæum lib. iv. p. 152. Ἀποσταθεὶς δὲ χαμαιπετὴς δείπνου, ῥάβδοις καὶ ἱμᾶσιν ΑΣΤΡΑΓΑΛΩΤΟΙΣ μαστιγῶται. Plutarchus adverſ. Colot. p. 1127. Ἀλλ' οὐκ ἐλεύθερος ἔτως, ὦ Μητρόδωρε, ἐστὶν, ἀλλ' ἀνελεύθερος καὶ ἀναγωγός, καὶ οὐδὲ ΜΑΣΤΙΓΟΣ ἐλεύθερος δεόμενος, ἀλλὰ τῆς ΑΣΤΡΑΓΑΛΩΤΗΣ ἐκείνης, ἣν τοῖς Γάλλοις πολυμελῶνται ἐν τοῖς Μητρῴοις κολάζουσιν. *Atqui, Metrodore, hic liber non est, sed illiberalis et contumax, et ne liberali quidem dignus flagello, sed nodoso illo, quo Gallos in Magnæ Matris sacris delinquentes puniunt.* Huc respexit Athenagoras in Apolog. p. 240. Ἐῶ γὰρ τοὺς ταῖς μαχαίραις καὶ ΤΟΙΣ ΑΣΤΡΑΓΑΛΟΙΣ αἰκιζομένους αὐτοὺς λέγειν.

Στραγδέα. ἀναβάλλει. ὥσπερ νεάζει —— Καὶ Στραβόομαι. ἀναβάλλομαι.] Eleganter Suidas, ὥσπερ νεάζει. *juveneſcit. more juvenum ſe gerit.* Quo ſenſu verbum uſurpat neſcio quis apud Suid. v. Ἀπίκιος. Ὑπὲρ πολυδαισίας καὶ πολυποσίας

Digitized by Google

ποσίας ἰρίσαι ϗ NEAZEIN. Menander apud Stobæum.

Ὡς ἡδὺ πρᾶγ' ϗ NEAZΩN τῷ τρόπῳ
Παλήῃ ——

Quo respexit Plautus, Mil. Glorios. Act. iii. sc. 1.

Tute me ut fateare faciam esse adolescentem moribus.

Deinde recte Kusterus, ϗ στραγδόμαι, ἀναβάλλομαι. Quo quidem mendo nihil inveteratius in libris antiquis: de quo viri docti ad Hesychium v. Θατρόεδϗ. Quod monstrum monstrosius exhibet Suidas v. Θηρατόεδϗ. Corruptus itidem Herodotus lib. iv. cap. 28, Ἡ δὲ θάλασσα πήγνυται, καὶ ὁ Βόσπορος πᾶς ὁ Κιμμέριος· ϗ ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου οἱ ἔνδοθι τάφρου Σκύθαι καλοικημένοι στρατεύονται, καὶ τὰς ἁμάξας ἐπελαύνουσι πέρην ἐς τὴν Σιγδύν. Corrigit vir doctissimus et ingeniosissimus, αἱ Σκύθαι καλοικημένοι ἁμαξεύονται, vel ἱππεύονται. Sed neutra vox satisfacit. Tu scribe meo periculo, Ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου ΣΤΡΑΓΓΕΥΟΝΤΑΙ. *Super glaciem Scythæ otiantur. Sport upon the ice.* Quod populi septentrionales faciunt libenter. Idem autem Στραγδόεδϗ, Τολάζειν, Λαγγάζειν sive Λογγάζειν, et si quæ alia. de quibus consulendi grammatici. Hesych. Λογγάζει, ὀκνεῖ, ἀμελεῖται. Idem: Λαγγάζει, ὀκνεῖ. Photius Patriarcha: Λογγάσω, στραγδόσομαι [lege, στραγγόσομαι] ὃ ἡμεῖς Λαγγάσω ϗ Λαγγανδόσω λέγομεν. Nos Angli, *to* LAG. Hinc Λαγγὼν et Λαγγώδης. Glossæ Philoxeni: Λαγγών. *Cessator.* Λαγγώνδυς. *Tricosus.* Vox altera corrupta est.

Digitized by Google

Emendabat cl. Ruhnkenius, Βλαχώδης. adplaudente cl. Burmanno in Addend. ad Anthol. Latinam. Sed uterque fallitur. Scribendum sine dubio: ΛΑΓΓΩΔΗΣ. Λαγγὼν sive Λαγγώδης est *desès. qui inertiæ studet, et otiari amat.* Etymol. Magn. Λαγγὼν, ὁ ἀθέως λανθάνων τὰ ἀΐσων καὶ φίδε. *Tricosum* vocant Latini. Glossæ: *Tricosus.* ἀχρεῖος, ἴκλυς, λαγγώδης. *Tricosus, cessator,* λαγγών. Ita scribendus iste locus, quem perperam sollicitavit magnus Salmasius ad Capitolini Verum. Atque hinc intelligendum epigramma apud Burmann. Anthol. Latin. lib. i. p. 18. Est autem nescio cujus in Herculem:

Alcmenæ Jovis et magni fortissima proles
TRICOSUS *subito post mea fata vocor.*

Ita scribendum. Respexit poeta ad nescio quem, qui de Hercule atque ejus amoribus minus honorifice scripserat. Hercules servivit Omphalæ, et sui nominis oblitus, otio et genio suo litavit. Hinc *Tricosus* dictus. Hæc mens hujus distichi. Μελλόστρατον vocant Græci. Suidas: Ἀλλοστρατεῖ. στρατεύεται. Utraque vox corrupta est. Tentabat Kusterus, sed tentabat frustra. Repono certissime: ΜΕΛΛΟΣΤΡΑΤΕΙ. στραγγεύεται. Dicitur autem μελλοστρατεῖν, qui moras nectit, et militiam detrectat. Quod Ulysses fecit. Idem fere Μελλονικιᾶν. *cunctari, tergiversari.* Aristoph. Av. ver. 640.

Καὶ

Καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐχὶ νυστάζειν ἔτι
Ὥρα 'στὶν ἡμῖν, οὐδὲ ΜΕΛΛΟΝΙΚΙΑΙΝ.

Quæ laudantur à Plutarcho in Nicia. Noſter Suidas: Μελλονικιᾶν. τὸ βραδυῶσειν καὶ ἀναβάλλεσθαι. ΕΛΙΝΤΕΙΝ vocabant Iones. Verbo ſæpius utitur Herodotus. Plutarch. in Numa. Ἐν ᾗ ταῖς πομπαῖς προηγοῦντο κήρυκες ἀνὰ τὴν πόλιν ΕΛΙΝΥΤΕΙΝ κελεύοντες, καὶ τὰ ἔργα καταπαύοντες. Polybius Ἐλινύας ſive Ἐλινύας ἄγειν vocat in Excerpt. Legat. p. 1120. Ῥωμαίοις τῆς καλῆς τὴν ναυμαχίαν νίκης ἄρτι προσηγγελμένης, πρῶτον μὲν τῷ δήμῳ προσήγγειλαν ΕΛΙΝΤΟΝΤΑΣ ΑΓΕΙΝ ἡμέρας ἐννέα, ἐν θύειν τοῖς θεοῖς χαριστήρια. Ita ſcribendus eſt iſte locus. Reſpexit ut ſolet Suidas: ΕΛΙΝΤΟΝΤΑΣ. ἀργοῦντας. Idem ἐλινύοντας ἄγειν et ἐλινύειν. Poetæ more ſuo Ἐλιννύειν vocant. Apollonius Rhodius apud Suidam: ΑΝ ΕΛΙΝΝΥΟΝ. ΕΝΕΔΙΔΟΥΝ. ἀνεπαύοντο. διέτριβον.

—— Δηρὸν δ' ἂν ἐλίννυον αὖθι μένοντες.

Ita ſcribendus videtur iſte locus, de quo nos ſupra ad v. Ἀνελίνυεν. Etymol. Magn. Ἐλινύω, ΕΝΔΙΔΩΜΙ. σημαίνει ἡ λέξις τὸ σραλγύειν (leg. σραγγύειν) ἀργοῦντας. Quod τριβάζειν vocat Sophocles Antig. ver. 587.

—— Μὴ ΤΡΙΒΑΖΕΤ', ἀλλά νιν
Κομίζετ' ἔσω δμῶες ——

Digitized by Google

Ne moras nectatis, ſed eam intro ducatis.

Vulgo nullo ſenſu legitur, μὴ τριβὰς ἔτ' ἀλλά νιν. quod et futiliſſime exponunt nonnulli. Sed noſtra lectio veriſſima et elegantiſſima eſt. Ut à σχολὴ σχολάζειν, ſic à τριβὴ τριβάζειν. Quod probum et lexicographis commendandum.

Στρεπτὰς. παλακῶν εἶδος. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Locus Demoſthenis, quem reſpexit Suidas, exſtat p. 569. Ed. nov. Καὶ κιτοφόρος, ὁ λικνοφόρος, ἢ τὰ τοιαῦτα τῶν γραϊδίων προσαιρούμενος, μισθὸν λαμβάνων τούτων, ἔνθρυπτα, ἢ στρεπτὰς, ἢ νεήλατα. Ita ſcribendus iſte locus. Huc alluſit Julian. Epiſt. ad Sarapion, p. 393. Καὶ ὅτε ΕΝΘΡΥΠΤΟΝ, ὅτε ΣΤΡΕΠΤΟΝ, ὅτε ΝΕΗΛΑΤΟΝ, ὅτε ἄλλο καρυκείας γένος ἁδὲν ἔσαι ἥδυσμα ἴσον. Recte autem et feſtive noſter Rhetor, Κιτοφόρος ἢ Λικνοφόρος. Nam utrumque, tum κιτὸς, tum λίκνον, in Bacchi ſupellectile. Legunt quidem nonnulli, ΚΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ἢ λικνοφόρος. Quo reſpexit fortaſſe Suidas: ΚΙΣΤΟΦΟΡΟΣ. ἔοικε δὴ τὰς ΚΙΣΤΑΣ ἱερὰς εἶναι ἔν Διονύσου καὶ τῶν θεῶν. Quod et Kuſtero placuit. Placuit et Tayloro noſtro. Sed vulgatam lectionem agnoſcit Ulpianus. Agnoſcit et Libanius, quod viros doctos fugit, Vol. i. p. 108. Ἀνὴρ δὴ γενόμενος χορὸς εἶχε γραῶν, μέλα ποιούμενος εἰ ΚΙΤΤΟΦΟΡΟΣ ἀκούσειε. καὶ ταῦτα ὑπέμεινε ὑπὲρ ΝΕΗΛΑΤΩΝ καὶ ΣΤΡΕΠΤΩΝ. ἔτος γὰρ ἦν ὁ μισθός.

Jam

Digitized by Google

Jam vir factus cœtus habebat vetularum, magni æstimans si hederifer vulgo audiret, idque sustinuit pro recens molitis mellitisque farinis: hæc enim fuit merces. Qui locus egregius est, et ad Demosthenem expressus. Cæterum notanda Ulpiani interpretatio: Κιτροφόρος, ἐσεμνώθη κιτρῷ. Λικνοφόρος, ἀντὶ φύλαξι τιμώμενος. Quæ mirificissima sunt, et viris doctissimis minus perspecta. Tu, si sapis, mecum rescribe: ΛΙΚΝΟΦΟΡΟΣ, ἀντὶ ΦΛΥΑΞΙ τιμώμενος. Quibus innuit Ulpianus, Λικνοφορίαν locum atque ministerium esse honorificum, sed apud φλύακας tantum, sive homines temulentos et nullius pretii. Quod omnino verum est. Athenæus, lib. xiv. p. 621. Σικυώνιοι μὲν γὰρ φαλλοφόρους αὐτὰς καλοῦσιν, ἄλλοι δὲ αὐτοκαβδάλους, οἱ δὲ ΦΛΥΑΚΑΣ ὡς Ἰταλοί. Hesych. ΦΛΥΑΞ, μέθυσος, μεθυστὴς, γελοιαστής. Cujusmodi homines in Bacchi comitatu. Quod satis norunt eruditi. Idem fere mendum apud Suidam supra: Ἰακχάζουσι. φυλάττουσι. Scribendum sine dubio, ΦΛΥΑΤΤΟΥΣΙ. Quod verbum in hoc negotio disertissimum est. Glossæ Herodoteæ: Ἰακχάζουσι, φλυαροῦσι. quod perinde est. Idem verbum restituendum Zosimo, lib. vi. p. 369. Τοσοῦτον ΕΦΛΥΑΤΤΕΝ ὁ νοῦς τῶν τότε τὴν πολιτείαν οἰκονομούντων, θεοῦ προνοίας ἐσεφισμένων. Ita scribendus est iste locus. Vulgo inepte legitur, ἐφύλαττεν. Quod et Cl. Wetsteinio ad Matthæum animadversum video.

Digitized by Google

Στρόφιον. τὸ προτύλιον ζωνάριον. —— Ἀλεργῇ ἀμπεχόμενος, καὶ κόμην πρέφων χρυσῷ στρόφῳ κεκοσμημένην.] Locus corruptus est, atque ita restituendus: Ἀλεργῇ ἀμπεχόμενος, καὶ κόμην ΤΡΕΦΩΝ χρυσῷ ΣΤΡΟΦΙΩι ΚΕΚΟΡΥΜΒΩΜΕΝΗΝ. Ita enim legitur apud Nic. Damascen. in Excerptis Valesii p. 450. unde hoc fragmentum decerpsit Suidas. Confer nostrum supra v. Κόρυμβος. et v. Μάγνης. ubi auctior legitur hic locus. Cæterum uterque, tum Suidas, tum Damascenus, habet στρόφῳ. Nos recte correximus στρεφίῳ. Athenæus, lib. xii. p. 543. Ἐφόρει δὲ ὑπὸ τρυφῆς πορφυρίδα & ΣΤΡΟΦΙΟΝ λευκὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Plutarchus in Aristide. Τούτῳ γάρ τις, ὡς ἔοικε, τῶν βαρβάρων προσέπεσεν, οἰηθεὶς βασιλέα, διὰ ΤΗΝ ΚΟΜΗΝ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΡΟΦΙΟΝ, εἶναι. Porro, dum hoc agimus, corrigendum se offert Diodorus Siculus in Excerpt. Legat. p. 631. ed. nov. Καὶ τὴν ἐσθῆτα τὴν πολυτελῆ κατέθετο, πιναρὰν δὲ μεταμφιασάμενος & κοινὴν, καὶ πώγωνα τρέφων περιῄει εἰς τὰς καλὰς τὴν πόλιν ὄχλος. Sermo est de L. Saturnino, sed verba depravata sunt. Quod miror nuperum editorem fugisse. Scribendum utique et distinguendum: πιναρὰν δὲ μεταμφιασάμενος, καὶ ΚΟΜΗΝ καὶ πώγωνα ΤΡΕΦΩΝ. Idem in Excerpt. de Virt. et Vit. p. 609. Περὶ τῆς τοῦ Μετέλλου φυγῆς ἐπ' ἔτη δύω γενομένων λόγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ὁ υἱὸς αὐτοῦ ΚΟΜΗΝ ΠΑΡΑΤΡΕΦΩΝ ΚΑΙ ΠΩΓΩΝΑ, ΚΑΙ ΠΙΝΑΡΑΝ ΕΧΩΝ ΕΣΘΗΤΑ, περιῄει καλὰ τὴν ἀγοράν, δεόμενος τῶν πολιτῶν. Qui locus geminus germanus est.

Στρυφνόν.

Digitized by Google

Στρυφνόν. σκληρόν. Παῦσον αὐτὸ τὸ στρυφνὸν καὶ τραγικὸν ἦθος.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Veſp. ver. 872.

Συγχρωτίζεσθαι. πλησιάζειν. Ζήνωνι γὰρ τῷ Κιτιεῖ ἐχρήσθη, πυνθανομένῳ περὶ βίου, πῶς ἂν εὐδαίμων γένοιτο, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς· ὅ ἐστι, τοῖς βιβλίοις τῶν ἀρχαίων· τουτέστι, μελέτην ἀσκεῖν, καὶ λόγοις τρέφειν ψυχὴν τὴν βασίλειαν.] "Idem refert Lae-"rtius in vita Zenonis Citiei ſub initium. "Scribendum autem τὴν ψυχὴν, expuncta ul-"tima voce βασίλειαν, quæ nihil ad rem facit." *Kuſter.* Verba poſtrema corrupta eſſe nemo non videt. Putabam legendum, καὶ λόγοις τρέφειν τὴν ψυχὴν ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ. Ita locutus eſt Lucian. adverſ. Indoct. ΠΑΛΑΙΩΝ ἀνδρῶν ΛΟΓΟΥΣ καὶ ποιήμασι. Sed jam video meliora, quæ ego probo, et tu, ſat ſcio, probabis. Unius literæ mutatione res reſtituenda eſt. Scribendum, Καὶ ΛΟΓΟΙΣ —— ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ. *Et animum alere ſcriptis Evangelicis.* Λόγοι τῆς βασιλείας ſunt *verba Evangelii. verba ſalutis.* Sunt autem hæc verba alicujus Chriſtiani, qui reſpexerit ad Matthæum xiii. 19. Παντὸς ἀκούοντος ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ, Καὶ μὴ συνιέντος, ἔρχεται ὁ πονηρὸς, καὶ ἁρπάζει τὸ ἐσπαρμένον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. Atque hoc verum. Cæterum, aut plurimum fallor, aut veſtigia iſtius Oraculi deprehendiſſe videor apud Schol. ad Ariſtoph. Nub. ver. 144. ubi de *oraculis trimetris* agit, ſed ita detrita et proculcata, ut vix veſtigia agnoſcas. Καί ἐστι δὲ παρὰ κωμικῶν τινι·

Πῆ συγκεχωρῆσθαι τῷ χρησμῷ δοῦναι.

Hæc nec trimetrum, nec tetrametrum referunt. Proculdubio ſcribendum :

Εἰ συγκεχρῶσθαι τοῖς χερσὶν δωμήσεται.

Sed hoc hariolari eſt. Huc manifeſto reſpexit Bato Comicus apud Athenæum lib. xiv. p. 662.

Α. Καὶ βιβλίον ταῖς χερσὶ κ᾽ φρονήσομεν.
Β. Εὕρηκας δὲ τί;
Α. Τὰ μέγιστα. Β. Πόσα ταῦτα; Α. Πόσα;
ΤΟΥΣ ΤΕΘΝΗΚΟΤΑΣ.

Ita ſcribendus iſte locus, qui viros eruditiſſimos fruſtra exercuit. Interrogatus homo, Nunquid in veterum ſcriptis inveniſſet? reſpondet, *nil niſi mortuos*. Hæc mens Comici eſt.

Σῦκον. ——— Τὸ σῦκον κ᾽ μόνον ἀλεξιφάρμακόν ἐστι.] "Scribendum puto, Καὶ μόριον. i. e. *morum*." *Kuſter*. Legebam aliquando, Τὸ σῦκον ΚΑΙΟΜΕΝΟΝ. *Ficus aſſata facit adverſus venena*. Sic mox Noſter, Καὶ ἰχάδες σὺν ὠμῷ γάνῳ ΟΠΤΩΜΕΝΑΙ, κ᾽ νήσαις διδόμεναι, ὁμοίως σὺν γλήχωνι. Sed jam nihil mutandum eſſe video. Nimirum aliud eſt σῦκον, aliud ἰχάς. hæc cum ruta et pulagio prodeſt, illud ſolum et per ſe facit contra venena. Hic ſenſus loci eſt. Huc apprime facit Julian. Epiſt. 24. ad Sarapion. Σῦκον δὲ κ᾽ ἀνόσησεν μόνον ἡδύ, ἀλλὰ κ᾽ ἀναδίσει.

Digitized by Google

ἀναδόσει χρείαν ἐχόν. ἔτω δὲ ἐστιν ἄνθρωπος ὠφέλιμον, ὥστε καὶ ΑΛΕΞΙΦΑΡΜΑΚΟΝ ΑΥΤΟ ΠΑΝΤΟΣ ΟΛΕΘΡΙΟΥ ΦΑΡΜΑΚΟΥ φησὶν Ἀριστοτέλης εἶναι. *At ficus non ſolum guſtu eſt dulcis, verum etiam digeſtione antececellit. Quin etiam adeo utilis hominibus eſt, ut remedium ad quævis venena Ariſtoteli videatur.* De locutione autem καὶ μόνον, vide nos ſupra ad v. Ἰσαν.

Σῦκόν —— Σῦκον τε μελαντεραχὲς.] Hoc fragmentum eſt pars epigrammatis, quod legitur apud Reiſk. in Anthol. p. 59.

Συκοφάσεις, συκοφάσεις.

Ἦν ἄρα νικήσαι συκοφάσεις ἀδίκως.] Ad hunc locum ſilet Kuſterus. Atqui illud συκοφάσεις ne Græcum quidem eſt. Scribendum, Συκοφάσεις, συκοφαντίας. Heſych. Φάσεις, συκοφαντίαι. Eſt autem Pentameter iſte pars epigrammatis, quod legitur apud Laertium in vita Ariſtotelis. nec ineptum id quidem. En carmen integrum:

Εὐρυμέδων ποτ' ἔμελλε Ἀριστοτέλην ἀσεβείας
Γράψασθαι, δῆθεν μυστίδος ὢν πρόπολος.
Ἀλλὰ πιὼν ἀκόνιτον ὑπεξέφυγε. τὸν δ' ἀκονιτὶ
Ἦν ἄρα νικῆσαι ΣΥΚΟΦΑΣΕΙΣ ἀδίκως.

Συλλαβάν. εἰς νᾶν λαβών. Ὁ δὲ Πασίφαλος συλλαβὼν χρησήριον, καὶ φὰς δεῖχθαι τὸ χρηθὲν.] Hæc ſunt

sunt verba Herodoti lib. i. § 63. quod doctissimos editores fugisse video.

Συλόνυχας. ἐν Ἐπιγράμμασι· Καὶ ψῆκτραν ἄκλιτα ἀπέπυσε, καὶ λιποκόπους Φασγανίδας.] Hæc repetuntur infra apud Suid. v. Φάσγανον. ubi legitur, λιποκόπρους. Sed neutra lectio vera est. Rescribendum omnino: ΛΙΠΟΚΩΠΟΥΣ. Φασγανίδες λιπόκωποι sunt *cultelli manubriis destituti*. Idem poeta apud Suid. v. Φάρσος.

Φάρσος ἅμα σελέᾳ χῆρον ἐλαΐνεα.

de quo nos infra. Confer etiam Cl. Salmasium ad Simmiam Rhodium p. 206. Quod vero exhibent MSS. Λιπροκόπους sive Λινοκόπους, ne Græcum quidem est. Quod viros doctissimos non animadvertisse miror. Cæterum de isto epigrammate consulendus Cl. Kusterus ad Suid. v. Ἀκιτιν. et in Diatrib. anti-Gronoviana. Consulendus etiam Cl. Reiskius in Anthol. p. 61. Carmen ipsum, quia doctum et elegans in primis est, hic in gratiam lectoris eruditi, emendatum apponam. Est autem Phaniæ in tonsorem, qui, relicta arte sua, et taberna, in hortum Epicuri transierat.

Εὐγαθὴς Λαπιθανὸς ἐσοπλίδα, καὶ φιλέθειρον
Σινδόνα, καὶ πείσας ΦΑΡΣΟΣ ἐπιξυρίᾳ,
Καὶ ψῆκτραν δονακῖτιν ἀπέπυσε, καὶ ΛΙΠΟΚΩΠΟΥΣ
Φασγανίδας, κεἰ τὰς συλόνυχας τόνυχας.
Ἔπυσε δ' ΕΙΣ ΑΛΑ καὶ ξυρὰ Ϲ θρόνον, εἰς δ' Ἐπικύρους,
Κυρῆνον περάπων, ἄλαλο κηπολόγῳ.

Ἔνια

Ἔνθα λύρας ἤκυσεν ὅπως ἔνος. ὤλεσο δ' ἄν ποτε
Λιμώσων, εἰ μὴ σέρξῃ παλινδρομίαν.

Ita ſcribendum videtur iſtud epigramma, in quo emaculando viri doctiſſimi fruſtra fuerunt. In primo pentametro legendum, πεδάσῃ ἐπιξυρίῃ, non ὑποζυρίῃ. Πέτασος ἐπιξύριος eſt *pileus tonſorius. a ſhaving cap.* In tertio Hexametro MSS. Ἔπλυσε δ' Ἰταλίας. Nos veram lectionem vidimus. Nimirum tonſor noſter, jam philoſophus futurus, artis ſuæ inſtrumenta in mare projecit. Ita autem locutus eſt Philippus in Epigram. Anthol. lib. i. p. 60.

Ἰσὸς δὲ πᾶς ὤλισθεν ΕΙΣ ΑΛΑ ΠΤΤΣΑΣ.

Συλῶ.

Ἀμφοτέρως ἤκουσε· σεσύληται μὲν ὁ Βάκχος. ἐν Ἐπιγράμματι.] Integrum epigramma legitur ſupra v. Ἀμφιφορῆα. Legitur etiam, idque emendatius, apud Reiſk. in Anthol. p. 48.

Συμβαλόντα. τυτέσι τὸν δανεισάμενον. Ὁ δὲ ἦλθε πρὸς τὴν βασιλίσσαν, τὸν συμβαλόντα αἰτιασόμενος, δεηθῆναι αὐτῇ βοηθῆσαι τὰ δίκαια.] Hæc ſunt verba Procopii Arcan. Hiſt. p. 69. Καί ποτε τις τῶν πατρικίων —— τῶν αὐτῇ ὑπηρετούντων τινα ὀφείλοντά οἱ χρήματα μεγάλα, εἰσπράξασθαι οὐκ οἷός τε ὢν, εἰσῆλθε παρ' αὐτὴν, τόν τε συμβάλλοντα (leg. συμβαλόντα) αἰτιασόμενος, ΚΑΙ ΔΕΗΘΗΣΟΜΕΝΟΣ

ΜΕΝΟΣ αὐτῷ βοηθῆσαι τὰ δίκαια. *Quinetiam vir ordinis Patricii, cum a Theodorae familiari grave æs creditum exigere non posset, eam adivit, debitorem interpellaturus, illamque, ut se æquo jure complecteretur, rogaturus.* Ad hanc normam castigandus est Suidas. Notandum autem nostri lexicographi interpretamentum. Συμβαλόυσα. τὸν δανεισάμενον. Quod rectum et egregium est. id quod ex sensu loci patet. Nimirum verba συμβαλὼν, χρήστης, δανειστὴς, ambiguo sensu gaudent, et nunc de *creditore*, nunc de *debitore* usurpantur. de quo nonnulla post Mausaacum adnotavit vir præstantissimus Henricus Valesius ad Harpocrat. Vide et quæ scripsit doctissimus Salmasius de Usur. p. 496. Suidas: Χρήστης καὶ ὁ δανείζων, καὶ ὁ δανειζόμενος. Procopius Hist. Arcan. p. 70. Οὐκοῦν, ὦ δέσποινα, εἰσί μοι ΧΡΗΣΤΑΙ, οἱ μὲν ΔΑΝΕΙΣΑΝΤΕΣ τὰ σφέτερα αὐτῶν, οἱ δὲ ΔΑΝΕΙΣΑΜΕΝΟΙ. Ubi rectissime Interpres, *Sum ego quidem, domina, in ære alieno, in meo sunt alii.* Vox Χρήστης in hoc postremo sensu exstat apud Jensium in elegantissimo epigrammate, quod hic pace eruditissimorum virorum, qui in sole caligarunt, emendatum adscribam.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ὤιχεο ἀσκίπων, Κινησία, Ἑρμῆ λάτρις,
Ἑκτίσων Ἀΐδῃ χρεῖος ὀφειλόμενον
Γῆα ἔτ' ἄρτια πάντα φέρων· ΧΡΗΣΤΗΝ δὲ δίκαιον
Εὑρών σε, στέργει πανλοβίης Ἀχέρων.

Ita

Digitized by Google

Ita legendum et distinguendum istud epigramma. In primo hexametro MS. Ἑρμῆ ἄγαλε. Quod recte emendavit Cl. Reiskius. sed cum reddit *Mercurii sacerdos*, mentem poetæ minus adsecutus videtur vir doctissimus. Cinesias foenerator fuit sive τραπεζίτης. Hinc non male Ἑρμῆ λάτρις appellatus. Nam Mercurius mensæ argentariæ præses. Sic Euripides, Πιερίδων λάτρις. Epigram. Anthol. lib. iii. p. 394.

——— Ὡς ἂν ὁ ΛΑΤΡΙΣ
Πιερίδων ναίης ἀγχόθι Πιερίδων.

Deinde restituimus, Γῆα ἔτ' ἄρτια. Vulgò nullo sensu legitur Γήρᾳ. Postremo recte distinximus, Εὐρών σε, στέργει. Quod non intellexerunt interpretes. Στέργει, *gaudet, contentus est.* Euripides in fragmentis apud Barnes. p. 510.

——— Ζεὺς, εἴτ' Ἀΐδης
Ὀνομαζόμενος ΣΤΕΡΓΕΙΣ ———

Est autem scriptum hoc epigramma in Cinesiam, fœneratorem quendam celebrem, qui membris integris obiit, atque adeo morti, quæ debuit integra omnia persolvit. Hinc χρήστην δίκαιον vocat Poeta. Hæc est mens hujus epigrammatis, quod omnes interpretes fefellit. Huc facit Libanius Epist. 644. Δεήσει με ΧΡΗΣΤΗΝ ὄντα περιοδεῖν, ἀδυνατοῦντα ΤΟ ΧΡΕΩΣ ΕΚΤΙΣΑΙ. *Circumvagari me oportet, instar debitoris qui solvendo non est.* Dum hæc scribo, commodum se offert Furius Bibaculus apud

ΜΕΝΟΣ αὐτῷ βοηθῆσαι τὰ δίκαια. *Quinetiam vir ordinis Patricii, cum a Theodoræ familiari grave æs creditum exigere non posset, eam adivit, debitorem interpellaturus, illamque, ut se æquo jure complecteretur, rogaturus.* Ad hanc normam castigandus est Suidas. Notandum autem nostri lexicographi interpretamentum. Συμβαλόντα. τὸν δανεισάμενον. Quod rectum et egregium est. id quod ex sensu loci patet. Nimirum verba συμβαλὼν, χρήστης, δανειστὴς, ambiguo sensu gaudent, et nunc de *creditore*, nunc de *debitore* usurpantur. de quo nonnulla post Mausaacum adnotavit vir præstantissimus Henricus Valesius ad Harpocrat. Vide et quæ scripsit doctissimus Salmasius de Usur. p. 496. Suidas: Χρήστης καὶ ὁ δανείζων, ᾧ ὁ δανειζόμενος. Procopius Hist. Arcan. p. 70. Οὐκοῦν, ὦ δέσποινα, εἰσί μοι ΧΡΗΣΤΑΙ, οἱ μὲν ΔΑΝΕΙΣΑΝΤΕΣ τὰ σφέτερα αὐτῶν, οἱ δὲ ΔΑΝΕΙΣΑΜΕΝΟΙ. Ubi rectissime Interpres, *Sum ego quidem, domina, in ære alieno, in meo sunt alii.* Vox Χρήστης in hoc postremo sensu exstat apud Jensium in elegantissimo epigrammate, quod hic pace eruditissimorum virorum, qui in sole caligarunt, emendatum adscribam.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ὤιχεο ἀσκήπτων, Κινησία, Ἑρμῆ λάτρις,
Ἐκτίσων Ἀΐδῃ χρεῖος ὀφειλόμενον
Γῆρα τ' ἄρτια πάντα φέρων· ΧΡΗΣΤΗΝ δὲ δίκαιον
Εὑρών σε, στέργει πανδοσίης Ἀχέρων.

Ita

Digitized by Google

Ita legendum et distinguendum istud epigramma. In primo hexametro MS. Ἑρμῆ ἄγαις. Quod recte emendavit Cl. Reiskius. sed cum reddit *Mercurii sacerdos*, mentem poetæ minus adsecutus videtur vir doctissimus. Cinesias foenerator fuit sive τραπεζίτης. Hinc non male Ἑρμῆ λάτρις appellatus. Nam Mercurius mensæ argentariæ præses. Sic Euripides, Πιερίδων λάτρις. Epigram. Anthol. lib. iii. p. 394.

——— Ὡς ἂν ὁ ΛΑΤΡΙΣ
Πιερίδων ναίης ἀγχόθι Πιερίδων.

Deinde restituimus, Γῆα ἔτ' ἄρτια. Vulgò nullo sensu legitur Γήρα. Postremo recte distinximus, Εὐρώτα σε, στέργει. Quod non intellexerunt interpretes. Στέργει, *gaudet*, *contentus est*. Euripides in fragmentis apud Barnes. p. 510.

——— Ζεὺς, εἴτ' Ἀΐδης
Ὀνομαζόμενος ΣΤΕΡΓΕΙΣ ———

Est autem scriptum hoc epigramma in Cinesiam, fœneratorem quendam celebrem, qui membris integris obiit, atque adeo morti, quæ debuit integra omnia persolvit. Hinc χρήστην δίκαιον vocat Poeta. Hæc est mens hujus epigrammatis, quod omnes interpretes fefellit. Huc facit Libanius Epist. 644. Δεήσει με ΧΡΗΣΤΗΝ ὄντα περινοστεῖν, ἀδυνατοῦντα ΤΟ ΧΡΕΩΣ ΕΚΤΙΣΑΙ. *Circumvagari me oportet, instar debitoris qui solvendo non est.* Dum hæc scribo, commodum se offert Furius Bibaculus apud

apud Suetonium de Illuſt. Gramm. cap. xi: quem hic in tranſitu emendabo. Nam viri doctiſſimi, qui ad locum commentati ſunt, operam luſerunt:

Catonis modo, Galle, Tuſculanum
Tota creditor urbe ventitabat.
Mirati ſumus unicum magiſtrum,
Summum grammaticum, optimum poetam,
Omnes ſolvere poſſe quaeſtiones,
Unum DEFICERE *expedire nomen.*
En cor Zenodoti, en jecur Cratetis.

Ita ſine dubio ſcribendus eſt iſte locus. *Deficere* eſt *non poſſe.* Ἀδυνατεῖν vocat ſupra Libanius. Suetonius in Auguſto. *Neque apud milites locutus eſt unquam niſi meditata et compoſita oratione: quamvis non* deficeret *ad ſubita, extemporali facultate.*

Σύμπαν· ὃ λέγομεν κόσμον. Τὸ σύμπαν τόδε.] Ita locutus eſt Agathias lib. ii. p. 64. Καὶ οἱ ΤΟΔΕ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ἀτελεύτητον ἔσαι. Item Orpheus Hymn. 10.

Πᾶνα καλῶ κρατερὸν θεὸν, ΚΟΣΜΟΙΟ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ.

Verſus laborat. Repono, ni fallor, certiſſime:

Πᾶνα καλῶ ΚΕΡΟΕΝΤΑ ΘΕΟΝ ———

Antipater in Epigram. Anthol. lib. iv. p. 506.

Μάξιμος

Μάρτυς ὁ Μαινάλιος ΚΕΡΟΕΙΣ ΘΕΟΣ ——

Συμπαραινέσας ἔχω· ἀντὶ τοῦ, παρήνεσα.] Scribendum, ἀντὶ τοῦ, συμπαρήνεσα. Aristoph. Av. ver. 853.

Ὁμορροθῶ, σωθέλω,
Συμπαραινέσας ἔχω.

Ubi Schol. Ἀνὶ τοῦ, συμπαρήνησα. Huc respexit Suidas. Restituenda obiter hæc locutio Herodoto i. 120. Καὶ γὰρ δορυφόρους, καὶ θυρωροὺς, καὶ ἀγγελιηφόρους, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ΔΙΑΤΑΞΑΣ ΕΙΧΕ. Ita recte MS Archiepisc. non ἦρχε. *Ille autem omnia, quæ fiunt a justis regibus, hic perfecit. Nam et satellites, et janitores, et internuncios, et reliqua omnia, quæ ad regnum pertinent, instituit.* Haud aliter Herodotus infra ii. 52. Θεοὺς δὲ προσωνόμασάν Ζφιας ἀπὸ τοῦ τοιούτου, ὅτι κόσμῳ ΘΕΝΤΕΣ τὰ πάντα πρήγματα καὶ πάσας νομὰς ΕΙΧΟΝ.

Συμφέρεται. δοτικῇ. Συμμίγνυται. Συναναχέραται. Συμμαίνεται.] Legendum vel ex ordine literarum, ΣΥΜΦΥΡΕΤΑΙ. Συμμίγνυται. Hesych. φύρει, μολύνει, μιγνύει. Φύρεσθαι, μίγνυσθαι. Idem: ΣΥΝΕΦΥΡΟΝΤΟ, Συνεμολύνοντο. Schol. ad Pindar. Nem. i. p. 340. Τὴν κόμην αὐτῶν τὴν φαιδίμην ΣΥΜΦΥΡΗΣΕΣΘΑΙ ΤΗι ΓΗι Συμβήσεται. Corrigendus hac occasione Agathias lib. iv. p. 134. Πεφύκασι πρὸς τἀναντία πολλάκις ΣΥΜΦΥ-

Digitized by Google

ΡΕΣΘΑΙ πῖς ἀνθρώποις αἱ τῶν δοκηθέντων ἐκβάσεις. Scribendum, πρὸς τἀναντία ΣΥΜΦΕΡΕΣΘΑΙ. *Solent nonnunquam res hominibus, ei quod animo destinarant, in contrarium ferri.* Sed hæc verba sæpius confunduntur. Quod docti notabunt.

Συμψῆσαι. Συντρίψαι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνισαμένους Συμψῆσαι, καὶ προνοῆσαι

Εἰδωλον πῖσιν ἑρασταῖς τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν γε.]

Hi versus leguntur apud Aristoph. Nub. ver. 971. Posterior autem laborat, atque ita certo certius sublevandus est:

Εἰδωλον τοῖσιν ἑρασταῖσιν τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν.

Cæterum verbum Συμψῆσαι usurpat Eupolis apud Suid. v. Ἀργυρεῖος.

Ἐγὼ δὲ Συμψήσασα τἀργύριδιον.

Σιωδέτας· Συνδεδεμένους.

Κακὼς γὰρ εἶχον τῆς λογισμοὺς Συνδέτας,
Μορφῶν τὸ κάλλος τῆ σοφῆ γεωργίᾳ]

"Fragmentum hoc, quod ex Mythographo "quodam depromptum esse puto, propter "brevitatem est admodum obscurum." *Kusterus.* Interpres ita vertit, *Formans pulchritudinem sapientis segetis.* in quo ridiculus est. Scribendum, τῆ Σοφῆ Γεωργίᾳ. *sapientis Georgii.*

Sunt

Sunt autem hi verſus Georgii Piſidæ. Quod ex ſtilo manifeſtum eſt. Dicit autem poeta ſe plus ſatis in corpore ſuo formando et expoliendo occupatum fuiſſe. Qui mos noſtrorum hominum eſt.

Συνδιοίξεις. Συνδιάξεις. Συμβιώσεις. Καὶ Συνδιοίσεις τὰ παρόντα αὖπω.] Depromptus eſt hic locus ex Syneſio Epiſt. 118.

Συνεσπειράμβοι. συγκεκλεισμβόι εἰς ϛενότητα. Συνεσπειράμβοι ἀμωύεαζ οὐκ ἠδωάνλο, ὅτε τοξόυειν αὐτοῖς εὐπετὲς ὑπῆρχε, τῷ μηδὲ χώραν εἶναι τοῖς βέλεσι.] Hæc male diſtincta ſunt. Scribendum: Συνεσπειράμβοι. Συγκεκλεισμβόι. Εἰς ϛενότητα συνεσπειράμβοι ἀμωύεαζ οὐκ ἠδωάνλο. Ita enim legitur apud Agathiam, lib. v. p. 159. unde hoc fragmentum deſcripſit Suidas.

Συνδυέτης· σύγκοιλος· Συνεύνιον· Σύγκοιτον.] Scribendum, Σωύνυον, Σύγκοιλον. Reſpexit Suidas ad Sophocl. Aj. ver. 1319.

Ἴσχει ΣΥΝΕΥΝΟΝ μητέρ' ——————

Philodemus in Epigram. apud Reiſk. Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 137.

Καὶ νυκλὸς μεσάτης τὸν ἐμὸν κλέπλυσα ΣΥΝΕΥΝΟΝ
Ἦλθον, ἢ ϖυκινῇ τεγομένη ψεκάδι.
Τἄνεκ' ἐν ἀπρήκλοισι καθήμεθα, κὐχὶ λαλεῦνλες
Ἐυδομεν, ὡς εὕδειν τοῖς φιλέυσι θέμις.

Digitized by Google

Ita ſcribendum iſtud epigramma. quo dicit puella ſe media de nocte ad Philodemum clam marito veniſſe, ſed ita frigore et pluvia defatigatam, ut nihil agerent. Quod ἐν ἀπρήκτοις καθῆσθαι eleganter vocat Philodemus. Hæc eſt mens poetæ, quam minus percepit cl. editor. Haud aliter Phryne apud Laertium in Xenocrate. Καὶ τέλος πολλὰ σκιπαρθῦσα, ΑΠΡΑΚΤΟΣ ἀναστῆναι. Quod imprimis notandum.

Συμοῖσον. συμφέρον. Ἐν ὑμῖν τε κείσθω προλιμῆσαι τὸ συμοῖσον, καὶ τὰ εἰρηναῖα πρὸ τῦ πολέμυ ἑλέσθαι.] Hæc ſunt verba Menandri in excerptis Hoeſchelii, p. 91.

Συμοῖσον. συμφέρον. ——— καὶ αὖθις· Αὐτός τε γὰρ τῷ ἀπιβόλῳ τῆς φύσεως ἐγίνωσκε τὸ συμοῖσον ὑσχωτάλα.] Agathias, lib. v. p. 162. Αὐτός τε γὰρ ΟΙΚΟΘΕΝ τῷ ἀπιβόλῳ τῆς φύσεως ὑσχωτάλα ΔΙΕΓΙΝΩΣΚΕ τὸ συμοῖσον. Quæ haud paulo elegantiora ſunt. Sed ſic ſolet noſter Suidas.

Σύρφαξ. συρφελώδης. σκληώδης. Ἐξῆρε δὲ αὐτὸν πλείω πρὸς ταύτην μαίνεσθαι δόξαν, τὸ ὑπὸ δήμυ σύρφακος ἐν ὈΦημίαις ἀναπαλαῖσθαι Πύρρον. ——— Οὐ γὰρ ἥρωας ἔβαλλεν, ὡς Πύρρος ὁ Ἀχιλλέως, ἀλλὰ γυναικομανὴς ἦν, ὡς Πάρις.] "Hæc ſunt verba "ſcriptoris anonymi de Harmato, ut diſci-"mus ex ipſo Suida ſupra v. Ἁρμάτος, ubi "locus hic auctior legitur. Scribendum au-"tem

"tem, ὁ Ἀχιλλέως, i. e. *Achillis filius.*" *Kuster.* Apud Suidam v. Ἁρμάτ@, legitur: Οὐ γὰρ ἥρωας ἔβαλλεν ὡς Πύρρ@, ἀλλὰ γυναιμανὴς ἦν ὡς Πάρις. Quod omnino rectum. Cæterum hunc locum, qui in elegantissimis est, Henricus Valesius in notis ad Evagrium, Damascii esse putat in vita Isidori. Ego Candido historico adsignaverim, cujus excerpta leguntur apud Photium. Quod, ut alia taceam, ex stilo verosimile est. Sed hoc est hariolari. illud vero certissimum, nec Valesium, nec Kusterum, veram hujus scriptoris manum deprehendisse. Locum pulcherrimum adscribam: Ὁ δὲ Ἁρμάτ@ ἔκ τε φορᾶς χρημάτων, καὶ τιμῆς ἀπλέτῳ τυφωθεὶς, ἐδέησε αὐτοῦ ᾤετο διοίσειν ἐπ' ἀνδρείᾳ, καὶ τοσοῦτον αὐτοῦ ἦδε ἡ ἄλη ἐπεκράτει, ὡς σκιὴν ἀναλαμβάνειν Ἀχιλλέως, ἕτω τε ᾠκειοῦσθαι εἰς ἵππον, καὶ καλὰ τὸν ἱππόδρομον φρυάττεσθαι τῷ οἴκῳ. Ἐξῆρε δὲ τοῦτον πρὸς τοιαύτην μανίαν δόξαν τὸ ὑπὸ δήμου σύρφακ@ ἐν εὐφημίαις ἀνακαλεῖσθαι Πύρρον. Hæc non uno malo laborare video. Primum Græci ᾠκειοῦσθαι ἵππον dicunt, non ᾠκειοῦσθαι εἰς ἵππον. Plutarch. in Pyrrho. Καὶ ΠΕΡΙΒΑΝΤΑ ΝΙΣΑΙΟΝ ΙΠΠΟΝ ἠγῆσθαι. Idem in Alexandro. Μικρὰ δὲ ἔτω ῥᾳδιουργήσας καὶ καταψήσας ΤΟΝ ΙΠΠΟΝ, ὡς ἑώρα πληρούμενον θυμοῦ καὶ πνεύματ@, ἀπορρίψας ἡσυχῇ τὴν χλαμύδα, καὶ μετεωρίσας αὐτὸν, ἀσφαλῶς ΠΕΡΙΕΒΗ. Heliodor. Æthiop. lib. ix. p. 432. ΠΕΡΙΒΑΙΝΕΙ ΤΟΝ ΙΠΠΟΝ ἐκ αὐτὸς ἐφαλλόμεν@, ἀλλ' ἑτέρων ἀφ' ὧν τὸ ἄχθ@ ἀναπιθεμένων. Hinc Schol. ad Hom. Odyss. E. 130. Περὶ τρόπ@ βεβαιώσ@. ΠΕΡΙΒΕ-

Digitized by Google

ΒΗΚΟΤΑ ΤΗΝ ΤΡΟΠΙΝ. Deinde verba illa φρυάτ]εσζ τῆ οἴκᾳ corruptiſſima eſſe nemo non videt. Apud Suidam ſupra v. Ἄλη. legitur, φρυάτ]εσζ τῆ ἵππᾳ. quod nihilo ſanius eſt. Æmilius Portus, in hac palæſtra princeps verſatus, legendum putabat, φρυάτ]εσζ τῆ ἵππᾳ τρόπον. Quod Kuſtero non diſplicebat. Equidem nullus dubito, quin ita auctor reliquerit: Καὶ κάλα τὸν ἱππόδρομον ΚΑΤΑΦΡΥΑΤΤΕΣΘΑΙ ΤΟΥ ΟΧΛΟΥ. Quæ elegans et ſignificantiſſima locutio. Κα]αφρυάτ]εσζ τῆ ὄχλᾳ. *ferocius atque inſolentius ſe gerere adverſus populum.* Nimirum Harmatus ita ſe efferebat, ut Achillis habitum indueret, et equo vectus per circum diſcurreret, et hominum capitibus inſultaret. Hic ſenſus loci eſt. Verbum, quod rarius eſt, peropportune agnoſcit Suidas: Κα]αφρυάτ]ομαι· γενικῆ. Atque hinc obiter explicandus inſignis locus Achillis Tatii in Eroticis lib. viii. p. 495. in quo fruſtra ſudavit magnus Salmaſius. Ἔπει]α κἀν τοῖς γυμνασίοις ἐωρῶμ]ν, πῶς τὸ σῶμα ὑπηλείφετο, κ᾽ πῶς πα]ῆκ]ρον ΠΕΡΙΕΒΑΙΝΕΝ, κ᾽ τὰς μ]ὰ νεανίσκας οἷς προσεπάλαιεν, πρὸς τὰς ἀνδρειο]έρας. μάλισα συμπλεκόμ]ν@. Idem τὸ πα]ῆκ]ρον περιβαίνειν, et τὸν κάλαμον περιβαίνειν. Plutarch. in Ageſilao. Καὶ πρὸ ἐκείνᾳ λέγουσιν, ὅτι μικροῖς τοῖς παιδίοις ἔσι, ΚΑΛΑΜΟΝ ΠΕΡΙΒΕΒΗΚΩΣ ὥσπερ ἵππον, οἷκοι ζωέπαιζεν. Ælian. Var. Hiſt. xii. 15. Ἀγησί]α@ ὃ ΚΑΛΑΜΟΝ ΠΕΡΙΒΑΣ ἵππευε μ]ὰ τῆ ὑ᾽ῆ παιδὸς ὄν]@. Idem de Socrate narrat Valer. Maxim. viii. 8. Horatius:

Ludere

Digitized by Google

Ludere par impar, equitare in arundine longa.

Notanda autem verba Tatii, καὶ πηλήκιον περιέβαινεν. in quibus festiva ἀμφιβολία est. Nam πηλήκιον est *arundo*. Angl. *a rod*. Est et πηλίκιον *ea pars viri sine qua non*. Hinc jocus de adolescente qui equitabat, et inequitabatur scilicet. Hæc mens Achillis est, quam nemo interpretum intellexit. Cæterum idem est Περιβαίνειν et Περιβάδην καθῆσθαι. Nos Angli, *to ride astride*. Achilles Tatius in Erot. p. 7. Ἡ παρθένος μέσοις ἐπεκάθητο τοῖς νώτοις τοῦ βοὸς, οὐ ΠΕΡΙΒΑΔΗΝ, ἀλλὰ κατ' ὀλισθάνον. Qui locus elegans est.

Σύστασις. καὶ Συστᾶναι. ὁμοδίαιτον καὶ φίλον γενέσθαι. Ἐλθόντα δι' ἀπορίαν ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παροφθῆναι, ὑπὸ δὲ Ἀριστίππου συσταθῆναι.] Legitur hic locus apud Laertium in Æschine. Legitur etiam totidem verbis in Platone. Ita autem se res habet: Φασὶ δὲ αὐτὸν δι' ἀπορίαν ἐλθεῖν εἰς Σικελίαν πρὸς Διονύσιον, καὶ ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παροφθῆναι, ὑπὸ δὲ Ἀριστίππου συσταθῆναι. *Aiunt vero Æschinem inopia adactum, venisse in Siciliam ad Dionysium, atque a Platone despectum, ab Aristippo fuisse illi commendatum.* Notandus autem Suidas: Συσταθῆναι. ὁμοδίαιτον καὶ φίλον γενέσθαι. Quæ interpretatio nulla est. Putabam aliquando nostrum lexicographum, ut est caput festivum, binas voces confudisse, Συσταθῆναι et Συνεστιαθῆναι. Quod et alibi non

Digitized by Google

ſemel feciſſe comperi. Sed jam intellexiſſe videor, quid homo voluerit. Nempe Ariſtippus ita commendabat Æſchinem, ut dignum ſcilicet, qui in contubernium atque amicitiam Dionyſii admitteretur. Quod unice verum, et ad mentem Suidæ adcommodatum.

Συφεός. τίπος ἴπποι οἱ σύες τρέφονται. λέγεται ἢ ἐκ συφεών. Ἀγαθίας. Εἰ μὴ καταγέλαστον εἰπεῖν, ὥσπερ ἐν συφεῶσι καὶ μάνδραις τὰ τῶν Ῥωμαίων μεμενήκει στρατόπεδα. *Niſi ridiculum ſit dictu, Romanorum legiones in ſuilibus & ovilibus ſtationem habuiſſe.*] Hic locus negligenter admodum deſcriptus eſt à compilatore noſtro. Neque ſane Kuſterus Agathiæ librum, ex quo hæc deprompta ſunt, inſpexiſſe videtur. Ita autem legitur apud Agathiam lib. v. p. 152. ed. Vulc. Ἀλλὰ μήτε κυνῶν ὑλακὴν ἀκούειν, εἰ μὴ λίαν καταγέλαστον εἰπεῖν, ὡς γὲν ἐν συφεῶσι καὶ μάνδραις. τὰ γὰρ τῶν Ῥωμαίων στρατόπεδα ἐπισταμένοις, ὁπόσα τὴν ἀρχὴν ὑπὸ τῶν παλαι βασιλέων ἐξήρηται, ἐς ἐλαχίστην δέ τινα μοῖραν περιελθόντα, ὥστε ἔτι τῷ μεγέθει τῆς πολιτείας ἐξήρκειν. *Quinetiam ne canum quidem latratus audiebatur, niſi quod ridiculum dictu eſt, in ſuilibus aut ovilibus. Romanorum enim exercitus non tanti, atque olim ſub veteribus imperatoribus fuerant, permanſerunt; ſed ad minimam quandam portionem redacti, non amplius magnitudini imperii pares erant.* Ad hunc locum reſpexit Suidas, ſed

ſed ita ut Agathiam male repræſentaverit, et rem totam peſſundederit.

Συχναῖς. σωνεχέσι. ἢ Συχνὴν ὐσίαν, τὴν πολλήν.] Ariſtoph. Plut. ver. 754.

Ὅσοι δ' ἐπλούτουν, ΟΥΣΙΑΝ τ' εἶχον ΣΥΧΝΗΝ.

Ad hunc locum reſpexit Suidas.

Σφαῖρα —— ἢ σφαῖραν ἀείβολον. τὴν ἀεὶ βαλλομένην.] Hoc fragmentum eſt pars epigrammatis, quod legitur apud Reiſk. in Anthol. p. 45. Carmen ipſum, quod Theodori eſt, ſubjiciam:

Σοὶ τὸν πιληθέντα δι' ὀξάλμα τριχὸς ἄμυδις,
Ἑρμᾶ, Καλλίελης ἐκρέμασεν πίτασον,
Καὶ δίβολον περόναν, ἢ στλεγγίδα, ἢ τὸ ταυυθὲν
Τόξον, ἢ τριβάκην γλωσσοπότιν χλαμύδα,
Καὶ χίζας, ἢ ΣΦΑΙΡΑΝ ΑΕΙΒΟΛΟΝ. ἀλλὰ σὺ δέξαι
Δῶρα ΦΙΛΕΥΤΕΥΚΤΟΥ, δαῖμον, ἐφημοσύνας.

Ita ſcribendum iſtud epigramma, quod cl. editorem torſit. Hexameter ſecundus exſtat apud Suidam v. Περόνη. In verſu poſtremo MS. φιλοδόξαλμα. Nos eleganter emendavimus. Φιλεύτευκτος ἐφημοσύνη eſt *jaculatio quæ a ſcopo aberrare non ſolet.* Heſych. Ἡμοσύνη, βλῆσις, ἀκόντισις. Cæterum huc egregie facit Ariſtophanes ἐν γήρᾳ apud Suidam v. Στλεγγίς.

Digitized by Google

Εἰ παιδαρίοις ἀκολυθεῖν δεῖ, ΣΦΑΙΡΑΝ ΚΑΙ ΣΤΛΕΓΓΙΔ' ἔχοντα.

Σφαῖρα. ——— Τὴν δὲ σφαιρικὴν ἔπαιζεν Ἀριστόνικος ὁ Καρύστιος, ὁ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως συσφαιριστής.] Ita locutus est Athenæus, lib. i. p. 14. Διαβόητοι δὲ ἦσαν ΣΦΑΙΡΙΚΗι Δημοστένης ὁ Θεόγνιδος καὶ Χίος σοφιστὴς ἀδελφὸς, καί τις Χαιρεφάνης. Perperam uterque. Aliud est σφαιρικὴ, aliud σφαιριστική. Quæ vox utrique redonanda est. Athenæus infra: Πολὺ δὲ τὸ σωτικὸν καὶ καμπτηρὸν τῆς ψυχῆς ΤΗΝ ΣΦΑΙΡΙΣΤΙΚΗΝ ἀμείλλης. Confer nostrum v. Ἀρχησις et v. Χορείαν. ubi recte legitur, τὴν δὲ ΣΦΑΙΡΙΣΤΙΚΗΝ ἔπαιζεν. Ludi ejus meminit Philosophus in Rhetor. i. 11. Ἐπεὶ δὲ τὸ νικᾶν ἡδὺ, ἀνάγκη καὶ τὰς παιδιὰς ἡδείας εἶναι, τὰς μαχητικὰς, καὶ τὰς αὐλητικὰς, καὶ ἐριστικὰς, (lege καὶ ΚΙΘΑΡΙΣΤΙΚΑΣ) καὶ ἀστραγαλίσεις, καὶ ΣΦΑΙΡΙΣΕΙΣ. Ita legendus et distinguendus est iste locus. de quo non est quod dubitent viri eruditi.

Σφεδανῶν. σεβρῶν. ἰσχυρῶν.

——— Ὄμμα δ' ἐλίξας
Βρυχᾶτο σφεδανῶν ἄμβεμον ἐκ γενύων.]

Hæc leguntur apud Anthol. lib. vi. p. 561. ubi recte ἄβεμον. Quomodo et apud Suidam scribendum est. Hesych. Ὄβεμος, ἰσχυρός.

Σχοῖνος.

Digitized by Google

Σχοῦ©. μέτρον γεωργικόν.] Scribendum, μέτρον ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΝ. Zachar. ii. 1. Ἰδὲ ἀνὴρ ᾧ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ σχοινίον ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΝ. Recte Etymologus: Τὸ ᾧ σχοῖν© ΜΕΤΡΟΝ ΕΣΤΙ ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΝ.

Τ.

ΤΑΓΟ΄Σ.

Ἦν δ' ἐσορῇς ἐπ' ἐμεῖο βόστρυχον εἰκόνα θήρης
Ἔννεπε ᾧ ταγὲ μνῆμα Λεωνίδεω.]

Hoc distichon est pars epigrammatis in Leonidam, quod legitur Anthol. lib. iii. p. 297. ad quem locum consulendus Henricus Stephanus. Consulendus et vir doctus ad Carm. Sepulch. p. 12. Sed veram lectionem neuter vidit. Scribendum proculdubio:

Ἦν δ' ἐσορῇς ἐπ' ἐμεῖ' ΕΥΒΟΣΤΡΥΧΟΝ εἰκόνα ΘΗΡΟΣ.

Epigramm. Anthol. lib. vii. p. 606.

Καὶ πολὺ κιχλίζουσα ζοβεῖς ΕΥΒΟΣΤΡΥΧΟΝ ἄγγελην.

De quo nos supra ad v. Ζοβεῖ. Est autem ζόβος. σρυχ© εἰκὼν θηρὸς, *leo bene jubatus*. Quod fortitudinis Leonidæ signum. Huc referendus Herodotus

rodotus in Polymnia, sect. 225. Ὁ δὲ κολωνός ἐστι ἐν τῇ ἐσόδῳ ὅκου νῦν Ο ΛΙΘΙΝΟΣ ΛΕΩΝ ΕΣΤΗΚΕ ΕΠΗ ΛΕΩΝΙΔΗι.

Ταναάχαλκον. πολύχαλκον.

——— Ταναάχαλκόν τε λέβητα
Σιὼ πελέκει, κῆ τὰν ἐτνοδόκον τριώαν.]

Vox ταναάχαλκον inepta est et κακῆ κόμμαι. Quod neminem interpretum animadvertisse miror. Rescribendum sine dubio:

——— ΤΟΝ ΕΥΧΑΛΚΟΝ τε λέβητα.

Leonidas in Epigramm. apud Reisk. p. 61.

Καὶ ΤΑΝ ΕΥΧΑΛΚΩΤΟΝ εὐγναμπτόν τε κρεάγραν,
Καὶ κνῆσιν, κῆ τὰν ἐτνοδόκον τριώαν.

Hæc scripseram, et vere quidem scripseram. En ipsum epigramma, quo respexit Suidas. Est autem Anthol. lib. vi. p. 571.

Χύτρον τοι, ταύτην τε κρεαγρίδα, κὴ βαθυκαμπῆ
Κλεῖδα συῶν, κὴ τὰν ἐτνοδόκον τριώκν,
Καὶ πλεμάναν ῥιπίδα, ΤΟΝ ΕΥΧΑΛΚΟΝ ΤΕ ΛΕΒΗΤΑ,
Σιὼ πελέκει, κὴ τὰν λαιμοτόμον σφαγίδα,
Ὀψοπόνος Σπωθὴρ Ἑρμῆ τάδε σύμβολα τέχνας
Θήκατο, βλοσσώας ἄχθος ἀπωσάμενος.

Τάλιχα.

Digitized by Google

Ταρίχα. ὄψα πολυτελῆ —— ἢ παροιμία.

Ἂν μὴ παρῇ κρέα, ταρίχη τερκτέον.]

Legebam aliquando, ὄψα ΕΥΤΕΛΗ. *Obsonia parvi pretii.* Quod ex proverbio subjecto firmari videtur. Suidas infra: Φασηλίδων θύμα. Ἢ τῶν ΕΥΤΕΛΩΝ τίθεται. Φασηλίτας δὲ ΤΑΡΙΧΟΝ τῷ Καλαθρῷ θύειν. Schol. ad Aristoph. Eq. 1244 Οὗ ΤΟ ΤΑΡΙΧΟΣ ὤνιον. ὅτε ΤΑ ΕΥΤΕΛΗ πωλεῖται. Atque hæc speciem quidem habent speciosissimam. Sed vulgata lectio satis sana est. Salsamentum aliud Στελὲς, aliud πολυτελὲς est. Quod notabunt critici. Athenio Comicus apud Athenæum, lib. xiv. p. 661.

Λάχανον, ΤΑΡΙΧΟΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ, χόνδρῳ, μέλι.

Ἐλευθερίᾳ τάριχον vocat Antiphanes apud Athenæum, lib. viii. p. 370. *Such as a Gentleman can eat.* Verba ejus sunt:

Ἐλευθερίᾳ ΤΑΡΙΧΟΣ, ἐν δ' ἡδύσμασι
Ἀρνεία, καταπεπλησμένῃ ἢ θρυμματὶς
Τεταραγμένη, καὶ ΛΕΠΑΔΕΣ ἀνθρώπων φθοραί.

Ita scribendus est iste locus, quo nullus in Athenæo minus intellectus. Mira autem locutio, καταπεπλησμένῃ ἢ θρυμματίς. *What a man may eat when his belly is full.* Est autem θρυμματὶς ex cupediarum sive placentarum genere. Ejus meminere Pollux et Hesychius. Photius Patriarcha: Θρυμματὶς, ζυμάσμα ἀφ' σίατον.

Digitized by Google

σέατος ἐ ζεμιδάλεον (leg. ζεμιδάλεων) καὶ ζυκαλλίδων. Τεταραγμένῳ, sive *probe intritam et commistam*, vocat Antiphanes. Verbum ταράττειν in hoc negotio signantissimum est. de quo consulendus Cl. Casaubon. ad Athen. VII. 21. Idem Photius in Lex. MS. Κυκᾶν, ΤΑΡΑΤΤΕΙΝ ΤΑ ΑΛΦΙΤΑ. Dicitur autem θρυμματὶς καλαπεπλησμένη ut τάραχος ἐλευθερίας. Sed hæc obiter, et præter captum vulgarem. Vides jam nihil mutandum esse apud Suidam. Quod vero ad proverbium attinet, perpulchre huc facit Aristophanes Comicus apud Athen. lib. ii. p. 60.

Οὐδεὶς ΚΡΕΩΣ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ἐσθίει θύμου,
Οὐδ' οἱ δοκοῦντες Πυθαγορίζειν ——

Notanda autem vox Τάραχα, quæ vel proba vel improba est.

Ταραχοῦσιν. Ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταραχοῦσιν.] Hæc sunt verba Platonis in Sympos. p. 322. ubi ita legitur: Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ζεὺς, ἔτεμνε τὰς ἀνθρώπους δίχα, ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ τέμνοντες, καὶ μέλλοντες ταραχοῦσιν, ἢ ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ ταῖς θριξίν. Quæ manifesto depravata sunt. Scribendum, ὥσπερ οἱ ΤΑ ΟΑ τέμνοντες. Quod et vidit, et egregie quidem vidit, elegantissimus et amicissimus noster Ruhnkenius ad Timæi Lexic. p. 136. qui de *sorbis sectis* consulendus omnino est. Sed Platonis locus nondum sanus est. Repono, ὥσπερ οἱ ΤΑ ΟΑ τέμνοντες

τέμνονῆες —— ἢ ὥσπερ οἱ ΤΑ ΩΑ τῶις θριξὶ ΔΙΑΙΡΟΥΝΤΕΣ. Huc respexit Plutarch. in Erot. p. 770. Καὶ σκώπτουσι λέοντες, ὥσπερ ὠὸν αὐτῶν ΤΡΙΧΙ ΔΙΑΙΡΕΙΣΘΑΙ τὴν φιλίαν.

Ταριχεύειν —— λέγεται καὶ ταριχηρά. Ἀρριανός· Ὁ δὲ ἔδωκε σῖτόν τε καὶ οἶνον, καὶ κρέα ταριχηρὰ κατὰ σκηνήν.] Arrian. Exped. Alex. lib. iv. p. 289. Καὶ ἔδωκε σῖτόν τε καὶ οἶνον τῶν ἐν τῇ πέτρᾳ ἀποθέτων, κρέα τε ταριχηρὰ κατὰ σκηνήν. Hinc Suidas sua deprompsit.

Ταῦτα πράσσων, φάσκ' ἀνὴρ ἐδὲν ποιῶν. Κρατῖνος. Ὥρμις. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ποιούντων.] "Non video quem sensum ex verbis hisce "exsculpere possis. Quare scribendum po- "tius puto,

"Ταῦτα πράσσων, φάσκ' ἀνὴρ, ἐδὲν ποιεῖς.

"Hanc lectionem in versione expressi." *Kuster.* Nec morbum, nec medelam hujus loci, perspectum habuit Kusterus. Primum illud φάσκε in morem atque consuetudinem Atticorum peccat. Deinde senarius capite deminutus est. Rescribo certissima, opinor, emendatione:

Τί ταῦτα ΠΡΑΣΣΩ, φάσκ' ἀνὴρ, ἐδὲν ποιῶν;

Cur ista ago, inquiebat ille, cum nihil ageret?

Quod

Digitized by Google

Quod festivum et κωμικώτατον est. Sophocl. Elect. ver. 321.

Φησίν γε· φάσκων δ' ἐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ.

Τέγγε. βρέχε.

Οἴνῳ πνεύμονα τέγγε·
Φίλης δ' ἀπέχε Κυθερείης.]

Hæc ex Anacreonte decerpta esse putat Kusterus. Sed fallitur. Prior versiculus Alcæi est. Laudant Plutarchus, Athenæus, Macrobius, alii. Quin ex duobus non optimis versiculis unus exurgit pulcherrimus hexameter:

Οἴνῳ πνεύμονα τέγγε, φίλης δ' ἀπέχε Κυθερείης.

Quemadmodum et apud Suidam scribendum est.

Τεήν. τὴν σήν. Τεὴν διφώσα καλιήν.] Hoc hemistichium legitur apud Hesiod. Op. ver. 374.

Τεῖν. σοὶ. Δωρικῶς. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Νικήσας ἀνέθηκε τεῖν πτεκαλλὲς ἄγαλμα.]

Hexameter iste est pars veteris epigrammatis, quod exstat apud Herodot. V. 60. Huc allusit Lucianus in epigramm. Anthol. lib. iv. p. 463.

Σοὶ

Σοὶ μορφὴς ἀνέθηκα τεῆς ϖϐικαλλὲς ἄγαλμα,
Κύπρι, τεῆς μορφῆς φέρτερον ὐδὲν ἔχων.

Τέθρια. ἅρμα καὶ ἄρονα φυτά.] Noſter ſupra: Ἀποτεθραμμένοι. ἀπηρεμωμένοι. ἕρπται ἢ καλὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ΤΕΘΡΙΩΝ, ἅπερ ἐστὶν ἅρμα καὶ ἄρονα φυτά. Quæ nauci non ſunt. Illud enim τέθρια vox nulla eſt. Eandem tamen cantilenam canit Timæus in Lex. Plat. Ἀποτεθραμμένοι. ἀπηρεμωμένοι. ἕρπται ἢ καλὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ΤΕΘΡΥΩΝ, ἅπερ ἐστὶν ἅρμα ϛ ἄρονα φυτά. Reſpexit autem uterque ad Platonem in Republ. lib. vi. p. 473. Quod et recte admodum adnotavit cl. Ruhnkenius. Verba Platonis ſunt: Πολλοὶ, ἀτελεῖς μὲν τὰς φύσεις, ἀπὸ ἢ τῶν τεχνῶν τε καὶ δημιουργιῶν ὥσπερ τὰ σώματα λελωβημένοι, ἔτω καὶ τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ΑΠΟΤΕΘΡΥΩΜΕΝΟΙ διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσι. Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo legitur, ἀποτεθρυμμένοι. Sed Timæi lectio elegantiſſima eſt, et Platonem, neſcio quomodo, ſapit mirifice. Quæ et cl. Hemſterhuſii ſententia eſt. Sed vim et venuſtatem vocis nemo perſpexit. Nam quod habent Grammatici, ἅρμα καὶ ἄρονα φυτὰ, plane ſterile eſt, et nullius frugis. Οἱ τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυμμένοι ſunt, *qui animas habent demiſſas, et in terram, more junci paluſtris, declinatas.* Nam ΘΡΥΟΝ eſt *juncus paluſtris.* juncorum autem capita in terram prona. Hinc metaphora ἀπὸ τῶν ΘΡΥΩΝ ducta. Quod omnino verum, et imprimis

primis notandum. Huc apprime facit Esaias, lviii. 5. הלכף כאגמן ראשו. *A day for a man to afflict his soul.* TO BOW DOWN HIS HEAD AS A BULRUSH. Quem locum minus recte sollicitavit cl. MANNUS. Interpres Græcus: Οὐδ' ἂν κάμψῃς ΩΣ ΚΡΙΚΟΝ τὸν τραχηλόν σου. Egregie, ut solet, Hesychius. Κίρκοι, κρίκοι, ἅρπαγες. Πάλα τὰ ΕΠΙΚΑΜΠΗ κίρκοι λέγουσαι. Huc referendus Persius II. 61.

O CURVÆ *in terras animæ* ———

Τελέας ——— ἢ Πλάτων ἐν Σύρφαξι ὡδὶ τὸ Τελέᾳ φησί. Νοεῖ μόνον ἕτερα, ἕτερα ᾗ τῇ γλώττῃ φθέγγεται.] "Versus hic Platonis in legem "metri peccat, qui apud schol. ad Aristoph. "Av. ver. 168. sic legitur:

"Νοεῖ μόνον ἕτερα, ἕτερα ᾗ τῇ γλώττῃ λέγει.

"Recte: dummodo expungas particulam ᾗ, "quæ tenorem metri interpellat." *Kuster.* Nihil vidi infelicius. Primum illud ᾗ postulat Hellenismi ratio. Deinde senarius turpiter hiat. Repone,

Νοεῖ μόνον ἕτερ', ἕτερα ᾗ τῇ γλώττῃ λέγει.

Respexit Plato ad Homer, Il. I. 313.

Ὅς γ' ἕτερον MEN κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο ΔΕ βάζει.

Sed hæc minutiora sunt fortasse. Restituendus hac occasione Herodotus, loco omnium vexatissimo,

Digitized by Google

vexatissimo, et quem neutiquam expediunt viri eruditissimi. Est autem lib. ii. cap. 100. ubi de NITOCRIDE Ægyptiorum regina agit senex jucundissimus. Ποιησαμένην γάρ μὲν οἴκημα ἐπείρηκεν ὑποδεκτικὸν, καινὸν τῷ λόγῳ, νόῳ δὲ ἄλλα μηχανᾶσθαι. Hæc minime sana sunt. Nam illud καινὸν putidum est, et nullius salis. Alii καινὰ, alii κενὸν. Neutrum recte. Rescribo ex vi et ductu sententiæ: ΞΕΙΝΩΝΑ μὲν τῷ λόγῳ, νόῳ δὲ ἄλλα μηχανᾶσθαι. *Verbo quidem ξενῶνα, animo autem aliud machinari.* Mendum ortum ex affinitate literarum: Ξενῶν. κείνων. καινὸν. Sic error errorem parit. Est autem ξενὼν, *diversorium*, sive *locus ad hospites excipiendos adcommodatus*. Hesych. Ξενὼν, καλάλυμα· ἢ ΜΕΓΑ ΑΝΩΓΕΩΝ. Ita scribendus iste locus, qui vulgo in corruptissimis est. Lucas xxii. 11. Πῦ ἐστι τὸ ΚΑΤΑΛΥΜΑ —— καὶ κεῖνος ὑμῖν δείξει ΑΝΩΓΕΩΝ ΜΕΓΑ. Anaxandrides Comicus apud Athenæum, lib. ii. p. 48.

Ἀλλὰ ΞΕΝΩΝΑΣ οἵας, ᾗ ῥᾶνον δόμους.

Diodorus Siculus, lib. xiii. p. 608. Ὁ δὲ τῶν Ἀκραγαντίνων ἡγεμὼν πολυτιμότατος ἦν καὶ ἐκεῖνον τὸν χρόνον Γελλίας, ὃς κατὰ τὴν οἰκίαν ΞΕΝΩΝΑΣ ἔχων πολείους, πρὸς ταῖς αὐλαῖς ἔστησεν οἰκέτας, οἳ παρηγγελμένοι ἦν ἅπαντας τοὺς ξένους καλεῖν ἐπὶ ξένια. Josephus de bell. Jud. lib. v. p. 330. ubi de regia Hierosolymitana loquitur. Πύργοις διειλημμένοι, ἀνδρῶσί τε μείζοσιν, ἢ εἰς ΞΕΝΩΝΑΣ ἐκα-

τονλαχλίνας. Ita ſcribendum, non ἐκαλονλαμελιλίνας. Athenæus, lib. xii. p. 538. Ἦν ὁ οἶκος ΕΚΑΤΟΝΤΑΚΛΙΝΟΣ. Hujuſmodi ξενῶνα, ſive cœnaculum amplum et πρέμνιες ſe ædificare dicebat NITOCRIS, ſed alia animo volvebat femina doloſiſſima. Quod ex ſequentibus patet. Καλέσασαν δὲ μὲν Αἰγυπτίων, τὰς μάλιστα μεταλλίας τῷ φόνῳ ἤδει, πολλὰς ΕΣΤΙΑΙΝ, ΔΑΙΝΥΜΕΝΟΙΣΙ ἢ ἐπᾶναι τὸν πολαμὸν διὰ αὐλῶνος χρυπτᾶς μεγάλης. *Et convocatis* AD CONVIVIUM *multis, quos præcipue noverat fraternæ cædis auctores, per occultum magnum canalem immiſiſſe flumen* DISCUMBENTIBUS. Quæ noſtram emendationem egregie confirmant.

Τελωνεῖον. ὁ τόπος, προσβεβιπωμένως. Τελώνιον ἢ, προπαροξωτόνως. Πιπίδης·

Ἐξελόμην ἢ πᾶν τὸ τᾶς λόγε πλάτος·
Ἐν τῷ ξενῷ σε προβαλεῖν τελωνίῳ.]

Idem τελώνιον et τελωνεῖον, ut ξενώπιον et ξενωπεῖον. de quo nos ſupra. Locus autem Piſidis, vel metro poſtulante, ita reſcribendus eſt:

Ἐξελόμην ἢ πᾶν τὸ τᾶς λόγε πλάτος·
Ἐν τῷ ξενῷ σε ΠΡΟΣΒΑΛΕΙΝ τελωνίῳ.

Plutarchus de garul. p. 512. Ἔνιοι γὰρ ἀδὰν ἁλόμενοι, ἁλιερίας ἢ ἕ παιδιᾶς ἕνεκα σιωθέντες τινὰς ἐρωτήσεις, ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΥΣΙ τοῖς πιόσι, καὶ ἀναπαύσιν αὐτοῖς τὸν λῆρον.

Τένοντας.

Digitized by Google

Τένοντας.

——— Ἐκ δ' τενόντων
Ἐνθὲς ῥομβηθὴν ἐτρόφαλιξε φόβην.]

Hoc fragmentum eſt pars epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. i. p. 70. Confer noſtrum ſupra. v. Γένυσι.

Τλαμβύον φῶς, ὅθὺ οἷον κίονα.] "Locus hic "obſcurus eſt, et, ut videtur, corruptus; "cujus illuſtratio ex ipſis fontibus, unde iſta "hauſit Suidas, dummodo inveſtigari poſſint, "petenda eſt." *Kuſterus.* Hæc ſunt verba Platonis de republ. lib. x. ſub finem. Quæ ſequuntur apud Suidam, ex commentatore aliquo ad locum petita ſunt. Quærant quibus otium, et emendent. Nam nos in hisce titivilitiis immorari nolumus.

Τέως ——— Καὶ τὸν βωμὸν, ἐφ' ὃ τέως ἐλέανε τὸν δαίμονα, ἀνέστρεψαν.] Hæc ſunt verba Æliani. Suidas ſupra: Περιέσπασαν. ἀτίμως ἀφεῖλον. Αἰλιανός. ΤΟΝ ΒΩΜΟΝ ΑΝΕΣΤΡΕΨΑΝ, ἀντὶ τὸν κόσμον, ὅσον ἦν ἀφιερωμένον, τὸν περιέσπασαν. Atque hinc locus Æliani egregie ampliandus eſt. Quod editores noviſſimos fugiſſe video.

Τετραλίων. ὀξαθὴς. ἔδρακε. Δαμάσκιος. Σεμνὸς ἦν καὶ διαχήμων τὰ πάντα, καὶ τετράλιων, καὶ ἄνω ψόλος τραλλός, ὡς φάναι καλὰ τὸν Σιμωνίδην.] Locus Damaſcii nonnihil corruptus eſt. Scribendum, καὶ ἄνω ψόλος ΤΕΤΤΙΓΜΕΝΟΣ. *Et*

Digitized by Google

totus sine nævo factus. Ita locutus est Simonides apud Plut. in Protagora. Λέγει γάρ που ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ πρὸς Σκόπαν τὸν Κρέοντος υἱὸν τῶ Θετταλῶ, ὅτι ἄνδρα ἀγαθὸν μὲν ἀληθέως γενέσθαι χαλεπὸν, χερσί τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον, ΑΝΕΥ ΨΟΓΟΥ ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΝ. Huc respexit Julian. in Cæsar, p. 333. Δοκεῖ δ' εἶναί μοί πως ἀνὴρ καλὸς τὸν Σιμωνίδην, ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΣ, ἄνευ ψόγου ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΣ. Sed Homerus fons lectionis est. Odyss. Υ. 366.

Εἰσί μοι ὀφθαλμοί τε καὶ ἔγκατα καὶ πόδες ἄμφω,
Καὶ νόος ἐν στήθεσσι ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΣ ἠδὲν ἀεικής.

Cæterum ad hoc Simonidis dictum adludit Philosophus in Rhetor. iii. 11. Τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα φαῦλαι εἶναι ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ, μεταφορᾷ.

Τετραποδηδί. ποσὶ καὶ χερσίν. Οἱ δὲ τετραποδηδὶ τρόπον τινὰ προσπλεξάμενοι ἐβιάζοντο.] Kusterus malit, τετραποδιστί. Sed perperam. Sunt autem hæc verba, quod nemo vidit, Polybii, lib. v. p. 563. qui ita habet: Διὰ τὸ τὰς μὲν ἄλλας τόπους, εἰ μὴ ΤΕΤΡΑΠΟΔΗΤΙ τρόπον τινὰ προσπλεκόμενοι βιάζοιντο, τήν γε διὰ τῶν κλιμάκων προσβολὴν μὴ προσίεσθαι ῥᾴδιον. *Nam cæteras quidem partes, nisi quis more quadrupedum incedens, atque interim cum hoste confligens vi locum aliquem occupaverit, scalarum ope omnino invadi non possunt.* Hic sensus loci est. Atque hinc videas, quam belle, et nulla Græcismi ratione habita, se expediverit noster interpres.

Digitized by Google

terpres. Ita enim vertit: *Illi vero manibus pedibusque conſtrictis, vi abſtrahebantur.* Nimirum homo feſtivus illud Terentii in animo cogitabat:

Cura adſervandum vinctum, atque, audin'? quadrupedem conſtringito.

Τέρυμδον. καλαπεπονημδόν.

Αὔλακι χ᾽ γήρᾳ τερυμμδὸν ἐργαλίνην βᾶν
Ἄλκων ὁ φονίην ἤλασε πρὸς κοπίδα,
Αἰδεσθεὶς ἔργων ——

" Scribendum erat τέλεμμδον, idque ſuo loco " ponendum. Nam in Anthol. lib. vi. cap. " 7. ubi integrum epigramma, ex quo ſe- " quens fragmentum decerptum eſt, exſtat, " recte legitur τέρυμμένον, non vero τέρυμμένον." *Kuſter.* Alii τέρυμμένον, alii τέρυμένον, ſive τέρυμμένον. Quæ verior atque elegantior lectio. Epigramm. Anthol. lib. iii. p. 323.

Γήρᾳ χ᾽ πενίῃ ΤΕΤΡΥΜΕΝΟΣ ——

Sed hæc ſunt librariorum παίγνια. Ipſum epigramma, quo reſpexit Suidas, quia haud inelegans eſt, hic emendatum adſcribam. Eſt autem Addæi, hominis in hoc ſtadio neutiquam ignoti.

Αὔλακι χ᾽ γήρᾳ ΤΕΤΡΥΜΕΝΟΝ ἐργαλίνην βᾶν
ΑΛΚΩΝ ὁ φονίην ἤλασε πρὸς κοπίδα,

Digitized by Google

Αἰδεσθεὶς ἔργων. ὁ δὲ πᾶν βαθέῃ ἐνὶ ποίῃ
Μυκηθμοῖς ἀρότᾳ τέρπεθ' ἑλεύθερίῃ.

Eleganter poeta, ἀρότᾳ τέρπεθ' ἑλεύθερίῃ. Proverbium: Ἐλεύθεραι αὖλες ἀρότρων. cujus meminere Zenobius, Heſychius, Suidas, alii. Nimirum ut homo cantando, ſic bos mugiendo otium ſuum oblectabat. Hæc mens poetæ eſt. Recte autem Suidas, Ἄλκων. ALCO eſt nomen agricolæ. Quod vel ex Horatio notum. Atque hoc imprimis notandum. Nam apud Anthologiam perperam legitur Ἕλκων.

Τέρυσθ. καλαπεπονῆσθ —— ἢ τέτρυσαι. καλαπεπόνησαι. Ἤδη γὰρ χαλκός τε γέρων, αὐτή τε τέτρυσαι.] Hexameter iſte eſt pars epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vi. p. 575. Verbum autem τέρυσθ uſurpat Herodotus, l. 2. Καὶ τὸν λεῶν ΤΕΤΡΥΣΘΑΙ ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ. Atque huc ſpectat Suidæ nota.

Τεύχεα, ἢ τεῦχη. ὅπλα. σκεύη. Εὑρίσκουσι δὲ ἀμφορέας ἢ ἄλλα τεύχεα κεραμεᾶ κρεῶν μεστὰ τεταριχευμένων.] Xenoph. Exped. Cyr. lib. v. p. 353. Καὶ δελφίνων τε μάχη ΕΝ ΑΜΦΟΡΕΥΣΙΝ ΕΥΡΙΣΚΕΤΟ ΤΕΤΑΡΙΧΕΥΜΕΝΑ, ἃ ἦσαν ΕΝ ΤΕΥΧΕΣΙ τῶν δελφίνων. Ad hunc locum proculdubio reſpexit Suidas; ſed ita tamen ut rem pro libitu et imperio ſuo adminiſtrarit. Quod noſtro lexicographo ſolenne eſt.

Τεύχω.

Digitized by Google

Τεύχω. τὸ καταστεύαζω. Ἔνθα δέ τοι κλυτὰ δώματα τετεύχαται βένθεσι λίμνης.] Hæc ſunt verba Homeri, Il. N. 21.

Ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης
Χρύσεα, μαρμαίροντα τετεύχαται ἄφθιτα αἰεί.

Hinc Suidas corrigendus eſt.

Τήθεα. ὄστρεα. ἰστέον ὅτι καὶ τούτοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί. καίτοι τῆς τούτων ἐδωδῆς ὁ πολὺ ἐχέσης τὸ ἡδὺ καὶ ὠφέλιμον.] Deſcripſit hæc verba Suidas ex ſcholiis antiquis ad Homer. Il. Π. 747. Quod ex Euſtathio ad locum patet.

Τήλεφος. Περγαμηνὸς. γραμματικὸς. ἔγραψε καὶ αὐτὸς, ἐν οἷς ὑπολείπεται, ὅσα χρὴ εἰδέναι τὸν γραμματικόν.] "Locus hic eſt mutilus, videtur-"que excidiſſe nomen operis alicujus; ut ex "ſequentibus illis, ἐν οἷς, haud obſcure col-"ligitur. Præterea ſupervacaneæ ſunt duæ "hæ voculæ, ἐξ αὐτῆς; quandoquidem nihil "præceſſit ad quod referri poſſint." *Kuſter.* Dormitavit hic Kuſterus. Ut Lucianus, ΠΩΣ ΔΕΙ ἱστορίαν συγγράφειν. *Quomodo conſcribenda ſit hiſtoria.* Sic Telephus, ΠΟΣΑ ΧΡΗ εἰδέναι τὸν γραμματικόν. *Quibus rebus inſtructum eſſe oporteat grammaticum.* Quod tenendum, et proinde Telephi ſcriptis adnumerandum. De voculis autem iſtis, ἐξ αὐτῆς, confer quæ ſcripſerat, et recte quidem ſcripſerat, cl.

Digitized by Google

Kusterus ad v. Ἰδιῶται. Notandum autem verbum ἀποξιλίθεσθαι. quod haud protritum est. Παραθέσεις est *locis veterum allatis rem explanare et confirmare.* De eo erudite, ut solet, cl. Hemsterhusius ad Aristophanis Plutum. Eleganter Lucas, Act. Apost. xvii. 3. Διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν διανοίγων καὶ ΠΑΡΑΤΙΘΕΜΕΝΟΣ ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν. Diserte Athenæus, lib. xi. p. 501. Καὶ Δίδυμος ὁ τὰ αὐτὰ εἰπὼν ΠΑΡΑΤΙΘΕΤΑΙ τὸ Λυκόφρονος ἔτως ἔχοντα. Ita scribendus iste locus.

Τηκεδόνι. φθίσει. Καὶ νοσεῖ νόσῳ μακρᾷ.] Repetuntur hæc verba infra, v. Φρίκη. ubi legitur, καὶ νοσεῖ νόσῳ μακροτάτῃ. Sed neutra lectio vera est. Scribendum, καὶ νοσεῖ νόσον μακροτάτην. Quemadmodum recte legitur supra, v. Ἱεροφάνης. Cæterum, quod nemo vidit, hinc facile suppleri poterit luculentissimum fragmentum Æliani, cujus particulas nobis conservavit Suidas, v. Εὐνεχῶς. et v. Μέταρον. Locum integrum, quia elegantissimus est, hic consarcinatum atque emendatum adscribam. Est autem ex Æliani libris *de Providentia*, quos passim laudat noster lexicographus. Ἀνήρ τις ἦν (εἰ δοίημεν αὐτὸν ἄνδρα εἶναι) μετὰ τῶν Ἐπικούρου λέσχων τὴν ψυχὴν ἐκνενοσηκὼς, καὶ θῆλυς γεγονὼς, ὁ κλέπτης τε καὶ γύννις, ὥσπερ ὑπελάθομεν, καὶ ὡς ὀλίγα μέλει τῶν ἀνθρωπείων τῷ θεῷ δεῖξαι φλεγόμενος, ἄθησεν ἑαυτὸν εἰς τὸ μέταρον φέρων, ἔνθα δήπου τῷ ἱεροφάντῃ μόνῳ παρελθεῖν θεμιτὸν ἦν κατὰ τὸν τῆς τελετῆς νόμον, ἐκεί-

νῳ

νῳ ἢ ἐκ ἐξῆν. Ἐπεὶ ἢ ἐτολμήθη οἱ τὸ μέγα τόλμημα, φρίκη τις αὐτὸν ἐπεισέρχεσθαι, ΚΑΙ ΝΟΣΕΙ ΝΟΣΟΝ ΜΑΚΡΟΤΑΤΗΝ, καὶ τηκεδὼν αὐτὴν διεδέξατο. καὶ ὅσα ἐτόλμησε βοῶν καὶ λέγων, καὶ ὅσα ἐστὶν ἀνθρώπων ἀσεβεστάτων ἐκφαυλωδῶν καὶ ὑχόμβῳ, τὴν ἐπίῤῥητόν τε καὶ καλάφαλον ψυχὴν ΑΠΕΡΡΗΞΕ. Ita legendus et distinguendus est iste locus, cujus sensus vel sine interprete satis manifestus est. Haud dissimiliter Ælian. in variis, xiii. 2. Καὶ στρεβλώμβῳ ὡμολόγησεν ὅσα ἐν τῷ ἀνακλόρῳ ἔδρασεν, ἐν αὐταῖς ἢ ταῖς κολάσεσι ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΑΠΕΡΡΗΞΕΝ.

Τηκλά. οἷον κηρὸς καὶ πίτλα. Τηκλά τε ὅσα καὶ χύλα ἐς πολεμίους ζωὸ πυρὶ ἐξ ὑπερδεξίων ἐβάλλετο· τάτε ἄλλα, καὶ τλῶ ζιδηρῖτιν γλῶ, ἣν πυρὶ πολλῷ διαφανῆ ἐργασάμβοι, κῆ τ' ὑπιόντων τὸ τεῖχος ἔχειν ἔμελλον.] Cl. Kusterus legendum censet, σκεῖν ἔμελλον. quod verum esse puto. Poteris etiam scribere, χέειν ἔμελλον. Idem κῆ τ' ὑπιόντων χέειν, et καλαχέειν τ' ὑπιόντων. Cæterum hoc fragmentum Josepho adsignat Kusterus. in quo aut verus aut falsus est. Sed structura, quod non vidit, labascit. Scribendum omnino: καὶ ἢ ζιδηρῖτιν γλῶ πυρὶ πολλῷ διαφανῆ ἐργασάμβοι, κῆ τ' ὑπιόντων τὸ τεῖχος σκεῖν ἔμελλον. Quæ Græcissima et integerrima lectio.

Τηλία. πῆλμα τετράγωνον, ἐφ' ᾧ ἤτοι τὰ ἄλφιτα πυρπράσκεται, ἢ ἀλεκτρυόνες συμβάλλονται.] Respexit Suidas ad Æschin. cont. Timarch. p. 31.

Digitized by Google

31. ed. novæ. Διημέρευεν ἐν τῷ κυβείῳ, ἔ ΗΤΗΛΙΑ ΤΙΘΕΤΑΙ, ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑΣ ΣΥΜΒΑΛΛΟΥΣΙ. *In aleatorum circulis totos dies versatus est, ubi tabula ponitur, et galli gallinacei committuntur.* Huc facit Synesius, epist. 32. Καὶ ὃ ἔφυ Ἑ τέθραπται κακῶς, καὶ ἀγωγῆς ἐκ ἀπέτυχεν ἀξίας τῆς φύσεως, ἐκ παιδὸς ΕΝ ΤΗΛΙΑΙ ΚΑΙ ΚΥΒΟΙΣ καὶ καπηλείοις καλινδηθείς.

Τιβέριος —— τὰς πλείστας ἐπαίρουσας ἄρχοντας ἐκόλαζε, λέγων· Κείρεσθαί μὲ τὰ πρόβατα, ἀλλ' ἐ ξυράσθαι βούλομαι.] "Plenius et planius Joannes Antiochenus in collectaneis à Valesio "editis, p. 801. Τοιοῦτος δή τις ὢν τὰς ἄρχοντας, "ὡς ὑπὲρ τὸ διαπεπραγμένον λαμβάνοντας εὕρισκεν, ἢ "καὶ τὰ δημόσια σφετερίζοντας ἐκόλαζε." *Kuster.* Recte vir doctissimus. Quod pluribus verbis Antiochenus, paucis concluſit Suidas. Sic solet noster lexicographus. Notanda autem vis verbi Ἐπαίρειν. quæ neutiquam obvia est, et viros doctissimos fugit. Πλεονασὶ ἐπαίρειν est *plus æquo sumere, plus quam oportebat exigere. To take more than their due.* Quod publicani et præsides provinciarum lubenter faciebant. Πλέον ὧν δεῖ τὸ διαπεπραγμένον πράττειν vocat Lucas. Verbum autem αἴρειν in hoc negotio usitatissimum est. Lucas vi. 30. Παντὶ ᾧ τῷ αἴροντί σε δίδου, καὶ ἀπὸ τοῦ ΑΙΡΟΝΤΟΣ τὰ σὰ μὴ ἀπαίτει. Idem xix. 21. Ἐφοβούμην γάρ σε ὅτι ἄνθρωπος αὐστηρὸς εἶ· ΑΙΡΕΙΣ ὃ οὐκ ἔθηκας, καὶ θερίζεις ὃ οὐκ ἔσπειρας. Dicitur autem αἴρειν, et ἐπαίρειν. ut λαμβάνειν, et ἐπιλαμβάνειν. Hesych. Ἐπαειρόμενον,

Digitized by Google

μθων, ΑΦΑΙΡΟΥΜΕΝΟΝ. Idem: Περίελε, κόμον, ΕΠΑΙΡΟΝ, ἀφελῶ. περιελόωμεν, ΕΠΑΙΡΑΣ. Ita ſcribendus iſte locus. Reſtituendum hoc verbum Heſychio: Ἀείροις, ἀπείροις. Fruſtra hic ſudant viri doctiſſimi. Tu ſcribe, ne litera mutata: Ἀείροις ΕΠΑΙΡΟΙΣ. Lexic. Reg. MS. Ἀείρας, ΕΠΑΙΡΑΣ. Schol. ad Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 332. Ἀραμμή, ΕΠΑΙΡΑΣΑ τὴν ὑδρίαν. Quomodo verbo utitur Sophocles, Elect. ver. 635.

ΕΠΑΙΡΕ δὴ σὺ θύμαθ' ἡ παρεῖσά μοι.

Cæterum, quod monendum, verba αἴρειν, ἐπαίρειν, φέρειν, βαστάζειν, et ſi quæ alia ejuſdem furfuris vocabula, nunc *ferre*, nunc *auferre* ſignificant. Quo poſtremo ſenſu accipiendus videtur Joannes xii. 6. Εἶπε δὲ τοῦτο, οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτης ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε, καὶ τὰ βαλλόμενα ΕΒΑΣΤΑΖΕΝ. *Judas was a* THIEF, *and had the bag, and* STOLE *what was put therein.* de quo conſulendus elegantiſſimus Menagius ad Laertii Lacydem.

Τίθεσθαι. Ὁ δὲ πρέσβυς ἔσπευδε πρὸς τὰς Μεσσηνίας, πρὸ καλῶν ἔτι καὶ νῦν τίθεσθαι τὰ πράγματα, καὶ μὴ κινδυνεύειν τοῖς ὅλοις, ἀντὶ τοῦ, συγκαλεῖσθαι.] Hoc fragmentum proculdubio Polybio adjudicandum eſt, qui ita loquitur, lib. viii. p. 735. Ταχὺ δὲ καὶ τὸ κήρυκος προσδεηθὲν πρὸς τὴν Λαοδίκην, καὶ μεσταφὰν [illegible] τὰ περὶ τὸν Ἀχαιὸν, καὶ κελεύοντος ΤΙΘΕΣΘΑΙ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ. Quem locum

locum minus intellexerunt viri eruditi. Optime Suidas, συσκαλαλίθεας exponit. Latini, *componere*. Rem satis dilucidatam dabit Dexippus in excerptis Hoeschelii, p. 5. Κράτισον δὴ τούτων ἕνεκα δι' εἰρήνης αἱρεῖας ὑμᾶς τὰς ἐκ τῆς ὁμονοίας ὠφελείας, καὶ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΥΝ ΗΜΙΝ ΤΙΘΕΣΘΑΙ. Quod egregium et perspicuum est.

Τιμαγένης ——— Ἐκπεσὼν ἢ τῆς σχολῆς διὰ τὸ παῤῥησιαστὴς εἶναι ἐν ἀγρῷ διῆγε Τασκλάνῳ λεγομένῳ. ἐτελεύτησε δὲ ἐν Δαβάνῳ, ἐμέσαι βληθεὶς μετὰ δεῖπνον καὶ σφηνωθείς.] Verba illa, ἐτελεύτησε δὲ ἐν Δαβάνῳ, vel emendanda, vel explicanda sunt. Interpres, homo nasutus, *mortuus est Dabani*. Qui vellem nos certiores aliquantum fecisset de isto *Dabano*, ubi vitam cum morte commutavit Timagenes. Emendabat vir doctissimus, quod me per literas monuit cl. Taylorus, ἐτελεύτησε δὲ ἐν Βαλανείῳ. Quod ingeniosum quidem est. Cicero pro Deiotaro. *Cum te* vomere *post cœnam velle dixisses*, in balneum *te ducere cœperunt*. Sed lenior emendatio in proclivi est. Repono, ne litera quidem mutata: Ἐτελεύτησε δὲ ἐν ΑΛΒΑΝΩι. *mortuus est in Albano*. Nimirum degebat noster Timagenes ut plurimum in *Tusculano*, cœnabat autem, ut fors ferebat, cum amico in *Albano*. Hic σφηναθεὶς diem supremum obiit. Quod verissimum est. Sueton. in Domitiano. *Celebrabat et in* Albano *quotannis Quinqua-*

Digitized by Google

tria Minervæ. Ubi Casaubonus, *In Albano accipiendum ut in Tusculano. Albanum secessum Tranquillus nominat, cap.* xix. Dio in Tiberio, cap. xxiv. Αὐτὸς μὲν, καί τι πρὸς τὸ ΑΛΒΑΝΟΝ ἢ πρὸς ΤΟ ΤΟΥΣΚΟΥΛΟΝ ἀφίξεων, ἐκ ἐσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν.

Τιμᾶσθαι. προλιμπάνειν. Ἐξέχεσθαι δὲ μὴ πιεῖν ἀνέχεσθαι οἴνου, μηδὲ τιμᾶσθαι τοσοῦτον τὸν βίον τὸν λοιπὸν, ἵνα τὸν φθάνοντα, φησὶν, ἀφανίσῃ, δὲ ἐκλεαπῇ ἀφίξεως ὀλίγης πιοῦσα οἶνον ἢ τὸν βίον ἡγεννάια καλέσρεψε.] "Portus legebat, ἐξέρχεσθαι, eamque vocem "de exitu ex hac vita, sive morte accipiendam putabat: quod non displicet." *Kuster.* Est locus elegans, sed quem nec Portus nec Kusterus intellexit. Ἐξέχεσθαι est *perstare, pristino instituto adhærere.* Euseb. Demonst. Evang. lib. iii. p. 170. Πρόσταττον ὐδὲν ἄλλο, ἢ τῶν ἀρχαίων Μωσεῖ νενομοθετημένων ΕΞΕΧΕΣΘΑΙ. *Nihil aliud hortabantur prophetæ, nisi ut Mosis institutis adhæresceret.* Dio Chrysost. Orat. xlvi. p. 514. Μαίνεσθε καὶ ὠδαιμονεῖτε πολλῶν ΕΞΕΧΟΜΕΝΟΙ φθόρα ἔτως. *Insanitis et deliratis, talibus ita vehementer inhærentes.* Et hoc rectum. Sed mendum subest, quod non vidit Kusterus. Repono, ἢ ἐκλεαπῇ ἀφίξεως ΛΙΤΗΣ πιοῦσα οἶνου. Porphyrius de Abstin. lib. iv. p. 150. ΔΙΑΙΤΑ ἢ ΛΙΤΗ δὲ ἀφελής. ΟΙΝΟΥ γὰρ οἱ μὲν ὅλως, οἱ δὲ ὀλίγα ἐγκόπτουσι. Quare locus Suidæ ita tandem interpretandus est: *Mulier autem in instituto suo perstabat, nec bibere vinum sustinebat, neque tanti reliquam*

Digitized by Google

quam vitam faciebat, ut priorem obscuraret et a tenui victu, vinum bibens, recederet. Qui perfectissimus sensus. Cæterum hunc locum Æliano adsignandum esse puto. Quod, ut alia taceam, ex verbo τιμᾶσθαι, quo libenter utitur Ælianus, collegisse videor. Suidas infra: Τιμησαίμην. Αἰλιανός. ΤΙΜΗΣΑΙΜΗΝ ΤΟΝ ΒΙΟΝ πάντα τρίημερίς, εἰ μὴ ἔχοιμι τὰς ἐμὰς ἡδέμονας.

Τιμασίων ——— ὁ ἢ ἐκλιπὼν Ναύκρατιν, ἀφῖκτο Μέμφιν διηλᾶτο, καὶ ναῦν ἢ ἐκέκλητο ἤδη, καὶ ἐναυκλήρει ἐν τῷ Νείλῳ.] Depromptum esse hunc locum ex Philostrat. Apollon. vi. 2. recte monuerunt viri doctissimi Kusterus et Pearsonus, castratum vero esse et male acceptum ne viderunt quidem. Apud Philostratum ita legitur: Καὶ ναῦν ἢ ἤδη ἄτοπον ἐκέκλητο. Ubi vide illud ἄτοπον. quod aperte vitiosum est. Sed vera lectio in vicinia est. Rescribo, Καὶ ναῦν ἢ ἤδη ΠΟΤΑΜΙΟΝ ἐκέκλητο. *Atque illic navicula fluviatili comparata, in Nilo nauclerum agebat.* Quod undequaque arridet. Heliodorus, Æthiop. lib. ix. p. 415. Παρθμεῖα ΤΩΝ ΠΟΤΑΜΙΩΝ περιεντετιπισμένα, ἃ καλὰ ῥᾴδιον τῆς διώρυχος ἐκ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ φέρεσθαι συρίσαντα, καθελκύσας εἶχεν. Priscus in excerptis Hœschelii, p. 28. Εἶναι ἢ αὐτοῖς καὶ τὸν παλαιὸν νόμον ἀκώλυτον τὴν εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἴσιδος πλέουσιν, ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΙΟΥ ΣΚΑΦΟΥΣ Αἰγυπτίων ἐχόντων τὴν ἐπιμέλειαν, ἐν ᾧπερ τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς ἐκπλέμψαν διαπορθμεύσαι. Emendabat vir quidem

quidem doctissimus ad Timæi Lexicon, ταῦτ' ἀκήκοα. Sed nostra emendatio saluberrima est.

Τίτθη. τρόφος. μάμμη. Ὅσα ἡ ἀρχία μεμάρανται, καὶ ῥαθυμίαι διέφθαρται μειράκια ταῖς τίτθαις ἀπομύττειν, καὶ τοῖς γυναιξὶ λέγειν ἀποπέμψαι, καὶ θρυπτόμενα ὡς τὰ ταύταις συμύλλεται, καὶ λαλεῖν περὶ κρόκης καὶ σημάνων ἐάσωμεν.] Scribendum, περὶ κρόκης καὶ σημόνων ἢ πλαγγόνων ἐάσωμεν. Quomodo recte legitur supra, v. Πλαγγόνων. Cæterum hoc fragmentum, cujus cujus fuerit, laudat Scholiastes ad Aristoph. Eq. ver. 713. ex quo bona fide deprompsit Suidas. Huc referendus Aristides, vol. ii. p. 356. Ἀλλ' οἶμαι τὰς μὲ τοιούτους λόγους καὶ μύθους ΤΑΙΣ ΤΙΤΘΑΙΣ ἅμεινον παιδεύειν, τοῖς παιδαρίοις, ἐπειδὴ ὕπνος δέηται, διηγεῖσθαι. Est autem Τίτθη vox probrosa et subturpicula. Menander apud Stephanum Byzantinum in Δωδώνη.

Ἐὰν δ' ΚΙΝΗΣΗι μόνον τῷ Μυρτίλῳ
Ταύτῳ τις, ἢ ΤΙΤΘΗΝ καλῇ, πέφυκε δ' ποιεῖ
Λαλιᾶς. ——

Quem locum minus perspexisse videtur cl. Bentleius.

Τιτθοῦζε. ποιὸν ἦχον ἀποτελεῖτε. Καὶ Βάκχος. ——— Ἐπὶ χελιδόνος. Ταύτης ἀκούσας μικρὰ τιτθοῦζούσης.]

Babrii

Digitized by Google

Babrii versiculi, qui choliambi sunt, nonnihil laborant. Nam postremum locum versus prioris occupat iambus. quod contra artem est. Rescribo, idque eleganter:

——— Ἐπὴ χελιδόνῳ ΤΑΥΤΑ
ΤΑΥΤΗΣ ἀκούσας μικρὰ τιτυβιζούσης.

Quod omnino verum.

Τίλω. ἡ ἡμέρα.] Verbi sedes est apud Callimachum. Tzetzes ad Lycoph. p. 135. Τίλῃς, τῆς ἡμέρας. ὡς φησι καὶ Καλλίμαχος·

Τόφρα δ' ἀνίοχῃσι Βοσσὸς λόφον εἴρεπε ΤΙΤΩ.

Locus corruptissimus, quem expedire non potuit, Bentleii sagacitas. MS. ἀνίοχῃσα Βοσσόν. Rescribo certissime:

Τόφρα δ' ἀνίοχῃσα ΒΛΟΣΤΡΟΝ ΛΟΦΟΝ εἴρεσθ' ΤΙΤΩ.

Interea efferens jubar aureum experrecta est dies.

Ἀνίοχειν est *efferre, oriri.* Callimachus apud Etymol. Magn. in v. Φιαρός.

——— Φιαρὴ τῇμος ΑΝΕΣΧΕΝ ΕΩΣ.

Idem apud Orion. Theb. MS.

Οἱ δ', ὡς ἐξ ὀχεῆς ὄφις αἰόλος αὐχὲν ΑΝΕΣΧΕΝ.

Ita scribendus iste locus. Sermo est de Hercule et Iolao circa Hydram occupatis. Quod miror viros doctissimos ad Callimachum non animadvertisse. Verbum autem βλοσυρὸν, quod

quod hic appositissimum est, usurpat Callimachus, Hymn. in Cer. ver. 53.

—— Τᾶς φαυῖ πέλεν ΒΛΟΣΥΡΩΤΑΤΟΝ ΟΜΜΑ.

De Callimachi autem fragmentis hic agens, quæ non ita pridem recensuit doctissimus Erneſtus, haud ἄμεσον, opinor, fuerit, si nonnulla summi poëtæ ὑποσπασμάτια hinc illinc delibavero, et quæ eruditissimorum virorum acumen eluserant, hic in transitu instauravero. ETYMOLOGUS. Ἄφενος. Ἔστιν ὄνος ὁ ἐνιαυλός. Καλλίμαχος· Τέρεινον Δαμάσυ παῖδα Νεσορίδη. Pentameter, ut vides, laborat. Emendabat cl. Bentleius παῖδα Ὀνητορίδην. vel Λαΐδα Νεσορίδεω. Neutrum recte. Audacter repono:

Τέρεινον ΔΑΜΑΣΟΥ παῖδα ΔΑΜΑΣΤΟΡΙΔΗΝ.

Homer. Odyss. X. 293.

Οὗτα ΔΑΜΑΣΤΟΡΙΔΗΝ αὐτοχεδὸν ἔλχει μαχητῆ.

Huc egregie facit Etymologus. ΔΑΜΑΣΟΣ ὄνομα κύριον. ᾧ ΔΑΜΑΣΤΟΡΙΔΗΣ. Hoc verum. GALENUS in Lexico Hippocrat. Πολυτρόπως, πολυφόρως. Καὶ γόνος αἰζηῶν ἔτρεφε κηδεμόνα. Καλλίμαχος, ἀντὶ ῥ, κατέφαγε. Corrigebat vir magnus:

Καὶ μόνος αἰζηῶν ἔτρεφε κηδεμόνα.

Et solus adolescentum comedebat tutorem.

Digitized by Google

Hominem ſane ingratum, qui tutorem comederit. quod Actæonis canes fecerunt ſcilicet. Eſt qui legat,

Καὶ κυνες Ἀκταίων' ἔφαγον ἡγεμόνα.

Et fuit Actæon præda ſuis canibus.

Sed hoc ludere eſt. Etymol. Magn. Γεράστων, ἡ χλωρὰ κεφθή, ἀπὸ τοῦ γεράω ῥῆμα, δηλῶν τὸ ἐσθίω. Καλλίμαχος· Ὃς αἰζηῶν ἔφαγε κηδόμβρος. Quare pentameter iſte ita proculdubio eſt conſtituendus:

Καὶ BION αἰζηῶν ἔφαγε κηδόμβρος.

Et patrimonium adoleſcentum comedebat tutor.

Verba γόνος, μόνος, βίος ſæpius permutantur in libris ſcriptis. Scite autem, ἔφαγε κηδόμβρος. non conſervabat, prout debuit, ſed comedebat. id quod non raro uſu evenire ſolet. Reſpexit autem Callimachus ad Homer. Odyſſ. I. 160.

——— BIOTON νήπιον ΕΔΟΥΣΙΝ
Ἀνέρος ———

Heraclides de alleg. Homer. p. 491. Καὶ τὴν γῆν ἀφάρωτον ὁ Καλλίμαχος εἶπε τὴν ἄγονον. ἀφάρωτος οἷον γωνή. Ubi tres poſtremæ voces ex iambis Callimachi petitæ ſunt. Etymol. MS. Bibl. Reg. Par. Ἀφάρωτος, ἡ ἀναροτρίαστος γῆ. φάρος γὰρ ἡ ἄροσις. ——— ὡς ὑπομνήσει Ἰάμβων Καλλιμάχου. Sed mendum ſubeſt, quod nemo vidit. Scribendum,

Ἀφά-

Digitized by Google

Ἀφάρωτος αἶσα —— ΓΥΗ.

Habes jam caput et caudam ſenarii. Eſt autem ἀφάρωτος γυνὴ, *ager ſterilis* ſive *incultus*. *Inaratam terram* vocat Virgilius. Idem autem γυνὴ et γῆ. Sophocles, Antig. ver. 576.

ΑΡΩΣΙΜΟΙ γὰρ χἀτέρων εἰσὶν ΓΥΑΙ.

Atque hoc omnino rectum. Quare hoc fragmento quali quali ampliandus Callimachus. Schol. ad Eurip. Phœniſſ. ver. 868. Κᾶπος ἐκβαλὼν ὁδῷ. Νεῷ τὸν Κάμαλον, ἢ τὸ τῆς ὁδῷ ἆθμα γινόμενον· ἄλλοι ᾗ ἆπος, (leg. ἄϊπος) τὸ ὕψος, νεῷ ᾗ καταχρηστικῶς τὸ μῆκος, ὡς ἡ πᾶς ὀλέθριος ἐν Καλλιμάχῳ. Ubi quid ſibi velit πᾶς ὀλέθριος neſcit Bentleius. Neſcierunt omnes. Nos ne literula mutata priſtinam lectionem revocavimus: ὡς καὶ ΑΙΠΥΣ, Ο ΟΛΕΘΡΙΟΣ, ἐν Καλλιμάχῳ. Opportune Suidas: Αἰπύς. ὁ ὀλέθριος. Homer. Il. Λ. 174.

——— Ἀναφαίνῃ ἀϊπὺς ὄλεθρος.

Ubi Schol. Αἰπύς. ὑψηλὸς, μέγας, ἢ ΟΛΕΘΡΙΟΣ. Addam unum locum, non ut emendem, ſed ut ab emendaturientibus vindicem, atque eum quidem ex Suida noſtro petitum. Suidas. Αράχνη. θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα. Ἀράχνης ᾗ ἀρσενικῶς, τὸ ζωύφιον. —— Καλλίμαχος· ΕΡΓΟΝ ΑΡΑΧΝΑ. Hæc nullo modo ſollicitanda ſunt. Sed viri doctiſſimi non intellexerunt. Idem ἀράχνα et ἀράχνη. ut ἰπνίτα et ἰπνίτη. de quo nos ſupra ad v. Ἰπνός. Quare ἔργον ἀράχνα nihil

Digitized by Google

aliud est quan, *tela araneæ*. Ἀράχνης μίτον vocat Clemens Alexandrinus. Quod omnino verum. Atque hæc sufficiant ad Callimachum.

Τομίας εὐνοῦχος. Ὁ δὲ Ναρσῆς, ὁ στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων, τομίας ἦν, καὶ τῆς εὐγλωττίας αὐτῷ. ἔτι μάλα μετῆν, οὐδὲ παιδείας.] Hæc sunt verba Agathiæ lib. i. p. 22. ut recte monuit Kusterus. Sed quæ paulo rectius exhibentur supra in v. Ναρσῆς. Atque hinc restituendus Agathias, apud quem male legitur, ἔτι μάλα ΜΕΣΤΩΣ. Idem mendum infestat Libanium in Orat. de ulciscend. Juliani nece pag. 180. Ed. Fabric. Προκαλοῦμαι τοίνυν αὐτοὺς εἰς ἔλεγχον, καὶ αἰτιῶ δεῖξαι τοῖς εἰρημένοις ἀληθείας τι μεῖον. Scribendum, ἀληθείας τι ΜΕΤΟΝ. *Ipsos itaque ad probandum provoco, rogoque ut veritatis aliquid inesse dictis ostendant.* Corrigendus etiam hac occasione Euripides in Supplic. ver. 432.

Ὅπου, τὸ μὲν πρώτιστον, οὐκ εἰσὶν νόμοι
Κοινοὶ, κρατεῖ δ' εἷς, τὸν νόμον κεκλημένος
Αὐτὸς παρ' αὑτῷ· καὶ τόδ' οὐκέτ' ἔστι σοι.

Verba postrema manifesto corrupta sunt. Rescribo, idque vix literula mutata:

——— καὶ τόδ' οὐ ΜΕΤΕΣΤΙ σοι.

Unus verò legem tenet, et nulla pars ejus tecum communis est. Hæc mens loci est. Euripid. in Erectheo.

—— Τί παίδων τῶν ἐμῶν ΜΕΤΕΣΤΙ ΜΟΙ;

Dicitur

Digitized by Google

Dicitur autem, Τῶδε μέτεσί σοι, et Τόδε μέτεσί σοι. Thomas Magiſter v Μέλει. Ὥσπερ μέλει μοι τῶδε, ἢ μέλει μοι τόδε φαμὲν, ἕτω καὶ μέτεσί μοι τῶδε, ἢ ΜΕΤΕΣΤΙ ΜΟΙ ΤΟΔΕ. Quoniam autem de Euripidis *Supplicibus* hic ſermo eſt, operæ pretium fuerit locum unum atque alterum elegantiſſimæ fabulæ, qui in conclamatis ſunt, hic in gratiam φιλελλήνων emendare atque in priſtinum nitorem reſtituendos curare. Nam viri ſummi ad hæc levia parum attenderunt. Primum igitur videamus quod legitur ver. 321.

Ὁρᾷς, ἄβυλος ὡς κεκερτομημένη
Τοῖς κερτομοῦσι, γοργὸν ὡς ἀναβλέπει
Σὴ πατρίς. ἐν ᾧ τοῖς πόνοισιν αὔξεται.

Eſt locus illuſtris, ſed minus hactenus perſpectus. Nam quæ ſcripſerunt viri eruditiſſimi, fruſtra ſcripſerunt. Lego et diſtinguo:

Ὁρᾷς, ἄβυλος ὡς, κεκερτομημένη
Τοῖς κερτομοῦσι, γοργὸν ὡς ἀναβλέπει
Σὴ πατρίς ———

Nimirum vis verbi ἀναβλέπει omnes interpretes fefellit. Eſt autem ἀναβλέπω, *ſuſpicere, oculos erigere.* Nos Angli, *to look up. to hold up ones head.* Quo ſenſu uſurpat Longinus περὶ ὕψους § 44. Ταῦτα γὰρ ἅτοις ἀνάγκη γίνεσθαι, ἢ μηκέτι τοὺς ἀνθρώπους ΑΝΑΒΛΕΠΕΙΝ. Quod egregium et ad normam antiquorum eſt. Recte autem diſtinximus, ἄβυλος ὡς. quod ſatis uſitatum eſt. Homer. Il. Θ. 94.

Digitized by Google

Πῆ φεύγεις μ' νῶτα βαλὼν, ΚΑΚΟΣ ΩΣ, ἐν ὁμίλῳ;

Ita ſcribendus iſte locus, quem minus recte ſollicitavit vir doctiſſimus. Heſychius ex emendatione noſtra: Μετὰ νῶτα βαλὼν, μεταβαλὼν τὰ νῶτα. Cæterum ἀξυλίας nomine male audiebant Athenienſes. Quod ex Suida v. Ἀθηναίων δυξυλία, et Ariſtophane notum. Atque hoc primum. Deinde illud vide, quod legitur ver. 1089.

Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, κἀξεπειράθην τέκνων,
Οἷον στέρεσθ' πατέρα γίγνε) τέκνων,
Οὐκ ἄν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νυῦ, κακόν.

Locus terſus, ſi quis alius, et ſubtilis, ſed librariorum manibus peſſime commaculatus. Vox enim τέκνων male geminatur. Reponendum omnino:

Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, κἀξεπειράθην τέκνων
Οἷον στέρεσθ' πατέρα γίνε) ΚΑΚΟΝ,
Οὐκ ἄν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νυῦ, ΚΑΚΟΥ.

Si vero eo veniſſem, et fuiſſem expertus,
Quantum ſit malum patrem privari liberis,
Nunquam veniſſem profecto eo, ubi nunc ſum,
mali.

Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus. Recte illud, Οἷον γίνε) κακόν. Menander apud Stobæum ex emendatione Bentleii pag. 159. Ed. Cler.

OION

Digitized by Google

ΟΙΟΝ τὸ γενέσθ᾽ παλίρρα παίδων ἦν ΚΑΚΟΝ.

Deinde optime reſcripſimus, Οὐκ ἂν εἰς τόδ᾽ ἦλθον κακῦ. *Non perveniſſem huc uſque mali.* Quod rarum et elegans in primis eſt. Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 124.

Πῶς ἦν ὁ λῃστὴς, εἴ τι μὴ ξυὼ δρῶν
Ἐπράσσετ᾽, ἐνθένδ᾽ ΕΣ ΤΟΔ᾽ ΑΝ ΤΟΛΜΗΣ ΕΒΗ.

Quin et, dum hoc agimus, addere libet tertium locum ejusdem δράματος, celeberrimum quidem eum, et a viris celeberrimis contrectatum. Eſt autem ver. 1212.

Μάθες παρ᾽ αὐτὴν πρίοδον Ἰσθμίας θεᾶς.

Fruſtra diſputant hic viri doctiſſimi de *dea Iſthmia*, ſive *deo Iſthmio*, qui quidem nulli, vel hactenus parum noti. Audacter repono:

Μάθες παρ᾽ αὐτὴν πρίοδον Ἰσθμίας ΧΘΟΝΟΣ.

Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 949:

Τύραννον αὐτὸν δ᾽ ἐπιχώριοι ΧΘΟΝΟΣ
ΤΗΣ ΙΣΘΜΙΑΣ κήρυσσιν ———

Atque hæc hactenus.

Τολύπευμα. σωσαγωγή. τὸ καλασκευασὸν ἢ περιλοκαλημμένον ἔριον.] Schol. ad Homer. Odyſſ. Δ. 490. Τολυπεύειν, ἐργάζεσθαι. Τολύπη, ἡ ἐργασία. Τολυπευτὸν, καλασκευαστὸν ἢ περιλοκαλημμένον ἔριον. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

Digitized by Google

Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν. —— Κρατῖνος Πυλαίᾳ· Ἄνδρας σοφὸς χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμ' ὡς καλῶς εἰς δύναμιν τίθεσθαι.] De hoc loco nonnulla adnotavit doctiſſimus Hemſterhuſius ad Luciani Necyomantiam. Sed virum optimum metri ratio fefellit. Locus Cratini ita ſcribendus eſt:

——— Ἄνδρας σοφὸς
Ἔχρην τὸ παρὸν πρᾶγμ' εἰς δύναμιν θέσθαι καλῶς.

Viros ſapientes oportuit rem præſentem ex uſu ſuo pro viribus adminiſtrare. Egregie Marcus Antoninus apud Dion. Caſſ. lib. lxxi. p. 1192. Ἐγωγε τοῦτ' ἂν μόνον ἐκ τῶν παρόντων κακῶν κερδάναιμι, εἰ ΔΥΝΗΘΕΙΗΝ ΚΑΛΩΣ ΘΕΣΘΑΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ, καὶ δεῖξαι πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅτι καὶ ἐμφυλίοις πολέμοις ἐστὶν ὀρθῶς χρήσασθαι. *Hæc ſola mihi ex malis præſentibus foret utilitas, ſi poſſem, re bene compoſita, offendere cunctis hominibus, licere civilibus etiam bellis recte uti.* Quod ex Cratino adumbratum videtur. Confer nos ſupra ad v. Τίθεσθαι. Huc ſpectat Horatius:

—— QUOD ADEST *memento*
Componere æquus.

Τύσιδις. Θεὸς τ.] Locus mutilus eſt, quem ita ſupplebat doctiſſimus Reineſius: Θεὸς τῶν Σολύμων, vel τῶν Λυκίων. Quomodo et ante eum Vigerus ad Euſeb. Præpar. lib. v. p. 188. Quam emendationem probat Kuſterus. Sed neuter

Digitized by Google

neuter ſcopum attigit. Scribendum ſine dubio. Τόσιος. Θεὸς τ̃ ΣΚΛΗΡΩΝ. *Unus ex iis deis, qui σκληροὶ nominantur.* Reſpexit autem Suidas ad Plutarch. de Oracul. defectu pag. 421. ubi ita legitur: Ἐπεὶ κ̀ Σολύμους συνθάνομαι τὰς Λυκίων προσοίκους ἐν τοῖς μάλιστα τιμᾶν τὸν Κρόνον· ἐπεὶ ϗ ἀποκτείνας τὰς ἀρχοῦλας αὐτῶν Ἄρσαλον κ̀ Δρύον κ̀ Τροσωβιὸν, (lege Ἄρυον κ̀ Τόσιβιν) ἔφυγε κ̀ μεῖχωρησεν ὁπηδήποτε· τ̃το γ̀ σὸκ ἔχουσιν εἰπεῖν· ἐκεῖνον μ̀ ἀμεληθῆναι, τὰς ϗ ὡεὶ τ̃ Ἄρσαλου ΣΚΛΗΡΟΥΣ ΘΕΟΥΣ προσαγορεύειαχ· Καὶ τὰς καλάρας ὑπὶ τ̃των ποιεῖαχ δημοσίᾳ κ̀ ἰδίᾳ Λυκίους. Ita ſcribendus iſte locus. Θεὰς σκιρὰς ſive σκιρρὰς vocant Euſebius et Theodoritus. Quod perinde eſt. Sophocles Oedip. Tyr. ver. 35.

Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄϛυ Καδμείων μολὼν,
ΣΚΛΗΡΑΣ ΑΟΙΔΟΥ δασμὸν, ὃν παρείχομεν.

Theocritus Idyl. IV. 40.

Αἶ αἶ ΤΩ ΣΚΛΗΡΩ μάλα ΔΑΙΜΟΝΟΣ ὅς μ' ἐλελόϊχει.

Oenomaus apud Euſeb. Præpar. lib. v. p. 229. Οἷον εἰ κ̀ Κάνθαρός τις γεννεθεὶς σὸκ ἐνεβίω, ἀδ' ἐνεγήερασεν ἐν ἐκείνῃ τῇ κοπερίᾳ, ἀλλ' ἐχθρῷ ἀνέμῳ πειέτυχε, κ̀ Κανθαρίῳ ΔΑΙΜΟΝΙ ΣΚΛΗΡΩΙ, ὃς αὐτὸν μεῖέωρον ἄρας βίᾳ, ἀπήνεγκεν ὑπί τινα ἄλλην γῆν, κ̀ ἄλλην κοπερίαν. Auctor Proverb. xxvii. 16. Βορέας ΣΚΛΗΡΟΣ ἄνεμος, ὀνόμαλι ϗ ὑπδέξιος καλεῖ). Quo reſpexit Heſychius: Βόρρας, ἄνεμος ψυχρός. παγώδης κ̀ ΣΚΛΗΡΟΣ, ὃς προπολογέμβος σκαιὸς ϵ ὑπόπεμπ̀ος λέγει), κ̀ σημαίνει ΤΟΝ ΔΙΑΒΟΛΟΝ.

ΛΟΝ. Quæ egregia ſunt, et ex Baſilio deſcripta. Quod viris doctis notatum. Cæterum qui hic Τόσιβις, is Theodorito, qui hunc locum Plutarchi laudat Græcar. Affect. lib. iii. p. 46. Τόσαβις dicitur. Quod ex Suida et Euſebio corrigendum.

Τῶν ἄλλων μοι πάνυ ἦττον μέλει. ἀντὶ τοῦ, ὀλιγωρῶς.] Ariſtoph. Plut. ver. 1119.

Καὶ τἄρ' ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει.

Huc Suidæ nota referenda eſt.

Τρέσας. ἀντὶ τοῦ φυγὼν φοβηθείς, δειλιάσας.

Τρέσας δ' ἀκέτι ῥίμφα φέρον πόδες.——]

" Locus eſt corruptus. Portus legit, Τρεσαντ' " ἀκέτι ῥίμφα. — Sic ſaltem metro conſuletur. " At ego propter fragmenti brevitatem ni- " hil certi de hoc loco ſtatui poſſe cenſeo." *Kuſter*. Feſtinanter nimis vir doctiſſimus. Eſt verſus Homeri Il. N. 515. ubi ita legitur:

Τρέσαι δ' ἀκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.

Quemadmodum et apud Suidam ſcribendum eſt. Cæterum nomine iſto inſigniebatur Ariſtodemus apud Ælian. de Anim. IV. 1. Ἀριστόδημος ὁ ΤΡΕΣΑΣ, ὃν Κλεώνυμος ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα, καὶ ὁ δειλὸς Πείσανδρος ὅτε τὰς παλαίδας ἠδύνατο, ὅτε τὰς γαμετὰς, ὅτε τὰ παιδία.

Τελγέρων.

Digitized by Google

Τριγέρων· τρεῖς γενεὰς βιούς.

——— Νέστωρ
Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τριγέρων.]

Hoc fragmentum est pars epigrammatis, quod nobis exhibet Cl. Kusterus supra, ad v. Γενεά.

Ἡδυεπὴς Νέστωρ, πωλιὸς, Νηλήϊος ἥρως,
Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τριγέρων.

Sed vera lectio est, ΠΥΛΙΟΣ, Νηλήϊος ἥρως. Quomodo recte legitur apud Reisk. Anthol. p. 73. Nimirum Nestorem Pylo et natum et sepultum esse indicat epigramma. Epigram. Anthol. lib. i. p. 72.

——— Ἔθανεν χὠ ΤΡΙΓΕΡΩΝ ΠΥΛΙΟΣ.

Horatio, *Pylius senex*. Restituenda ista vox Sophocl. Philoct. ver. 426.

A. Τί δ' ; ὃς παλαιὸς κἀγαθὸς φίλος τ' ἐμὸς,
Νέστωρ Ο ΠΥΛΙΟΣ ἐστιν ; ἔστ' ἂν τά γε
Κείνων κάκ' ἐξήρυκε βελῶν ΣΟΦΩΣ·
B. Κεῖνός γε περίστει νυῖ κακῶς· ἐπεὶ θανὼν
Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος, ἅπερ ἦν ΜΟΝΟΣ.

Ita scribendus iste locus, qui vulgo inquinatus admodum est. Quomodo locutus est Aristophanes Pac. 699. qui ad eandem normam reformandus est:

Τί

Τί ἦ; Κρατῖνος ὁ ζοφὸς ἐστιν; Ἀπέθανεν.

Quid? vivitne Cratinus? Mortuus est.

Cæterum huc respexit Propertius II. 10.

Nam quo tam dubiæ servetur spiritus horæ?
Nestoris est visus POST TRIA SECLA *cinis.*
Quis tam longævæ meminisset fata senectæ
GARRULUS *Iliacis miles in aggeribus?*
Non ille Antilochi *vidisset corpus humati,*
Diceret aut, o mors, cur mihi sera venis?

Vulgo inepte legitur, *Gallicus miles.* Nos recte emendavimus. Eleganter autem Propertius, *Garrulus miles.* quippe qui *lingua,* non *manu* militaret. Quod de Nestore verum est. Plutarch. de Garrul. p. 513. Οἱ κρᾳλιατικοὶ πολέμων εἰσὶ διηγηματικοὶ, καὶ ΤΟΝ ΝΕΣΤΟΡΑ ὁ ποιητὴς τοιοῦτον εἰσάγει, τὰς αὐτοῦ πολλάκις ἀριστείας καὶ πράξεις διηγούμενον. *Bellicosi multi sunt in bellis narrandis: talemque facit Homerus Nestorem, sæpenumero prælara sua recensentem facinora.*

Τελετηρίδες. ἡμέραι παρὰ Βιθυνοῖς, ἐν αἷς ἀφ' ἡμέρας ποτοὶ συνεχεῖς ἐγίνοντο.] Bacchi Trieterides satis notæ. Meminit præter alios Aristodicus in Epigram. apud Reisk. p. 138.

Δαμῶ δ' Μάθυμνα τ' ἐν ΤΡΙΕΤΗΡΙΣΙΝ ἥρω
Εὐφρονα λυσατὰν ὡς ἐπύθοντο νέκυν,
Ζωὸν ἑλόντες, ταναυπλέκτων δ' ὑπὸ μιτρᾶν
Χερσὶ ΔΕΡΑΙΟΥΚΟΥΣ ἐκρεμάσαντο βρόχους.

Ita

Digitized by Google

Ita ſcribendum, non δειπνέχυς. *Orgia trieterica* vocat Virgilius. Per hoc feſtum Bithyni vino epulisque vacabant, idque ἀφ' ἡμέρας. Scribendum putat Cl. Kuſterus, ἐφ' ἡμέρας. Sed fallitur vir doctiſſimus. Senſus ſcriptoris eſt: *Bithynos per totum diem, from morning to night, poculis indulgere.* Quod ἀφ' ἡμέρας πίνειν vocant Græci. Polybius, l. viii. p. 741. Ὁ Γαῖος ἀνεπαύετο μεθύων, ὡς εἰκός ἐστι τὰς ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ πίνοντας. Idem p. 740. Τῶν δὲ ταχέως ἐξαναστάντων ἀφὶ τὸ γεγονέναι τὸ πότον ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ. Schol. ad Ariſtoph. Pac. ver. 1094. Καὶ κωθωνίσαι, μεθύσαι. ὡς τὸ· Ἑρῶν καὶ κωθωνιζόμενος ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ. Quæ verba ſunt Polybii in Excerptis Valeſii, p. 117. Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν ἦγε τὸν βίον, προσορώμενος οὐδὲν τῶν μελλόντων, ΕΡΩΝ ΔΕ ΚΑΙ ΚΩΘΩΝΙΖΟΜΕΝΟΣ ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ, καὶ τοῖς ἀκροάμασι τὰς ἀκοὰς ἀνατεθεικώς. Latini, *de die convivari.* Terent. Adelph. V. 9.

——— *Obſonare cum fide,*
Scortum adducere, apparare DE DIE *convivium.*

Catullus Carm. 48.

Vos convivia lauta ſumptuoſe
DE DIE *facitis.* ———

Ad quem locum conſulendi interpretes.

Τεγγλίς. εἶδος ἰχθύος. ——— ἐν Ἐπιγράμματι·
Τέγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς Ϛ Φυκίδα σοι λιμνῆτιν,
Ἄρτεμι δωρεῦμαι Θῆρις ὁ δικτυόλος.]

Digitized by Google

Πῆ φεύγεις μ' νῶτα βαλὼν, ΚΑΚΟΣ ΩΣ, ἐν ὁμίλῳ;

Ita ſcribendus iſte locus, quem minus recte ſollicitavit vir doctiſſimus. Heſychius ex emendatione noſtra: Μετὰ νῶτα βαλὼν, μεταβαλὼν τὰ νῶτα. Cæterum ἀβελίας nomine male audiebant Athenienſes. Quod ex Suida v. Ἀθηναίων δυσβελία, et Ariſtophane notum. Atque hoc primum. Deinde illud vide, quod legitur ver. 1089.

Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, κἀξεπειράθην τέκνων,
Οἷον στέρεσθ' πατέρα γίγνε) τέκνων,
Οὐκ ἄν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νυῦ, κακόν.

Locus terſus, ſi quis alius, et ſubtilis, ſed librariorum manibus peſſime commaculatus. Vox enim τέκνων male geminatur. Reponendum omnino:

Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, κἀξεπειράθην τέκνων
Οἷον στέρεσθ' πατέρα γίγνε) ΚΑΚΟΝ,
Οὐκ ἄν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νυῦ, ΚΑΚΟΥ.

Si vero eo veniſſem, et fuiſſem expertus,
Quantum ſit malum patrem privari liberis,
Nunquam veniſſem profecto eo, ubi nunc ſum,
mali.

Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus. Recte illud, Οἷον γίγνε) κακόν. Menander apud Stobæum ex emendatione Bentleii pag. 159. Ed. Cler.

OION

Digitized by Google

ΟΙΟΝ τὸ γενέσθ᾽ πατέρα παίδων ἦν ΚΑΚΟΝ.

Deinde optime reſcripſimus, Οὐκ ἂν εἰς τόδ᾽ ἦλθον κακῶ. *Non perveniſſem huc uſque mali.* Quod ratum et elegans in primis eſt. Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 124.

Πῶς ἔν ὁ λῃστὴς, εἰ τι μὴ ξιὼν ἐργύρῳ
Ἐπρᾴστετ᾽, ἐνθένδ᾽ ΕΣ ΤΟΔ᾽ ΑΝ ΤΟΛΜΗΣ ΕΒΗ.

Quin et, dum hoc agimus, addere libet tertium locum ejusdem δράματος, celeberrimum quidem eum, et a viris celeberrimis contrectatum. Eſt autem ver. 1212.

Μέθες παρ᾽ αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίας θεοῦ.

Fruſtra diſputant hic viri doctiſſimi de *dea Iſthmia*, ſive *deo Iſthmio*, qui quidem nulli, vel hactenus parum noti. Audacter repono:

Μέθες παρ᾽ αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίας ΧΘΟΝΟΣ.

Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 949.

Τύραννον αὐτὸν ἔμπιχώριοι ΧΘΟΝΟΣ
ΤΗΣ ΙΣΘΜΙΑΣ σήσουσιν ———

Atque hæc hactenus.

Τολύπευμα. σωαγωγή. τὸ καλασκεύασον ἢ περιλοκαλημμένον ἔριον.] Schol. ad Homer. Odyſſ. Δ. 490. Τολυπεύειν, ἐργάζεσθαι. Τολύπη, ἡ ἐργασία. Τολυπευτὸν, καλασκευαστὸν ἢ περιλοκαλημμένον ἔριον. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

Digitized by Google

Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν. —— Κρατῖν. Πυλαία· Ἄνδρας σοφὸς χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμ' ὡς καλῶς εἰς δύναμιν τίθεσθ.] De hoc loco nonnulla adnotavit doctiſſimus Hemſterhuſius ad Luciani Necyomantiam. Sed virum optimum metri ratio fefellit. Locus Cratini ita ſcribendus eſt:

——— Ἄνδρας σοφὸς
Ἐχρὴν τὸ παρὸν πρᾶγμ' εἰς δύναμιν θέσθ καλῶς.

Viros ſapientes oportuit rem præſentem ex uſu ſuo pro viribus adminiſtrare. Egregie Marcus Antoninus apud Dion. Caſſ. lib. lxxi. p. 1192. Ἐγωγε τἄρ' ἂν μόνον ἐκ τῶν παρόντων κακῶν κερδάναιμι, εἰ ΔΥΝΗΘΕΙΗΝ ΚΑΛΩΣ ΘΕΣΘΑΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ, καὶ δεῖξαι πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅτι καὶ ἐμφυλίοις πολέμοις ἐστὶν ὀρθῶς χρήσασθαι. *Hæc ſola mihi ex malis præſentibus foret utilitas, ſi poſſem, re bene compoſita, offendere cunctis hominibus, licere civilibus etiam bellis recte uti.* Quod ex Cratino adumbratum videtur. Confer nos ſupra ad v. Τίθεσθ. Huc ſpectat Horatius:

—— QUOD ADEST *memento*
Componere æquus.

Τάσιζις. Θεὸς τ.] Locus mutilus eſt, quem ita ſupplebat doctiſſimus Reineſius: Θεὸς τ Σολύμων, vel τ Λυκίων. Quomodo et ante eum Vigerus ad Euſeb. Præpar. lib. v. p. 188. Quam emendationem probat Kuſterus. Sed neuter

Digitized by Google

neuter ſcopum attigit. Scribendum ſine dubio. Τόσιος. Θεὸς τ̃ ΣΚΛΗΡΩΝ. *Unus ex iis deis, qui σκληροὶ nominantur.* Reſpexit autem Suidas ad Plutarch. de Oracul. defectu pag. 421. ubi ita legitur: Ἐπεὶ κ̀ Σολύμους πυνθάνομαι τὰς Λυκίων πρωσοίκους ἐν τοῖς μάλιστα τιμᾶν τὸν Κρόνον· ἐπεὶ ἦ ἀποκτείναντας τὰς ἄρχοντας αὐτῶν Ἄρσαλον κ̀ Δρύον κ̀ Τρωσωβιὸν, (lege Ἄρυον κ̀ Τόσιβιν) ἔφυγε κ̀ μεθεχώρησεν ὁπηδήποτε· τοῦτο γ̀ οὐκ ἔχουσιν εἰπεῖν· ἐκεῖνον μ̀ ἀμεληθῆναι, τὰς ἦ ὠδὶ τ̃ Ἄρσαλου ΣΚΛΗΡΟΥΣ ΘΕΟΥΣ πρωσαγορεύειν· Καὶ τὰς καλάμας ἀπὶ τούτων ποιεῖσθαι δημοσίᾳ κ̀ ἰδίᾳ Λυκίους. Ita ſcribendus iſte locus. Θεὸς σκιρὸς ſive σκιρρὸς vocant Euſebius et Theodoritus. Quod perinde eſt. Sophocles Oedip. Tyr. ver. 35.

Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄρυ Καδμείων μολὼν,
ΣΚΛΗΡΑΣ ΑΟΙΔΟΥ δασμὸν, ὃν παρείχομεν.

Theocritus Idyl. IV. 40.

Αἶ αἶ ΤΩ ΣΚΛΗΡΩ μάλα ΔΑΙΜΟΝΟΣ ὅς μ' ἐλελόγχει.

Oenomaus apud Euſeb. Præpar. lib. v. p. 229. Οἷον εἰ κ̀ Κάνθαρός τις γεννηθεὶς οὐκ ἐνεβίω, ὐδ' ἐνεγήρασεν ἐν ἐκείνῃ τῇ κοπρίᾳ, ἀλλ' ἐχθρῷ ἀνέμῳ πεδιέτυχε, κ̀ Κανθαρίῳ ΔΑΙΜΟΝΙ ΣΚΛΗΡΩΙ, ὃς αὐτὸν μεθέωρον ἄραντα βίᾳ, ἀπήνεγκεν ἀπί τινα ἄλλην γῆν, κ̀ ἄλλην κοπρίαν. Auctor Proverb. xxvii. 16. Βορέας ΣΚΛΗΡΟΣ ἄνεμος, ὀνόμαλι ἦ ἀπηδέξιος καλεῖ). Quo reſpexit Heſychius: Βόρρας, ἄνεμος ψυχρός. πραγῳδὸς κ̀ ΣΚΛΗΡΟΣ, ὃς προπολογόμῳος σκαιὸς ὁ ἀποπεμπόμενος λέγεται), κ̀ σημαίνει ΤΟΝ ΔΙΑΒΟΛΟΝ.

Digitized by Google

ΛΟΝ. Quæ egregia ſunt, et ex Baſilio deſcripta. Quod viris doctis notatum. Cæterum qui hic Τόσιβις, is Theodorito, qui hunc locum Plutarchi laudat Græcar. Affect. lib. iii. p. 46. Τόσαβις dicitur. Quod ex Suida et Euſebio corrigendum.

Τῶν ἄλλων μοι παύλων ἦτλον μέλει. ἀντὶ τοῦ, ὀδαμῶς.] Ariſtoph. Plut. ver. 1119.

Καὶ τἄρ' ἄλλων μοι θεῶν ἦτλον μέλει.

Huc Suidæ nota referenda eſt.

Τρέσας. ἀντὶ τοῦ φυγὼν φοβηθείς, δειλιάσας.

Τρέσας δ' ἐκέτι ῥίμφα φέρον πόδες.——]

" Locus eſt corruptus. Portus legit, Τρεσαντ'
" ἐκέτι ῥίμφα. — Sic ſaltem metro conſuletur.
" At ego propter fragmenti brevitatem ni-
" hil certi de hoc loco ſtatui poſſe cenſeo."
Kuſter. Feſtinanter nimis vir doctiſſimus. Eſt verſus Homeri Il. N. 515. ubi ita legitur:

Τρέσαν δ' ἐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.

Quemadmodum et apud Suidam ſcribendum eſt. Cæterum nomine iſto inſigniebatur Ariſtodemus apud Ælian. de Anim. IV. 1. Ἀριστόδημον ὃν ΟΤΡΕΣΑΣ, ὁ Κλεώνυμον ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα, καὶ ὁ δειλὸς Πείσανδρον ὅτε τὰς παλαίδας ἠδύνατο, ὅτε τὰς γαμετὰς, ὅτε τὰ παιδία.

Τελγέρων.

Digitized by Google

Τριγέρων· τρεῖς γενεὰς βιούς.

——— Νέστωρ
Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τριγέρων.]

Hoc fragmentum est pars epigrammatis, quod nobis exhibet Cl. Kusterus supra, ad v. Γενεά.

Ἡδυεπὴς Νέστωρ, πολιὸς, Νηλήϊος ἥρως,
Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τριγέρων.

Sed vera lectio est, ΠΥΛΙΟΣ, Νηλήϊος ἥρως. Quomodo recte legitur apud Reisk. Anthol. p. 73. Nimirum Nestorem Pylo et natum et sepultum esse indicat epigramma. Epigram. Anthol. lib. i. p. 72.

——— Ἔθανεν καὶ ΤΡΙΓΕΡΩΝ ΠΥΛΙΟΣ.

Horatio, *Pylius senex*. Restituenda ista vox Sophocl. Philoct. ver. 426.

A. Τί δ'; ὃς παλαιὸς κἀγαθὸς φίλος τ' ἐμοὶ,
Νέστωρ Ο ΠΥΛΙΟΣ ἐστιν; ἔστ' ἂν τά γε
Κείνων κάκ' ἐξήρυκε βελέων ΣΟΦΩΣ·
B. Κεῖνός γε πρόσθεν νυῖ κακῶς· ἐπεὶ θανὼν
Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος, ἅπερ ἦν ΜΟΝΟΣ.

Ita scribendus iste locus, qui vulgo inquinatus admodum est. Quomodo locutus est Aristophanes Pac. 699. qui ad eandem normam reformandus est:

Τί

Τί ἦ; Κρατῖνος ὁ ζοφός ἐστιν; Ἀπέθανεν.

Quid? vivitne Cratinus? Mortuus est.

Cæterum huc respexit Propertius II. 10.

Nam quo tam dubiæ servetur spiritus horæ?
Nestoris est visus POST TRIA SECLA *cinis.*
Quis tam longævæ meminisset fata senectæ
GARRULUS *Iliacis miles in aggeribus?*
Non ille Antilochi *vidisset corpus humati,*
Diceret aut, o mors, cur mihi sera venis?

Vulgo inepte legitur, *Gallicus miles.* Nos recte emendavimus. Eleganter autem Propertius, *Garrulus miles.* quippe qui *lingua,* non *manu* militaret. Quod de Nestore verum est. Plutarch. de Garrul. p. 513. Οἱ τραῦλιστικοὶ πολέμων εἰσὶ διηγηματικοὶ, καὶ ΤΟΝ ΝΕΣΤΟΡΑ ὁ ποιητὴς τοιοῦτον εἰσάγει, τὰς αὐτοῦ πολλάκις ἀριστείας καὶ πράξεις διηγούμενον. *Bellicosi multi sunt in bellis narrandis: talemque facit Homerus Nestorem, sæpenumero præclara sua recensentem facinora.*

Τριετηρίδες. ἡμέραι παρὰ Βιθυνοῖς, ἐν αἷς ἀφ' ἡμέρας ποτοὶ συνεχεῖς ἐγίνοντο.] Bacchi Trieterides satis notæ. Meminit præter alios Aristodicus in Epigram. apud Reisk. p. 138.

Δαμοῖ δ' Μάθυμνα τ' ἐν ΤΡΙΕΤΗΡΙΣΙΝ ἥρω
Εὐφρονα λυσατάν ὡς ἐπύθοντο νέκυν,
Ζωὰν δρνήσαντο, τανυπλεκτων δ' ἀπὸ μιτρᾶν
Χερσὶ ΔΕΡΑΙΟΥΚΟΥΣ ἐκρεμάσαντο βρόχους.

Ita

Digitized by Google

Ita ſcribendum, non δειπνέχυς. *Orgia trieterica* vocat Virgilius. Per hoc feſtum Bithyni vino epulisque vacabant, idque ἀφ' ἡμέρας. Scribendum putat Cl. Kuſterus, ἐφ' ἡμέρας. Sed fallitur vir doctiſſimus. Senſus ſcriptoris eſt: *Bithynos per totum diem, from morning to night, poculis indulgere.* Quod ἀφ' ἡμέρας πίνειν vocant Græci. Polybius, l. viii. p. 741. Ὁ Γαϊος ἀνεπαύετο μεθύων, ὡς εἰκὸς ἐστὶ τὰς ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ πίνοντας. Idem p. 740. Τῶν δὲ ταχέως ἐξανασάντων ἀφ' τὸ γεγονέναι τὸ πότον ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ. Schol. ad Ariſtoph. Pac. ver. 1094. Καὶ κωθωνίσαι, μεθύσαι. ὡς τὸ· Ἑρῶν καὶ κωθωνιζόμενος ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ. Quæ verba ſunt Polybii in Excerptis Valeſii, p. 117. Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν ἦγε τὸν βίον, προορώμενος οὐδὲν τῶν μελλόντων, ΕΡΩΝ ΔΕ ΚΑΙ ΚΩΘΩΝΙΖΟΜΕΝΟΣ ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ, καὶ τοῖς ἀκροάμασι τὰς ἀκοὰς ἀνατεθεικώς. Latini, *de die convivari.* Terent. Adelph. V. 9.

——— *Obſonare cum fide,*
Scortum adducere, apparare DE DIE *convivium.*

Catullus Carm. 48.

Vos convivia lauta ſumptuoſe
DE DIE *facitis.* ———

Ad quem locum conſulendi interpretes.

Τέγλις. εἶδος ἰχθύος. ——— ἐν Ἐπιγράμματι·
Τέγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς Ϛ Φυκίδα σοι λιμνῆτιν,
Ἄρτεμι δωρεῦμαι Θῆρις ὁ δικτυβόλος.]

Digitized by Google

Ita quoque Suidas supra v. Λιμφῆτιν. Sed vera lectio est Λιμφῖτιν. Quomodo recte legitur apud Anthol. lib. vi. p. 550. Leonides in Epigrammate.

Ταυτ' ὁ Πρίηπος ἐγὼ Πτελέαθεμοι ὁ ΛΙΜΕΝΙΤΗΣ.

Damascius apud Photium in Excerptis p. 1060. Τί τοῦτο, ἔφη, ποιεῖς, ἄνθρωπε; ἀλώσῃ ὑπὸ τῶν ΛΙΜΕΝΙΤΩΝ φυλακήρων. Notandum autem illud, Τρίγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς. quæ locutio restituenda Euripidi in Cyclop. ver. 357.

Εὐρείας φάρυγος, ὦ Κύκλωψ
Ἀναξόμεθ' τὸ χεῖλος, ὡς ἕτοιμά σοι
Ἑφθὰ κἀ ὀπτά, κἀ ἀνθρακιᾶς ὑποχναύειν.

Emendabat Josephus Scaliger, καὶ' ἀνθρακιᾶς. quod nihilo melius est. Tu, si sapis, scribe mecum:

——— ὡς ἕτοιμά σοι
Ἑφθὰ κἀ ὀπτὰ, κἀ ἀνθρακιᾶς ἄπο χναύειν.

id est, χναύειν ἀπ' ἀνθρακιᾶς. Quod omnino verum. Hesychius: Χναύματα βρώματα, καὶ τὰ τῶν κρεῶν ΑΠΑΝΘΡΑΚΙΣΜΑΤΑ. Quin et eadem opera restituendus Philemo Comicus apud Athenæum lib. vii. p. 288, cujus locum, quia satis festivus est, hic emendatum adscribam. Est autem ex fabula Στρατιώτης inscripta. ubi coquus ita loquitur.

Νὴ τὴν Ἀθηνᾶν ἡδύ γ' ἐς' ἀνημερεῖν
Ἐν ἅπασιν· ἰχθὺν ΑΦ' ΑΛΟΣ οἷος γέγονέ μοι,
Τοῖον

Τῶν καθχατέθεικ', ὁ πεφαρμακωμένων
Τυρροῖσιν, ἠδ' ἄνωθεν ἐξηνθισμένον.

Ita ſcribendus videtur iſte locus. in ſecundo verſiculo vulgo legitur, ἰχθὺς ἀπαλός. quod putidum eſt, et nullius ſalis. Nos recte ſcripſimus, ἀφ' ἁλός. *as it came out of the water.* Quod elegans et κωμικώτερον eſt. Cæterum τρίγλαν ſive *piſcem mullum* Dianæ ſolenniter offerebant piſcatores. Nauſicrates Comicus apud Athenæum lib. vii. p. 325.

A. —— Μετ' αὐτῶν δ' εἰσὶν ἀκπρεπεῖς φύσιν
Αἱ ξανθοχρῶτες, ἃς κλύδων Αἰξωνικὸς
Πατῶν ἀείρας ΕΝΤΟΠΟΥΣ παιδεύει.
Αἷς δ' θεὰν τιμῶσι ΦΩΣΦΟΡΟΝ ΚΟΡΗΝ,
Δείπνων ὅταν πέμπωσι δῶρα ΝΑΥΤΙΛΟΙ
B. ΤΡΙΓΛΑΣ λέγεις. ——

Ita ſcribendus iſte locus. Ἐντόπους παιδεύει, *indigenas alit.* Interpretes minus ceperunt. Phurnutus de Nat. Deor. p. 232. Καθιέρωσαν ἧς χ ΤΡΙΓΛΑΝ αὐτῇ (Ἀρτέμιδι) ἀφ' τὄνομα. *Dianæ autem τρίγλαν nominis ratione ducti dedicarunt.* Quo reſpexiſſe videtur Phurnutus ad Dianam ΤΡΙΓΛΗΝΟΝ ſive τρίμορφον appellatam. Athenæus lib. vii. p. 325. Τῇ δ' Ἑκάτῃ ἀποδίδου Η ΤΡΙΓΛΗ ἀφ' τ δ ὀνομασίας κοινότητα. Τερωδίτις δ χ ΤΡΙΓΛΗΝΟΣ. Tergeminam vocant Latini. Virgil. Æn. iv. 511.

Tergeminamque Hecaten, TRIA VIRGINIS ORA DIANÆ.

Ea

Digitized by Google

Ea quippe erat vis et potestas hujus deæ, ut non modo apud superos, sed apud inferos etiam magna haberetur. Hinc μεγάλη θεὸς dicta. Hesychius, Μεγάλη θεὸς, Ἀριστοφάνης ἔφη τὴν Βένδιν. Θρᾳκία γὰρ ἡ θεὸς. Idem. Βένδις, Η ΑΡΤΕΜΙΣ. Θρᾳκισί. παρὰ οἷς Ἀθηναίοις ἑορτὴ Βενδίδεια. Ejus festi præter alios bene multos, de quibus consulendus Cl. Meursius, meminit Plato de Repub. lib. i. Κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ μετὰ Γλαύκωνος τοῦ Ἀρίστωνος προσευξόμενός τε τῇ θεῷ, καὶ ἅμα τὴν ἑορτὴν (Βενδίδεια) βουλόμενος θεᾶσασθαι τίνα τρόπον ποιήσουσιν, ἅτε καὶ νυῦν πρῶτον ἄγοντες. Quo respexit Origenes cont. Celsum lib. vi. p. 277. Ἀλλ' οἱ τοιοῦτα περὶ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ γράψαντες καταβαίνουσιν εἰς Πειραιέα, προσευξόμενοι ὡς θεῷ ΤΗι ΑΡΤΕΜΙΔΙ, καὶ ὀψόμενοι τὴν ὑπὸ Ἰουδαίων ἐπιτελουμένην πανήγυριν. Quid? Judæi Βενδίδεια celebrabant. Nugæ. Scribendum proculdubio: τὴν ὑπὸ ΙΑΔΩΝ ἐπιτελουμένην πανήγυριν. Veteres Athenienses Ἴωνες dicebantur. Hinc Atticas mulieres, quæ Dianæ faciebant, non sine risu et contemptu, ΙΑΔΑΣ vocat Origenes. *an assembly of old women*. Plutarchus in Pericle. Φασὶ δ' αὐτὴν θαργηλίαν τινὰ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΙΑΔΩΝ ζηλώσασαν ἐπιθέσθαι τοῖς δυνατωτάτοις ἀνδράσι. Vir quidem doctissimus, et in hisce literis exercitatissimus, legendum censebat, τὴν τῶν Βενδιδείων ἐπιτελουμένην πανήγυριν. Sed nostra emendatio verissima est. Inter omnes autem longe eminebat Diana Ephesina, sive Epheso culta.

——*Hic illius arma,*
Hic currus fuit.——

Nota

Digitized by Google

Nota vox Demetrii ἀργυροκόπου, apud Lucam in Actis Apoſt. xix. 28. ΜΕΓΑΛΗ Η ΑΡΤΕΜΙΣ ΕΦΕΣΙΩΝ. Locus eſt illuſtris, et dignus non uno nomine, qui hic adſcribatur. Ἐγένετο δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τάραχος οὐκ ὀλίγος περὶ τῆς ὁδοῦ. Δημήτριος γάρ τις ὀνόματι, ἀργυροκόπος, ποιῶν ναοὺς ἀργυροῦς Ἀρτέμιδος, παρείχετο τοῖς τεχνίταις ἐργασίαν οὐκ ὀλίγην· Οὓς συναθροίσας, καὶ τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐργάτας εἶπεν· Ἄνδρες, ἐπίστασθε ὅτι ἐκ ταύτης τῆς ἐργασίας ἡ εὐπορία ἡμῶν ἐστι. Καὶ θεωρεῖτε καὶ ἀκούετε ὅτι οὐ μόνον Ἐφέσου, ἀλλὰ σχεδὸν πάσης τῆς Ἀσίας ὁ Παῦλος οὗτος πείσας μετέστησεν ἱκανὸν ὄχλον, λέγων ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοὶ οἱ διὰ χειρῶν γινόμενοι. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο κινδυνεύει ἡμῖν τὸ μέρος εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΘΕΑΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ ἱερὸν εἰς οὐδὲν λογισθῆναι, μέλλειν τε καὶ καθαιρεῖσθαι τιμὴ μεγαλειότητος αὐτῆς, ἣν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκουμένη σέβεται. Ἀκούσαντες δὲ καὶ γενόμενοι πλήρεις θυμοῦ, ἔκραζον, λέγοντες· ΜΕΓΑΛΗ Η ΑΡΤΕΜΙΣ ΕΦΕΣΙΩΝ. Hunc locum omnes legunt relegunteque. Sed omnes fugit craſſiſſimus ſolœciſmus. Τοῦτο τὸ μέρος κινδυνεύει —— μέλλειν τε καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα. Quod miror non animadverſiſſe editores. MS. Alexand. Μέλλει —— τῆς μεγαλειότητος. Omnino recte. Repono, ut mihi quidem videtur, certiſſime: Οὐ μόνον δὲ τοῦτο κινδυνεύει ἡμῖν τὸ μέρος εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος ἱερὸν εἰς οὐδὲν λογισθῆναι. ΜΕΛΛΕΙ ΔΕ καὶ καθαιρεῖσθαι ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΟΣ ΑΥΤΗ, ἣν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκουμένη σέβεται. *Non ſolum periclitatur hæc pars opificii noſtri ad nihilum reduci, ſed et*

Digitized by Google

templum magnæ Dianæ flocci haberi. Quin et futurum, ut ipsa deâ majestate sua exuatur, quam non modo Asia, sed et reliqua pars mundi colit et veneratur. Quæ mollissima atque elegantissima oratio. Nimirum nostros editores fefellit locutio paulo rarior, καθαιρεῖσθαι τὸ μεγαλειότητος. Ita autem locutus est nescio quis apud Suidam, v. Παλγίκιος. Διὸ καὶ ΚΑΘΗΙΡΗΘΗ ὁ Πραιπόσιτος ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ, καὶ ἐξημοσιώθη, καὶ ἐν τοῖς ἱερεῦσι κατεστάγη. Item Olympiodorus in Excerptis apud Photium, p. 181. Καὶ μὴ πειθόμενος Ἄτταλος Ἀλαρίχῳ ΚΑΘΑΙΡΕΙΤΑΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ. *Deinde Alarico minus obsecutus Attalus imperio dejicitur.* Nihil verius hac emendatione. Recte autem Demetrius, Τοῦτο τὸ μέρος. *this part of our business. this branch of our trade.* Interpretes non intellexerunt. Polybius, lib. xvii. p. 1038. Ἦν γὰρ εὐθικτος, ἐπὶ τοῦτο ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ εὖ πεφυκὼς πρὸς τὸ διαχλευάζειν ἀνθρώπους. *Erat enim dicax, et ad hoc egregie natura factus, ad homines scilicet subsannandos.* Quod haud absimile est.

Τελκηρυσία. Αἰλιανός. Καὶ τὸ τῷ Μενάνδρῳ, ἵνα τι ἐπαίσω, Τελκηρυσία βασίλισσα, καὶ αὕτη δέσποινα εἶναι ξ Πόντῳ ἐθέλουσα.] Locus Æliani nonnihil auctior legitur supra, v. Παίσωμεν. Quænam fit autem Τελκηρυσία βασίλισσα sive βασίλινναι, parum intellexere Interpretes. Est autem Τελκόρυθος pagus Atticus, cœnosus et palustris, ranis, culicibus, atque id genus aliis refertus. Hinc Τελκηρυσία ἰμπις Aristophani in Lysist. ver.

Digitized by Google

ver. 1031. Ubi recte Schol. Ἐσι δὲ ἀλαζὼν ἡ καθυγρὸς ὁ πάτος. Quin et Τελεφούσιοι infimæ sortis homines et male audiebant. Quod ex Scholiasta notum. Quare per Τελεφουσίαν βασιλίσσαν nihil aliud intelligendum quam *Reginam mendicabulorum. the queen of the beggars.* Quod festivum et κωμικώτατον est.

Τέλπος. Ἡ τέλπος ἡ γυνή.] Hæc sunt verba Homeri, Il. X. 164.

Ἡ τέλπος ἡ γυνὴ ἀνδρὸς καταθνητῶτος.

Τελάλαντον. Βάρος τελῶν ταλάντων. Τελάλαντον βάρος δεινότατ' ἀπειλῆσας ἐπῶν.] Aristoph. Lysist. 335.

Ἥκουσα δὲ τυφογέροντας
Ἀνδρας ἔρρειν σελίχη
Φέροντας, ὥσπερ βαλανιδίσκους
Ἐς πόλιν, ὡς τελάλαντον βάρος
Δεινότατ' ἀπειλῆσας ἐπῶν.

Hinc Suidas notam suam deprompsit.

Τροπίας οἶνος. ὁ τελεσμιδρὸς καὶ ἐξεσηκώς. καὶ Ἐλεροπίας. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι·

Τάχιων τὸ πότον καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε.]

Aristophanis versiculus nonnihil corruptus est. Photius in Lex. MS. Ταχὺ τῷ πότῳ. Quod

Digitized by Google

et placet viris eruditis. Sed perperam et nulla elegantia. Scribendum utique:

ΤΑΧΥΝΟΝ, ΠΕΤΟΥ, καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε.

Festina, vola, et vinum non vapidum affer.

Verba sunt heri ad servum. Verbum autem ταχύνειν usurpat Aristoph. Eccl. ver. 578.

Ὡς τὴ ΤΑΧΥΝΕΙΝ χαρίτων μεθέξῃ ΠΛΕΙΣΤΩΝ ὧδε τοῖσι θεαταῖς.

Ita legendus iste locus. Vulgo πλεῖσον. Lucian. in Amoribus. Ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνὴρ, ΠΛΕΙΣΤΩΝ ἀψάμενος ΧΑΡΙΤΩΝ. Atque hinc vindicandus Menander apud Cler. p. 234. quem male sollicitavit cl. Bentleius:

Οὐκ ἐν γυναικὶ φύεται ΠΛΕΙΣΤΗ ΧΑΡΙΣ.

Lucian. in Timon. Ἀλλά σοὶ μέν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ ΠΛΕΙΣΤΗ ΧΑΡΙΣ ἡ ἐπιμελείας. Cæterum de *vino* τροπίᾳ consule cl. Pierson. ad Mœrin, p. 373. Recte autem Suidas ἐξεστηκότα exponit. Οἶνον παρεξεστηκότα vocat Lycophro in Menedemo apud Athenæum, lib. x. p. 420. cujus elegantissimos versus hic adscribendos esse duxi:

——— Ἀλλὰ καὶ κυλίχνιον
Ὑδατρὲς ὁ παῖς ἔκλιγε τὸ πενθοβόλε
Ἀτρέμα ΠΑΡΕΞΕΣΤΗΚΟΤΟΣ, ἀλίβητε
Καὶ ΔΗΜΟΛΟΙΧΟΣ ἐπεχέρδε δαψιλὴς
Θέρμῳ πεινήτων καὶ τελκλίνε ζυμπότης.

Ita

Digitized by Google

Ita ſcribendi iſti verſiculi, qui vulgo depravatiſſimi ſunt, et viros doctiſſimos eluſerunt. Θέρμος δημολοιχὸς eſt *lupinus lardo unctus*. Optime expreſſit Horatius:

Uncta ſatis pingui ponentur oluſcula lardo.

Dicitur autem δημολοιχὸς ut κνιστολοιχός. de quo nos ſupra. Vulgo inepte legitur, δημίνικος. Feſtive verò, τὸ πανδοκεῖον ἀτρέμα παρεξεσηκότος. *Vini viliſſimi et ſubvapidi. five farthings a bottle.* Interpretes hic nihil viderunt. Verbo utitur Ariſtides, vol. i. p. 255. Πάντα γὰρ ἤδη μετὰ τοῦτο τὸ ὕδωρ γίνεται πεπωκόσιν, οἷον εἴ τις μετὰ ἀνθοσμίαν οἶνον ΤΩΝ ΕΞΕΣΤΗΚΟΤΩΝ τινὰ πίνοι. *Qui enim hanc guſtaverint, iis alia jam aqua quævis ſordet, ut ſi quis poſt vinum fragrans* VAPPAM *bibat. Vinum fugiens* vocant Latini. Cicero, Offic. III. 23. *Qui vinum fugiens vendat ſciens, debeatne dicere?* Atque hinc explicandus Nicander Ther. ver. 603. quem nemo interpretum intellexit:

Πῖνε δὲ μιξάμενος κυάθῳ τρὶς ΑΦΥΞΙΜΟΝ OINON.

Ubi Schol. ἀφύξιμον, πρὸς τὸ ἀφύσσειν. Quod ridiculum, et hominis imperitiſſimi eſt. Οἶνος ἀφύξιμος eſt, *vinum non fugiens*. Ariſtophani, οἶνος μὴ τροπίας. Heraclides in Alleg. Homer. p. 456. οἶνον ΑΚΛΙΝΗ vocat. Virgilius *vinum firmum*. Georg. II. 97.

Sunt etiam Ammineæ vites, firmiſſima vina.

Digitized by Google

Τρώκλης. ὁ ἐκ παιδὸς κερδύνων. οἷον ἀποτρώγων.] Homer. Odyss. Ξ. 289.

Δὴ τότε Φοίνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδώς,
ΤΡΩΚΤΗΣ ———

Ad hunc locum respexit Suidas. Consulendus autem Eustathius et veteres Grammatici ad Homerum. Hinc Πολυτρώκλης Antiphani in epigrammate venustissimo apud Jensium, p. 310. Carmen integrum, quod misere corruptum est, et viros in hac arte primarios frustra exercuit, hic, in gratiam lectoris eruditi, emendatum subjiciam:

Εἴ τινα μὴ τέρπει λωτὸς ΜΕΛΟΣ, ἢ γλυκὺς ἦχος
Ψαλμῶν, ἢ τερπνῶν νεκταρέος Βρόμιος·
Ἢ σεῦκαι. ΚΩΜΟΙ, στέφανοι, μύρα, λιτὰ δὲ δεῖπνα
ΑΑΘΡΑ ΠΟΛΥΤΡΩΚΤΑΣ χερσὶ τίθησι πόκας.
Οὗτος ἐμοὶ τέθνηκεν· ΑΕΙΝΗΣΤΙΝ ἢ παρέρπω
Νεκρὸν, ἐς ἀλλοτρίας φειδόμενον φάρυγας.

Eleganter poëta πόκας πολυτρώκλας, *usuras edaces*, quas *clanculum* scilicet digitis computabat noster Alfius. Deinde recte et subridicule, νεκρὸν ἀείνησιν, de homine qui genium suum defraudat, et, dum vivit, mortuus est. Quod ex sequentibus patet. Vocem autem νῆσις, ut alios taceam, usurpat Matro ὁ παρῳδὸς apud Athenæum, lib. iv. p. 134.

ΝΗΣΤΙΣ ΑΛΛΟΤΡΙΩΝ εὖ οἶδὼς δειπνοσοφάων.

Cætera

Digitized by Google

Cætera plana et perſpicua ſunt. Confer nos ſupra, ad v. Ἀκρᾶλ.

Τρύμη. ὁ τετρυμμένος ζφόδρα ὁ πεπερονημένος ἐν τοῖς πράγμασι.] "Ariſtoph. Nub. ver. 447.

"Κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη.

"Ad quem locum Scholiaſtes: Τρύμη. ὁ περὶ "τετριμμένος ἐν τοῖς πράγμασι." *Kuſter.* Obſervavimus non ſemel Suidam ſcholiis antiquioribus eſſe uſum, atque iis haud paulo elegantioribus, quam quæ nunc habemus. Quod ex hoc loco manifeſtum eſt. Eleganter Suidas, ὁ τετρυμμένος ſive, τετριμμένος ἢ πεπερονημένος ἐν τοῖς πράγμασι. Nam Τρύμη eſt περόνης, ſive *fibulæ* foramen. Τῷ ὀπῷ exponit Scholiaſtes. Quod non animadvertit Kuſterus. Hinc πεπερονημένος ἐν τοῖς πράγμασι. *Qui negotiis affixus et exercitatus eſt. Button'd to buſineſs.* iſta eſt vis voculæ ἐν. quam minus perſpectam habuerunt viri eruditi. Vide nos infra, ad v. Χοιροκομεῖον. Verbo προσπερονᾶν utitur Xenopho, Exped. Cyr. lib. vii. Καὶ ἄρτοι ζυμῖται μέγαλοι ΠΡΟΣΠΕΠΕΡΟΝΗΜΕΝΟΙ ἦσαν πρὸς τοῖς κρέασι.

Τρυχωθείς. πιεσθείς. ἢ φανερωθείς.] "Sic etiam "Photius in Lexico inedito. At interpretatio "non parum eſt ſuſpecta." *Kuſter.* Fallitur vir doctiſſimus. Recte Suidas, Τρυχωθεὶς,

Digitized by Google

ΦΑΝΕΡΩΘΕΙΣ. Idem τρυχὲν, sive τρύχειν, et τρίβειν. Hesych. Τελβούσες, λειξύλες, ἢ ΦΑΝΕΡΑΝ ποιξύλες. Quare Suidæ interpretatio minime rejicienda est.

Τοῖιν. ἀντὶ Ϝ, ζοὶ, Δωρικῶς. Καὶ πολιὸν λάϊκῶν κεῖραι ὑπὸ κροτάφων τοῖιν. ἀλλ' ἐπένθε.] "Imo "Dorienses τεῖν dicunt pro ζοὶ, non vero τοῖιν. "Quare nota hæc utilis inutilis est. Cæterum "exemplum sequens ex Anthologia Epigram- "matum depromptum est; quamvis locus nunc "non succurrat, *Kuster*. Hoc fragmentum est pars epigrammatis, quod legitur apud Anthol. lib. vi. p. 573. Ipsum carmen apponam:

Ὥριον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰάλους
Κειράμενος, ἡλύων ἄρσενας ἀγλελίας,
Φοίβῳ θῆκε Λύκων πρῶτον γένυς. εὔξαῖο δ' ἅτως
Καὶ πολιὸν λάϊκῶν κεῖραι ὑπὸ κροτάφων.

Quæ sequuntur apud Nostrum, ad tertium distichon pertinent, quod hodie desideratur. Scribendum autem videtur:

Τοῖνδ'. Ἀλλ' ΕΠΙΝΕΥΕ ——

ὑπὸ κροτάφοιν τοῖνδε. *ab hisce temporibus*. Idem τοῖσδε et τῶνδε. Quomodo locutus est Crinagoras in epigrammate gemello apud Reisk. p. 38.

—— Καὶ αὐτίκα ΤΩΝΔ' ἀπ' ἰάλων
Εἰκλείδῃ πολίης ἄχεας ἄγοιτε τριχός.

Verbo

Verbo utitur Homerus, Il. N. 66.

ΤΟΙΙΝ Δ' ἔγνω πρόσθεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας.

Quæ ſequuntur, Ἀλλ' ἀπίνδυε, ſunt verba Lyconis, ſive poëtæ ad Phœbum. Quod in hujusmodi titivilitiis uſitatum eſt.

Τύλα καὶ τύλος —— Πολύβιος· Τῆς πέτρας αὐτοῖς δυσχρησίας παρεχούσης, διὰ τὸ δεῖν τρῆμα ποιεῖν ἐν αὐτῇ τοῖς τύλοις κρατῆσαι τὴν ζύγλην τὴν προσαγομένην.] Locus Polybii alibi non exſtat. Scribendum autem, δυσχρησίαν. Quomodo recte exhibere video editionem Mediolanenſem. Οἱ τύλοι ſunt *fulchra*, ſive *retinacula* ſyringos. Τοὺς ΕΞΕΧΟΝΤΑΣ ἥλους recte interpretatur Photius. Κρατοῦντας vocat Homerus. Cæterum vox Τύλος proprie uſurpatur de *humeris calloſis* ſive *oneri geſtando induratis*. Heſych. Τύλοι, τὰ ἀπὸ τῶν ὤμων τῶν ἀχθοφόρων τυλώματα. Schol. ad Ariſtoph. Acharn. 860. Τύλον ἢ ῥητορικῶς ἔλεγον ΤΟΥ ΩΜΟΥ ΤΟ ΤΕΤΥΛΩΜΕΝΟΝ καὶ πεπιληθύον, καὶ τετυλωμένον· ὅποιον πολλάκις ἀπὸ τῶν ὤμων γίνεται τοῖς ἀχθοφόροις ἐκ τοῦ βαστάζειν τι ζωηχῶς. Ita legendus iſte locus, auctoritate Suidæ. Hinc ὦμοι ἀτύλωτοι Callimacho in Dian. ver. 213.

—— ΑΤΥΛΩΤΟΙ δέ φιν ὦμοι
Δεξιτεροὶ, καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός.

Ita ſcribendus eſt iſte locus. qui omnes criticos eluſit. Vulgo legitur, ἀσύλωτοι. Quod ne

ne Græcum quidem eſt. Nos veram atque elegantem lectionem absque controverſia Callimacho reſtituimus. Ὦμοι ἀτύλωϛοι ſunt *humeri oneris immunes*. Quales Dianæ atque ejus ἁμαθήρων. Notanda autem vox Ἀτύλωτος. quam haud alibi temere reperias.

Τυννωνί. δεπλιπεῖς. ἀντὶ τοῦ μικρόν.] Scribendum, Τυννῆνί. Reſpexit Suidas ad Ariſtoph. Nub. ver. 876.

Εὐθύς γέ τοι παιδάριον ὢν ΤΥΝΝΟΥΤΟΝΙ.

Ut à τοῖος τοιοῦτος, ſic à τυννὸς τυννοῦτος. Qua voce utitur non ſemel Ariſtophanes. Heſych. Τυννὸς, μικρός. Idem, Τυννῆν, τὸ μικρόν. Scribe, ΤΥΝΝΟΥΤΟΝ, μικρόν. Cæterum voce τυννὸς utitur Callimachus apud Apollon. Dyſc. in Excerpt. p. 433. Μῆσαί νιν ἐοῖς ἐπίτυνον ἔθηϰε. Quæ ita reformanda et ſupplenda ſunt:

——Μῆσαί νιν ἐοῖς ἔπι ΤΥΝΝΟΝ ἔθηϰε
Γένασι ——

Theocrit. Idyll. XIII. 53.

Νύμφαι μὲ ζαθέοις ΕΠΙ ΓΟΥΝΑΣΙ κοῦρον ἔχουσαι.

Τύπος. χαρακτήρ. Πρόσειπε τοῦτο πολλὰ παρ' ἐμοῦ. εἰ δὲ προλαβὼν Ἀριστείδου Ἑρμῆ λογίῳ τύπον εἰς ἀνθρώπους ἔφλω ἐλευθέραν, μόλις ἔτυχον τῆς ἀξίας, ὅτι πολέων ἐσὶν ἡ τύπος. *Huic meo nomine dic plurimam ſalutem: quem ſi, ut ante Ariſtidem, ſic*

hunc Mercurii eloquentiæ præſidis typum dixerim, vix eum pro meritis laudem. Eſt enim plus quam typus,] " Locus non ſatis ſanus mihi " videtur, cujus neſcio an verum ſenſum in " verſione expreſſerim." *Kuſter.* Deprompſit hunc locum Suidas ex Syneſii Epiſt. ci. p. 240. ed. Petavii, ubi ita legitur: Πρόσειπε παρ' ἐμοῦ πάνυ πολλὰ τὸν ζεβασμιώτατον Μαρκιανὸν, ὃν εἰ προλαβὼν Αἰσχίνην Ἑρμοῦ λογίου τύπον εἰς ἀνθρώπους ἔφην ἐληλυθέναι, μόλις ἂν ἔτυχον τῆς ἀξίας, ὅτι πλέον ἐστὶν ἢ τύπος. *Salutem meo nomine etiam atque etiam impertias venerabili imprimis Marciano, quem, ſi ante Ariſtidem, Mercurii eloquentiæ præſidis typum ad homines perveniſſe dixiſſem, non eſſem ejus merita adſecutus. Eſt enim plus quam typus.* Atque hinc videas quam longe aberrarit in Græcis vertendis cl. Kuſterus. Reſpexit autem Syneſius, quod nemo vidit, ad Ariſtidem Sophiſtam, vol. II. p. 307. Καὶ πολλῶσι γε περὶ Δημοσθένους, ὃν ἐγὼ φαίην ἂν ΕΡΜΟΥ ΤΙΝΟΣ ΛΟΓΙΟΥ ΤΥΠΟΝ ΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΚΑΤΕΛΘΕΙΝ, ὅ,τι ἂν τύχωσι βλασφημεῖν. *Atque etiam de Demoſthene, quem tanquam Mercurium aliquem in terras deſcendiſſe arbitror, nihil non audent effutire.* Huc facit Julian. Orat. vii. Βάλε τὸ μὴ τῶν τλὼ πάνσοφον ἀπαγορεύσω ζειρῆνα, ΤΟΝ ΤΟΥ ΛΟΓΙΟΥ ΤΥΠΟΝ ΕΡΜΟΥ. Item Eunapius in Proæreſio. Οἱ δὲ θεὸν ἔφασκον. οἱ δὲ ΕΡΜΟΥ ΛΟΓΙΟΥ ΤΥΠΟΝ. Damaſcius, in vita Iſidori apud Phot. p. 1029. Τὸ μὲ πρόσωπον ὀλίγου τετράγωνον ἦν, ΕΡΜΟΥ ΛΟΓΙΟΥ ΤΥΠΟΣ ΙΕΡΟΣ. Cæterum notandum,

notandum, hujus phraſeos, quæ a viris doctis tantopere celebrata eſt, auctorem exſtitiſſe Ariſtidem. Quod ex Syneſio manifeſtum eſt.

Τυρβάζῃ. ἑτοιμάζῃ. οἱ δ', φρονλίζεις.] Reſpexit, ut videtur, Suidas ad Luc. x. 41. Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ ΤΥΡΒΑΖΗι περὶ πολλά. *Turbaris*, ſive *multis negotiis circa res domeſticas diſtineris*. Quomodo Ariſtophanes in Pac. 1007.

Καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους
ΟΥΩΝΟΥΝΤΑΣ ΤΥΡΒΑΖΕΣΘΑΙ.

Atque hinc intelligendus Alexis Comicus apud Athenæum, lib. viii. p. 336.

ΤΥΡΒΑΖΕ, Μάνη. γαστρὸς ἕδεν ἥδιον.

Cura, Manes, ut ſint omnia ad cœnam parata.

Stir about, Manes. Μάνης eſt nomen ſervi. Hic ſenſus loci eſt, quem perperam accepit magnus Caſaubonus. Verbo utitur Sophocles apud Plutarch. de audiend. Poëtis:

Τυφλὸς γὼ, ὦ γυναῖκες, ἓδ' ὁρῶν Ἄρης
ΣΥΟΣ προσώπῳ πάντα ΤΥΡΒΑΖΕΙ κακά.

Quibus Æſchylum imitatus eſt apud Athenæum, lib. ix. p. 375.

Θύσας δ' χοῖρον τόνδε τῆ αὐτῆς ΥΟΣ,
Ἣ πολλά γ' ἐν δόμοιστιν εἰργάσαι κακά,
Δονοῦσα κῃ τρέπουσα ΤΥΡΒ' ἄνω κάτω.

Ubi

Digitized by Google

Ubi notanda vox Τύρβα. quam non alibi legisse meminit doctissimus Animadversor. Idem τύρβα et ζύρβα. Hesychius: Σύρβα, μῖξ θορύβε. Zenobius, Proverb. VI. 1. Συρβήνης χορός. Αὕτη τέτακ) κ) τ ἀτάκτων χορῶν. ἀπὸ δ τινὰς ΤΟΙΣ ΥΣΙΝ ἐπιφωνεῖν ΣΥΡΒΑ.

Τυροφόρον. ἐν Ἐπιγεγράμμασι·

Αἰχμηλὰν δ' ἐπέθυσεν ἀλέκλορα, κ) πλακόεντα
Παῖς Ἡγησιδίκη πίονα τυροφόρον.]

Hoc distichon est pars epigrammatis, quod exstat Anthol. lib. vi. p. 573. ubi legitur, ἀπ- έθυσεν.

Τυφήρεα. τυφωνικῶ.

Λαμπάδα κηροχίτωνα, Κρόνε τυφήρεα λύχνον
Σχοίνῳ κ) λεπτῇ ζῳγομένῳ παπύρῳ.]

Integrum epigramma, ex quo distichon hoc decerptum est, legitur Anthol. lib. vi. p. 561. Quod et recte monuit Kusterus. Carmen ipsum, quod Antipatri est, hic subjiciam:

Λαμπάδα κηροχίτωνα Κρόνε τυφήρεα λύχνον,
Σχοίνῳ Ϲ λεπτῇ ζῳγομένῳ παπύρῳ,
Ἀντίπατρ@ Πείσωνι φέρ' γέρας. ἢν δέ μ' ἀνάψας
Εὔξῃ), λάμψω φέγγ@ ἀκτσόθεν.

Percommode adnotarunt viri docti hunc cereum Pisoni dono dari Saturnalibus. Quod verum est. Saturno enim cereos accendere erat

erat moris. Quod ex Macrobio constat. Hinc Κρόιος λύχνος. *a Christmas candle.* Quid sit autem λύχνος τυφήρης nemo interpretum explicavit. Intelligendus autem lychnus ὁπὸ τύφης factus. Ut à κλίνη κλινήρης, sic à τύφη τυφήρης. Est autem τύφη, *herba palustris*, quæ lucernis faciendis inserviebat. de qua Strabo, lib. v. p. 346. ΤΥΦΗ τε ἡ ΠΑΠΥΡΟΣ, ἀνθήλη τε πολλὴ καλαχρμίζει πολαμοῖς εἰς τὴν Ῥώμην. Ad quem locum consulendi interpretes. consulendus et cl. Salmasius ad Solinum, p. 75. Cæterum in versu postremo scribendum ἀκτσίθεον. Quomodo recte legitur apud Suid. in v. Confer etiam Nostrum supra, v. Πάπυρος.

Τύφος. ἀλαζονεία. μανία. Ὁ δὲ τιμᾶτος ἀγνοεῖ καὶ ὡς τετύφωται.] Polybius, lib. iii. p. 322. Ὡς εἴ τις οἴκοι κυβερνήτης τις μέρος εἶναι τεχνίτης δ' γνῶναι καὶ προαίρεσιν καὶ φύσιν δ' τ' ἐναντίων ἡγεμόνος, ΑΓΝΟΕΙ ΚΑΙ ΤΕΤΥΦΩΤΑΙ. Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas. Haud dissimile illud Pauli ad Timotheum, Epist. I. vi. 3. Εἴ τις ἑτεροδιδασκαλεῖ, καὶ μὴ προσέρχεται ὑγιαίνουσι λόγοις —— ΤΕΤΥΦΩΤΑΙ ΜΗΔΕΝ ΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΣ.

Τυφώς.

Καὶ γυναίως πρὸς τὸν τυφῶ χωρεῖ, καὶ τὸν ἐλαύνει.]

Scribendum, γυναῖος. Quomodo recte legitur apud Aristoph. Eq. ver. 508. Idem autem

τυφὼς

τυφὼς et τυφών. Græci magistri ἄνεμον καταυλιδούμενον non male interpretantur. Hinc ἄνεμος τυφωνικός. Angl. *a burricane*, de quo Lucas, Act. Apost. xxviii. 14. Μετ' ὀ πολὺ ὴ ἔβαλε κατ' αὐτῆς ἄνεμος τυφωνικὸς, ὁ καλούμενος Εὐροκλύδων. ubi MS. Alexand. Εὐρακύλων. Quod Grotio et Bentleio nostro in primis adrisit. Sed neutra vox proba est. Utramque spuriæ notæ manifesto arguit forma vitiosissima. Nam, ut ait poëta,

Desinit in piscem mulier formosa superne.

Bentleii autem lectio, tum formâ, tum sensu plane destituta est. *There arose against it a tempestuous wind, called the north-east wind.* Quisquamne credat ita scripsisse Lucam? Sed vera lectio in vicinia est. Rescribo, ut mihi quidem videtur, certissime: ἄνεμος τυφωνικὸς ὁ καλούμενος ΕΥΡΥΚΛΥΔΩΝ. *ventus turbulentus* EURYCLYDON vocatus. Quemadmodum recte exhibere jam video MS. Petavianum. Nimirum ventus τυφωνικὸς *longe lateque* fluctus ciet. hinc non ineleganter Εὐρυκλύδων appellatus. Dicitur autem Εὐρυκλύδων, ut Εὐρυλόγος, Εὐρύχωρος, Εὐρύκολπος, Εὐρυλείμων, atque alia ejusdem notæ sexcenta. Vocem, quod gaudeo, agnoscit Etymologus, cujus verba adscribam: Τυφών. ὠδὸν τὸ τύφω, τὸ καίω· τύφων γάρ ἐστιν ἡ ἐξ ἀνέμων ζάθεος πνοή. ὃς καὶ ΕΥΡΥΚΛΥΔΩΝ καλεῖται. Nihil verius aut elegantius. Sed aliud hic est, et exquisitius quidem; quod omnes interpretes fugit. Μετ' ὀ πολὺ ὴ ἔβαλε κατ'

κατ' αὐτῆς ἄνεμος τυφωνικός. Ubi nesciunt viri eruditi, quonam referendum sit illud αὐτῆς. Joannes Boisius, vir doctissimus, et Canonicus quondam Elensis, vocem πρώρας hic subaudiendam existimavit. Sed fallitur vir optimus. Eleganter Lucas, ἔβαλε κατ' αὐτῆς. scil. πρωρόβεσεως. quæ vox modo præcessit. Idem ἔβαλε κατ' αὐτῆς, et καθέβαλεν αὐτῆς. *de proposito dejecit*. Sic Lucas infra: Ἐκώλυσεν αὐτὸς ὁ βλαύμαλος. quod perinde est. Quare locus ita tandem scribendus et interpretandus videtur. Ὑποπνεύσαντος δὲ νότου, δόξαντες ΤΗΣ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ κεκρατηκέναι, ἄραντες ἆσσον παρελέγοντο τῆς Κρήτης. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ΕΒΑΛΕ ΚΑΤ' ΑΥΤΗΣ ἄνεμος τυφωνικὸς, ὁ καλούμενος ΕΥΡΥΚΛΥΔΩΝ. *But when the south wind blew softly, supposing that* THEY HAD OBTAINED THEIR PURPOSE, *loosing thence they sailed close by Crete. But not long after there arose a tempestuous wind, called* EURYCLYDON, WHICH TOTALLY DISCONCERTED THEM. Qui sensus integerrimus est.

Υ.

ΥΑΔΩ. τὸ ᾄδω. Ὑδειν ἔοικε, καὶ Ὑδέομι, ἀντὶ τοῦ, ὑμνοίμι.

Αἴθρῃ τε εὐτεκνον ἐπ' ἀγρομῴοις ὑδέομι.]

Versus laborat. Rescribo,

Αἴθρῃ ΤΗΝ εὐτεκνον ἐπ' ἀγρομῴοις ὑδέομι.

Est

Est autem Callimachi, ni fallor, in Hecale. Æthra enim mater Thesei. de quo Callimachus in Hecale. Verbum autem ΥΔΕΙΝ alibi usurpat noster poëta. Hymn. in Jov. ver. 76.

Αὐτίκα χαλκῆας μὲ ΥΔΕΙΟΜΕΝ Ἡφαίστοιο.

Ὕδωρ ἀμπορδωόμδον. ἀντὶ τ ἐσκεδασμένον καὶ ταχέλως ἄχρηστον. Δαεὶδ] Respexit Suidas ad Psalm. lviii. 6. Ἐξδενωθήσον) ὡσεὶ ὕδωρ ἀμποδώόμδον. *Like water that runneth apace.*

Ὑδροχεῖα. δεξαμδαί. Ὅλκον τ ὕδατ@ ἐπεσκεύασε, ϵ ὑδροχεῖα ἐπενόησε.] Hæc sunt verba Menandri in Excerptis Hœschelii, p. 124.

Τερός. τὸ ὑ μακρόν. Ἄγον μέγαν ὑετὸν ἔση.] Inepte Interpres, *Ingentem pluviam admirans fietit.* Scribendum, Ἄγων. Est autem pars postrema Hexametri, de quo nos supra ad v. Μᾶσαι.

Ὑμεναίων. γαμικῶν ὕμνων. Ὑμδίαι@ τὸ ἐκείνων Λυδὸς ἄδε).] Ex quo fonte hoc fragmentum deprompserit Suidas, equidem nescio, et posteri forsan nescibunt. Quid sit autem ὑμέναιος Λυδὸς, sive Λύδι@, nemo Interpretum intellexit. Rem satis manifestam dabit Apuleius de Asino: *Jam feralium nuptiarum miserrimæ virginis choragium struitur. Jam tædæ lumen atræ fuliginis cinerem arcessunt, et sonus tibiæ Zygiæ mutatur in* QUERULUM LYDIÆ MODUM.

Digitized by Google

DUM. Vox autem Ὑμήναιος, quod jam moneo, formæ adjectivæ quodammodo est. Hinc nunc de *deo nuptiarum præside*, nunc de *hymno nuptiali* usurpatur. Ὑμήναιος θεός. Ὑμέναιος ᾠδή. Recte autem Ὑμήναιος ἀοιδή. Schol. ad Aristoph. Av. ver. 1440. Ὑμὴν ὦ Ὑμήναιε. Ἥιδετο τοῦτο ἐν τοῖς γάμοις. Charito Aphrodisiensis, lib. i. ΥΜΕΝΑΙΟΣ ΗΙΔΕΤΟ κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν. Ita quoque locuta est Erinna in Epigram. apud Jensium et Wolfium. Quod et exhibet cl. Reiskius, in Antholog. p. 123. et ante eum cl. Heringa. Sed depravatum omnes et neutiquam intellectum. Nos carmen integrum, quod elegans in primis est, idque emendatum, hic subjiciemus:

Νύμφας Βακχίδος εἰμὶ, πολυκλαύταν δ' ἀπὸ πατρὸς
Στάλαν, τᾷ κατὰ γᾶς τόδε λέγοις Ἀΐδᾳ.
Βάσκανος ἔσσ' Ἀΐδα. Τὰ δέ τοι καλὰ ΜΕΤ
ΠΟΘΟΡΩΝΤΙ
Ὄμματα τὰν Βακχὶς ἀγγελέοισι τύχᾳν,
Ἢ τὰν παῖδ', Ὑμήναιος ἐφ' αἷς ΠΟΛΥΣ
ΗΙΔΕΤΟ πάλαις,
Τᾶδ' ἀπὶ ΚΑΔΕΥΤΑΣ ἔφλεγε πυρκαϊᾶς.
Καὶ ζῦ μᾶ, ὦ Ὑμήναιε, γάμων ΠΡΟΚΕΛΕΥΘΟΝ
ἀοιδὰν
Ἐς θρήνων γοερῶν φθέγμα μεθαρμόσαο.

In Hexametro secundo legebat cl. Reiskius, τῷ κθοροῶνι. quod ne Græcum quidem est. Quin et hominem fefellit vocula τι, quæ Dorum est. Nos veram lectionem vidimus. Tertius hexameter mutilus erat. Nos recte

supple-

Digitized by Google

ſupplevimus, πολὺς ἦδε/ο. Quod elegans eſt, et ſupra captum librariorum. Homer. Il. Σ. 493.

—— ΠΟΛΥΣ Δ' ΥΜΕΝΑΙΟΣ ὀρώρει.

Deinde recte MS. καδδυτᾶς, ſive κηδευτᾶς. quod viros doctiſſimos admodum torſit. Idem Κηδδυτᾶς et Δακρυτᾶς. Epigram. Anthol. lib. iii. p. 342.

—— ΔΑΚΡΥΤΑ κῆ' χθονὸς ΗΡΙΑ τεῦχον.

Denique Hexameter poſtremus in MS. mutilus eſt. Nos vocem προκείλεθον ex ingenio ſupplevimus. Nec fruſtra id quidem. Epigram. Anthol. lib. vii. p. 598.

Κιχλίζως χρεμέτισμα ΓΑΜΟΥ ΠΡΟΚΕΛΕΥΘΟΝ ἴασα.

Bauco autem eſt puellæ mater, quæ qualem filiam amiſerit et in rogum impoſuerit, indicant oculi venuſti *Baucidis*. Hæc mens epigrammatis eſt, quam nemo interpretum perſpexit. In Hymenæo autem celebrando αὐλὸς in primis uſitatus. Heſychius: Ὑμέναιος, τὸ τοῖς γαμοῦσιν ΕΠΑΥΛΟΥΜΕΝΟΝ. Achilles Tatius, in Amor. lib. v. p. 315. Ἐμοὶ μὲ ΥΜΕΝΑΙΟΝ ἄγειν (leg. ἄδειν) δοκεῖ τὰ τ' ἀνέμων ΑΥΛΗΜΑΤΑ. Lucian. in Dial. Meretric. Καὶ ΑΥΛΗΤΡΙΔΑΣ καὶ θέρυβον καὶ ΥΜΕΝΑΙΟΝ ΑΙΔΟΝΤΑΣ. Atque hinc corrigendus Orpheus, Argon. ver. 1337.

Digitized by Google

Καὶ τότε παρθενίης νοσφίζεο κέρμου ἀνθῶ.
Αἰνόγαμῶ Μήδεια ΔΥΣΑΥΛΗΤΟΙΣ ΥΜΕΝΑΙΟΙΣ.

Vulgo legitur δυσαινήτοις. Sed noſtra emendatio proculdubio vera eſt. Porrò duplex erat Hymenæus, ſive *hymnus nuptialis*, καταχαμηλικὸς et διεγερτικός. De hoc intelligendus Æſchylus ἐν Δαναΐσιν, apud Schol. ad Pindar. Pyth. iii.

Κἄπειτα δ' εἰσι λαμπρὸν ἡλίου φάος,
Ἕως τ' ἐγείρῃ παφλάμενος τὰς νυμφίους
Νόμοις ἀοιδῶν ζωὸς κόροις τε καὶ κόραις.

Ita locum iſtum legend. monuit cl. Heathius. Sed Schol. Νόμοισι θείοις. quod antiquum eſt, et Æſchylum ſapit. Legebam aliquando,

Νόμοις ΓΕΡΟΝΤΩΝ, σωὸς Κόροις τε καὶ Κόραις.

Quod pulchrum. Callimach. Del. 304.

Οἱ μὲν ὑπαείδουσι ΝΟΜΟΝ Λυκίοιο ΓΕΡΟΝΤΟΣ.

Sed illud verius. Οἱ θείης ſunt *præcentores*. Alcman apud Hephæſt. p. 22.

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διός·
Ἀρχ' ἐρατῶν ἐπέων· ἐπὶ δ' ἵμερον
Ὕμνων καὶ χαρίεντα ΤΙΘΕΙ χορόν.

Hinc Νομοθέτης. Ὑμνοθέτης. Αὐλοθέτης. quo nomine gaudet Minerva, in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 570.

Ὅσσον γὰρ μέσσαις ἐξέργμεθα, τόσσον Ἀθήνη
Ἐξ ἡμείων. ἡ γὰρ παρθένος ΑΥΛΟΘΕΤΕΙ.

Quem

Digitized by Google

Quem locum minus recte acceperunt editores. Minerva tibiarum inventrix. hinc αὐλοθετεῖν dicta. Quin et aliud restat, quod doctissimum Heathium fugit. Scribendum utique:

Κἄπειτ' ΑΝΕΙΣΙ λαμπρὸν ἡλίου φάος.

Suidas: Ἄνεισι. ἀνέρχεται. Locus ita vertendus est:

Deinde oritur splendidum solis jubar,
Et placida aurora sponsos suscitat
Modis poëtarum, cum pueris et puellis.

De Hymenæo autem καταχοιμητικῷ sive *vespertino* eleganter admodum Martialis Capella de Nupt. Philol. p. 305. *Itaque Hymenæus alacri tandem vigore luminatus, nec ipse jam renuente Tritonide, sic cœpit:*

Aurea flammigerum cum Luna subegerit orbem,
Rosis jugabo lilia.
Virgo deusque sacro sociabunt fœdera lecto:
Fulchris parate cinnama.
Hesperus intactam servet licet usque puellam,
Nuptam videbis, Phosphore.
Nec matris lacrymæ, pressi nec viribus ungues
Nexus valebunt rumpere.
Ne thalamos metuas, eris hoc quod Juno Tonanti est,
Quæ nunc sorore dulcior.

Digitized by Google

Carmen amœniſſimum et venuſtiſſimum, ſed non ſine nævo. Primum ſcribendum,

Nec MATRIS *lacrymæ, preſſi nec* VIRGINIS *ungues:*

Horatius:

——*prælia* VIRGINUM
Strictis in juvenes UNGUIBUS *acrium.*

Deinde repone, meo periculo:

——*eris* HUIC *quod Juno Tonanti eſt.*

Huic, i. e. *marito*. Nihil verius hac emendatione.

Ὑποδωγάς. τὰς ἀναχωρήσεις —— Καὶ πέρας ἐμβεβλῆσθαι δειμαίνοντας ἐς ὑποδωγὰς μᾶλλον σφᾶς. *Eosque ultra modum formidantes ſeſe recipere juſſit.*] Hoc fragmentum legitur apud Agathiam, lib. ii. p. 55. quem vide. Nam noſter interpres haud parum hallucinatus eſt.

Ὑπάρχων. προσυπάρχων —— Τὸ ὑπάρχειν οὐχ ἁπλῶς τὸ εἶναι ζημαίνει, ἀλλὰ τὸ πάλαι εἶναι, καὶ προεῖναι, φθάνειν. Μένανδρος· Οὐχὶ προληφθεῖσας ὑμᾶς· δεῖ γὰρ ὑμῖν νοεῖν, ἀλλὰ ὑπάρχειν τοῦτο.] "Eſt fragmentum mutilum et lacerum. cu- "jus proinde verſionem conſulto prætermiſi- "mus." *Kuſter*. Prior pars fragmenti hujus conclamata eſt, poſterior facile inſtauranda. Repono, Δεῖ γὰρ ὑμῖν ΟΥ ΝΥΝ ΕΥΝΟΕΙΝ. Po-

Digitized by Google

teris etiam ſcribere, Δεῖ γὰρ ὑμῖν ΟΥ ΝΥΝ ΕΙΝΑΙ, ἀλλὰ ὑπάρχειν τοῦτο. Quod veriſſimum videtur, et ad Suidæ mentem perquam adcommodatum. Ariſtoph. Eccleſ. ver. 114.

ΗΜΙΝ Δ' ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΟΥΤΟ κῆτ' τύχῃ τινά.

Ὑπάτη.

Νῆσον ὅτ' εἰς ὑπάτην ὠλίσθανε τέρμα τ' ἄφυκτον,
Οἶδεν ἀρισείῳ ἐμφανὲς εἰς ἰδίῳ.
Ἔμῆξε δ' ὑπὸ πλαίχνοισιν ἰὸν ξίφος —]

"Diſtichum hoc eſt pars epigrammatis, quod "integrum exſtat Anthol. lib. iii. cap. 5. Ibi "autem pro οἶδεν ἀρισείῳ rectius legitur εἶδεν "ἀρισείῳ." *Kuſter.* Utrum legas οἶδεν an εἶδεν, hilum non intereſt. Sed illud ἐμφανὲς vitii manifeſtum eſt. Lego et diſtinguo:

—— τέρμα τ' ἄφυκτον
Εἶδεν, ἀρισείῳ ΕΔΡΑΜΕΝ εἰς ἰδίῳ.

Illud ἔδραμεν quantivis pretii eſt. *ad virtutem ſuam recurrit. had recourſe to his valour.* Philippus Epigram. in eundem Anthol. lib. iii. p. 290.

Τηξιμελεῖ νόσῳ κεκολόμῳ ΕΔΡΑΜΕ θυμῷ
Ἐς προτέρων ἔργων ἄρσενα μαρτυρίῳ.

Hinc eleganter, ut ſolet, Maximus Tyrius xvi. 8. Εὖ πεφυκὼς ἀνὴρ, καὶ ΠΡΟΣ ΑΡΕΤΗΝ ΕΥΔΡΟΜΩΤΑΤΟΣ.

Digitized by Google

Ὕπαλον. μέγαν. ὑψηλόν. Ὕπαλοι καὶ εἶδος ἰχθύος κηλώδους, οἱ καλοῦν καὶ πρόβαλα καὶ πρέποντες. ἀριθμοῖτο ἂν τούτοις καὶ ὁ ὄνος.] Antiquum hic obtinet noſter Suidas. Duas enim voces pro more confundit. Scribendum, ΗΠΑΤΟΙ καὶ εἶδος ἰχθύος. Athenæus, lib. iii. p. 108. Ἔστι δὲ καὶ ἰχθύς τις ΗΠΑΤΟΣ καλούμενος, ὃν φησιν αὐτὸς Εὔβουλος ἐν Λάκωσιν οὐκ ἔχειν χολήν. Ælian. Hiſt. Anim. lib. ix. cap. 38. Φωλεύει δὲ ἐν τοῖς μυχοῖς τῆς θαλάττης διαιτᾶται ΤΟ ΠΡΟΒΑΤΟΝ, καὶ οἱ καλούμενοι ΗΠΑΤΟΙ, καθάπερ ἔν φιλοῦσιν ἁλιεῖς ὀνομάζειν ΠΡΕΠΟΝΤΑΣ, —— Ἀριθμοῖτο δ' ἂν ἐν τούτοις καὶ Ο ΟΝΟΣ. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

Ὑπαίμακε. διέφθειρεν. Οὔ σε κυνῶν γένος εἶλ' Εὐριπίδη, ἀλλ' αἰδὼς καὶ γῆρας ὑπαίμακεν.] Vox " ὑπαίμακε eſt corrupta: pro qua Anthol. " lib. iii. p. 396. rectius legitur, ὑπέκβαλε. " Sic enim ibi:

Οὔ σε κυνῶν γένος εἶλ', Εὐριπίδη, οὐδὲ γυναικὸς
Οἶστρος, ἀ Σκολίης Κύπριδος ἀλλότριον,
Ἀλλ' αἰδὼς καὶ γῆρας ὑπέκβαλε ——

Kuſter. Recte vir doctiſſimus. Sed aliud quid reſtat, quod fefellit Kuſterum. Reſcribo, certiſſima, opinor, emendatione:

Οὔ σε ΚΥΝΩΝ ΓΕΝΥΣ εἶλ' Εὐριπίδη ——

Non te canum ora dilacerarunt, Euripides, ſed fata et ſenectus ſuſtulerunt. Quod omnino verum,

Digitized by Google

verum. Epigram. Anthol. lib. i. p. 70. de leone:

Καὶ μὲ ἐτέκλωσεν ΦΟΝΙΑΝ ΓΕΝΥΝ ——

Reſtituendus obiter Euripides in Ion. ver. 1427.

Δεάκοντες δέχαιόν τι παίζεύσω χθύ
Δώρημ' Ἀθάνας ——

Scribendum ſine dubio,

——ΠΑΓΧΡΥΣΟΙ ΓΕΝΥΝ.

Quod elegans in primis eſt. Huc egregie facit Epigramma apud Laërtium in Diogene, quod noſtram emendationem abunde confirmat:

Διόγμες, ἄγε λέγε, τίς ἔλαβέ ζε μόρ@·
Ἐς ἄϊδ@·; ἔλαβε με ΚΥΝΟΣ ΑΓΡΙΟΝ ΟΔΑΞ.

Ὑπέδυσαν. ἐδεδύκεσαν. Παραπλήκως Φιλίθεος οἷος περ πάλαι ὑπέδυσαν Φιλίθεος.] Interpretatio Suidæ frigida eſt, et nihil agit. Reſcribendum omnino: Ὑπέδυσαν. ΕΔΕΔΟΙΚΕΣΑΝ. Qui ſequitur locus elegans eſt, atque ita vertendus: *Confeſtim aggreſſi ſunt eos, quos ante ob timorem aggredi detrectaverant.*

Ὑπελθεῖν. ὑποδεδεμεῖν. καὶ Ὑπελθόσης, ἀντὶ τοῦ ἀπατησάσης. Οἱ δὲ τὸ γυναικὸς αὐτῆς ἕτως ὑπελθόσης, ἑδένα ὑπονοήσαντες δόλον, ἀπῆλθον.] Accuſativus

sivus desideratur ante verbum ὑπελθεῖν. Quare legendum, tum sensus tum Græcismi gratia, τὴ γυναικὸς ΑΥΤΟΥΣ ἅτως ὑπελθάσης. Herodot. lib. vi. cap. 134. Καὶ πρόκα τε Φοίκης ΑΥΤΟΝ ΥΠΕΛΘΟΥΣΗΣ, ὑπίπτω τῳ αἰτίῃ ὁδὸν ἰέναι. Heliodor. Æthiop. lib. ii. p. 104. Ὁ τότε εἰληχὼς δαίμων οἱονεὶ πρόσωπεῖον ΑΥΤΗΝ ΥΠΗΛΘΕ. Confer nos infra, ad v. Ὑπέρχε.

Ὑπέμειναν. προσεδόκησαν, Ἐμὲ ὑπέμειναν ἁμαρτωλοί.] Hæc sunt verba Psalmographi cxix. 95.

Ὑπερακοντίζεις. —— Φρυνίχου Μονοτρόπῳ·

—— Ἀλλ' ὑπερέβαλεν πολὺ τὴν Νικίαν
Στρατηγίας πλήθει τε καὶ διήμασι.]

Posterior Phrynici senarius corruptus est et hiat turpissime. Quod miror non animadvertisse Kusterum. Rescribendum omnino:

ΣΤΡΑΤΗΓΙΩΝ πλήθει τε ΚΑΙΞΕΥΡΗΜΑΣΙ.

i. e. καὶ ἐξευρήμασι. Quod omnino verum est. Locus ita interpretandus est: *At superavit longe Niciam numero prætorum et artibus imperatoriis.* Aristoph. Eq. ver. 882.

Τοιγοῦνι Θεμιστοκλῆς ὁ πρώτοτ' ἐπανάγκης,
Καί τοι ΣΟΦΟΣ κἀκεῖν' ὁ Πειραιεύς. ἔμοιγε μὲν τοι
Οὐ μεῖζον ἔναι φαίνετ' ΕΞΕΥΡΗΜΑ ἢ χύτραις.

Ita scribendus iste locus. Vulgo perperam, *Σοφὸν. in hujusmodi artibus excellebat Themistocles.*

stocles. Nihil verius. Atque hinc emendandum se offert Euripides in Supplic. ver. 903.

Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι
Δεινὸς, ζοφιστὴς πολλὰ τ' ΕΞΕΥΡΕΙΝ ζοφά.

Verba sunt de *Tydeo*, sed versus postremus futilis est, et male distinctus. Reponendum videtur:

Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι.
Δεινὸς ζοφιστὴς, πολλὰ Δ' ἐξευρεῖν ΣΟΦΟΣ.

Non in verbis erat clarus, sed in armis.
Acer sophista, sed re, non lingua sophista.

Quod quidem elegans in primis, et Euripideum est. Δεινὸς ζοφιστὴς, sed in re et artibus belli, non verbis, ζοφιστής. Hæc mens poëtæ est.

Ὑπέραντλον. πλήρη. Οἱ δ' ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸ πλοῖον, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον.] Interpres ita reddit: *Illi autem vento pleno navigantes, ad insulam tuto appulerunt.* Hoc *interpretari* non est. Vir doctissimus ad Luciani Timon. emendabat, ποιησάμενοι τὰ πλοῖον. Sed vulgatam lectionem agnoscit Suidas. Quod ex interpretatione ejus constat. Dici autem videtur vox ὑπεράντλος nunc de *nave*, nunc de *cursu navis*, nunc de *navicularia ipso* denique. Quo postremo sensu usurpat Diphilus Comicus apud Athenæum, lib. vii. p. 292.

NAT-

Digitized by Google

ΝΑΥΚΛΗΡΟΣ ἀποθόει τις ὦθὺς ἀποβαλὼν
Τὸν ἱσὸν, ἢ ΠΗΔΑΛΙΑ ζωῆρέψας νεώς,
Ἢ φορτία γ' ἐκρέψας ΥΠΕΡΑΝΤΛΟΣ γλιόμβος.

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi. Vulgo imperite admodum legitur, πηδάλιόν τι. Atque hinc corrigendus venit locus vexatiſſimus Maximi Tyrii, Diſſert. I. pag. 3. ed. novæ. Οὐδὲ ναυσεῖ ὅπερ τῶν πλεόντων οἱ δυσάλιδες καὶ θαλάττῃ πρῶτον ἐντετυχηκότες. *Nec faciet quod nauſeabundi facere ſolent.* Ita reddit Interpres. Sed illud δυσάλιδες ne Græcum quidem eſt. quod et recte vidit cl. Marklandus. Verùm de loco reſtituendo inter nos non convenit. Corrigebam, Δύσαλλοί τινες. Cl. Marklandus, Δύσηνοί τινες. Sed neutrum verum. Legendum ſine controverſia: Ὥσπερ τῶν πλεόντων ΟΙ ΔΥΣΑΛΚΙΔΕΣ. Eſt autem Δύσαλκις *homo imbellis et ignavus, qui ad omnia imparatus et inidoneus eſt.* id quod de nautis recentibus, et mari minus adſuetis, omnino verum eſt. Τὰς φαύλας τῶν πλεόντων vocat Lucianus in Jove Tragœdo. Dicitur autem Δυσάλκιδες ut Ἀνάλκιδες. quam vocem uſurpat Homerus, Odyſſ. Δ. 334.

Ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ἤθελον εὐνηθῆναι, ΑΝΑΛΚΙΔΕΣ αὐτοὶ ἑοῦσες.

Quoniam autem de Maximo Tyrio, homine ſane haud ineleganti, hic agitur, libet unum atque alterum locum ejusdem ſcriptoris, qui in difficilioribus ſunt, et eruditiſſimos viros fruſtra exercuerunt, hic emendatos ſubjicere.

Primus

Digitized by Google

Primus legitur Differt. xix. p. 231. Ὡς ἀπὸ τῆς Αἴτνης πὸ πῦρ ῥεῖ, ὡς ἐξ Αἰθιοπίας ὁ λοιμὸς ῥεῖ· ἡ μὲ πῦρ ἐπὶ γῆν ῥεῖ, ἡ ὁ λοιμὸς μέχρι τῶν Ἀθηνῶν προελθὼν ἔστη. *Ex Ætna ignis, ex Æthiopia pestis defluit; ignis in terram, pestis Athenas usque defertur.* Quam *terram?* Locus manifesto corruptus est, quem ita certo certius restituendum esse video: Καὶ πὸ μὲ πῦρ ΕΠΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΗΝ ῥεῖ. *Ignis in Catanam fertur.* Est autem Catana urbs Siciliæ, ad radices Ætnæ. Hermog. de Invent. p. 169. ΡΕΙ ἀπὸ τῆς Αἴτνης ΕΠΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΗΝ πῦ πῶδρ ζωτεχῶς. Quæ gemina germana sunt. Hinc intelligendus Tertullian. Apolog. p. 429. *Empedocles totum sese Catanensium Ætnæis incendiis donat.* Atque hoc rectum. Nunc videamus alterum. Est autem Differt. xxiv. p. 297. ubi ita legitur: Ἡσιόδῳ ἢ ἀείδουσιν αἱ Μοῦσαι τί ἄλλο, ἢ γυναικῶν ἔρωτας καὶ ἀνδρῶν, καὶ ποταμῶν ἔρωτας καὶ βασιλέων καὶ φυτῶν; *Jam apud Hesiodum quid aliud Musæ canunt, quam virorum mulierumque amores, amores fluviorum, regum, ac plantarum?* Hæc ridicule depravata sunt. Mendum quidem viderunt viri eruditissimi, sed nihil ultra. Cl. Davisius legit, ἀνέμων καὶ φυλῶν. Cl. Marklandus, θαλασσῶν καὶ φυλῶν. Neuter recte. Tu rescribe, meo periculo: Καὶ ποταμῶν ἔρωτας Ϲ ΑΛΣΕΩΝ καὶ φυτῶν. *Amores fluviorum, et* NEMORUM, *et plantarum.* Moschus in Epitaphio Bionis, ver. 2.

Καὶ, ΠΟΤΑΜΟΙ, κλαίοιτε τὸν ἱμερόεντα Βίωνα,
Νῦν, ΦΥΤΑ, μοι μύρεσθε, Ϲ, ΑΛΣΕΑ, νῦν γοάοιτε.

Ὑπερ-

Ὑπερδέξιον χωρίον. Εἶχον δ' ὑπερδέξιον, οἷον χαρακώματα.] Hæc sunt verba Xenophontis in Exped. Cyr. lib. iv. p. 339. ubi recte legitur, Εἶχον δ' ὑπερδέξιον ΧΩΡΙΟΝ. Quomodo et apud Suidam scribendum est.

Ὑπερεπυρρίασεν. Ἀριστοφάνης. Ὁ δ' ἀετὸς ὑπερεπυρρίασεν. ἀντὶ τοῦ, πυρρὸς ἐγένετο.] Locus Aristophanis exstat in Ran. ver. 310.

Ὀδὶ δ' ἀετὸς ὑπερεπυρρίασέ μοι.

Ὑπερδοκιμάθοι. ὑπερεμπαιζόμενοι. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ὑπερδοκιμάθοι τῷ πάντα πρᾶττον τῇ ἐξ Ἐπιπλάνου ὁμολογίᾳ, καὶ τῷ χειρισμῷ τῶν πεπραγμάτων.] Hæc interpres ne vertit quidem, in quo judicium ejus laudandum est. Nam locus corruptus est, sed ita ut facile redintegretur tamen. Rescribendum omnino: καὶ ΤΩι ΧΕΙΡΙΣΜΩι τῶν πεπραγμάτων. Est autem χειρισμὸς τῶν πεπραγμάτων, rerum administratio. Suidas infra, v. Χειρισμόν. Ὥστε μὴ μόνον ἀλόγιστον, ἀλλὰ καὶ μανικὴν φαίνεσθαι ΤΟΝ ΧΕΙΡΙΣΜΟΝ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ. *Ut administratio illa non solum imprudens, sed etiam insana videretur.* Polybius, lib. iii. p. 321. Τὸν δὲ Φλαμίνιον ὀχλοκόπον μὲν καὶ δημαγωγὸν εἶναι τέλειον, πρὸς ἀλήθειαν δὲ καὶ πολεμικὸν ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΧΕΙΡΙΣΜΟΝ σπανίως εὑρεῖν. Idem, p. 1002. ΧΕΙΡΙΣΜΟΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ἀπιτυχεῖ καὶ ζηλωτόν. Idem in Excerptis Valesii, p. 1475. Ὅτι δὲ εἰς ΤΟΝ ΧΕΙΡΙΣΜΟΝ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Digitized by Google

ΤΩΝ τις βλέψει, τῶν ἀμφοῖν καταπλήξας τὴν ἀναίδειαν. Quare utrumque fragmentum fine dubio Polybio adjudicandum eſt.

Ὑπερθεν. ἐπάνω. ἐν Ἐπιγράμμασι.

Οὐκ ἐς πλεόνων χεῖρας ὑπερθεν ἔχειν.]

Pentameter iſte eſt pars epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vi. p. 573.

Ὑπερθορῶν. ὑπερπηδῶν. Τῆς Δήμητρος ἐ δυνάμενον ὑπερθορεῖν τὰς θύρας, θορέντα ἢ ἰέναι ἅπτεσθαι τὸ μέγαρον.] "Vel ſcribe θορέντα, vel θορόντα." *Kuſter.* Nihil hic vidit vir doctiſſimus. Sunt hæc verba Herodoti, lib. vi. cap. 134. de Miltiade, ubi ita legitur: Τὸν δὲ ἀπικόμενον ἅπτεσθαι τοῦ κολωνοῦ τοῦ πρὸ τοῦ ἄστεος ἑόντα, ἔνθα θεσμοφόρια Δήμητρος ὑπερθορέειν, ἐ δυνάμενον τὰς θύρας ἀνοῖξαι. ὑπερθορόντα δὲ ἰέναι ἅπτεσθαι τὸ μέγαρον. *Miltiades ad collem, qui ante urbem eſt, accedens, cum fores Cereris legiferæ aperire nequiret, ſeptum tranſiluit; et deinde in delubrum penetravit.* Quod hominis irreverentis eſt, et tangentis non tangenda. Cæterum ad hanc normam caſtigandus eſt Suidas.

Ὑπερκύπτω. αἰτιατικῇ. ἴστέον δὲ, ὅτι τὸ ὑπερκύπτω, ἡ μὲν ἔσω γραφὴ ἔχει αἰτιατικὴν, καὶ ὁ Πλούταρχος· ἡ δὲ Χαλίκλεους γενικῇ. Ὑπερκύψαντες τοῦ ὄρους. *Sciendum eſt τὸ ὑπερκύπτω apud nonnullos ſcriptores, ut et apud Plutarchum, cum accuſativo poni: apud*

apud Heliodorum verò, cum genitivo.] "Nota "hæc salebrosa est, in qua vertenda non tam "verborum, quam sensus rationem habui." *Kuster.* Nihil hic video, quod quenquam moretur. Kusteri autem interpretatio futilissima est. Nimirum non intellexit vir doctissimus quid sit ἡ ἔσω γραφή. Deinde Græca nonnihil laborant. Scribendum omnino: Ἰσέον ἦ, ὅτι τὸ ὑπερκύπτω ἡ μὲ ἔσω γραφὴ ἔχει ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ, καὶ ὁ Πλάταρχος· ἡ δὲ Χαριτίλεια ΓΕΝΙΚΗ. Dicit Suidas verbum ὑπερκύπτειν apud τὰς ἔσω, et Plutarchum, accusativo gaudere: apud Heliodorum verò, genitivo. Quod verum est. ἡ ἔσω γραφὴ est *scriptura Christiana*, sive *scriptæ Patrum Christianorum.* Opponuntur scilicet οἱ ἔσω et οἱ ἔξω. Paulus in prima ad Corinth. V. 12. Τί γάρ μοι καὶ ΤΟΥΣ ΕΞΩ κρίνειν; Οὐχὶ ΤΟΥΣ ΕΣΩ ὑμεῖς κρίνετε; ΤΟΥΣ ΔΕ ΕΞΩ ὁ Θεὸς κρινεῖ. Ad quem locum consulendi interpretes. consulendus et cl. Kusterus ad Suid. v. Ἀμφισβήτησις. Atque hinc intelligendus Marcus IV. 11. ΥΜΙΝ δέδοται γνῶναι τὸ μυστήριον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. ἐκείνοις δὲ ΤΟΙΣ ΕΞΩ ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται. Verbum autem Ὑπερκύπτειν cum accusativo usurpat Basilius Magnus Homil. de Invidia. ΥΠΕΡΚΥΨΑΣ τῷ λογισμῷ τὰ ἀνθρώπινα. Item Eusebeius, Demonst. Evang. i. 5. ΥΠΕΡΚΥΨΑΝΤΕΣ τὴν ὁρωμένην ἅπασαν κτίσιν. Addo Plutarchum in Lycurgo. Ταῦρον ἐλαύνει μέγαν, ὃς ΥΠΕΡΚΥΨΑΣ τὸ Ταΰγετον ἀπὸ τοῦ Εὐρώτα πίεται. Locus autem Charicleæ, ad quem respexit Suidas, legitur apud Heliodor.

Digitized by Google

dor. Æthiop. lib. i. ſub initium. Ἄνδρες ἐν ὅπλοις λησεμικοῖς ΟΡΟΥΣ ΥΠΕΡΚΥΨΑΝΤΕΣ. Atque hæc ad Suidam complanandum et illuſtrandum ſuffecerint.

Ὑπέρα φελέροπή —— Πλάτων Ἀδάμαντι·

Εἶτ' ἐχ ὑπέρα μοι φελέροπὴ γίνῃ;]

Platonis ſenarius claudicat, atque ita eſt ſublevandus:

Εἶτ' ἐχ ὑπέρα φελέροπή μοι γίνῃ;

Quid? nonne hæc mihi piſtilli circumactio eſt?

Ὑπερπαίειν. ὑπερβαίνειν. πλεονάζειν. Διὰ τὸ γελοίοις ἀδὲ καθ' ὑπερβολὴν εἰκάσαι δυνατὸν ὂν ἀδενὶ τῶν ὄντων ἐστίν. ἤτοι ὑπερπαίῃ πάσας τῇ δεινότητι τὰς προειρημένας φράξεις.] "Fragmentum hoc ſale-"broſum eſt, nec ſenſum ſatis planum habet." *Kuſter.* Scribendum videtur: ΔΙΟ τὸ γελοῖος —— εἰκάσαι δυνατὸν ἀδενὶ τῶν ὄντων ἐστίν. *Quare factum illud a nullo quidem mortalium ſatis æſtimari poteſt.* Τὸ γελοῖος, eſt, *id quod acciderat.* Scriptor ἀνώνυμος apud Suid. v. Ἐξαιρῆς. Βιβλιοφόρον ἔπεμπον πρὸς τὴν Περσέα, ἀγγελοῦντα ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ. *Tabellarium ad Perſeum miſerunt, qui, quod acciderat, ei ſignificaret.* Atque hinc reſtituendus venit Diodorus Siculus, lib. i. p. 28. Ἔπειτα τοὺς μυθογράφων καὶ ποιητῶν ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ, ἐμπεπλῆσθαι τὰ θέατρα, καὶ τοῖς ἀπιθανολόγοις ἰσχυρὰν πίστιν καὶ ἀμετάθετον γνώσης. *Quod cum factum accepiſſent mythographi et*

Digitized by Google

poetæ, omnia theatra impleverunt, et posteris ut rem indubitatam tradiderunt. Ita scribendus et interpretandus est iste locus. Quemadmodum non semel scribit Diodorus. Vulgo nullo sensu legitur, τὸ ψῦ. Hæc scripseram; cum, ut fors ferebat, incidi in ipsum locum, quem laudavit Suidas. Est autem Polybii, lib. xiv. p. 949. ubi ita legitur, prout emendaveram.

Ὑπέρχεσ: αἰτιατικῶς. ἀντὶ τοῦ ὑπάγει τὸ δῆμον καὶ ὑποτρέχει. —— Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν·

—— Εἶδέ σοι ὑπέρχεσ
Ὥσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς ἐκκεκαλικδύεσ.]

Monuimus modo supra verbum ὑπελθεῖν accusativo gaudere. Quod ex hoc loco patet. Locus autem Comici, qui male sanus est, ita, tum sensu tum Græcismo postulante, rescribendus est:

—— Εἶδες οἷ' ὑπέρχεσ
Ὥσπερεὶ γέροντας, ἡμᾶς, Κ'ΕΚΚΟΒΑΛΙΚΕΤΕΤΑΙ.

Vides quomodo nos tanquam senes circumvenit et deludit.

Est autem Ὑπέρχεσθαι, *subrepere, sublandiri, ludificari.* Schol. ad Sophocl. Oed. Tyr. ver. 404. Ὑπέρχομαι, τὸ ὑποκάτω τινὸς ἔρχομαι, καὶ ἀπὸ τούτου τὸ κολακεύω. οἱ γὰρ κολακεύοντες ὑπὸ γῆν σχηματίζουσι. Vide omnino Schol. ad Sophocl.

Elect. ver. 60. Siculi Ὑπονέμειας vocant. Hesychius: Ὑπονέμειας, ἐξαπατᾶν. Epicharmus Siculus apud Polluc. IX. 82.

——Ὥσπερ αἱ πονηραὶ μάνῆιες,
Αἴθ' ΥΠΟΝΕΜΟΝΤΑΙ γυναῖκας μωρὰς ——
—— Καὶ πάντα γιγνώσκηι τῷ τι λόγῳ.

Versus postremus mutilus est, atque ita supplendus:

—— Καὶ πάντα γιγνώσκηι ΚΩΤΙΛΩι ΛΟΓΩι.

Cl. Bentleius ad Phalar. emendabat, τῷ τηνᾶν λόγῳ. Sed nostra emendatio verissima et elegantissima est Vox κωτίλος usitatata est de *muliebri garrulitate* et *sermone fraudulento*. Hesiod. Op. ver. 373.

Μηδὲ γυνὴ ζεῖ νόον πυγοστόλος ἐξαπαλάτω
Αἰμύλα ΚΩΤΙΛΛΟΥΣΑ ——

Theocritus in Syracusis, ver. 64. 87.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι ——
Παύσασθ', ὦ δύσανοι, ἀνάνυτα ΚΩΤΙΛΛΟΙΣΑΙ.

Idem, ver. 89.

Πᾷ πόθεν ὤνθρωπος; τί δέ τιν εἰ ΚΩΤΙΛΑΙ εἰμές;

Suidas: Κωλίλη. ἡ λίγοις ἀπατῶσα. καὶ Κωλίλος, ὁ πανοῦργος, ἢ κόλαξ, ἢ ἀπατεών. καὶ Δαεῖδ· ΚΩΤΙΛΟΙΣ κείχρηῖ ΛΟΓΟΙΣ φενακίσαι πειρώμενος. Quæ nostram emendationem egregie confirmant.

Digitized by Google

Ὑπεχεν. ὑπέκλινεν. ἔδωκεν. Οὐδὲ τῷ ἀκμῷ ὕπεχε πῖς Ἀλαβάλλησιν, οὐδὲ φόνον ἄδικον ἐργάσαλο ἐκών γε εἶναι.] Hæc ſunt verba Procopii in Vandal. lib. i. p. 94. Leguntur etiam ſupra apud Noſtrum, v. Ἰωάννης.

Ὑπηνέμια. ὡς ἡμεῖς λέγομεν. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ·

Ἐνίοτε πολλοὶ τ̃ ἀλεκτρυόνων βίᾳ
Ὑπηνέμια τίκ[τουσιν ὠὰ πολλάκις.]

" Idem fragmentum Ariſtophanis citat Athe-
" næus lib. ix. p. 374. Sed qui τὸ ἐνίοτε non
" agnoſcit; et pro πολλοὶ rectius habet πολλαὶ,
" genere fœminino." *Kuſter.* Hos ſenarios Platoni ἐν Δαιδάλῳ adſignat Scholiaſtes ad Ariſtoph. Nub. ver. 663. Nam uterque Comicus in Dædalo laudatur. de quo cl. Erneſtus ad locum. Veram autem lectionem, pace viri eruditi, ſubminiſtrat Suidas:

Ἐνίοτε πολλαὶ τ̃ ἀλεκτρυόνων βίᾳ
Ὑπηνέμια τίκ[τουσιν ὠὰ πολλάκις.

Interdum MULTÆ *gallinarum* MULTA *ova inania vi excludunt.* Ita interpretandi ſunt iſti verſiculi. Βίᾳ τίκ[τουσι, *vi et præter naturam pariunt.* Hæc eſt mens Comici, quam minus perſpectam habuerunt viri doctiſſimi. Huc facit Varro de Re Ruſt. lib. ii. p. 62. *In fœtura res incredibilis eſt in Hiſpania, ſed eſt vera: quòd in Luſitaniâ ad Oceanum in ea regione ubi eſt*

Digitized by Google

est oppidum Olyssippo, monte Tagro, quædam e vento concipiunt certo tempore equæ: ut hic GALLINÆ *quoque solent, quarum* ΟΥΑ ΥΠΗ-ΝΕΜΙΑ *appellant.*

Ὑποξλεπόμβλος. ὑπονοῶν. ἐχθραίνων.] Sic quoque totidem verbis Hesychius. Uterque respexit ad 1 Reg. xviii. 9. Καὶ ἦν Σαοὺλ ΥΠΟΒΛΕΠΟΜΕΝΟΣ τὸν Δαυὶδ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Ὑπόγυον. ἐγγύτερον. προσφαῖον. —— Ὀλιθηρὸς δὲ ἦν ὁ δρόμος ἐξ αἱμαγοῦς πεπηγότος, ὑπογύς τε καὶ πολλός· ὡς τῶν φευγόντων ἀπελείποντο οἱ ἄκοντες.] Hæc sunt verba Appiani in Libycis p. 127.

Ὑποκοριζόμενοι. διασύροντες. Ξενοφῶν· Οἱ δὲ μισοῦντές με ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι κακίαν.] Locus Xenophontis legitur Memorabil. lib. ii. cap. 1. De eo nuperrime egerunt viri doctissimi ad Moerin. Sed omnes fefellit elegantissima locutio. Interpretatio autem Suidæ futilissima est. Ὑποκορίζεσθαι non est *diasyrein*, sed blandientium. Quod ex Damascio in vita Isidori patet. Ita autem scribit Damascius apud Phot. p. 1032. Πρόχειρος ἦν εἰς ἐπιτίμησιν. διὸ καὶ θαμὰ πολλοῖς προσέκρουσεν, ὅτι ἀνεχόμενος αὐτῶν ΤΗΝ ΚΑΚΙΑΝ ΥΠΟΚΟΡΙΖΕΣΘΑΙ. *Ad reprehendendum proclivis erat. quare etiam multos offendit, quod vitia eorum verbis extenuare non posset.* Aristides vol. ii. p. 112. Οὔτε ΤΑΣ ΚΑΚΙΑΣ ΥΠΟΚΟΡΙΖΕΣΘΑΙ τῷ τῆς

Digitized by Google

ἀρετῆς ὀνόματι, ἔτε τὰς ἀρετὰς φαυλίζειν, τὰ τῆς κακίας ἐκάστῃ προσατεθέντα. *Nec vitiis virtutis titulo blandiri, nec virtutes, vitii nota affixa, calumniari.* Quare locus Xenophontis, ad quem uterque, tum Damascius, tum Aristides, respexit, sine dubio corruptus est, atque ita, ut mihi quidem videtur, rescribendus: Οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ μισοῦντές με, ΜΗ ΥΠΟΚΟΡΙΖΟΜΕΝΟΙ, ὀνόμαζουσι Κακίαν. *Qui me amant, Felicitatem appellant; illi verò qui oderunt, neutiquam blandientes, Infelicitatem me vocant.* Nihil verius hac emendatione. Μὴ ὑποκοριζόμενοι. *Nihil dissimulantes. Neutiquam sublandientes.* Quod faciunt qui amant scilicet. de quo nos supra ad v. Σαβακῶν. Hinc emendandus Alciphro lib. iii. p. 346. ΠΑΡΘΕΝΙΟΝ δὲ ἱππίππου μεθ' ΥΠΟΚΟΡΙΣΜΩΝ ἐκθεραπεύεται, ὅλον σε αὐτοῖς ἀγροῖς ἐκπιοῦσα. *Parthenium autem nobile illud scortum, impense colitur, quæ totum te cum tuis agris devoravit.* Ita scribendus et interpretandus iste locus, qui viros doctissimos frustra habuit. Vulgo ineptissime legitur, παρθενίαν. Sed Παρθένιον est nomen ὑποκοριστικὸν. in quo tota vis et venustas hujus loci consistit. *Suavicula illa puella, quæ tota tota virgo est.* Non potuit festivius noster Alciphro.

Ὑποκρεκόντων. κρωζόντων. ἐγκιζόντων] Vox postrema nonnullis suspecta videtur. Sed perperam. Pindar. Olymp. ix.

Τὰ

Τὸ καυχᾶσθαι ἐφ' ἁμαρτίαις
Μανίαισιν ΥΠΟΚΡΕΚΕΙ.

Intempeſtive gloriari
ad inſaniam accedit.

Recte Schol. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τῆς κιθάρας κρεμῶν. (leg. κρεμάτων.) πρότερον γὰρ τῆς κιθάρας ὑφαπλώμοι ΥΠΟΚΡΕΚΟΥΣΙ.

Ὑποπυθμίδιον. τὴν εἰς τὸν πυθμένα καταλειφθεῖσαν. Οὐκ εὐοίνῳ ταφυλῆς ἀποπάδα πενταέρραγον.] Fragmentum hoc eſt pars epigrammatis, quod ex Anthologia inedita dedit Cl. Kuſterus ſupra ad v. Ἀνειρύσω. Dedit et Cl. Reiſkius Anthol. pag. 60. Sed poetæ manum neuter adſecutus eſt. Nos carmen integrum et emendatum adſcribemus. Eſt autem Leonidæ.

ΛΑΦΡΙΗ ΕΚ ΠΕΝΙΗΣ ταύτην χάριν, ἔκ τε πενίεω
Κήξ ὀλιγησιπύῃ δέξο Λεωνίδεω.
Ψαιστά τε πιήεντα & ἀθήσαυρον ἐλαῖαν,
Καὶ τᾶτο χλωρὸν ζύκεν ΑΠΟΚΡΑΔΙΟΝ,
Κ' εὐοίνῳ ταφυλῆς ἔχ' ἀποπάδα πενταέρραγον,
Πολνία, κὴ ποσὶν τῷδ' ὑποπυθμίδιον.
Ἢν δέ με γ', ὡς ἐκ νέσῃ ἀνειρύσω, ὧδε κ' ἐχθεῖς
Ἐκ πενίης ῥύσῃ, δέξο χιμαιροθύτῳ.

Ita ſcribendum iſtud epigramma. In primo verſiculo vulgo legitur, Λαθεῖη ἐκ πλάνης. quod plane nihili eſt, et contra metrum. Nos veram lectionem exhibemus. Poteris etiam ſcribere, Λαφεῖη ἐκ πανίης. Quod idem ſonat.

Digitized by Google

Sed illud ſuavius. Epigram. Anthol. lib. vi. p. 555.

ΕΚ ΠΕΝΙΗΣ, ὡς οἶδα, ἀκραιφνέος, ἀλλὰ δικαίης,
Κύπρις ταῦτα δέχευ δῶρα Λεωνίδεω.

Quod epigramma plane gemellum eſt. *Dianæ* autem LAPHRIÆ meminit Pauſanias in Achaicis. Suidas: Ἄρτεμις ΛΑΦΡΙΑ. ἡ θεός. Idem: Εὐδαίμονα καὶ βαθύπλουτον εἶναι ΤΗΝ ΛΑΦΡΙΑΝ ΑΡΤΕΜΙΝ. Confer etiam Antonin. Liberal. Metamorph. cap. xl. In ſecundo autem pentametro MSS. σῦκον ὀπωρίδιον. Quod ne Græcum quidem eſt. Interpres autem, homo feſtivus, *ficum delectam*. Nos recte reſtituimus, σῦκον ὀπωρίδιον. *ab arbore ficum*. Quam proinde χλωρὸν vocat poeta. Getulicus in epigrammate, Σῦκον ἀπ' ἀκρεμόνων. quod idem eſt. Verbum Ἀποκραδίζειν uſurpat Nicander Alexiph. ver. 316.

—— Ὀπυίνης ΑΠΟΚΡΑΔΙΣΣΕΙΑΣ ἐρινύς.

Ubi Schol. Ἀποκραδίσσεως. ἀπὸ τῆς κραδίης κόψεως, οἷον ἀποσυρίσσεως. Ἐρινὺς ἡ, τὰς κλάδους τῆς ζυκῆς. Nihil verius hac emendatione. Notanda autem vox Ἀποκραδίζω, quam alibi fruſtra quæſiveris.

Ὑποσάς. ὑπομείνας. θαρσήσας. Ξενοφῶν. Ὅς τις ὑποσὰς ἐθελοντὴς πορεύεσθαι. † Ὑφίσαν] ἢ τὸ μὴ ὁπλιτῶν Ἀρισώνυμος.] Delenda iſta virgula, et locus uno tenore ſcribendus. Quemadmodum recte

recte legitur apud Xenoph. Exped. Cyri, lib. iii. p. 319. unde hoc fragmentum deprompsit Suidas.

Ὑποδεέστερος. ἀφελέστερος. Ξενοφῶν. Ἦν ἐπ' ἐκείνους ἡμεῖς ἐλαύνομεν, ὑποτεμεῖν ἡμᾶς πάλιν ἐκεῖνοι. ἡμῖν ἢ ὅπως ἡ ἰσχὺς πάρεσται.] Hic locus legitur apud Xenoph. Instit. Cyri, lib. i. p. 18.

Ὑποδείνει——ὑποδεικνύει. Ἐλπίδα μικρὰν ὑποτείνει καὶ μέλλοντος. Φιλόστρατος φησίν.] Fallitur Suidas. Hæc enim sunt verba Synesii, Ep. cv.

Ὑπὸ ψήφου μιᾶς. ἀπὸ γνώμης. ἀπὸ κρίσεως μιᾶς.] Aristoph. Lysist. ver. 270.

Μίαν πυρὰν νήσαντες ἐμπρήσωμεν αὐτὰς χεῖρες
Πάσας ΥΠΟ ΨΗΦΟΥ ΜΙΑΣ. ——

Ad hunc locum respexit Suidas.

Ὑποφόνια. τὰ ἐπὶ τῷ φόνῳ διδόμενα χρήματα τοῖς οἰκείοις καὶ ἀναιρεθέντος, ὑπὸ καὶ τὴν αἰτίαν ἔχοντος ὅτι ἀνήρηκεν, ἵνα μὴ ἐπεξίωσιν, ἐπὶ τῷ μὴ ἐπεξέρχεσθαι, μηδὲ γνώσεσθαι τὸ καὶ φόνου δίκαιον. Ὑποφόνια καλεῖται.] Hæc manifesto interpolata sunt. Idem ἐπεξιέναι et ἐπεξέρχεσθαι. Quare alterum alterius glossema est. Quod miror non animadvertisse Kusterum. Cæterum vox ὑποφόνια occurrit apud Aristidem, vol. II. p. 436. Ἡδέως ἄν σε πυθοίμην, εἰ πότε αὐτῷ σοὶ μᾶλλον Ἀγαμέμνων ἀπεκλαυσεν, ἢ καὶ σοὶ σοὶ μᾶλλον ἐμήνισαν, τί χρὴ ποιεῖν αὐτὸν

αὐτὴν νῦν, ἢ πάσα τὰ ΥΠΟΦΟΝΙΑ καταθέντα, ὁπωσδὴς τυχεῖν. *Age vero, dic nobis, quæso, si illam, sive adhuc in contubernio tuo commorantem, sive mox ereptam, occidisset Agamemno; quanam hodie ratione, quantave multa cædem expiare, teque placare posset.*

Ὑπνῳ —— ἐν Ἐπιγράμμασι· Ὃς πολλὰ ὕπνιον ὕπνον ἐγύμνασε.] Festive admodum Interpres: *Qui multum somnum supinum dormivit.* Quod de Endymione quidem verum est. Atqui, mi homo, hic alia res agitur. Scribendum utique:

Ὃς πολυύπνιον ΙΠΠΟΝ ἐγύμνασε ——

Est autem pars epigrammatis, quod integrum dedit vir doctissimus in Miscell. Lipsi. vol. IX. p. 465. et ante eum cl. Dorvillius ad Charit. p. 158. Ipsum epigramma, quod neuter intellexit, hic apponendum esse duxi. Est autem Asclepiadæ in Lysidicen:

Λυσιδίκη ζοι, Κύπερι, τ' ἱππασκήρα μύωπα
Χρυσέου ὠκνήμας κέντρον ἔθηκε ποδός.
Ὃς πολυύπνιον ἵππον ἐγύμνασεν, ἠδὲ ποτ' αὐτῆς
Μητρὸς ἐφοινίχθη κῶφα τιναοσομένης.
Ἣν γὰ ἀκέντητον τελεοδρόμον. ἔνεκεν ὅπλου
Σοὶ κῆ μεσοπύλης χρυσέου ἐκρέμασεν.

In altero hexametro cl. Reiskius legendum censebat, Ὃς πολλὰ ὕπνιον ἵππον. Sed sensus loci hominem fefellit. Nimirum Lysidice, mulier continentissima, et quæ nullum commercium cum

cum viro haberet, ſuas res ipſa agebat. Nunc vero, vel anus vel uxor facta, inſtrumentum artis ſuæ, ut mos erat, Veneri ſuſpendit. Quare legendum omnino:

Ὦι πολυύπλιον ἵππον ἐγύμνασε ——

Quod planum et pulcherrimum eſt. Heſych. Ἵππον, τὸ μέλαν τῆς γυναικός. Sed de hoc ſatis. Neque enim in his quisquiliis immorari volumus. Cæterum exſtat epigramma apud Athenæum et Laertium, quod alii Platoni, alii Aſclepiadæ noſtro adſcribunt. Carmen ipſum, quod venuſtum in primis eſt, hic emendatum adponam:

Ἀρχεάναξαν ἔχω τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἑταίρην,
Ἧς ἐδὶ ῥυτίδων ἔζεσε πικρὸς ἔρως.
Ἃ δειλοὶ, νεότητος ἐπαυλιάσαυλες ἐκείνης
ΠΡΩΤΟΒΟΛΟΥ, δι' ὅσης ἤλθεσε πυρκαϊῆς.

Ita ſcribendum videtur iſtud epigramma, quod corruptum magis magisque corruperunt viri eruditiſſimi Salmaſius ad Achillem Tatium et D'Orvillius ad Charitonem. Notandum antitheton, ἐδὶ ῥυτίδων —— νεότητος ἐκείνης ἀυλιάσαυλες. quod viros doctiſſimos fugit. Epigram. Anthol. lib. vi. p. 549.

—— Τρομερῆς ΓΗΡΑΟΣ ΑΝΤΙΑΣΑΣ.

Recte autem πρωϊοβόλα. Metaphora a plantis nova vere turgeſcentibus et πρωτοβόλοις. Philodemus, in Epigram. Anthol. lib. vii. p. 608.

Οὕπω

Οὔπω ζοι καλύκων γυμνὸν θέρος, οὐδὲ μελαίνῃ
Βότρυς ὁ παρθενίης ΠΡΩΤΟΒΟΛΩΝ χάρμας,
Ἀλλ' ἤδη θοὰ τόξα νέοι θήγουσιν ἔρωτες,
Λυσιδίκη, καὶ πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον.
Φεύγωμεν δυσερῶντες, ἕως βέλος οὐκ ἐπὶ νοερὴν
Μάντις ἐγὼ πολλῆς αὐτίκα πυρκαϊῆς.

Ὑασός. ἀκόνιον. —— Τῶν δὲ ὑοσῶν οἱ μὲν εἰσὶ παχεῖς, οἱ δὲ λεπτοί.] Hoc fragmentum depromptum est ex Polybio, lib. vi. p. 653.

Ὑφέρπονζα. ὑπερχόμενον. πλημμελούμενον. Ἐπεσκότει γὰρ αὐτῶν τὰ γνώμαις ἀλλὰ τὰς πλημμελείας ὁ Θεὸς, καὶ τὰ ὑφέρπονζα λιμὸν αὐτοῖς οὐκ ἔλεπον.] Hæc sunt verba Josephi de Bell. Judaic. lib. v. p. 344.

Ὑφεὶς. ἐνδύς. ὑποχαλάσας. Ὁ δὲ ὑφεὶς τὸ φρονήματος, ἔπεμψεν ἱκετεύων μὴ πολεμηθῆναι.] Depromptum est hoc fragmentum ex Dion. in Excerpt. Legat. ab Ursino editis, p. 403.

Φ.

ΦΑΓΕΙΝ ζῶν. Ἰένις. ἔνομα εἰς τὸ ἱππάδα τελῶν, ἐκ φαγεῖν ζῶν, ζωήθης ἦν τῆς ὑπάτης, κοιλιοδαίμων καὶ ταγηνοκνιστοθήρας.] Locus hic auctior legitur supra, v. Ἰένις. Sed mutilus et corruptus,

Digitized by Google

corruptus, qui ita ope MS. Paris. supplendus et refingendus est: Ἀνὴρ Ἰούνιος ὄνομα, εἰς τὴν ἱππάδα τελῶν, καὶ φαγεῖν ζῶν, ζωήθης ἦν τοῖς ἐπαίνοις, κοιλιοδαίμων, καὶ ταλησυκιοσθήρας. Βάλλομαι γὰρ τὰ τῆς κωμῳδίας τοὺς τοιούτους εἰπεῖν, ἀδεμιᾷ μὰ Δί', ἀπεροκαλίᾳ· ὃς ἔνειμε τὴν γαστέρα τοῖς τρισὶ πλουσίοις, τοιαύταις καὶ τοσαύταις ἁρπεδῶν τραπέζαις λύκος τινὸς δίκην ἢ ἰκτῖνος ἢ ἁρπυίας, ἵνα τι καὶ παίσω. *Vir quidam, Junius nomine, equestri ordine, ventri natus, familiaris Consulibus,* Κοιλιοδαίμων *et* Ταλησυκιοσθήρας: *amo enim verbis Comici tales appellare; idque recte mehercule et neutiquam præter decorum; quippe qui tribus divitibus ventrem suum collocaret, tot tantisque mensis tanquam lupus, aut milvus, aut Harpyarum aliqua, ut ita dicam, inhians et involans.* Ita scribendus et vertendus iste locus. Est autem, quod nemo vidit, Æliani. Quod et res et stilus indicat. Notandum illud, ἵνα τι καὶ παίσω. Quod Ælianeum est. Vide nos supra, ad v. Τελωνεῖα.

Φαγεῖν. γλωσσῶν. Ἔλθε, φάγε τὸν ἐμῶν ἄρτων.] Hæc leguntur Proverb. ix. 5.

Φαιός. Μένιππος ὁ Κυνικὸς ἀπὸ ποσοῦ τεταλείας ἤλασεν, ὡς Ἑρμιππος ἀναλαβεῖν χρῆμα, λέγων ἀπίσκοπος ἀφῖχθαι τὰ ἀμαρτανομένων ἐξ ᾅδου, καὶ πάλιν καλιὰν ἀπαγγέλλειν ταῦτα τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν.] Hæc fabula de Menedemo, Cynico, narratur apud Laertium. Noster Menippo tribuit. quocum facere

facere videtur Lucian. in Necyomantia. Sed de hoc viderit Suidas. Fuit autem Menippus facetiſſimi et dicaciſſimi ingenii. Hinc Varro MENIPPEUS, et Varronis ſatiræ MENIPPEÆ dictæ. de quo Athenæus et Gellius II. 18. *Alii quoque non pauci ſervi fuerunt, qui poſt Philoſophi clari extiterunt. Ex quibus ille Menippus fuit, cujus libros M. Varro in Satiris æmulatus eſt: quas alii Cynicas, ipſe appellat Menippeas.* De Menippi libris alii aliter, ut mos eſt iſtorum hominum, judicabant. Laertius in Menippo: Ἔνιοι δὲ τὰ βιβλία αὐτοῦ, οὐκ αὐτοῦ εἶναι, ἀλλὰ Διονυσίου τοῦ Ζωπύρου Κολοφωνίου· οἱ δὲ παίζειν ἕνεκα συγγράφοντες, ἐδίδοσαν αὐτῷ ὡς εὖ διαιμιφῶν διαθέσεως. Ubi inepte Interpres, *velut cenſori idoneo dederunt.* Διαθέσεως eſt *diſtribuere, venum exponere. to diſpoſe of them about the country.* Ulpian. ad Demoſth. Olynth. II. Διαθέσεως, πωλήσαι. Laertius in Zenone Citieo. Ἔνιοί δὲ ΔΙΑΘΕΜΕΝΟΝ Ἀθήνησι τὰ φορτία, ἅτε πεφυκότα πρὸς φιλοσοφίαν. ἐναντιόμπλων δὲ ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ ΔΙΕΘΕΤΟ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. Qui locus elegans eſt et minus intellectus. Zeno prius διαθέτης φορτίων, nunc διαθέτης λόγων. Quo ſenſu intelligendus Herodotus vii. 6. Ἔχοντες Ὀνομάκριτον, ἄνδρα Ἀθηναῖον, χρησμολόγον τε καὶ ΔΙΑΘΕΤΗΝ χρησμῶν τῶν Μουσαίου. Ubi recte Gronovius, *Muſæi ſortium venditorem.* Nos Angli, *a ballad-ſinger. a retailer of prophecies.* In quibus Cynicus noſter. Nam Menippus ex balatronum et mendicabulorum collegio. id quod deprehendiſſe videor ex

ex Laertio in Menippo, Ἀτηρότερον ἢ αἰτῶν χαὶ φιλαργυρίας, ἴσχυσε θηβαῖος γενέσθαι. Quæ verba prius emendanda, quam interpretanda sunt. Scribendum omnino: ΑΡΤΟΝ ἢ αἰτῶν χαὶ φιλαργυρίας, ἴσχυσε θηβαῖος γενέσθαι. *Menippus cum turpis lucri gratia mendicaret, tandem aliquando civis Thebanus factus est.* Ita locutus est Laertius in Cleanthe. Τοιοῦτος ἦν ὃν ΕΞΙΣΧΥΣΕΝ αὐτὸς διδάξαι τὸ χολικόν. Est autem ἄρτον αἰτεῖν, *mendicando victum quærere. to beg his bread.* Longus Pastor. lib. iii. p. 97. ΑΡΤΟΥΣ ΑΙΤΗΣΟΜΕΝΟΣ ἦκον. D. Matth. vii. 9. Ἢ τίς ἐστιν ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος, ὃν ἐὰν ΑΙΤΗΣΗ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ΑΡΤΟΝ, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ; Scriptor nescio quis apud Suid. v. Ἀριδίων. Ὁ δέ τινα τῶν βασιλικῶν παίδων ΑΙΤΗΣΑΣ ΑΡΤΙΔΙΟΝ καταχρήσαιο. Aristoph. in Pac. 119.

Ἦνίκ' ἂν ΑΙΤΙΖΗΤ' ΑΡΤΟΝ παῖπαν με καλῶσαι.

Quare Menippus noster ex servo philosophus, et ex mendico civis Thebanus. Quod omnino verum. Eleganter, ut solet, Lactantius, Epit. Div. Inst. cap. 39. *Diogenes cum choro canum suorum, mendicare victum maluit, quam honesto labore conquirere.*

Φακαί. τὸ ἔψημα ἐξ φακῶν. Ἡλυκῶς, ἡ ἐψηθεῖσα. ἐρσενικῶς ἢ, ἡ ἀνέψητος. ἡ παροιμία.

Ἐπεὶ πολιτῶν οὐκ ἔθ' ἥδε φακῆ
Πρωτῶν δ' ἀπὸ τῆς πανίας ἀπαντᾷ καθήδιον.]

Scribendum,

Digitized by Google

Scribendum, ΦΑΚΗ. τὸ ἔψημα τῆς φακῆς. Etymol. Magn. Φακὸς μὲν, ὁ ὠμός· ΦΑΚΗ δὲ, ἡ ἐψηθεῖσα. Schol. ad Aristoph. Plut. ver. 192. Φακός ἐστιν ὁ ἀνέψητος· ΦΑΚΗ δὲ, ἡ ἐψημένη. Qui sequuntur versiculi, leguntur apud Comicum in Pluto, ver. 1004.

Δῆλον ὅτι τὸν νεόπλουτον τὶς ἦ μοχθηρὸς ἦν
Ἔπειτα πλείω πλείων οὐκ ἔθ' ἥδετο φακῇ.
Πρότερον δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντ' ἐπίνετο.

Fuit, ut videtur, iste adolescens moribus haud immorigeris,
Deinde dives factus non amplius delectatur lente.
Ante vero, cum pauper esset, omnia devorabat.

Ita scribendus et interpretandus iste locus, quem perperam sollicitarunt viri eruditissimi. *The young man was very obliging, it seems, before he grew rich.* Ista est vis, τῆς, μοχθηρός. Quod doctissimos interpretes fefellit. Corrigendus obiter, dum calamo ludimus, Pherecrates Comicus in Corianno apud Athenæum, lib. iv. p. 159. ubi de isto edulio agitur:

Α. Φέρε δὴ καταλινῶ. σὺ δὲ τράπεζάν μοι φέρε,
Καὶ κύλικα, ΚΑΙ ΤΡΑΓΗΜ', ἵν' ἥδιον πίω.
Β. Ἰδοὺ κύλιξ σοι καὶ τράπεζα καὶ ΦΑΚΟΙ.
Α. Μή μοι φακούς, μὰ τὸν Δί', οὓς γὼ ἥδομαι.
Ἦν γὰρ τραγήτις, τῆς σίμικτος ὄζει κακόν.

Ita scribendi sunt isti versiculi. Vulgo legitur, καὶ κύλικα κἂν τραγεῖν. Quod magnum Casaubonum

bonum frustra habuit. Nos veram lectionem sine controversia restituimus. Lycophro apud Diogenem Laertium in Menedemo:

Ὡς ἐκ βεγχείας δαιτὸς ἢ βαιὰ ΚΥΛΙΞ
Αὐτῆς κυκλεῖται πρὸς μέτρον· ΤΡΑΓΗΜΑ ᾗ
Ὁ ζωφρονιστὴς τοῖς φιληκόοις λόγος.

Cæterum hac occasione explicandus Theocritus, Idyl. x. 54. cujus venustatem viri doctissimi manus perspectam habuerunt:

Κάλλιον, ὦ ποιμενικὰ φιλάγρυπε, ΤΩΣ ΦΑΚΟΣ ΕΨΕΙΝ.
Μὴ πιτάμης τὰν χεῖρα καταπρήθων τὸ κύμινον.

Verba κάλλιον, ἄμεινον, λώϊον, non sine singulari elegantia usurpant Græci. Notum illud Hesiodi:

Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν, ΟΥ ΓΑΡ ΑΜΕΙΝΟΝ·

Qua formula non semel utitur Herodotus. Quare Bucolici nostri (et noster fortasse erit) sensus est: *Quin tu* POTIUS *id agis, ut lentes coquantur, et ventri probe consulatur. You had* BETTER *go home, master, and boil the pot for supper; and take care you don't cut your fingers in* MINCING *the matter.* Verba sunt messoris ad operis dispensatorem, hominem perparcum, et qui genium suum defraudaret. Sed in Theocrito sexcentæ sunt veneres, quas nemo adsequitur.

Digitized by Google

Φάραγξ. τὸ τ᾽ γῆς βάραθρον, ὅπερ, ὅταν ὕδωρ δέξηϑ᾽, ἀφανίζει αὐτό.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Eq. ver. 248.

Φαρμακεῖς. τὰς οἰνοχόας. Τάσδε ἡγησάμϐροι φαρμακεῖς, καὶ πισϑώσαντες τεθνάναι τὰς καθϑόντας, τὰς Αἰτωλὰς ἀπέκτειναν.] "Interpretatio mira "et prorſus inſolens: ad quam confirman- "dam nihil faciunt exempla ſubjuncta." *Kuſter.* Locus ita legendus et diſtinguendus eſt: Φαρμακεῖς. Τὰς οἰνοχόας τάσδε ἡγησάμϐροι φαρμακεῖς, ϑ πισϑώσαντες τεθνάναι τὰς καθϑόντας, τὰς Αἰτωλὰς ἀπέκτειναν. *Cum pocillatores iſtos veneficos eſſe exiſtimaſſent, et crederent eos, qui dormiebant, eſſe mortuos, Ætolos interfecerunt.* Nempe pharmacum letale pro vino datum, atque inde mortuos eſſe, qui bibiſſent, non ſopitos, exiſtimabant. Quæ cauſa fuit, ut οἰνοχόας iſtos pro veneficis haberent. Hic ſenſus loci eſt. Quod et jam recte obſervaſſe video cl. Boſ. in Animadverſ. ad Suidam. Accedit opportune noſter lexicographus, in v. Προσήκων. Καὶ οἱ τάτοις προσήκοντες ΤΟΥΣ ΟΙΝΟΧΟΘΟΥΣ ΤΟΥΣΔΕ ἡγησάμϐροι φαρμακεῖς ἀπέκτειναν. Atque hinc locus, qui proculdubio Polybii eſt, nonnihil ampliari poſſit.

Φάρσος. κλάσμα. τρύφος. ῥάκος. πτερύγιον. ἀκρωτήριον.

—— Καὶ

Digitized by Google

—— Καὶ φιλοδάπτυ
Φάρσῳ ἅμα στελεῦ χῆρον ἐλαϊνέυ.]

Hoc fragmentum est pars epigrammatis, quod integrum legitur apud Reisk. in Antholog. p. 58. Legitur et partim apud Suid. v. Ἀχρεῖφνα. Sed cujus mentem nemo criticorum perspexit. Nam quæ disputant viri doctissimi Reiskius et Kusterus, ineptissima sunt et nullius frugis. Scribendum, φιλόδυπον. Per φάρσῳ φιλόδυπον nihil aliud intelligitur, quam *securis*. Quod ex sequentibus manifestum est. Est enim στελεὺς, sive στελεὸν, *securis manubrium*. Hesych. Στελεὸν, τὸ ἓξ πελέκυῳ ξύλον. Babrius apud Suid. v. Στελεόν.

Εἰ μὴ γὰ ὑμεῖς ΣΤΕΛΕΑ πάντα τίκτητε,
Οὐκ ἂν γεωργὸς ΠΕΛΕΚΥΝ ἐν δίμοις εἶχε.

Quare nemini dubium esse potest, quin hic intelligenda sit *securis manubrio destituta*. Quod proinde non male φάρσῳ vocat Phanias. Est enim φάρσῳ *fragmen*, sive *frustum*, rei alicujus. Etymol. Magn. v. Ἀφάρωτῳ. Φάρῳ παρὰ τὸ ΦΑΡΣΑΙ, ὅ ἐστι σχίσαι. ἡ γὰ Διαφάρεσις φασὶ χιτῶνας, τὰς εἰς δύο μέρη κεχωρισμένας. ἡ ΦΑΡΣΟΣ τὸ ἀπόσχισμα τῆ ἐσθῆτῳ. Phanias in epigrammate, apud Reiskium. Φάρσῳ βότρυῳ. *Part of a bunch of grapes*. Φάρσῳ πίλου. *a piece of an old hat*. de quo nos supra, ad v. Συλάνυχας. Est et φάρσῳ *pinna*, sive *penna*, *quicquid in modum alæ formatur*. τὸ πτερύγιον exponit Suidas. Hinc Latini BIPENNIS de

ſecuri utrinque pennata, ſive faſtigiata. Quod in primis tenendum. Recte autem φιλόδικπ@· de *ſecuri* dicitur. Virgil. Æn. xi. 135.

——*ferro* SONAT *alta bipenni*
Fraxinus——

Quæ vox reſtituenda obiter Orpheo, Hymn. 64.

Ἄρες ἄναξ ΦΙΛΟΔΟΥΠΕ, φόνοις πεπαλαγμένος αἰεί.

Vulgo legitur, δολόδικπε. Corrigebat vir doctiſſimus in Veriſimilibus. ὁπλόδικπε. Sed noſtra emendatio veriſſima eſt.

Φάσηλις. ἔνομα νήσε. ἡ Φασηλίτης ὁ ἀπὸ τ αὐτῆς νήσε. Καὶ παροιμία. Φασηλιτῶν θῦμα. ἐπὶ τ ἀτελῶν καὶ ἀναίμων τίθε). Φασηλίτας δὲ τὸν ἐμχον τῷ Καλαβρῷ θύειν, φησὶ Καλλίμαχ@· ἐν Βαρβαρικοῖς Νομίμοις.] "Quis ſit ille Deus Calaber, haud "ſane mihi conſtat. Mich. Apoſtolius habet, "Κολάβρῳ. At Zenobius ſimpliciter, τοῖς Θεοῖς." *Kuſter*. De hoc loco nonnulla quoque ſcripſit Petrus Pantinus ad Apoſtolium. Sed veram lectionem nemo vidit. Legendum, ΤΩι ΚΥΛΑΒΡΑι. Quod magnum Bentleium ad Callimachum fugiſſe miror. Eſt autem *Cylabras* nomen viri, cui quotannis rem ſacram faciebant Phaſelitæ. de quo Heropythus apud Athenæum, lib. vii. p. 297. Ἡρόπυθ@· γοῦν ἐν Ὄροις Κολοφωνίων περὶ τ κλίσεως ἱερῶν τ Φασηλί-

δ@·,

Digitized by Google

δ῏, φησὶν ὅτι Λάκι῏ ὁ τ῀ ἀποικίαν στείλας, μισθὸν ἔδωκε ᾧ τόπῳ Κυλάβρᾳ ποιμένι νέμοντι πρίβαλα, ταρίχους, ἐκείνῳ τῷτο αἰτήσαντ῏. Προῆντ῏ γὰρ αὐτῷ ᾧ Λακίῳ λαβεῖν ᾧ χωρίῳ (lege, ἀντὶ ᾧ χωρίῳ) ἢ ἄλφιτα, ἢ ταρίχους, εἵλετο ὁ Κυλάβρας τοὺς ταρίχους. Καὶ διὰ τῷτο ΟΙ ΦΑΣΗΛΙΤΑΙ ἀνὰ πᾶν ἔτ῏ ΤΩι ΚΥΛΑΒΡΑι ἔτι καὶ νῦν ΤΑΡΙΧΟΝ ΘΥΟΥΣΙ. *Heropythus in libro de Colophoniorum finibus, ubi narrat quo pacto Phaselis condita fuerit, tradit, Lacium, qui eo coloniam deduxit, Cylabræ paſtori, ſoli in quo urbem ædificavit, pretium dediſſe ſalſamenta, quæ ille popoſcerat. Nam cum pro fundo Lacius propoſuiſſet vel polentam vel ſalſamenta, prætulit ſalſamenta Cylabras, ideoque Phaſelitæ ſalſamentis quotannis Cylabræ etiamnum faciunt.*

Φάσηλις. ——

Ἄφελε τ῀ φασηλῶν, ὦ γυῖαι, τρεῖς χοίνικας.]

Decerptus eſt hic verſiculus ex Ariſtoph. Pac. ver. 1144. ubi ita legitur:

Ἀλλ' ἄφανε τ῀ φασήλων, ὦ γυῖαι, τρεῖς χοίνικας.

Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt. Cæterum hoc exemplum pertinet ad v. Φάσηλ῏.

Φαῦλον. τὸ ἁπλοῦν. ἀχερές. —— Τάτλε῏ καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ ἀκαλαφρονήτου. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνων῏. Ὅτι μὲν πίνων ἐ μετρίας τιμὰς, καὶ φαύλας λαβὼν πληγάς.] Vocem τιμὰς non agnoſcit

Digitized by Google

Demoſthenes. Quare delendam cenſet Kuſterus. Verum fallitur. Scribendum proculdubio, ὑ μετρίας TINAΣ. Quod elegans in primis eſt. Damaſcius apud Photium, p. 1037. Τῷ ὃ τροφῷ ἐκληρώσατο METPIAN TINA Ϲ ἄθυμον. Dio in Auguſto, p. 641. Ἐκεῖνοι ζυμμίξαντες τῇ Κλεοπάτρᾳ, καὶ METPIA TINA ἀναλεχθέντες. Nihil verius hac emendatione.

Φαύλως πάνυ. ἀντὶ τοῦ ἀχερῶς. Ἀριστοφάνης·

Καὶ πρῶτα μὲν λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ὑπὸ χειρός.]

"Eſt verſus Anapæſticus, ſed claudicans, "quippe qui in ſede ſecunda Iambum habet "pro Dactylo vel Anapæſto." *Kuſter.* Imo pro *Spondæo.* Ariſtoph. Veſp. ver. 654.

Καὶ ΠΡΩΤΟΝ μὲ λέγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ΑΠΟ χειρός.

Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt.

Φαίαξ. ῥήτωρ. Ἀριστοφάνης·

Σοφός γ' ὁ Φαίαξ, δεξιός τ', οὐκ ἀπέθανε.]

Senarius iſte exſtat apud Ariſtoph. Eq. ver. 1374. ubi legitur, δεξιῶς. Sed Suidæ lectio verior atque elegantior. *Phæax homo ſapiens, et ingenioſus mortem effugit.* De Phæace autem iſto, quem δεινὸν ῥήτορα vocat Scholiaſtes, confu-

Digitized by Google

consulendus doctissimus Taylorus in Lect. Lysiac. cap. 6. Corrigendus hac occasione Hesychius: Φῶ, δῆμος. Utraque vox corrupta est. Rescribo, certissima, opinor, emendatione: ΦΑΙΑΞ, δημαγωγός. Phæax enim rhetor et demagogus. Quod ex Comico liquet. Quæ vox restituenda est etiam Hesychio, v. Κρωβύλος. Οὕτω ἦ ὁ ῥήτωρ Ἡγησίππου καὶ δήμου καλεῖτο. Repono, καὶ ΔΗΜΑΓΩΓΟΣ καλεῖτο. Suidas, v. Πώγων. Οὗτος δὲ μέγαν πώγωνα ἔχων, καλεῖτο Σακεσφόρος. ἦν γὰρ ΡΗΤΩΡ ΚΑΙ ΔΗΜΑΓΩΓΟΣ.

Φαικά. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Φαικὰ δ' αὖτ' ἀτάρσοισιν ἐπ' ἀσφαγάλοισι γελῶσαν.]

Scribendum,

Φαικάδα δ' ἀτάρσοισιν ἐπ' ἀσφαγάλοισι γελῶσαν.

Quemadmodum recte legitur apud Reisk. in Anthol. p. 47. Confer etiam cl. Kusterum supra, ad v. Θέρμερον. Est autem Φαικὰς, vox τῶν ἅπαξ λεγομένων. Nam qui eam usurpet præter nostrum epigrammatistam, equidem novi neminem. Idem autem videtur Φαικὰς et Φαικάσιον. cujus meminit Eratosthenes apud Polluc. vii. 90.

Πέλμα πολυῤῥάπτεσκεν ἐλαφρὸν ΦΑΙΚΑΣΙΟΙΟ.

Digitized by Google

Meminere et Plutarchus in Antonio, Clemens Alexandrinus, Seneca, Petronius Arbiter, alii. Eleganter deſcribit Appian. Bell. Civ. lib. v. Ὑπέδημα ἦν αὐτῷ λευκὸν Ἀττικὸν, ὃ καὶ Ἀθηναίων ἔχουσιν ἱερεῖς καὶ Ἀλεξανδρέων, ὃν καλοῦσι ΦΑΙΚΑΣΙΟΝ. Cæterum epigramma integrum, quia haud protritum eſt, et eruditiſſimorum virorum acumen fruſtra exercuit, hic emendatum adponam. Eſt autem Myrini in Statyllium quendam, qui nec vir nec fœmina ſcilicet, ſed in utriusque confinio verſabatur: quem quidem hominem poeta cum apparatu ſuo eleganti accuratiſſime depinxit. En ipſum carmen:

Τῷ μαλακῷ Παφίης, Στατύλλιον ἀνδρόγυνον, δρυῒ
Ἕλκειν εἰς ἀΐδαν ἡνίκ' ἔμελλε χρόνος.
Τὰν κόκκυ βαφθέντα καὶ ὑσγίνοιο θέρμτρα,
Καὶ τὰς ναρδολιπεῖς ἀλλοδαπὰς σκοκάμυς,
Φακάδα τ' Ὀτάρσοισιν ἐπ' ἀσφαγάλοισι γελῶσαν,
Καὶ Τ ΓΡΥΤΟΔΟΚΗΝ κοιλίδα βαμβακίδων,
Αὐλάς θ' ἡδὺ πνέουσας ἑταιρείοις ἐνὶ κώμοις,
Δῶρα Πεληπείων θῆκεν ἐπὶ προθύρων.

Ita legendum et diſtinguendum videtur iſtud epigramma, quod Myrini eſt. Dicitur autem Μυρῖνος ut Μαρῖνος. Χαρῖνος, Κυρῖνος, atque alia ejusdem notæ ſexcenta. Nonnulli hominem vocant *Myrinam* ſive *Murenam*. Sed illud verum. In primo hexametro *Statyllium* vocat μαλακῷ δρυῒ Παφίης. quod non intellexerunt interpretes. Quicquid annoſum eſt,

δρυῒ

δρυῶν appellant Græci. Artemidorus, lib. ii. cap. 25. Δρὺς δηλοῖ καὶ ΠΡΕΣΒΥΤΗΝ διὰ τὸ πολυετές. Statyllius in ſtadio Veneris ſiniſtræ inſenuit. Hinc δρυῶ μαλακὴν vocat Myrinus. In tertio pentametro MS. τρυϊοδόκην. quod nihili eſt. Nos vere emendavimus, χρυϊοδόκην. Eſt autem κοιτὶς χρυϊοδόκη *ciſta* ſive *arcula*, in qua mulieres ſupellectilem ſuam adſervabant. Quam non male χρυϊοδόκην vocat poeta. Nam Græci ejusdem mercimonia χρύτην appellant. de quo magnus Salmaſius ad Flavium Vopiſcum. Optime, et ad rem noſtram Heſychius: Γρυμαία, ἐθνὴς, καὶ αἰγεῖον, Σκευοθήκη ΕΝ Ω. Η ΓΡΥΤΗ. ἤδη δὲ καὶ τὰ λεπτὰ σκεύαρια, ἃ καὶ ΓΡΥΤΗΝ λέγομεν. Quæ vox reſtituenda Libanio in Epiſtola ad Baſilium p. 725. Οὐ παύσῃ, Βασίλειε, τὸν ἱερὸν τοῦτον τὸν Μισῶν σηκὸν μεσὸν ποιῶν Καππαδοκῶν, καὶ ταῦτα ὑποζόντων ΓΡΥΤΗΣ καὶ χίονος, καὶ τὸν ἐκεῖθεν καλῶν; Ita ſcribendum, non γρίτης. quam vocem fruſtra quæſivit Cl. Wolfius. Adluſit autem non ſine gratia Libanius ad merces illas minutas, quæ Ponto ſive Cappadocia advehi ſolebant. Perſius ver. 134.

——— *Saperdas advebe Ponto*
Caſtoreum, ſtuppas, hebenum, thus, lubrica Coa.

SCRUTA vocat Horatius. Idem *Scruta* et γρύτη. Hinc Γρυϊοπώλης. *a ſeller of ſmall wares.* Schol. ad Ariſtoph. Plut. ver. 17. ΓΡΥΤΗ, τὰ λεπτὰ σκεύη. καὶ ΓΡΥΤΟΠΩΛΗΣ, ὅπερ σὺν ἄρῃ πρὸς τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου,

Digitized by Google

ῥωποπώλης. Deinde ſcripſimus βαμβακίδων non ταμβακίδων. in qua voce exponenda mirum quantum hallucinati ſunt viri in hac noſtra arte præſtantiſſimi. Eſt autem βάμμα, ſive βάμβα, *fucus muliebris*, ſive *tinctura*, qua homines molliuſculi et elegantiores in capillis colorandis et cute curanda uti ſolebant. Heſychius: BAMBA, τὸ χρῶμα. ἢ μύρα τι ῥύπου. BAMBA Κυζικηνόν. Κυζικηνοὶ ἀφ' τὸ Ἴωνες εἶναι ἐκμωδύνου ΕΠΙ ΜΑΛΑΚΙΑΙ. Βάμμα Σαρδιανικὸν, τὸ φοινικοῦν. διάφορα δὲ ἦν τὰ ἐν Σάρδεσι βάμματα. Etymol. Magn. Βάμμα Κυζικηνὸν, τὸν ἀκάθαρτον ἀχημοσώλων Ἀττικοὶ λέγουσι, ἀφ' τὸ τίλημα. ἐσκώπτουν δὲ ἐπὶ μαλακίᾳ. Ubi neſcit eruditiſſimus Sylburgius quid ſit τίλημα. Nec mirum. Scribendum, ἀφ' τὸ ΤΙΑΜΑ. Verbum τίλλειν in obſcœnis eſt. Hinc τίλλεται et ὡδοντίλλεται. *mulieres depilatrices*. de quibus nos ſupra, ad v. Ἔφοροι. Theocritus in Syracuſ. ver. 19.

—— γραῖαν ΑΠΟΤΙΛΜΑΤΑ πηρῶν.

Hinc facile intelligendum quid ſit βάμμα κυζικηνόν. Atque hinc BAMBAKIΔΕΣ. mulieres *tinctrices* et *depilatrices*, quæ a cute et capillis erant ſcilicet. Βάπτεται vocat Eupolis apud Pollucem. Idem Βαμβακίδες et Βαμβακύττεται, ut Φαρμακίδες et Φαρμακύττεται. Heſych. BAMBAKETTPIAI, μαγγανεύτριαι. οἱ δὲ φαρμακίστριαι. τὸ δὲ BAMBAKEIAΣ χάριν, Φαρμακείας χάριν. Ita legendum. non βαμβαχίας. Quare per κοιτίδα βαμβακίδων nihil aliud intelligendum, quam *ciſta tinctoria*, ſive *arcula*, qua mulieres iſtæ tinctrices

Digitized by Google

tinctrices pigmenta, unguenta, et reliquam ſuam ſupellectilem, quam χεύτλω Græci appellant, recondebant. Quod veriſſimum eſſe vel ex ſenſu loci ſatis manifeſtum eſt. Reliqua hujus epigrammatis per ſe clara ſunt.

Φήμη.

Φήμη τ' ἐσθλὸν κἀν μυχοῖς δείκνυσι γῆς. Εὐριπίδης φησί.] Legitur iſte ſenarius apud Æſchinem, in Orat. cont. Timarch. p. 57. ed. nov. ubi κἀν μυχῷ γῆς. Quod perinde eſt. Tangit Heſychius: Μυχοὶ, αἱ καταδύσεις, οἱ ἐνδότατοι καὶ ἀπόκρυφοι τόποι, ἔσχατα, ἢ τὰ ποιήματα. lege, Καὶ ΤΑ ΚΑΤΩ ΟΙΚΗΜΑΤΑ. *ſedes inferorum.* Quod omnino verum.

Φιλαίας (εἰ ἢ Φιλέας) Ἀνδοκίδῃ ἱεροσυλίας ἐγράψατο· ὥσπερ οὖν καὶ αὐτὸς ὢν ὁ τοῦ Θεσῦ τὸ Γοργόνειον ἐκ τῆς ἀκροπόλεως ὑφελόμενος.] "Ipſe Suidas ſcri-" pſerat Φιλέας, ut vel ex ſerie literarum pa-" tet. Quæ vero ſequuntur parentheſi incluſa, " ab alio addita ſunt." *Kuſter.* Delenda iſta parentheſis, et locus ita ſcribendus: Φιλέας. Εἰ ἢ Φιλέας Ἀνδοκίδῃ ἱεροσυλίας ἐγράψατο. Quemadmodum recte legitur apud Syneſium in Encom. Calvit. p. 83. ex quo deſumpſit Suidas. Et ſic quoque recte exhibet Edit. Mediolanenſis. Confer etiam Noſtrum ſupra, v. Ὅμοιον. Cæterum hunc hominem, non ΦΙΛΕΑΝ, ſed ΦΙΛΕΡΓΟΝ, vocat Iſocrates.

Orat.

Digitized by Google

Orat. cont. Callimachum, de quo nuperrime vir doctiſſimus ad Æſchinem, p. 633.

Φιλέψιος. ἦν ὁ φιλοπαίγμων. Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους.] *Philepſium* et Λαμπρίαν laudat Demoſthenes, Orat. cont. Timocrat. p. 413. Quin et *Philepſius* homo μυθολόγος. de quo Ariſtophanes in Pluto et Scholiaſtes ad locum. Eſt et Φιλέψιος, φιλοπαίγμων. Hinc viri nomen ſcilicet. Atque hæc vox reſtituenda Heſychio: Φιλέθιος, φιλοπαίγμων, φιλοπαίλαιστρος. Scribendum, ΦΙΛΕΨΙΟΣ, φιλοπαίγμων. Suidas: Ἔψια. τὰ ἀπὸ λόγων παίγνια. Καὶ ΦΙΛΕΨΙΟΣ ὁ φιλοπαίγμων. Auctor περὶ πνευμάτων a cl. Valckenario editus: Σημείωσαι καὶ τὸ Ἐψία, ὅ ἐστιν ἡ ἀφὸ λόγων παιδιά. ἐξ οὗ καὶ ΦΙΛΕΨΙΟΣ, ὁ φιλοπαίγμων.

Φιληδῶν. φιλῶν. ἀγαπῶν. Ἀλλὰ Κόρινθος ἔδεκτος φιλόξενος, ἢ σὺ φιληδῶν ἔτως ἀρέσκῃ ὡς κεῖθι καὶ μένειν ἔγνως.] "Locus eſt corruptus, ex quo "ſenſum qualemcumque elicui." *Kuſter.* Scribendum,

Ἀλλὰ Κόρινθος ΕΔΕΚΤΟ ——

Senſum loci optime expreſſit Kuſterus. *Sed Corinthus hoſpitum amans te ſuſcepit; qua urbe adeo delectaris, ut illic etiam manere decreveris.* Eſt autem, quod monendum, pars epigrammatis, quod legitur apud Laertium in Xenoph. Carmen ipſum ſubjiciam:

Ei

Εἰ καί σε Ξενοφῶν Κερναῦ Κέκροπός τε πολῖται
Φεύγειν καλέγνων τῷ φίλῳ χάριν Κύρῳ.
Ἀλλὰ Κόρυνθος ἔδεκτο φιλόξενος, ἢ σὺ φιλῇδες,
Οὕτως ἀρέσκῃ, κεῖθι δ' μᾶλλον ἔγνως.

Verbum autem φιλῇδες usurpat Aristophanes in Pac. ver. 1130.

Οὐ γὰρ ΦΙΛΗΔΩ μάχαις,
Ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλκων
Μετ' ἀνδρῶν ἑτέρων φίλων.

Quem quidem locum nemo interpretum intellexit. Neque enim quid sit διέλκειν videre potuerunt. Est autem ἕλκειν. *potare*. Antiphanes Comicus apud Athenæum, lib. xi. p. 459.

Ἕλκειν ἀμυσί ———

Epigram. Anthol. lib. vii. p. 619.

Αὐσάρδιοι, Προδίκη, συναυσώμεθα, καὶ τί ἄκερσον,
ΕΛΚΩΜΕΝ ———

Latini, *Ducere*. Horatius: *Saccos* ducere *nectaris*. Hinc ΔΙΕΛΚΕΙΝ. Idem διέλκειν et Διαπίνειν. Est autem Διαπίνειν, *sese poculis plusculum invitare. Certare mero.* Hîa enim est vis τῆς, διά. de quo præter alios nuperrime vir eruditissimus ad Herodot. lib. v. cap. 18. Plato de Republ. lib. iv. ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΥΡ ΔΙΑΠΙΝΟΝΤΑΣ καὶ ξυγχεμβώνας. Hinc jocus Aristophanis Acharn. ver. 750. ΔΙΑΠΕΙΝΑΜΕΣ

Digitized by Google

ΜΕΣ αἰεὶ ποτὶ τὸ πῦρ. Quod recte accepit Scholiastes. Ælianus apud Suid. v. Ἀπίκιος. Ἀμιλλᾶσθαι ΔΙΑΠΙΝΟΝΤΑ πρὸς τὰς νέας. *Cum adolescentibus bibendo certare.* Quare locus Comici ita interpretandus est: *Non juvat me pugnare, sed ad focum cum amicis mero certare.* Qui optimus sensus.

Φιλῆται ——— οἱ φιλοῦντες. Οἱ δὲ φιλῆται οἵ ποθε θρυλλήσως ἐναύλιον ἐρχόμενοι, νυῦ μέγα πεφρίκασι.] Vocem θρυλλήσως corruptam esse vidit Kusterus. Et nihil ultra. Nos, sententia duce, legendum conjeceramus, οἵ ποτε τελλίσως. Nihil enim jucundius aut optabilius amatori, quam ἄυλιον sive *in conspectum amatæ* venire. Nec mali harioli fuimus. Ita enim legitur in ipso epigrammate, quod integrum exhibet vir doctissimus in Miscell. Lips. Vol. ix. p. 681. et ante eum cl. Salmasius in Exercitationibus ad Solinum. p. 539. Carmen ipsum, quod venustum in primis est, et elegantiam non vulgarem spirat, hic adponendum esse duxi. Est autem Macedonii, viri in hac palæstra non sine laude versati.

Τήν ποτε βακχεύσαν ἐν εἴδεϊ θηλυτεράων,
Τὴν βρυσεοκροτάλῳ σειομένην παλάμῃ
Γῆρας ἔχει ἡ νῦν ἀμείλιχος· οἱ δὲ φιλῆται
Οἵ ποτε τελλίσως ἄυλιον ἐρχόμενοι,
Νυῦ μέγα πεφρίκασι. τὸ δ' αὐχοσέλμιον ὀφρύν
Ἐξέλιπεν, σιωπᾷ δ' μηκέτι γιγνομένης.

Φιλιπ-

Φιλιππίδης. τ῀ πολιτδομῶν παρ' Αθηναίοις εἷς ἦν. ἐδόκει δ' ἰσχνὸς εἶναι τὸ σῶμα. διὸ καὶ Ἀλεξις περιλιππῶδες ἔφη, ἀντὶ τοῦ λελεπτύνθαι.] Ita ſcribunt Ælianus, Athenæus, et Euſtathius, quos inter nomen ſuum profitetur vir doctiſſimus Jacobus Perizonius ad Ælianum. Sic cæcus cæcum duxit. Verbum autem περιλιππῶδες tum metri, tum analogiæ ratio reſpuit. Quod viris doctis notatum. Locus autem Alexidis, ad quem reſpiciunt, ita certo certius reſcribendus eſt.

Α. Κακῶς ἔχεις. στρουθὸς ἀκαρὴς νὴ τ῀ Δί' εἶ.
Περιλιππίδωσαι. Β. Μή συ καινῶς μοι λάλει.
ΟΣΟΝ ΟΥ τέθνηκα. Α. Τ῀ ταλαιπώρου πάθους.

Ita ſcribendus eſt iſte locus, quem fruſtra tentarunt viri ſummi Joannes Meurſius in Atticis Lectionibus, et Iſaacus Caſaubonus ad Athenæum. Ὅσον οὐ τέθνηκα. *Pene enectus ſum.* Vulgo male legitur, Ὅσῳ μου. Nos vere emendavimus. Auctor neſcio quis apud Suidam: Ἐκεῖνον γὰρ ΟΣΟΝ ΟΥ βασιλεύειν τ῀ Ἀσίας. *Illum enim fere totius Aſiæ regnum tenere.* Feſtivum autem illud, Στρουθὸς ἀκαρὴς, νὴ Δί', εἶ. *By Jove, you are no bigger than a ſparrow.* Quin et στρουθὸς avicula ſalaciſſima eſt. Hinc jocus de homine in palæſtra Veneris καταστεστκελεωμένῳ. Quod κωμικώτατον eſt. Erudite, ut ſolet, Heſychius: Στρουθὸς, ὁ καταφερὴς καὶ λάγνος. Cæterum hujusmodi homunculos, quos περιλιππιδῶδες hic dicit Alexis, Ἀϊδοφοίτας vocat Ariſtophanes in

Gery-

Digitized by Google

Gerytade apud Athenæum, lib. xii. p. 551. verſibus elegantiſſimis quos hic emendatos ſubjiciam. Nam Caſaubonus, vir magnus, nihil hic vidit, et cl. Hemſterhuſius ad Heſychium v. Ἀϊδοφόλοι, rem intactam dimiſit:

Α. Καὶ τίς νεκρῶν κεῖθμῶνα κ᾽ ζκότε πύλας
Ἔτλη καλελθεῖν; Β. Ἕνα γ᾽ ἀφ᾽ ἑκάστης τ᾽ τέχνης.
Εἰλέμεθα κοινῇ ϑμομβώης ἐκκλησίας,
ΟΥ ΣΩΜΑΤ᾽ ΟΝΤΑΣ, ἀϊδοφοῖτας ——

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi. Vulgo nullo vel metro vel ſenſu legitur, Οὐ ζημαίνοντας. Eleganter autem poeta homines macilentos, ἀ σώματ᾽ ὄντας, *formas et nihil præterea*, vocat. Haud aliter homo λεπτόταλος apud Nicarchum in epigrammate:

Σωσίπατρος δ᾽ ἐβόησεν, ἐμὲ ςεφανώσατ᾽· ἐγὼ γὰ
Εἰ βλέπομ᾽ ἤτ᾽ημαι· ΠΝΕΥΜΑ ΓΑΡ ΕΙΜΙ ΜΟΝΟΝ.

Φίλιπ@, Κερκυραῖ@, Φιλώτου ὑὸς, τραγικὸς, κ᾽ ἱερεὺς τ᾽ Διονύσου, ὅθ᾽ τ᾽ Φιλαδέλφου Πτολεμαίε γενομένε· κ᾽ ἀπ᾽ αὐτ᾽ Φιλίσκιον μέτρον προσηγορεύθη, ἐπεὶπερ αὐτ᾽ ἐνεδειψιλεύετο.] "Hic Φίλιπ@ ap- "pellatur ab Hephæſtione in Euchirid. p. "30. ubi ait: Φίλιπ@ ἦ ὁ Κερκυραῖ@, ἐφ᾽ ὧν τ᾽ "Πλειάδ@, ἐξαμέτρῳ σωνέθηκεν ὅλον ποίημα. Et "pag. ſeq. Τοῦτο ἦ κ᾽ ἀλαζονεύε) εὑρηκέναι Φίλι- "π@ λέγων·

Καινογραφῆς σωνθέσεως τ᾽ Φιλίκου, γραμματικοὶ,
δῶρα φέρω προὺς ὑμᾶς.

"En

" En ipse poeta se Philicum vocat, secunda " brevi:" quod merito movit magnum Vossi- " um, ut in libello de Poetis Græcis verum " Tragici hujus nomen Φίλικος fuisse contra " Suidam pronuntiaret." *Kuster.* Fallitur uterque, tum Vossius, tum Kusterus. Quid, quod eadem quoque chorda oberravit doctissimus Salmasius ad Simmiam Rhodium? Nimirum, syllaba secunda τῦ Φιλίσκος, quod viros doctissimos fugit, nunc longa, nunc brevis est. de quo nos supra nonnulla adnotavimus. Eupolis ἐν Δήμοις apud Suid. v. Νεανισκεύεται.

Αὕτη νεανισκεύονθ' ἑπεθύμησέ μου.

Quare auctor sum, ut PHILISCO nomen suum restituatur, et versus iste, qui choriambicus est, ita tandem rescribatur:

Καινογραφῆς σωθέσεως τ' Φιλίσκε, χραμματικοὶ,
δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς.

Quod omnino verum est. Cum Suida nostro faciunt libri nonnulli et Scholiastes ad locum p. 93. cujus verba hic adscribam. Ἐπὶ τ χρόνων Πτολεμαίε τῦ φιλαδέλφε ἐπὶ ἄεμσι γέγονασι τραγικοὶ, ὃς Πλειάδας ἐκάλεσαν, ἀφ' τὸ λαμπρὸς εἶναι ἐν τῇ τραγικῇ, ὥσπερ ἄστρα τὰ ἐν τῇ Πλειάδι. εἰσὶ δ' ἕτοι Ὁμηρος, ἐκ ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ υἱὸς Μυρῦς τ' Βυζαντίας ποιητρίδος, καὶ Σωσίθεος, καὶ Λυκόφρων, καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ Αἰσυλιάδης, καὶ Σωσιφάνης, καὶ ΦΙΛΙΣΚΟΣ.

Digitized by Google

Φιλοψυχήσαντα. Ἀντίγονον ἀγόμενον δέσμιον Ἀντιωνίῳ, φιλοψυχήσαντα μέχρις ἐσχάτου διὰ ψυχρᾶς ἐλπίδος, ἄξιος τῆς ἡγεμονίας πέλεκυς διαδέχεται.] Scribendum, ἄξιος ΤΗΣ ΑΓΕΝΝΕΙΑΣ πέλεκυς ἐκδέχεται. Quemadmodum recte legitur apud Josephum Bell. Jud. lib. i. p. 99. unde hoc fragmentum deprompsit Suidas. Scriptor ἀνώνυμος apud Nostrum supra v. Ἱμείρω. Τὸ ἱμείρειν καὶ βίᾳ καὶ φιλάζωεῖν τὸ μεγίστης ΑΓΕΝΝΕΙΑΣ ἐστὶ σημεῖον ἐκ κακίας. Quem quidem locum Polybio adjudicandum esse censeo, qui ita loquitur in Excerptis Valesii, p. 1447. Οὐ γὰρ ἔλαττόν ἐστιν ΑΓΕΝΝΕΙΑΣ ΣΗΜΕΙΟΝ, τὸ μηδὲν αὐτῷ συνειδότα μοχθηρὸν προεξάγειν· ἐκ δὲ ζῆν αὐτὸν, καὶ τὸ καθῆκον ΦΙΛΟΖΩΕΙΝ. *Neque enim pusilli animi levius argumentum est, sibi ipsi mortem consciscere nullius conscium culpæ, quàm vitæ desiderio plus quam par sit teneri.*

Φθῆναι. προλαβεῖν. Ἰώσηπος· Δυσφορῶν ὁ βασιλέως ἐπὶ τῷ φθῆναι τὸ μισθὸν δεδωκέναι τοῖς Ἰσραηλίταις, παρήνει ποιεῖν ὁ Προφήτης ὅτι τῷ Θεῷ δοκεῖ.] Hæc verba leguntur apud Josephum Antiq. Jud. lib. ix. p. 495. Recte autem Suidas, φθῆναι, προλαβεῖν. Utramque vocem conjungit Heliodorus lib. i. p. 28. Ἣ δὴ βαρυμενιῶσαν ἐρῶσα, ἔγνω ΠΡΟΛΑΒΕΙΝ ΚΑΙ ΦΘΗΝΑΙ. Eleganter Alciphro lib. ii. p. 216. Ἐξ ἐκείνης δὲ χρόνης πάντα μοι ταγαθὰ πέμπων ἀ διαλέλοιπεν· ἐσθῆτα, χρυσεῖα, θεραπαίνας, θεράποντας, Ἰνδὰς, Ἰνδάς.

Digitized by Google

δάς. τἄλλα σιωπῶ. ΜΗΛΑ ΤΑ ΜΕΛΙΧΡΟΤΑΤΑ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ τὰς ὥρας, ἵνα μηδεὶς ΦΘΑΣΗΙ με γλυσάμφω. Ita legendus et distinguendus iste locus, qui vulgo iniquinatissimus est. Intelligendus autem Alciphro de *pomis dulcissimis* et ὡραιοτάτοις. *the best and earliest of fruit.* Τὰ πρωτοφορήματα vocat Longus. Interpres non intellexit. Respexit autem Scriptor ad illud Horatii II. Sat. v.

——— DULCIA POMA,
Et quoscunque feret cultus tibi fundus honores,
Ante Larem gustet *venerabilior Lare dives.*

Φθόη. φθίσις. ἡ ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς.] Idem φθόη et φθίσις. hæc recentior, illa vox antiquior. Harpocratio in v. Τὴν νῦν φθίσιν λεγομένην, φθόην ἔλεγον. Diodorus Siculus φθινάδα νόσον vocat. Cæterum hæc glossa legitur etiam apud Timæum in Lex. Platonico. Respexit autem, ut videtur, uterque ad Polybium lib. ii. p. 215. Τῇ δὲ παρακλήσει καὶ παραιτήσει τῇ κατ' αὐτὸν κινδύνου ἐνθύμως χρησάμενος, ΕΙΣ ΑΙΜΑΤΟΣ ΑΝΑΓΩΓΗΝ, καί τινα τοιαύτην διάθεσιν ἐμπεσών, μετ' ὀλίγου νόσῳ τὸν βίον μετήλλαξε. *Sed quia in adhortando milite, et clamoribus inter dimicandum editis vehementiore voce contenderat,* sanguinem rejicere cœpit, *contractoque ea ex re languore quodam, non ita multo post morbo est extinctus.*

Digitized by Google

Φορὰς, φοραίθ. ἡ ἵππ. θ.] Hanc vocem corruptam esse putat Kusterus, et legendum, φοβάς. Sed fallitur vir doctissimus. Utraque vox proba est. Hesych. φοραίδες, αἱ θήλειαι ἵπποι. Artemidor. lib. iv. p. 233. Καὶ ἵπποι ΦΟΡΒΑΔΕΣ ΚΑΙ ΦΟΡΑΔΕΣ.

Φορηλός. βασανιστής. Τὰς δὲ πρισυλῶν ἢ δημοσίων, φορητὸς ὀδαμῶς ἐδαμῇ ἦν.] Hic locus auctior legitur supra v. Πυθαγόρας Ἐφέσιος. Est autem Æliani, cujus fragmenta passim laudat noster Lexicographus. Quod ex stilo manifestum est.

Φορμηδόν. Θουκυδίδης· Ξύλα τέμνοντες ὡς κιβωτῶν θ., παρῳκοδόμων ἑκατέρωθεν φορμηδόν, αὐτὸ τοῖχον τιθέντες, ὅπως μὴ ἀμαχεὶ εἴη τὸ χωρίον. Καὶ αὖθις· Καὶ τὰς νεκρὰς οἱ Κερκυραῖοι φορμηδὸν ἐπὶ ἁμάξας ἐπιβαλόντες ἀπήγαγον ἔξω τῆς πόλεως.] De verbis φορμὸς et φορμηδὸν consulendi Græci magistri ad Thucydidem, qui rem pro modulo suo explicabant. Sed omnes fallunt et falluntur. Nimirum quicquid ex tegete fit, φορμὸν vocant Græci. Hinc nunc pro *corbe*, nunc pro *funiculo* vox usurpatur. Quo sensu occurrit apud Aristoph. Thesmoph. v. 1016.

Περ' ἐγὼ ξυνίστι ΠΟΡΜΟΣ, ἵνα φυλάξω σου.

Age afferam restem, ut vinciam te.

Ita

Ita interpretandus est iste versiculus, qui barbarus et Scythicus est. quod ex sensu loci patet. Ut Andromeda ad rupem, sic Mnesilocus ad columnam alligatus. Sed hæc non intellexerunt viri docti. Atque hinc explicandus Laertius in Speusippo. Καὶ πρῶτόν φησιν εὑρεῖν τὰ ΦΟΡΜΙΑ τῶν φρυγάνων εἰσὶ καὶ ποιῆσιν. Quem locum parum perspectum habuerunt viri eruditissimi. Τὰ φορμία τῶν φρυγάνων sunt, *fasciculi lignorum in usum foci. Fagots.* Hinc Protagoras φορμοφόρος sive ξυλοφόρος dictus. Laertius in Protagora. Καὶ πρῶτόν τὴν καλυμμένην τύλην, ἐφ' ἧς τὰ φορτία βαστάζουσιν, εὑρεν, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ παιδείας. ΦΟΡΜΟΦΟΡΟΣ γὰρ ἦν, ὡς καὶ Ἐπίκουρός που φησί. Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἤρθη πρὸς Δημόκριτον, ξύλα δεδωκὼς ὀφθείς. Quæ nemo interpretum intellexit. Græca non uno loco corrupta sunt, atque ita refingenda: Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἤρθη πρὸς Δημοκρίτου, ξύλα ΣΥΝΔΕΔΕΚΩΣ ὀφθείς. *Atque ita a Democrito evectus est, ob perspectam in lignis componendis et colligandis solertiam.* Suidas: Ἤρθη, ηὐξήθη. Nimirum Protagoras ex bajulo philosophus factus est. Hæc mens Laertii est. Rem omnem narrat Gellius V. 3. et deinde Athenæus lib. viii. p. 354. cujus verba adponam. Ἐν ᾗ τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ ὁ Ἐπίκουρος καὶ Πρωταγόραν φησὶ τὸν σοφιστὴν ἐκ ΦΟΡΜΟΦΟΡΟΥ καὶ ξυλοφόρου πρῶτον μὲν γενέσθαι γραφέα Δημοκρίτου, θαυμασθέντα ἢ ὑπ' ἐκείνου ἐπὶ ξύλων τινῶν ἰδίᾳ σωθέντα, ἀπὸ ταύτης τε δεχῆς ἀναληφθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. *In eadem epistola Epicurus scribit, Protagoram sophistam ex bajulo amanuensem*

Digitized by Google

enſem primùm fuiſſe Democriti, cum ejus ſolertiam in poſitura junctura que lignorum admiratus eſt philoſophus, hisque initiis in ejus familiaritatem admiſſum. Quem locum minus recte accepit magnus Caſaubonus. Atque hinc videas quænam ſint εὔογκα φορμία apud Laertium in Speuſippo. de quibus ſupra. Interpretes de *vaſculis majuſculis* intelligunt. in quo falſi et futiles ſunt. Εὔογκα φορμία ſunt *faſciculi ita conſtructi et conſtricti, ut haud incommode portari queant.* Recte Suidas: Εὔοδμον, εὐβάστακτον. Nos Angli, *well bound. well put together.* Quod ΦΟΡΜΗΔΟΝ vocant Græci. Quæ vox uſurpatur de iis, quæ vel *colligantur* vel *coacervantur.* Quo ſenſu accipiendus Thucydides, et qui Thucydidem imitatur Procopius in Gothicis lib. iv. p. 357. Οἱ ξ συχνοὶ ἐς ταὐτὸ σωιόντες πρὸς ἀλλήλων ξωνεφοδίζοντο. ἔκασεν ἄν τις ΦΟΡΜΗΔΟΝ αὐτῆς τὰ τῶν πλοίων ἐφόδια ξυλλεγόντα. Eleganter Philo Judæus in Flacco, p. 530. Παντευχίαι ΣΩΡΗΔΟΝ προεκομίζοντο —— σωδεδεμένων δορκάδων ΦΟΡΜΗΔΟΝ —— ἁρμαμάξας μεσὰς πανοπλιῶν ΣΤΟΙΧΗΔΟΝ. Quo referendus videtur Apuleius Met. iv. p. 146. *Eſtur ac potatur incondite; pulmentis* ACERVATIM, *panibus* AGGERATIM, *poculis* AGMINATIM *ingeſtis.* Quæ plane gemella ſunt. Notandum autem illud Philonis, σωδεδεμένων δορκάδων φορμηδὸν. *bound in bundles.* Atque hinc quodammodo intelligendus Demoſthenes apud Æſchinem cont. Cteſiph. p. 429. edit. nup. quem interpretes ſuſque deque habuerunt. Ὑποτέτμηϰε τὰ νεῦρα τῶν πραγμάτων,

των, ΦΟΡΜΟΡΡΑΦΟΥΜΕΘΑ δηὶ τὰ σενὰ, τινὲς πρῶτον ὥσπερ τὰς βελόνας διείρυσι. Est locus insignis, quem laudavit, sed corruptum itidem laudavit Dionysius Halicar. in libello Περὶ Δημοσθένους δεινότητος. p. 320. ubi non male legitur, τὰ νεῦρα τῦ δήμου. Sed recte illud et solenniter, τὰ νεῦρα τ̃ πραγμάτων. *the sinews of war*, Laertius in Bion. Τὸν πλοῦτον ἔλεγεν εἶναι ΝΕΥΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ. Plutarch. in Cleomene. Ἀλλ' ὁ πρῶτος τὰ χρήματα ΝΕΥΡΑ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ προσειπών, εἰς τὰ τ̃ πολέμυ τὰ μάλιστα βλέψας τοῦτο εἰπεῖν ἔοικε. Est autem φορμορραφεῖν, φορμοῖς sive φορμηδὸν *constringere*, ut Νευρορραφεῖν νεύροις *constringere*. Quo verbo utitur Dionysius Alexandrinus apud Euseb. Præp. lib. xiv. p. 779. Σωτηδέθη νευρορραφημένη. *Nervis colligata est.* Atque hoc omnino verum. Hesychius paulo aliter accepit. Sed nobis nostra unice placent. Quæ sequuntur apud Æschinem conclamata sunt. Nos veram lectionem extra omnem controversiam restituimus: Τωὶς ΤΩΝ ΓΛΩΤΤΩΝ ὥσπερ τὰς βελόνας διείρυσι. Quibus indicat Rhetor, omnia sibi impedita esse, et in angustias coacta, poplites succisos, manus constrictas, linguæ denique usum et potestatem præreptam. Ad hunc morem respexit Fulvia apud Dion. Cass. lib. 47. p. 496. Ἡ δὲ Φουλβία ἔς τε τὰς χεῖρας αὐτὴν, πρὶν ἀποκομισθῆναι, ἐδέξατο, καὶ ἐμπικραναμένη οἱ καὶ ἐμπύσασα, δηί τε τὰ γόνατα ἐπέθηκε, καὶ τὸ στόμα αὐτῆς διοίξασα, ΤΗΝ ΤΕ ΓΛΩΣΣΑΝ ἐξείλκυσε, ϛ ΤΑΙΣ ΒΕΛΟΝΑΙΣ, αἷς ἐς τ̃ κεφαλὴν ἐχρῆ-

π, KATEKENTHΣE. Hieronymus adverſus Rufinum: *Fecerunt hoc et Fulvia in Ciceronem, et Herodias in Joannem, quia veritatem non poterant audire, et* LINGUAM *veriloquam* ACU *diſcriminali confodiebant.*

Φόρμιγξ. κιθάρα. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἁ φόρμιγξ, τά τε τόξα, καὶ αἰ κύλα δίκλυα φοίβῳ.]

Hexameter iſte eſt pars epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vi. p. 569.

Φορβία. τὰ ἀγώγιμα. Καὶ τοίνυν ἅπαντα ὅσα ἐπιφέροντο φορβία ἀραίμενοι, ἔθεσαν ἐν μέσῳ. εἶτα τοῖς τῶν λιβάνων κλάδοις πῦρ ἀνάψαντες, τῇ Σκυθικῇ φωνῇ βάρβαρα ἄττα ῥήματα ὑπεψιθύριζον.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Menandro, non Comico quidem eo, ſed hiſtorico. id quod conſtat ex Excerptis Hoeſchelii p. 127. ubi ita legitur: Καὶ τοίνυν ἅπαντα ὅσα ἄττα ῥήματα ὑπεψιθύριζον. Egregie vero locum ſupplet et complanat Suidas, abſque cujus ope et ſubſidio perpetuo caligàremus. Quod futuris editoribus notandum. Cæterum nonnulla hujus fragmenti laudantur etiam ſupra v. Ὑπεψιθυρίζειν.

Φώρια. λαθραῖα. —— Ε ἐν Ἐπιγράμματι·

Φώρια δ' ἀμφαδίων λείρια μειλιχρότερα.]

Penta-

Digitized by Google

Pentameter iſte eſt pars epigrammatis, quod legitur apud Reiſkium in Miſcell. Lipſ. Vol. ix. p. 474.

Φρίκη. τρόμος, ἁλμός. Καὶ πλημθὲν οἱ τὸ μέγα πλήμμα, Φρίκη τις αὐτὸν ὠθιέρχεθ', ἢ νοσεῖ νόσῳ μακροτάτῃ.] Scribendum, Φρίκη. τρόμος. ΠΑΛΜΟΣ. Suidas ſupra: Πάλμος. τρόμος. Quod ſequitur fragmentum Æliani eſt. De quo nos ſupra ad v. Τηκεδόνι.

Φερμαστομένη. χρεμετίζουσα. ἀγριαινομένη. ἢ ἀτάκτως πηδῶσα. Ἡ ἵππος ὁπιθόρμητα φερμαστομένη ἐχώρει καὶ ἀδυάτα ἔχειν εἰς τὰ ἄδενδρα διϐῆναι.] Interpres ita vertit: *Equa vero hinniens retrocedebat, et loca arboribus vacua ingredi non poterat.* Sic vara vibiam, quod aiunt. Græca corrupta ſunt, atque ita ſcribenda: Καὶ ἀδυάτα ἔχειν ΕΣ ΤΑ ΚΑΤΑΔΕΝΔΡΑ διϐῆναι. *Equi vero ægre ferentes retrocedebant, et loca ſylvoſa ingredi non poterant.* Quæ veriſſima lectio. Erit fortaſſe qui emendet, nam emendaturientium omnia plena, εἰς τὰ εὔδενδρα. Sed aliud eſt εὔδενδρος, aliud καταδένδρος. Quæ vox huic loco apprime convenit. Diodorus Siculus lib. ii. Τὴν ὁδοιπορίαν ποιουμένων διὰ ΤΟΠΩΝ ΚΑΤΑΔΕΝΔΡΩΝ καὶ τραχέων. *Cum iter per ſilvas et aſpreta facerent.* Atque hinc corrigendus videtur Longus Paſtor. lib. i. p. 3. Δρυμὸς ἦν καὶ λόχμη κάτω βάτων, καὶ κιττὸς ἀμπλανώμενος, καὶ πόα μαλθακὴ, καθ' ἧς ἔκειτο τὸ παιδίον.

Digitized by Google

Ubi neminem non offendit illud κάτω. Scribendum proculdubio: Δρυμὸς ἦν ἡ λόχμη ΚΑΤΑΒΑΤΟΣ. Quæ vox nova et elegantissima. Est autem λόχμη κατάβατος, *locus dumis et spinis obsitus*. Ejusdem formæ κατάβατος et κατάδενδρος, κατάκιονος, et si quæ alia. Verbum autem φεμμάσσειν, ut ad Suidam revertar, usurpat Longus Pastor. lib. i. p. 14. Καὶ ἀλγήσας ὁ τράγος, ΦΡΙΜΑΞΑΜΕΝΟΣ εἰς φυγὴν ἐτράπετο. Qui locus notandus. Præclare Hesychius: φεμμάσσει, σκιρτᾷ, ἐπεγείρει, φρυάττει, βεμμαίνει. Ita scribendus iste locus, qui vulgo corruptissimus est.

Φρυὸς ἀνὴρ πλαγεὶς ἀμείνων ἢ Δημενέστερος.] Φρυὸς ἀνὴρ nunc pro *homine barbaro* et nullius pretii, nunc pro *lictore* sive *ministro publico* usurpatur. Quo sensu accipiendus Sophro apud Schol. ad Aristoph. Av. ver. 1223.

Ἢ ΠΑΙΣΕΙ βάκ]ρῳ καλίνῳ σκύταλα φρυὸς ἀνήρ.

Vel caput tibi lictor fuste commitigabit.

Ita scribendus et interpretandus est iste locus, quem minus intellexerunt viri eruditissimi. Cæterum trochaicus iste, quem laudat Suidas, Epicharmi est, vel hominis alicujus, qui Δωρίζειν noverat. Nam πλαγεὶς Dorum est. Quæ vox restituenda hic obiter Lysiæ in Orat. de Cæd. Eratosth. p. 15. Ὅσις ἐν τῷ δωματίῳ ποδηγὸς κατέπεσεν εὐθύς. Illud ποδηγὸς vox nihili est. Emendant alii παταγεὶς, alii πρηνής. Nec hoc,

hoc, nec illud verum. MS. Coiſl. προδηγείς. Quod vero proximum eſt. Reſcribendum omnino: ΠΛΗΓΕΙΣ κατέπεσεν. Quod et Cl. Valkenario ad Herodotum ſuboluiſſe, video. Lyſias, p. 92. Καὶ μὴν εἰδείς γε ὑμῶν ἀγνοεῖ ὅτι θᾶττον ἂν ἐγχειρίδιῳ ΠΛΗΓΕΙΣ ἀπέθανεν, ἢ πυῤῥ πταίομενος. Plutarch. de Orac. defect. p. 412. Καὶ λίθῳ ΠΛΗΓΕΙΣ ΕΠΕΣΣΕΝ.

Φυταλίζει. φυτεύει. πλησιάζει.] "Eſt verbum "πλησιάζει interpretatio ſuſpecta: quamvis "ſic etiam habeat Etymologus." *Kuſter.* Verbum φυταλίζειν ſive φυτεύειν tum de *plantis*, tum de *animalibus* dicitur. Quod πλησιάζειν interpretantur Grammatici. Honeſtiori vocabulo uti non potuit Suidas. Dicitur autem πλησιάζειν et πλησιασμὸς nunc de *viro*, nunc de *muliere*. Plutarch. de Educat. Ὥσπερ οἱ μνηστῆρες τῇ Πηνελόπῃ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙΝ μὴ δυνάμενοι, ταῖς ταύτης ἐμίγνυντο θεραπαίναις. Feſtive Heſychius v. Θηλυτεράων. Μόναι αἱ γυναῖκες ἔγκυαι ἔσαι ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΣΙΝ ἀνδράσιν, τ' ἢ ἄλλων ζώων ἐδέν. Quæ petita ſunt ex Schol. ad Homer. Il. Θ. 520. Demoſthenes in Orat. cont. Neær. p. 569. ed. novæ. Ὡς ἦ Νέαιρα αὕτη Νικαρέτης ἦν, ἣ εἰργάζετο τῷ σώματι, μισθαρνοῦσα τοῖς βουλομένοις αὐτῇ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙΝ, τοῦθ' ὑμῖν βούλομαι πάλιν ΕΠΕΞΕΛΘΕΙΝ. *Neæram autem fuiſſe Nicaretæ, et corpore feciſſe quæſtum, omnibus, qui cum ea congredi vellent, morigeram, hoc vobis iterum enarrabo.* Ita ſcribendus et vertendus eſte locus

cus. Ἐπεξελθεῖν est *perourrere, enarrare.* Vulgo inepte legitur, πάλιν ἐπανελθεῖν. Atque hac occasione vindicandus Demosthenes, cont. Neær. p. 571. Ubi de ista muliercula denuo agit. Συνῳκεῖτο δ' ἡ Νέαιρα αὕτη. ἐργαζομένη μὲν ἤδη τῷ σώματι, ΝΕΩΤΕΡΑ δ' ὅσα, καὶ τὸ μηδέπω τὴν ἡλικίαν αὐτῆς παρεῖναι. Quem locum minus perspectum habuit, ut alios taceam, doctissimus Jurinus. Græca ita vertenda sunt. *Comitabatur eas etiam Neæra, jam quidem vulgato corpore,* sed non ita diu, *quia ætate nondum integra erat.* Νεωτέρα ὅσα. NEWLY *set up.* Ista est vis τοῦ νέου. Quod viros doctissimos fefellit. Cæterum, dum in hoc negotio versamur, libet locum Plauti, qui sane jucundissimus, et hujus argumenti est, ὡς ἐν παροίδῳ expedire. Nam profecto homines critici, qui hæc ludicra tractarunt, hic parum viderunt. Est autem in Milite Glorioso, Act. iii. Sc. 1.

A. *Nam mihi, Deum virtute dicam, propter divitias meas*
Licuit uxorem dotatam, genere summo, ducere:
Sed nolo mihi oblatricem in ædes intromittere.
B. *Cur non vis? nam procreare liberos lepidum est onus.*
A. *Hercle vero, liberum esse, id multo est lepidius.*

De

De lepido isto onere, in quo re vera nullus inest lepor, frustra disputat doctissimus Gronovius. Rescribendum omnino:

——— *Procreare liberos lepidum est* OPUS.

i. e. Procreandis liberis operam dare lepidum est. Quomodo locutus est Cicero de Offic. I. 35. *Liberis dare operam*, re honestum est, nomine obscœnum. Ovid. Amor. iii. 14.

Indue cum tunicis metuentem crimina vultum,
Et pudor OBSCUENUM *dissimulatur* OPUS.

Hinc non ineleganter Lactantius Divin. Instit. i. 8. *Quid autem est tam remotum a Deo, quam* ID OPUS *quod ipse* AD PROPAGANDAM SOBOLEM *mortalibus tribuit?*

Φύση, μάζα.

Φύση ἐνὶ χρώνῃ μαστομδῇ παλάμαις.]

Pentameter iste est pars epigrammatis, quod legitur apud Jensium Epigram. Græc. p. 341. Idem exhibent Reiskius et Heringa. En tibi integrum Epigramma:

Μὴ φθείρευ ΩΝΘΡΩΠΕ πλειπλάνιον βίον ἕλκων,
Ἄλλην ἐξ ἄλλης εἰς χθονὶ ἀλινδόμδῳ.
Μὴ φθείρευ ΚΕΝΗ ΕΙ σε πλεισέψαιτο καλιὴ,
Εἰ θάλπῃ μικκὸν πῦρ ἀνακαιόμδυον.
Εἰ καί σοι λιτή τε καὶ ἐκ εὐάλφιτος ἔιη
ΦΥΣΤΗ ἐνὶ χρώνῃ μαστομδῇ παλάμαις.

Εἰ

Εἰ καί σοι γλήχων, ἢ κῆ θύμον, ἢ κῆ ὁ πικρὸς
Ἡδυμιγὴς εἴη χόνδρος ἐπαφίδιος.

Ita ſcribendum iſtud carmen, quod Leonidæ eſt. Eſt autem φύση, mazæ genus. de quo Ariſtophanes, Julius Pollux, Etymologus. Heſych. φύση. μάζα ἄτεμπτος. Athenæus lib. iii. p. 114. Παρ' Ἀθηναίοις μὲ ΦΥΣΤΗΝ τὴ μὴ ἄλαν τετριμμένην. Harmodius Lepreates de Phigalenſium Inſtitutis apud Athenæum lib. iv. p. 149. Τὸ γὰ δεῖπνον ἦν τοιοῦτον, τυρὸς κὴ ΦΥΣΤΗ ΜΑΖΑ νόμιμα χάριν ἀπὸ χαλκῶν πεντῶν τῶν ἀγορά τισι καλουμένων μαζονόμων, ἀπὸ τῆς χρείας εἰληφότων τὴν ἐπωνυμίαν. Ubi notanda gloſſa manifeſta, Φύση μάζα. quæ vox poſtrema delenda. Notandum etiam illud Harmodii, νόμιμα χάριν. Quæ ſolennis locutio eſt. Schol. ad Sophocl. Antiq. 261. Οὐ καλὰ βάθος ἦν τεθαμμένος, ἀλλ' ὡς ἔχει, ἀπιεβλημένη ἦν ἡ ἄμμος. τέτε γὰ ἐποίησεν ὁ θάψας ΝΟΜΟΥ ΧΑΡΙΝ.

X.

Digitized by Google

X.

ΧΑΛΕΠΩΤΑΤΟΥΣ λόγους. κλέψαι δυναμένους.] Emendat Cl. Kusterus, βλάψαι δυναμένους. Sed hoc hariolari est scilicet. Rescribendum omnino, ΧΑΛΕΨΑΙ δυναμένους, Respexit autem Suidas ad Aristoph. Av. ver. 539.

Πολὺ δὴ, πολὺ δὴ χαλεπώτατους λόγους
Ἤνεγκας ——

Ubi Schol. Λυπηρούς, ΧΑΛΕΨΑΙ δυναμένους. Restituendum hoc verbum Nicandro in Semiambis apud Schol. ad Theriac. ver. 377.

Φύγωμεν, ἐκ προσώπου
Μή σ' ἐμπεσὼν ὁ πρέσβυς
Οὐλῇ καθ' εὐθὺ κρατὸς
Βατηρίῃ ΧΑΛΕΨΗι.

Fugiamus abhinc longe, ne senex caput tibi baculo commitiget. Ita scribendus et vertendus iste locus, qui non uno loco corruptus est. Vulgo legitur, Καλύψῃ. Sed verbum χαλέπτειν in hoc negotio significantissimum est. Homer. Odyss. Δ. 423.

—— Θεῶν ὅστις ΣΕ ΧΑΛΕΠΤΕΙ.

Ubi Schol. χαλέπτει. βλάπτει.

Χαλικρηβῶν. —— ἐν Ἐπιγράμματι·
Χεῖτο χαλικρήτῳ ναύματι βεβροχυῖα.]

Penta-

Pentameter hic est pars epigrammatis quod integrum exstat apud Reiskium in Miscell. Lipsi. Vol. ix. p. 692. Cæterum nonnulla hujus carminis leguntur apud Nostrum v. Ἄεχρω. Λάκην. Ἀπλοΐς. ad quem locum vide quæ adnotavimus.

Καλκιδεύς.

Πιερικὰν Ζάλπιγγα, τ' εὐαγέων βαρυύμνων
Χαλκιδέων κατέχει Πίνδαρον ἅδε κόνις.]

Distichon hoc est pars Epigrammatis, quod legitur in Anthol. lib. iii. p. 393. ut recte monuit Kusterus. Sed illud βαρυύμνων hic ferri nequit. Repugnat enim Græcæ linguæ genius, quod miror viros doctissimos non animadvertisse. Scribendum sine dubio:

—— τ' εὐαγέων ΒΑΡΤΝ ὕμνων
Χαλκιδέων. ——

Quomodo recte legitur apud Suidam supra v. Εὐαγής. Cæterum hæc minus recte accepit interpres, qui ita vertit: *Sanctorum hymnorum fabrum.* Οἱ εὐαγεῖς ὕμνοι sunt *hymni bene tornati*, Horatius.

Et male tornatos incudi reddere versus.

Metaphora a re fabrili. Accedit Suidas: Εὐαγής. περιγμένος. Εὐπαλάμους ὕμνους vocat Aristophanes in Equit. 527.

Τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων. ——

Dicitur

Dicitur autem Ἐναγὴς et Ἐναγήλιος. ut Περιηγὴς sive Περιαγὴς et Περιάγηλος, de quo viri docti ad Hesychium et Pollucem. Atque hinc vindicandus Aristophanes Nub. 276. loco vexatissimo, sed minus intellecto.

Ἀέναοι Νεφέλαι
Ἀρθῶμδι φανεραὶ,
Δροσερὰν φύσιν ΕΥΑΓΗΤΟΝ.

Ubi aliud legendum monet Lamb. Bosius, aliud Cl. Bentleius noster. Sed utrumque verbi ratio fefellit. Fluit ab antiquo Ἠγεῖν. hinc Ἠγεῖος, Ἦγησις, Ἤγημα, Ἠγητὸς sive Ἀγητός. et si quæ alia ejusdem familiæ vocabula. Recte exponit Scholiastes: Ἐναγήλιον, πανταχῇ φερομένην. Sed proculdubio vera lectio est Ἐνάγητοι.

——— Νεφέλαι
Δροσερὰν φύσιν ΕΥΑΓΗΤΟΙ.

Quod rotundius. Huc facit Judas in Epist. ver. 12. ΝΕΦΕΛΑΙ ἄνυδροι ὑπὸ ἀνέμων ΠΕΡΙΦΕΡΟΜΕΝΑΙ. Cæterum quia mentio hic incidit antiqui verbi Ἠγέειν sive Ἠγεῖν, nequeo mihi temperare, quin alterum verbum ejusdem formæ et ætatis in lucem revocem; quod nobis conservavit, et solum conservavit, monumentorum omnium, quæ hodie leguntur, antiquitate et elegantia longe spectatissimum, MARMOR SIGEENSE. En ipsam inscriptionem, qualem exhibuit vir doctissimus Edmundus Chishullus:

Digitized by Google

ΦΑΝΟΔΙΚΟ : ΕΙΜΙ : ΤΟΗ
ΟΚΟΠΠ ΟΤ : ƎΟΤΑΡΚΟΜΡƎ
ΝΕΣΙΟ : ΚΑΓΟ : ΚΡΑΤΕΡΑ
ΜΘΕΗΙΑΚ : ΝΟΤΑΤƎΙΠΑΚ
ΟΝ : ΕΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ : Ε
ΥΓΕΙΓ : ΑΜΕΝΜ : ΑΚΟΔ
ΕΥΣΙ : ΕΑΝ ΔΕ ΤΙ ΠΑΣΧ
ΟΕΔ : ΝΕΝΙΑΔΕΛΕΜ Ο
ΣΙΓΕΙΕΣ : ΚΑΙ ΜΕ ΠΟ
ΙΑΚ ƎΟΠΟƎΙΑΗ : ΝΑƎΙΕ
ΗΑΔΕΛΦΟΙ

Ita repræſentanda eſt iſta inſcriptio, quæ βυσροφηδὸν exarata eſt. Notandum autem illud, Ἐὰν δέ τι πάχω, μελεδαίνειν ΔΕΩ Σιγειεῖς. *Ego vero, ſi quid patiar, precor, ut mei curam habeant Sigeenſes.* Hæc mens Phanodici, ſive ſtatuæ Phanodici, eſt, quam minus perſpectam habuerunt viri doctiſſimi. Idem autem Δέω et Δέομαι, ut Ἡγέω et Ἡγέομαι. hoc recentiorum, illud antiquiorum. Nihil verius hac lectione.

Χαρίσιον, χαριστήριον. —— Καὶ χαρίσιοι, πλακοῦντος εἶδος. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι. Πέμψω πλακαῖς ἑσπέρας χαρισίους.] "Ut metro "conſulatur, ſcribendum eſt, Πέμψω πλακοῦντας ἑσπέρας χαρισίους: ut recte monuit "incomparabilis Rich. Bentleius ad Frag. "Callim.

Digitized by Google

" Callim. 193. Cæterum, fragmentum hoc " Ariſtophanis exſtat etiam apud Athenæ- " um lib xiv. p. 646. ubi ſic legitur:

——— Ἐγὼ δ' νῶν
Πέμψω πλακοῦνθ' ἑσπέραν χαρίσιον.

" Metrum et illic claudicat, quod modo " laudatus vir mihi amiciſſimus ſic reſtituit:

" Πέμψω πλακοῦντ' ἐς ἑσπέραν χαρίσιον."

Kuſter. Locus Ariſtophanis, vel auctoritate Athenæi, ita proculdubio conſtituendus eſt:

Πέμψω πλακοῦντ' ΕΣ ἑσπέραν χαρίσιον.

Alter verſiculus eſt non niſi alterius corruptio. Heſychius: Χαρίσιον, εἶδος πλακούντων· οἱ δὲ ἄρτου ἀπὸ τῶν λημμάτων. Quæ aperte mendoſa ſunt. Corrigit Cl. Bentleius, ἀπὸ τῶν πεμμάτων. Quod nihili eſt. Reſcribendum omnino: ἀπὸ τῶν ΛΕΙΜΑΤΩΝ. *a panum reliquiis, e quibus conſtabant chariſiæ.* Suidas ſupra: Ἀνάσατοι. πλακούντων εἶδος. Ἐλέγοντο δέ τινες πλακοῦντες ἢ χαρίσιοι. Οὗτοι δὲ ΑΠΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ συμμιγνύμενοι ἐγίνοντο. *Erant et placentæ Chariſiæ vocatæ, quæ ex reliquiis commixtis parabantur.* Quod egregium eſt, et noſtram emendationem abunde confirmat.

Χάρμα. χαρά. ἡδονή. Πολύβιος. Τὸν δὲ ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἔλαβε φρένας.] " Merito Ca- " ſaubonus dubitat, an hæc ex Polybio ſum-

Digitized by Google

" pta sint. Sunt enim ποιητικώτερα." *Kuster.* Diu est quod emendaveram:

Τὸν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγ☉ ΕΛΕ φρένας. ——

Et non male id quidem. Schol. ad Pindar. Nem. l. p. 339. Ὅμηρος· Δακρυόεν γελάσασα. Καὶ ἐν ἄλλοις. Τῇ δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγ☉ ἔλε φρένα. Uterque respexit ad Hom. Odyss. T. 471.

Τὴν δ' ἅμα χάρμα Ϲ ἄλγ☉ ΕΛΕ φρένα ——

Χάσμασιν. Οἱ δὲ Πάρθοι τὰς κεφαλὰς τ̃ θηρίων ἁρμόσαντες τοῖς κράνεσιν, ἐχρῶντο τοῖς τ̃ θηρίων χάσμασι.] Hic locus luxatus esse videtur, quem ita rescripserim: Οἱ δὲ Πάρθοι ἐχρῶντο τοῖς τ̃ θηρίων χάσμασι, τὰς κεφαλὰς ἁρμόσαντες τοῖς κράνεσι. *Parthi verò ferarum rictibus utebantur, capita earum galeis adaptantes.* Euripides in Rhesо ver. 209.

Καὶ ΧΑΣΜΑ ΘΗΡΟΣ ἀμφ' ἐμῷ θήσω κάρᾳ.

Et faciem feræ meo capiti adponam.

Ita scribendus iste locus. Vulgo legitur, χῆμα θηρός. Sed nostra lectio verissima est. Eurip. Herc. fur. ver. 363.

Δεινῷ ΧΑΣΜΑΤΙ ΘΗΡΟΣ.

Hesych. Χάσμα θηρὸς, ὄψις θηρός. Huc facit Longus Pastor. lib. i. p. 19. Καὶ ☉σόμα☉ ΤΟ ΧΑΣΜΑ σκέπειν ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ, ὥσπερ ἀνδρὸς

Digitized by Google

ἀνδρὸς ὁπλίτου ΚΡΑΝΟΣ. Egregie, ut ſolet, Virgilius Æn. xi. 680.

——— *Caput ingens* ORIS HIATUS
Et malæ texere lupi cum dentibus albis.

Χαῖρες. κιθαρῳδός. μνημονεύει ἢ αὐτοῦ ἢ Φερεκράτης ἐν Ἀγρίοις.

Φέρ' ἴδω, κιθαρῳδὸς τίς κάκιστος ἐγένετο;
Πισσιμελὴς μὴ Μέλητος ἦν. ἔχ' ἀτρέμας.
Ἐγῷδα. Χαιρίς ἐστι. ———]

" Hæc corrupta ſunt. Apud enarratorem " Comici Av. ver. 859. ſic legitur: Πεισίου " Μέλης. μὴ Μέλητα ἦν: Quod ſi ſequamur, " Meles fuerit Piſiæ filius." *Kuſter*. Alter Pherecratis verſiculus miſere laborat, atque ita ſublevandus eſt:

Α. Φέρ' ἴδω, κιθαρῳδὸς τίς κάκιστος ἐγένετο;
Β. Μέλης ὁ Πεισίου· Α. μὴ Μέλητα ἢ τίς ἦν;
Β. Ἔχ' ἀτρέμας. ἐγῷδα. Χαιρίς ἐστι. ———

Age videam, citharœdus quis peſſimus fuerit?
Meles Piſiæ filius. Et quis poſt Meletem?
Tace. ego novi. Chœris ſcilicet.

Ita ſcribendi iſti verſiculi. Recte Schol. μὴ Μέλητα. *poſt Meletem*. Noſti illud Homeri. μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα. *Piſias* autem eſt nomen viri. Suidas: Πεισίας. ὄνομα κύριον.

Digitized by Google

Χαίρω ——— χαίρω σε ἐληλυθότα. Ὀρθῶς οἱ ἄτω λέγουσιν. Εὐριπίδης Σισύφῳ·

Χαίρω τέ γ', ὦ βέλτιστε Ἀλκμήνης τέκνον,
Τόν τε μιαρὸν ἐξολωλότα. ———]

Locus Euripidis ita ſcribendus et ſupplendus eſt:

Χαίρω τέ Σ', ὦ βέλτιστέ γ' Ἀλκμήνης τέκνον,
ΕΛΗΛΥΘΟΤΑ, τόν τε μιαρὸν ἐξολωλότα.

Gaudeo te, optime Alcmenes fili, adveniſſe, et ſceleratum illum periiſſe. Quod Satyricæ vernilitatis eſt. Nam Siſyphus drama Satyricum. Hinc anapæſtus in quarto locò. quod in hujuſmodi Tragicomicis haud inuſitatum eſt. Noſtram autem emendationem unice firmat Etymologus. Χαίρω σε ἐληλυθότα. Ὀρθῶς οἱ ἄτω λέγουσι, καὶ Εὐριπίδης Σισύφῳ. Recte autem, ὦ βέλτιστε τέκνον. Callimach. Lavac. Pall. ver. 87.

——— ΤΕΚΝΟΝ ΑΛΑΣΤΕ,
Εἶδες Ἀθαναίας στήθεα καὶ λαγόνας.
——— *Unhappy boy,*
That ſaw'ſt the goddeſs naked. ———

Χεζητιάων. βελέμνου χέσαι. — Ἀριστοφάνης·

Ἀντιθένη τις καλεσάτω πάσῃ τέχνῃ·
Οὗτος γὰρ ἀνὴρ ἕνεκά γε σεναγμάτων,
Οἶδεν τί πρωκτὸς βάλλει χεζητιῶν.

Οὗτος

Οὗτος ὁ Ἀντιφάνης ἰατρὸς ἦν θηλυδρίας. ἀπηλλάγε μὴ πολυχέσε νοσήματος.] Respexit Suidas ad Aristoph. Eccles. ver. 366. ut recte monuit Kusterus. Locum integrum adscribam, ut nonnihil emendatior incedat. Nam viri doctissimi in hoc stadio parum profecerunt.

Τίς ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΡΩΚΤΟΝ δεινός ἐστι τ̃ τέχνην.
Ἆρ' οἶδ' Ἀμειώνης; ἀλλ' ἴσως ἀρνήσεται.
Ἀντιφάνη τις καλεσάτω πάση τέχνη.
Οὗτος γὰρ ὁ ἀνὴρ ἕνεκά γε σεναγμάτων,
Οἶδεν τί πρωκτὸς βάλεται χεζητιῶν.

In primo versiculo vulgo legitur, τ̃ καλαπρώκτων. Quod ejusmodi est, ut non intelligam. Nos eleganter emendavimus. Δεινὸς τ̃ καλάπρωκτον τέχνην. *an eminent glysterpipe.* Deinde recte scripsimus, Οὗτος γὰρ ὁ ἀνὴρ. ut mox, Οὗτος ὁ Ἀντιφάνης. Denique notandum illud σεναγμάτων. Quo festive adlusit Comicus ad τὸ σενὸν τ̃ πρωκτ̃. Quod non animadverterunt interpretes. Quod vero sequitur apud Suidam, ἀπηλλάγη μὴ πολυχέσε νοσήματος, rarissimæ elegantiæ est, et ex scholiis antiquissimis petitum. Legebatur vox πολυχέσε apud Nostrum supra v. Ἀπηλλάγησαν, sed hodie nescio quomodo sedem suam amisit. Ἀπηλλάγησαν. ἐτελεύτησαν ἢ τινος ἐξερήθησαν. Ἀπηλλάγημαι πολυνίσε νοσήματος. Ubi MS. Lugd. Bat. πολυχέσε νοσήματος. Et recte id quidem. Quin et scribendum, Ἀπηλλάγη μὴ. Nam ad hunc locum Scholiastæ manifesto respexit Suidas. Monet autem vox ista χεζητιῶν, ut alium locum ejus-

Digitized by Google

dem fabulæ, festivum sane et κωμικώτατον hic corrigendum proponam. Est autem ver. 313.

Ἐγὼ γὰρ κατάκειμαι πάλαι χεζηλιῶν,
Τὰς ἐμβάδας ζητῶν λαβεῖν ἐν τῷ σκότῳ,
Καὶ ἱμάτιον· ὅτε δ' ἤδ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν
Οὐκ ἐδυνάμην εὑρεῖν, ὁ δ' ἤδη τὴν θύραν
Ἐπεῖχε κρεάων ὁ Κορεσῶ, λαμβάνω
Τετὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοίδιον
Καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλκομαι.
Ἀλλ' ἐν καθαρῷ πῶς πῶς τις ἂν χέσας τύχοι;

De hoc loco reformando scripserunt viri doctissimi Tan. Faber, et Stephanus Berglerus, hic senario scilicet, ille sensui consulens. Sed uterque lapsus est, et metri leges flagitiosissime violavit. Primum rescribendum omnino,

—— ὅτε δ' ΟΥΔ' ΕΚΕΙΝΟ ψηλαφῶν.

Quod venustum in primis est. *Postquam verò illud, ne manibus quidem studiosè tentando, invenire potui.* Hæc mens Comici est. Deinde scribendum,

—— γυναικὸς ἡμιδιπλοίδιον.

quod metri ratio postulat. Quod legitur in versu postremo, ἐν καθαρῷ, recte accepit Kusterus. Nos Angli: *the way is* CLEAR. Plutarch. in Numa. ψόφων τε καὶ πολλάγων καὶ στενογμῶν ΚΑΘΑΡΑΣ ΤΑΣ ΟΔΟΥΣ τῇ ἱερουργίαις παρέχοντας. Callimachus in Epigrammate:

Ηλθε

Ἦλθε θεαίτητος· ΚΑΘΑΡΗΝ ΟΔΟΝ ——

i. e. *viam nulli tritam.* Interpretes non intellexerunt. Atque hinc intelligendus Jamblichi locus in Protreptico pag. 133. ubi de Symbolis Pythagoræ agit. Ἐν ὁδῷ μὴ χίζε. *in via ligna ne findas.* Quod quidem rectum et commodum est. Ego vero legendum censeo: Ἐν ὁδῷ μὴ ΧΕΖΕ. *in via ne caces.* Monet scilicet Pythagoras, ut onus ventris ἐν καθαρῷ deponant, sive e via et publico secedant. Quod ἀποπατεῖν dicunt Græci. Cretenses ἀπεκβῆναι. Hesych. Ἀπεξέβη, τὸ ἀποπατεῖν. Κρῆτες. Simile quid præcipit Hesiodus Oper. ver. 729.

Μήτ' ΕΝ ΟΔΩι, μήτ' ἐκτὸς ὁδῦ προβάδλω ΟΥΡΗΣΗΙΣ.

Quod vero vulgo χέζειν, ἀποπατεῖν sive ἀφοδεύειν dicebatur, alii honestiores scilicet, ἀφεδρεύειν, θακεύειν appellabant. Hesych. Θακεύσει, κάθηται εἰς τὰς χρείας. *sit to do their business.* Quæ honestissima interpretatio est. Proverb. Vatic. I. 82. Ἐνίοις προσκρεῖν καὶ πλησίον ΑΦΟΔΕΥΕΙΝ τὸ προφράγματος· ἔγραψεν ἐν ὁ Πεισίστρατος, ὡς ἐάν τις ἁλῷ ΘΑΚΕΥΩΝ ἐν τῷ τεμένει τοῦ Ἀπόλλωνος, ἑαυτὸν αἰτιάσεται. Atque hinc explicandus locus Plutarchi in Lycurgo et in Lacon. Apopth. p. 232. quem nemo interpretum, quod sciam, intellexit. Ἕτερος δέ τις ἰδὼν ΘΑΚΕΥΟΝΤΑΣ ΕΝ ΑΠΟΧΩΡΗΣΕΙ ἐπὶ διφρων ἀνθρώπους, Μὴ γένοιτο, εἶπεν, ἐμοῦ θα καθίσαι ὅθεν οὐκ ἔστιν ὑπεξαναστῆναι πρεσβυτέρῳ. Quæ ita interpre-

terpretantur: *Alius ſellis curulibus ſedentes in diſceſſu nonnullos videns, Abſit, inquit, hic ut conſideam, unde aſſurgere nequeam ſeni,* Neſcivit homo feſtivus quid ſit θακεύειν ἐν ἀποχωρήσει. Eſt autem *conſidere ad alvum exonerandum.* quod qui faciunt, nemini lubenter aſſurgunt. Sed hoc jocari eſt. Notanda autem vox Ἀποχώρησις, quæ in hoc negotio rariſſima eſt. Optime Grammaticorum doctiſſimus Heſychius: Ἀφοδῷ, ΑΠΟΧΩΡΗΣΙΣ ἐπὶ τὸ ἀφοδεῦσαι.. Ita ſcribendus eſt iſte locus, quem fruſtra ſollicitavit Cl. Kuſterus. Sed hæc hactenus. Nam in hoc ſtercore diutius verſari nolumus.

Χιάζειν. Περαξιδάμας Δημόκριτον τὸν Χῖον καὶ Θεοξενίδην τὸ Σίφνιον πρώτους ἐπὶ χρώμασι τάξαι τὴν ἰδίαν ποίησιν. —— ὡς παρ' Ἀριστοφάνει τεταγμένων·

—— Ὑποτείνει δέ τις αὐτὸν βωμολοχεῦσαι,
Αὐτὸς δείξας ἐν ἀμμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων.]

" Locus eſt obſcurus et corruptus quem ſic " emendandum cenſeo, ἐπὶ χρήμασι σωτάξαι τὴν " ἰδίαν, etc. Hanc lectionem in verſione ſe- " cutus ſum. Fragmentum autem Comici " propter brevitatem obſcurum eſt, quod ex " aliqua fabularum Ariſtophanis hodie deper- " ditarum depromptum eſt." *Kuſter.* Locus inſignis, ſed quem minus intellexit Kuſterus. Ἐπὶ χρώμασι τάξαι τὴν ἰδίαν ποίησιν, eſt, *veterem muſicam innovare, at verba ſua numeris molliuſculis exornare.* id quod fecit Phrynis. de quo

quo Aristophanes, et Hesychius v. Λέσβιος ᾠδός. fecit et Timotheus de quo exstat Decretum Lacedæmoniorum apud Boëtium libro primo de Musica. quod et repræsentat Scaliger ad Manilium, sed corrupto, quod aiunt, corruptius. ubi dicitur Timotheus ΕΠΙ ΧΡΩΜΑΤΟΣ musicam veterem dehonestasse. Quid sit autem χρῶμα satis norunt Μυσικῶν παῖδες. Suidas v. Χρῶμα. Λέγε] γάρ τι καὶ κατὰ μυσικὴν χρῶμα. τρία δὲ μέρη τῆς μελῳδίας εἶναί φασιν, ἃς ἰδίως χρόας καλοῦσιν· Τὸ ἁρμονικὸν, τήν τε ἐν μαλακῷ χρώμα]ος, καὶ τὴν ἐν διατονικῷ χρώμα]ος. Ita scribendus iste locus, qui vulgo inquinatissimus est. Aristides Quintil. de Mus. lib. i. p. 18. Γένη δὲ μελῳδίας τρία. ἁρμονία, χρῶμα, διάτονον. Quæ sequuntur apud Suidam corrupta admodum sunt, atque ita certo certius instauranda: ὡς τὸ παρ' Ἀριστοφάνει τεθραμμένον ὑποτείνει·

—— Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαι]
Αὐτὸς δείξας, ἓν δ' ἁρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων.

Ut illud Aristophanis ostendit:

Quod si quis eorum scurriliter luserit, ipse nova introducens, et in cantilenis Chium aut Siphnium imitatus.

Ita legendus et vertendus iste locus, cujus mentem nemo interpretum hactenus perspexit. Ita autem locutus est Aristoph. Nub. ver. 196.

Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψειέν τινα καμπήν

Quod

Quod plane egregium et gemellum est. Quod vero dixit Comicus, χιάζων ἢ σιφνιάζων, manifesto respexit ad Democritum *Chium* et Theoxenidem *Siphnium*, qui sua poëmata numeris, atque iis quidem novis et mollioribus exornabant. id quod docet Pollux iv. 65. Τὸ μέν τοι Σιφνιάζειν καὶ Χιάζειν, τὸ περιεργοις μέλεσι χρῆσθαι, ἀπὸ Δημοκρίτου τοῦ Χίου, καὶ Θεοξενίδου τοῦ Σιφνίου, ὃς καὶ Ὑπερτονίδης ἐκαλεῖτο. Atque hinc intelligendus Hesychius: Χιάζειν, σιφνιάζειν. Cæterum de Musicis istis antiquissimis Democrito Chio et Theoxenide Siphnio, et qui de utroque scripserat Praxidamante nostro, consulendus omnino vir eruditissimus, et de nostris literis præclare meritus Joannes Jonsius de Scriptor. Histor. Philos. pag. 76. cujus scrinia compilare nolo.

Χωρὶς τό,τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὸ καίρια.
Ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.

Τυτέσιν ἄλλο ἐστὶ τὸ φλυαρεῖν, καὶ ἄλλο τὸ ἀναγκαῖα λέγειν.] Deprompti sunt isti senarii ex Sophocl. Oedip. Col. ver. 802. ubi legitur, καὶ τὰ καίρια. Attamen Suidæ lectio Cl. Gatakero placet. placet et Cl. Heathio: Sed neutra lectio vera est. Desideratur enim articulus ad Græci sermonis puritatem. Quin et alter versiculus nonnihil corruptus est. Repono,

K. Χωρὶς τό,τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ τὰ καίρια.
O. Ὡς δὴ σὺ βραχέα ταῦτα, κοὐ καιρῷ λέγεις.

C. *Aliud*

Digitized by Google

C *Aliud eſt multa dicere, aliud opportuna.*
O. *Quam hæc breviter tu, et opportune dicis!*

Χιτών. ἱμάτιον ἀνδρεικόν. Χιτῶνά γ' ἔχων ὅλως ἐρίων ὑπένερθε, κἀν ταῦτα λέγων ἐξαπατήσῃ τοῦτο τὸ ἰχθύας ἀνέκυψε. τετέχνω, ἀναφαίνει· σοὶ τὰ ἰχθυοπώλια. τετέχνι, γλύφων ἀρίστης.] "Fragmen-
" tum hoc valde lacerum eſt, ſenſusque ejus
" obſcurus: cui abſque ope meliorum codi-
" cum lucem afferre non poſſumus." *Kuſter.* Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Ran. ver. 1099. Quod et recte obſervaverat doctiſſimus Pierſonus. Hinc Suidas facile emendandus eſt.

Χοιροκομεῖον ——— ὁ πάταλος, ἐν ᾧ δεσμοῦντες τοὺς χοίρους ἔτρεφον.] "Scribendum puto,
" ὁ τάλαρος. i. e. *qualus.* Quomodo enim in
" paxillo porcellos nutrias? Vel dicendum
" eſt, πάταλος hic accipi pro vaſe aliquo ex
" viminibus texto; cujus ſignificationis ta-
" men exemplum requiro." *Kuſter.* Quæ ad hunc locum adnotavit vir doctiſſimus, longe ineptiſſima ſunt, et a mente ſcriptoris alienisſima. Ἐν παπτάλῳ δεσμεῖσθαι eſt *palo alligari.* Προσπαταλοῦσθαι vocant Græci. Quod et vidit, aut vidiſſe ſe putabat vir eruditus Lambertus Boſius. Schol. ad Ariſtoph. Ran. ver. 631. Ἐν κλίμακι δήσας. Τὸ ἐν πρὸς τὸ δήσας. ΕΝΔΗΣΑΣ κλίμακι. ἀντὶ τοῦ, ΕΙΣ ΚΛΙΜΑΚΑ ΔΗΣΑΣ. Quod in primis notandum. Confer etiam Ariſtoph. Theſmoph.

Theſmoph. ver. 937. Recte autem Suidas, Χοιροκομεῖον, ὁ πάτταλος. Schol. ad Ariſtoph. Veſp. ver. 840. Χοιροκομεῖον. ἐν τῇ Λυσιστράτῃ ἢ κλοιὸν μᾶλλον ἢ ΠΑΣΣΑΛΟΝ ἐμφαίνει. Reſpexit autem uterque, tum Suidas, tum Scholiaſtes, ad Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 1075. ubi dicit Comicus legatos Spartanorum Athenas adveniſſe, χοιροκομεῖον περὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντας. Ubi recte Scholiaſtes: Λέγει ΠΑΤΤΑΛΟΝ, ἐν ᾧ δεσμοῦντες τὰς χεῖρας τιθέασι. Ἐπεὶ ἦν ΕΝΤΕΤΑΜΕΝΟΙ ἦκον, ἐκάσευν αὐτὰς ΠΑΤΤΑΛΟΙΣ. Ubi ſignanda vox ἐντεταμένοι. Adde quod χοῖρος et πάτταλος verba prætextata ſunt. Hinc joci fundus. Quod doctiſſimum Kuſterum fugiſſe miror. Revocat autem in mentem hic jocus Comici de *Spartanorum legatis* ſimile quid populi Romani de Antonii Senatoribus. de quibus Suetonius in Auguſto cap. 35. *Senatorum affluentem numerum deformi et inconcdita turba, erant enim ſuper mille, et quidem indigniſſimi, et* (leg. *ut*) *poſt necem Cæſaris per gratiam et præmium allecti, quos Orcinos vulgus vocabat, ad modum priſtinum et ſplendorem redegit.* Fruſtra hic diſputant viri eruditiſſimi de *ſenatoribus orcinis.* Locus non interpretatione ſed emendatione eget. Scribendum ſine dubio: *quos* PORCINOS *vulgus vocabat.* Nimirum ſenatores illi, turba incondita, non male vulgo *porcini* audiebant. *a herd of ſwine.* Ut a taurus *taurinus*, ſic a porcus *porcinus.* Petronius in Satyrico.

——PORCI-

Digitized by Google

——— PORCINUM *numen adoret.*

Quid, quod χοῖρος ſive *porcus* turpe quid et vile ſonat? Hinc illud Auguſti apud Macrobium II. 4. *Melius eſt Herodis* PORCUM *eſſe quam filium.* Atque hinc explicandus locus celeberrimus Æliani, quem minus recte ſollicitarunt viri eruditi. Eſt autem Ælian. Var. Hiſt. II. xi. Οὐδεὶς ἦ ἔτως ἐγένετο τολμηρὸς, ἀδὲ ἀναίσχυντος τραγωδίας ποιητὴς, ὡς εἰσαγαγεῖν εἰς δρᾶμα ὑποσφαττόμενον χοῖρον. Ubi neminem fere interpretum non offendit iſte Χοῖρος. Emendabat Cl. Holſteinius ὑποσφαττόμενον χορίν. Tanaquil. Faber ſatis ingenioſe, τ' Ἱρον. Alii hoc, alii illud probant. Sed nihil mutandum. Nimirum porcum in ſcena jugulare res jocoſa, et hominis vere ἀναισχύτου eſt: Quod non animadverterunt interpretes. Reſpexit autem Ælianus, ut videtur, ad Platon. Republ. lib. ii. Θυσαμένους δ' ΧΟΙΡΟΝ, ἀλλά τι μέγα καὶ ἄπορον θῦμα. Quare per χοῖρον apud Ælianum intelligendus homo infimæ ſortis et nullius pretii, cui nihil periculi a tyrannis. Quod omnino verum. Notandum autem illud Platonis, ἄπορον θῦμα. quod viros doctiſſimos eluſit. Interpres, *pretioſam quandam raramque victimam.* Sic ſolent iſti homines. Tu, ſi ſapis, mecum lege; Θυσαμένους δ' χοῖρον, ἀλλά τι μέγα καὶ ΑΠΥΡΟΝ θῦμα. Ita locuti ſunt Æſchylus in Agamemnone, et Euripides in fragmentis. Euſebius de Vit. Conſtant. lib. i. cap. 48. Τῷ πάντων βασιλεῖ Θεῷ εὐχαριστους εὐχὰς, ὥσπερ τινὰς

Digitized by Google

ΑΠΥΡΟΥΣ ἢ ἀκάπνους ΘΥΣΙΑΣ, ἀνεπέμπετο. *Preces cum gratiarum actione, tanquam* puras victimas, *ignis et nidoris expertes, Deo omnium regi obtulit.* Ἀναίμακτον θυσίαν vocant patres Chriſtiani. *Sacrificium purum et incruentum.* Quod Plato recte opponit τῷ χοίρῳ, viliſſimæ et immundiſſimæ pecudi. Sed hæc non intellexerunt editores.

Χρεία. πρόνοια. —— ἢ παροιμία.

Χρεία διδάσκει, κἂν ἄμουσον ᾖ, σοφὸν
Καρχηδόνιον. ——

τυτέσιν, ἐνδεχομένως ἐκ τοῦ καιροῦ ποιησάμενοι τὴν ἐπίνοιαν.] Legebam aliquando, χρεία, ΑΠΟΡΙΑ. Sed Kuſterus, ΠΕΝΙΑ. quod verum videtur. Euripides in Elect. 375.

—— Ἀλλ' ἔχει νόσον
ΠΕΝΙΑ· διδάσκει δ' ἄνδρα χ' ἡ ΧΡΕΙΑ κακόν

Vitioſa eſt paupertas, et neceſſitas virum improbum facit.

Ita ſcribendus et vertendus iſte locus, quem non intellexit Barneſius. Græci μουσικὸν, σοφὸν, κακὸν διδάσκειν, de quo Cl. Bentleius in Epiſtola ad Millium. Atque ad hunc Euripidis locum reſpexit, ut ſolet, Menander. Deinde lego, ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΝ ΤΗΝ ΕΠΙΝΟΙΑΝ. *Dicitur hoc proverbium de Carthaginienſi, quem uſus et neceſſitas ſcilicet ingenioſum fecerat.* Hæc eſt mens Suidæ. Ita locutus eſt Polybius

Digitized by Google

Polybius lib. i. p. 28. Οὐδ' ΕΠΙΝΟΙΑΝ ἐδέ τωδε ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΙ τῆς θαλάσσης. Eleganter Heliodorus Æthiop. lib. vii. p. 352. Ἀλλὰ τὶ δεσπότου ΕΠΙΝΕΝΟΗΚΕΝΑΙ μοι δοκῶ. Εὑρετὶς ἄρα ἐστὶ λογισμῶν ἡ ἀνάγκη. Est autem deprompta, ut videtur, ista παροιμία ex Menandri Καρχηδονίῳ. cujus præter alios meminit Athenæus lib. ix p. 385. Μένανδρος Καρχηδονίῳ·

——— Ἐπεὶ δ'
Ἐπιθυμιάσας τῷ βορέᾳ λιβανίδιον,
Ὀψάριον ἐδὲν ἔλαβον, ΕΨΗΣΩ φακῆν.

Ita scribendi sunt isti versiculi. *Piscator, cum nihil obsonii haberet, lente vescebatur.* Quod solent scilicet. Ἐπιθυμιᾶν autem est verbum solenne in hoc negotio. Fabulam vero istam Suidas v. Λιτυέρσης. Χαλκηδόνιον vocat. Sed perperam. Eam Latinam fecit Plautus in Pœnulo.

CARCHEDONIUS *vocatur hæc comœdia,*
Latine Plautus Patruus Pultiphagonides.

Ubi notanda vox illa, nec Græca, nec Latina, *Pultiphagonides.* Quo respexisse videtur Plautus ad illud Menandri —— ΕΨΗΣΩ ΦΑΚΗΝ. de quo modo supra. Est enim φακῆ *cibus pulmentarius,* sive *ex* PULTE *confectus.* Hinc fabulæ nomen, PATRUUS PULTIPHAGONIDES. Cæterum παροιμία ista Menandri, quam laudat Suidas, est elegantissima parodia versi-

Digitized by Google

culi Euripidis in Telepho, cujus meminit Stobæus Florileg. p. 131. Ed. Grot.

Οὐ γάρ τ' Ὀδυσσεύς ἐστιν αἰμύλος μόνος.
ΧΡΕΙΑ ΔΙΔΑΣΚΕΙ, κἂν βραδύς τις ᾖ, ΣΟΦΟΝ.

Χρῆμα. πρᾶγμα ἢ κτῆμα ——— Τὸ δ' δωμάτιον ζοφώδες ἦν καὶ ἀδιατύπωτον, καὶ ὥρα θέρους ἐς τὰ μάλιστα ἀνάρμοστον, ὡς δοκεῖν εἶναι τὸ χρῆμα εἰρκτήν.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii p. 145. Ubi legitur: τό,τε δωμάτιον αὐτὸ ζοφώδες τε ἦν Ϲ λάπνδυτον. Vox poſtrema corrupta eſt. Sed conjecturis nihil opus. Nam Menander proculdubio ex Suida corrigendus eſt. Δωμάτιον ζοφῶδες καὶ ΑΔΙΑΤΥΠΩΤΟΝ. *Domus tenebriosa et incommoda. a dark diſmal hole.* Quod unice et elegantiſſime dictum. Vox occurrit apud Ocell. Lucan. de Univerſ. cap. 2. Καὶ ὁ ἀὴρ ΑΔΙΑΤΥΠΩΤΟΣ πρὸς ψόφον καὶ πρὸς λέξιν καὶ μέλος. Atque hæc ſcripſeram. Sed cum noſter Suidas, ut eſt homo ſuaviſſimus, et fidei parum Græcæ, nos non raro ludificetur, vide an Menander Menandro leviori manu reſtitui poſſit. Itaque lego, Τό,τε δωμάτιον αὐτὸ ζοφῶδές τε ἦν καὶ ΑΔΙΑΠΝΕΥΣΤΟΝ. Nimirum quicquid tectorum amplum et εὐρύχωρον eſt, Græcis λάπνδος dicitur. Heſychius; Ῥιπισά, ΔΙΑΠΝΕΟΜΕΝΑ. Quo reſpexit ad Jerem. xxii. 14. Ὠικοδόμησας σεαυτῷ οἶκον σύμμετρον, ὑπερῷα ΡΙΠΙΣΤΑ. Theophylact. Epiſt. p. 69. Καὶ τὰ ἐν Σούσοις καὶ Ἐκβατάνοις βασίλεια καλὰ ὄντα ἀτεχνῶς πρὸς τὰ ἐμὰ πολυόροφα καὶ ΤΟΥΣ ΡΙΠΙΣ-

ΡΙΠΙΣΤΟΥΣ ΟΙΚΟΥΣ, οἷς ἐνθερίζων ἀναψύχω τ̀ τ̀ ἀπφαινομένων μοι σαρκῶν κάμινον. *Domum perflatilem* vocat Apuleius. Hinc recte Menander. Δωμάτιον ζοφῶδες καὶ ΑΔΙΑΠΝΕΥΣΤΟΝ. *Domus tenebricosa et imperflatilis.* Quod æstate præsertim perquam incommodum. Et hoc verum.

Χρῆν. ἔδει. Χρῆν ἢ μὴ, τὸ λεγόμενον, ἄστροις τὰ καθ' ἡμᾶς σημαίνεσθαι, μηδὲ τί λέγει φήμη πυνθάνεσθαι.] Depromptus est hic locus ex Synesio Epist. 7. ubi recte legitur, τὰ καθ' ΥΜΑΣ σημαίνεσθαι. Dicitur autem hoc proverbium de iis qui longius peregrinantur, et in loca solitaria se conferunt. de quo Hesychius v. Ἄστροις σημαίνεσθαι. Triclinius ad Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 805. Schol. ad Æschyl. Suppl. ver. 398. Theophylact. Epist. 1. Ἐγώ τι κοινὸν ἔχειν πρὸς τ̀ δῆμον δέχομαι. ὅσγε ἕτως αὐτὸν πέφρικα τ̀ βριάρεον, ὥστε καὶ ΑΣΤΡΑ ΣΗΜΑΙΝΕΣΘΑΙ. Lege, ἄστροις σημαίνεσθαι. quod proverbio signatum. Sensus est: *Ego vero scilicet rem habere cum populo cupio, qui istud monstrum ita horrui, ut quam longissime effugerim.* Eleganter Libanius Vol. I. p. 347. Τῷ ἢ ἐλαττοῦσθαι καταλαβών, καὶ τ̀ ἐρημίαν ἀσπασάμενος, ἤμην ἐπ' ἐμαυτοῦ· τ̀ ἐκκλησίαν, καὶ τὸ βῆμα, καὶ τὰς ἐναυθοῖ θορύβους ΑΣΤΡΟΙΣ, τοῦτο δὴ τὸ τῆς λόγου, τὸ λοιπὸν ΤΕΚΜΑΙΡΟΜΕΝΟΣ. Quod geminum est. Ælian. Hist. Anim. vii. 48. Ἦκε ἢ ἐν ἐς τ̀ Λιβύην καὶ τὰς μ̀ πόλεις ἀπελίμπανε, ἔ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον, ΑΣΤΡΟΙΣ ΑΥΤΑΣ ΕΣΗΜΑΙΝΕΤΟ, πρόῃει ἢ ἐς τ̀ ἔρημον. *In Africam*

Digitized by Google

venit, urbesque quam longissime reliquit, in desertissimum autem locum contendit. Atque hinc elucidandus insignis locus Æliani, qui viros doctissimos frustra exercuit. Est autem Hist. Animal. ii. 7. Τὸν ὃ ἐλθόντα καὶ ἀπολλὴν τὴν εἰρήνην δειπνεῖν· εἶτα αὖθις ἐπισυρίζειν, καὶ ἀπαλλάττεσθαι, τὰς δὲ ἡμιόνους καὶ τὸ δεῖπνον τὸ ἐξ αὐτῶν ΣΗΜΑΙΝΕΣΘΑΙ τὸ ἐντεῦθεν, τὸ δὲ λόγε τάτε ΑΣΤΡΟΙΣ. *Basiliscum verò eo profectum, nullo obstante, mulorum corporibus vesci, deinde sibilo repetito, in deserta quam longissime discedere* Ita scribendus et interpretandus est iste locus. Sensum Æliani optime expressit Phædrus ii. 1. ubi de leone sermo est:

——— *tunc diviso tergore*
Silvas petivit, homini ut accessum daret.

Χρησόν. χρήσιμον. Ἐμπολήσαντές τι χρησὸν εἰς ἀγρὸν ταρίχιον.] Hæc sunt verba Aristophanis in Pac. ver. 562.

Χρῶμα ——— τρία γὰρ μέλη ἐν μελῳδίᾳ· ἁρμονικὸν εἶναί φασιν, ὃς ἰδίως χρόας καλοῦσι, τήν τε τῆς μαλακῆς χρώμαν, καὶ τὴν διατονικῆς χρώμαν.] "Locus hic salebrosus est, et proculdubio "corruptus, in quo vertendo non tam verba "quam sensum secuti sumus." *Kuster.* Vide nos supra ad v. Χιάζων. ubi hunc locum restituimus.

Χρυσίς.

Digitized by Google

Χρυσίς. ἡ χρυσῆ φιάλη.

Οἵ μ', ὡς ἐλεήμων ἀμφὶ αἰεὶ τ̃ χρυσίδων.

ἀντὶ τ̃ ἥτ[ων.] De hoc loco conſulendus Scholiaſtes ad Ariſtoph. Pac. ver. 424. Notanda autem ἀμφιβολία Comici, ἐλεήμων τ̃ χρυσίδων. Nam *Chryſis* nomen meretricis. Terentius in Andria:

Dic, ſodes, Quis heri Chryſidem habuit?

Eſt et χρυσὶς *patera*, ſive *phiala aurea*. Athenæus lib. xi. p. 502. Ἀθηναῖοι δ̃ τὰς μ̃ ἀργυρᾶς φιάλας ἀργυρίδας λέγεσι, ΧΡΥΣΙΔΑΣ δ̃ τὰς χρυσᾶς. Hermippus Comicus apud Athenæum

Χρυσίδ' οἴνου πανσέληνον ἐκπιὼν ὑφείλετο.

Ubi inepte Interpres:

Plenilunio vini Chryſidem ebibit, et ſurripuit.

χρυσὶς πανσέληνος eſt *plenum poculum*. Virgil.

——— *Pleno ſe proluit auro.*

Πλήρη φιάλην vocat Theopompus Comicus apud Athenæum.

Λαβ̃ουσα πλήρη Χρυσέων μεσόμφαλον
Φιάλην ———

Ita diſponendus eſt iſte locus. Nimirum phiala tam auro, quam vino, miniſtrando inſerviebat. Quo ſenſu uſurpat Herodotus in Thalia, loco inſigni, et digno ob ſingularem elegantiam,

Digitized by Google

gantiam, qui hic adſcribatur, et noſtra tandem ope ſublevetur. Nam viri doctiſſimi, qui ad has Muſas commentati ſunt, hic parum viderunt. Eſt autem lib. iii. cap. 130. ubi ſermo eſt de Democede, medico præſtantiſſimo, qui Dario morbo laboranti, vitam et ſalutem reſtituerat. Παραίγονται ἦ οἱ εὐνοῦχοι, ἔλεγον πρὸς τὰς γυναῖκας, ὡς βασιλεῖ ὕτος εἴη ὃς τῷ ψυχῷ ἀπέδωκε· ὑποτύπτουσα ἦ αὐτέων ἑκάστη φιάλην τὴν χρυσῆν σφι θήκην ἐδωρέετο τὸν Δημοκήδεα. ὕτω δή τι δαψιλεῖ δωρεῇ, ὡς τὰς ὑποπίπτουσας ὑπὸ τὰ φιαλέων ςατῆρος ἐπόμνυον ὁ οἰκέτης ἀνελέγετο ἢ οἱ χρῆμα πολλόν τι χρυσῆ σωμελέχθη. Verba egregia, ſed non uno nævo deformata. Alii τῇ χρυσῇ τῷ θήκῃ. alii τὸν χρυσὸν σῷ θήκῃ. alii denique τῇ χρυσῇ σωθήκῳ. Perperam omnes. Quin Græci ὑποτύπτειν εἰς τῷ θήκην, non ὑποτύπτειν τὴ θήκην. Quare reſcribo, idque ut mihi videtur, certiſſime: Ὑποτύπτουσα ἦ αὐτέων ἑκάστη φιάλην ΕΣ ΤΗΝ ΧΡΥΣΟΘΗΚΗΝ ἐδωρέετο τὸν Δημοκήδεα. *Unaquæque autem earum phialam in arcam nummariam ſubmitttens, Democedem tam luculento munere donavit, ut* ——— Ita locutus eſt Herodotus lib. ii. cap. 136. Κατῷ ἢ ΥΠΟΤΥΠΤΟΝΤΕΣ ΕΣ ΛΙΜΝΗΝ, ὅτι προσχοῖτο τῇ πηλῇ τῷ κοντῷ, τῦτο συλλέγοντες πλίνθους ἔρυσαν. Eſt autem χρυσοθήκη *arca nummaria*, ut ἀρτοθήκη *arca panaria*. et notanda vox, quæ elegantiſſima eſt. Θησαυρὸν χρυσῆ vocant Græci recentiores. Matthæus ii. 11. Καὶ ἀνοίξαντες ΤΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ αὐτῶν, προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα, ΧΡΥΣΟΝ, Ϲ λίβανον, ἢ σμύρναν. Atque ita quoque

quoque intelligendus Lucianus in Timon. loco celeberrimo, ſed quem minus perſpectum habuerunt interpretes. Ita autem loquitur Plutus: Σίφημι, ΘΗΣΑΥΡΕ ΧΡΥΣΟΥ, ὑπάκουσον Τίμωνι τούτῳ, καὶ παράσχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων. ἐγὼ δὲ ὑμῖν ΑΠΟΣΤΗΣΟΜΑΙ. Ita proculdubio ſcribendum. *Ego vero locum dabo, et de jure meo decedam.* Libanius Vol. I. p. 373. Θησαυρῶν ΥΜΙΝ ΑΠΟΣΤΗΣΟΜΑΙ τῆ ἐμαυτοῦ. Quod geminum eſt. Quare nihil ultra de hac lectione dubitandum. Emendandus hac occaſione Curtius lib. iii. cap. 13. ubi agit de Damaſci præfecto, qui ingentem Darii theſaurum hoſti prodiderat. *Cæterum Dii tantæ fortunæ proditorem* SEPULTÆ, *celeriter debita pœna, perſecuti ſunt.* Ita legendus iſte locus. Vulgò *ſepulturæ.* quod viros doctiſſimos admodum torſit. Nos recte emendavimus, *fortunæ ſepultæ.* Horatius, *terris abditæ* quod perinde eſt.

Χρυσοχοεῖον. Δείναρχος·] Πάλιν παρ' Αἰσχίνῃ ἀποφοιτήσας, φησὶ τοῦτο δηλονότι χρυσοχοεῖν ἐμάνθανεν, ἀλλ' ἐ τὸ προειμένων αὐτῶν πράττειν ἢ πάσχειν.] De hoc loco non ita pridem Cl. Valckenarius ad Mœrin. Sed vis verbi ἀποφοιτᾶν virum doctiſſimum fefellit. Ἀποφοιτᾶν eſt *abire. Scholam derelinquere.* Euſtath. ad Homer. Il. Σ. p. 1227. Ἀποφοιτᾶν φησὶ Λυσίαν, τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, ὅ ἐστι μανθάνοντα. Ita legendum, non Λυσία. Ἀποφοιτᾶν φησί τινα, eſt, *alio relicto ad*

Digitized by Google

alium transfire. Quod fecit Æschinis discipulus. Séd hoc viris eruditis parum perspecta sunt. Quare recte Dinarchus. Παρ' Αἰσχίνου ἀποφοιτήσας. *Priore magistro derelicto, ad Æschinem se contulit.* Quod omnino verum, et Græcissimum est. Deinde scribe, ἐπὶ τὸν προκείμενον ΑΥΤΩι. Nimirum ad Æschinem se contulit ad literas discendas, sed frustra et consilio irrito. Quod non raro evenire solet.

Ψ.

ΨΑΘΥΡΟ'Ν. *Ξηρόν. Καὶ τὰ ὀστᾶ μὲ ὠσεὶ καῦσις ἐψαθυρώθη.*] Hæc verba leguntur Psal. cii. 3.

Ψαισά —— ἢ ἐν Ἐπιγράμματι·

—— Σοὶ τάδε πέμπω
Ψαισία, ἢ λίτης δῶρα θυηπολίης.]

Hæc verba partem faciunt epigrammatis, quod legitur apud Reisk. Miscell. Lipsi. Vol. ix. p. 102. Cæterum verbum Ψαισὰ exponit Suidas, ἄλφιτα ἐκ τοῦ μύλης κατεψητισμένα Quæ posterior vox manifesto corrupta est. Noster supra v. Οὐλοθυτεῖν. ἄλφιτα ἐκ τοῦ μύλης καταψηνισμένα. Nec hoc recte. Henricus Stephanus legebat, καταψηλισμένα. Quod et probat Kusterus. Sed

Sed vera lectio ſine controverſia eſt: ὑπὸ μύλης ΚΑΤΕΨΗΜΕΝΑ. Suidas: Ψᾶν. ἐμαλίζειν. λεπλώειν. Hinc Ψῆσις et Περίψησις. Noſter modo ſupra: Ψαισὰ ἡ καλεῖται ἀπὸ τ τοῦ μύλης ΠΕΡΙΨΗΣΕΩΣ. Quæ vox rariſſima, et lexicographis notanda.

Ψεῦσον —— ᾠδὴ ὁ Σοφοκλῆς·

Μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ, τ ἀπιϑάνης ἐλπίδ.]

Anapæſtus in quarto loco. Quod Tragici averſantur. Sed nihil mutandum tamen. Sunt enim verba Ariſtophanis in Theſmoph. ver. 877. Decerpſit autem hanc notam Suidas ex Schol. ad Euripid. Hecub. ver. 225. Sed ita ut Tragicum pro Comico clanculum ſuppoſuerit. Quod Grammatico noſtro ſolenne eſt. Cæterum hunc verſiculum inter Sophoclis fragmenta auctoritate Suidæ nuperrime recenſuit vir doctiſſimus Benj. Heathius. Cujusmodi quid ſupra animadvertimus ad v. Λογισμός.

Ψεφηνός. ζκοτεινός. ϲὸκ ἀπιφανής. Ψέφ ϑ τὸ σκότ. Ἦν ἡ ᾠδὴ ὁ ἀνὴρ ψεφηνός.] Ita quoque habet Etymologus. Interpres autem legebat, Ἦν ἡ Ϲ ὁ ΑΗΡ ψεφηνὸς. Ita enim reddit: *Erat autem et* aer *obſcurus*. Sed fallitur vir bonus. Pindar. Nem. 3. p. 350.

Ὃς ἡ διδάκτ' ἔχει ΨΕΦΗΝΟΣ ΑΝΗΡ.

Ψιλήρ-

Ψηκλήρ. —— ὁ ψηκλὴρ δ' δεινὸς λέγει.] "Con-
"jectore aliquo et Melampode opus est, qui
"loci hujus sensum divinet. Adeo ne ulla
"quidem sani sensus vestigia in hisce appa-
"rent." *Kuster.* Suidas supra: Δεῖνος. ὁ ψηκλὴρ. ὁ παρ' ἡμῖν ψηκλίον λέγει. Perperam omnino. Confundit Grammaticus, ut solet, ψηκλήρ et ψυκλήρ. Rescribendum sine dubio: Δαῖνος. ὁ ΥΤΚΤΗΡ. ὁ παρ' ἡμῖν ΥΤΚΤΗΡΙΟΝ λέγει. Hesych. ψυκλήριον, ποτήριον ὁ ἡμεῖς ΥΤΚΤΗΡΑ φαμέν. Idem autem Δαῖνος sive Δῖνος et ψυκλήρ. Pollux vi. 99. Ὁ δὲ ΥΤΚΤΗΡ πολυθρύλητος, ὃν καὶ ΔΙΝΟΝ ἐκάλουν, ἐν ᾧ ἦν ὁ ἄκρατος. De utroque accuratissime disseruit Athenæus. Erat autem ψυκλὴρ sive δεῖνος vas vino temperando adcommodatum. Suidas infra: ψυκτῆρα. ποτήριον μέγα. ἀπὸ τοῦ θᾶττον ψύχεσθαι ἐν αὐτῷ τὸν κρᾶσιν. *Quod vinum in eo cito refrigeretur.* Dicebaatnr etiam ΥΤΓΕΥΣ. Hesych. Ψυκλήρ, ὃν ἡμεῖς ΥΤΓΕΑ. Athenæus lib. xi. p. 503. Διονύσιος δὲ ὁ Τρύφωνος ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων, ΤΟΝ ΥΤΓΕΑ, φησὶν, ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι ΔΙΝΟΝ.

Ψῆφος. κρίσις. ἀπόφασις. Διαλαλιά. λόγος. καὶ Ἀψήφισον. Ὁ κατέχων τὸ ἀψήφισον γνώμην, ἁπιτελεῖ πᾶσαν τὴν χαφήν.] "Sensus hujus frag-
"menti haud parum obscurus est, de quo nihil
"certi statui potest, nisi quis ipsum fontem,
"ex quo Suidas ista hausit, invenerit." *Kuster.* ad v. Ἀψήφισον. Est locus egregius, sed corruptus.

Digitized by Google

ruptus. Nam vox Διαλαλιὰ nihil ad Ψῆφον pertinet. Hesych. Ψῆφος, ἀποφασις Διὰ λαλιᾶς. Quod nihilo melius. Sed ad veram lectionem ducit. Scribendum sine dubio: Ψῆφος, ἀπόφασις ΔΙΧΑ λαλιᾶς. Quod de eo dicitur, qui sententiam suam non *viva voce*, sed ψήφῳ sive *calculo* aperit. Quod apud omnes homines usitatum. Huc referendus Plutarchus in Lycurgo. Ἔβαλε ΣΙΩΠΗ καθάπερ ΨΗΦΟΝ. Quod in primis notandum. Quæ sequuntur non intellexit Kusterus. Τὸ ἀψήφιστον est *lex naturæ*, quæ non hominum suffragiis nititur, sed constans et sempiterna est. Verbum legitur apud Secundum in sententiis, et Aristoph. in Vesp. Ἄγραπτα νόμιμα vocant Sophocles in Antigone. Quare vult auctor, quisquis fuerit, sacras scripturas esse non nisi republicationem legis naturæ; quam qui servat, omnem scripturam servat. Hæc mens scriptoris est. Sed de hoc viderint nostri Theologi. Cæterum, dum hæc scribo, succurrit locus Euagrii in Historia Ecclesiastica, quem viri eruditi parum perspectum habuerunt. est autem lib. i. cap. 18. Καὶ Μεμνόνιος μὲν εὐπρεπῶς τε καὶ ἐπιείρως τὸ καὶ παρ' ἡμῶν ΨΗΦΙΟΝ ὀνομαζόμενον, ἐξ ἐδάφους ἀνοικοδομεῖ, ἀτραίθριον αὐλὴν κατὰ τὸ μέσον ἐάσας: *Ac Memnonius quidem opus, quod a nobis* PSEPHIUM *dicitur, venuste et magnifice a solo instauravit, atrium relinquens in medio.* De voce ψηφίον frustra disputant viri doctissimi. Idem ψηφίον et ψηφεῖον. Ut a κύβος KYBEION. *locus ubi alea luditur.* Sic a ψῆφος ΨΗΦΕΙΟΝ. *locus ubi*

ubi suffragia dantur. Ψῆφον more Attico vocat Euripides in Iphigenia Taur. de quo Cl. Piersonus ad Mœrin.

Ψίμαρον. εὐδιαῖον.] Sic totidem verbis Hesychius. Sed ψίμαρον vox nulla est. Nec succurrunt nuperi editores. Tu vero, si sapis, ita scribas, et in suam sedem restituas: ΧΙΜΑΡΟΝ. εὐδιαῖον. Hesych. Εὐδιαῖον, τὸ γυναικεῖον μόριον· ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ὠοῖοις γινομένων τρημάτων ἀφ' ὧν τὰς ὄμβρους. οἱ δὲ τὸν πρωκτὸν ἢ τὸν ΧΕΙΜΑΡΡΟΝ εὐφημιζόμενοι. Idem: Εὐσίαιον. (leg. ΕΥΔΙΑΙΟΝ.) ἔστως εὐφημιζόμενοι λέγουσι τὸν καλούμενον ΧΙΜΑΡΟΝ, τὸ τῆς νεὼς τρῆμα. Idem χίμαρος et χείμαῤῥος, ut χίμετλον et χείμετλον. Utrumque ἀπὸ τοῦ χείμαῤῥος scilicet. Atque hinc notandus lusus Theocriti Idyl. l. 5.

Αἶκά δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἢς τε ΚΑΤΑΡ-
ΡΕΙ
ΑΧΜΙΑΡΟΣ. ———

Nam verbum καταῤῥεῖν de *lapsu aquarum* sive χειμάῤῥῳ dicitur. Sed Theocritus semper festivus est. Vox autem Εὐδιαῖος legitur apud Plutarch. Sympos. vii. p. 699. Οὐδὲν ἰδίᾳ πόρῳ δεῖται τὸ σῶμα τῆς ὑγρᾶς τροφῆς, ἀλλὰ εἰς ἕξιν ἢ κοινὸς ὥσπερ ΕΥΔΙΑΙΟΣ, ἀμφοτέροις. Quæ vox restituenda Basilio Patricio in Naumach. apud Fabric. Bibl. Græc. viii. p. 140. Καὶ θυρίς ἐστιν εἰς ἀκρον τοῦ ὕδατος, ἥτις εὐδίας καλεῖται. Repone, ἥτις ΕΥΔΙΑΙΟΣ καλεῖται. Pollux I. 92. Ἡ δ' ἀνοιγομένη θυρὶς εἰς ἀκρον τοῦ ὕδατος, ΕΥΔΙ-
ΑΙΟΣ

ΑΙΟΣ καλεῖται. Quæ ex eodem fonte petita ſunt.

Ψῶζα. νόσος τις. Εὔπολις Μαρικᾷ.

Ὃς θυμήνας τοῖς τεττιώταις λοιμὸν καὶ ψῶζαν ἐπεμψεν.

Idem ψῶλα et ψώρα. Eſt autem ψῶζα *morbus cutiſularis*. Angl. *the ſcurvy*. Verſus aut Eupolidis nonnihil corruptus eſt. Reſcribo,

——— ΛΙΜΟΝ Θ' ψῶζαν ἔπεμψεν.

ΛΙΜΟΨΩΡΟΝ vocat Polybius lib. iii. p. 330. cujus locum, quia inſignis eſt, hic adſcribam. Ὡς ἂν γὰρ ὑπαίθρου τῆς ῥιγοχειμασίας γενομένης ἐν τοῖς κατὰ Γαλατίαν τόποις ὑπό τε τῆς ψύχους καὶ τῆς ἀνηλιοψίας, ἔτι δὲ τῆς ἐν τοῖς μὴ ταῦτα ἀεὶ τὰ ἑλώδη πορείας καὶ ταλαιπορίας ἐπηγεγόνει σχεδὸν ἅπασι τοῖς ἵπποις, ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσιν ὁ λεγόμενος ΛΙΜΟΨΩΡΟΣ ἐστὶ τοιαύτη κακοξία. *Quoniam enim ſub dio in Gallia Ciſalpina hibernantes, frigore, illuvie, ac ſqualore conflictati fuerant; deinde per paludes ingrediendo multa perpeſſi mala erant; omnes fere tum equi, tum et viri intemperie illa et genere morbi laborabant, quem Græci* LIMOPSORON *appellant*. Huc facit Polybius in Excerptis Valeſii p. 1469. Ἐταλαιπώρησε δὲ καὶ ΤΟ ΠΕΖΙΚΟΝ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ τῷ Περσίᾳ κατὰ τὴν ἐπάνοδον ὑπό τε ΤΟΥ ΛΙΜΟΥ ΚΑΙ ΔΥΣΕΝΤΕΡΙΑΣ, ὥστε πολλὰς πόδας ἐν θεσπιεῦσι δοκεῖν ἀπηντηκέναι μῆνιν αὐτῷ διὰ ταύτας τὰς αἰτίας. Nimirum uterque morbus, tum ψῶζα, tum δυσεντερία, ex pravo victu, ſive

sive καυσχυμία, nasci solet. de quo eleganter Herodotus in Urania cap. 115. Sed de hoc viderint medicorum filii. Notandum autem illud, ἐκ θεόπλε. Est autem θεόπλης *qui Deum videt*. Quo sensu Moses θεόπλης dictus. Est et *divinus inspectus*. sive *qui, ut Deus, res humanas videt et gubernat*. Nam hujusmodi composita, nescio quomodo, nunc hoc, nunc illo modo, accipienda sunt. Quod viros doctissimos fefellit. Διὸς ὀφθαλμὸν vocat nescio quis apud Stobæum Grotii p. 119.

——— Οὐχ εὔδει ΔΙΟΣ
ΟΦΘΑΛΜΟΣ· ἐγγὺς δ' ἐστι καὶ πέρ ΩΝ ΑΝΩ.

Ita legendus iste locus, quem pessime contaminavit doctissimus Grotius.

Ψαμίζεται. ——— Ψαμιεῖς ἡμᾶς ἄρτον δακρύων.] Hæc sunt verba Psalmographi lxxx. 5.

Ψύχεται. ἀντὶ τοῦ ψυχραίνεται. μαραίνεται. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ φλοὸς ἐν τελεταῖς, ὅτε θύμαλα πάντα λαφύξει,
Φορβῆς ἡ μανίη ψύχεται αὐτομάτως.]

"Brodæus ad Anthol. lib. vii. p. 592. legen"dum censet, φορβῆς ὀρφανίη. i. e. ob defectum "vel inopiam pabuli: in quo assentientem "habet Scholiastam anonymum, qui ad dic"tum locum epigrammatis hæc notat: Ἴσως "ἀντὶ τοῦ ἡ μανίη, ὀρφανίη γενηθέν. Sed nego

" vocem

" vocem ὀρφανίᾳ hoc ſenſu accipi poſſe. Qua-
" re arridet emendatio acutiſſimi et vere eru-
" diti Richardi Bentleii, qui de hoc loco a
" me conſultus, unius literæ mutatione reſcri-
" bendum cenſebat, φορβῆς ἠχανίη. i. e. *pabuli*
" *inopia*. Ἠχανίη enim eſt ab ἠχάνω, quod
" Suidas in ſerie ſua interpretatur πτωχεύω.
" i. e. *pauper* vel *inops ſum*. Cum igitur
" ἠχανίη eſſet vox raro occurrens; librarii
" eam pro ſolita ſua ἀβιεργίᾳ corruperunt:
" quod fatum et multæ aliæ ejus generis vo-
" ces in veterum ſcriptis expertæ ſunt."
Kuſter. Diſtichon hoc eſt pars epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vii. p. 592. Quod et recte vidit Kuſterus. Vocem autem μανίη, quæ proculdubio corrupta eſt, defendit, ſed defendit fruſtra illuſtriſſimus Huetius. Bentleii autem emendatio hoc infortunio laborat, quod ne Græca quidem ſit. Græci enim ἀχανία dicunt, non ἠχανία. Æſchylus Choëph. ver. 299.

Καὶ προσαπίζει χειμάτων ΑΧΗΝΙΑ.

Reſcribo, idque certiſſima, opinor, emendatione:

Φορβῆς ΗΠΑΝΙΗ, ψύχεται, αὐτομάτως.

Eſt autem φορβῆς ἠπανία, *pabuli inopia*. Heſychius: ΗΠΑΝΙΑ, ἀπορία. Etymol. Magn. ΗΠΑΝΙΑ, ἀπορία, πενία. Sophocles in Philoct. ver. 161. φορβῆς χρείαν vocat.

Δῆλον ἐμοί γ' ὡς ΦΟΡΒΗΣ ΧΡΕΙΑΙ
Στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας πυ.

Atque hic obiter emendandus insignis locus Sophoclis Philoct. ver. 42.

Ἀλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς νόσον ἐξελήλυθεν.

Ubi quid sit φορβῆς νόσος, equidem non intelligo. Audacter repono:

Ἀλλ' ἢ 'πὶ ΦΟΡΒΗΣ ΜΑΣΤΥΝ ἐξελήλυθεν.

Ἐπὶ φορβῆς μαστὺν, *ad quærendum cibum.* Nam cui domi non sit, unde alatur, is alibi quærat necesse est. Quod fecit Philoctetes. Schol. ad Apollon. Rhod. Argon. I. 1353. Μαστεύοντες. ζητοῦντες. ἐξ οὗ καὶ ΜΑΣΤΥΣ, ἡ ζήτησις. Καλλίμαχος.

ΜΑΣΤΥΟΣ ἄλλοτ' ἔκαμνον ἀλητύι. ——

Hinc Ἐπίμαστος et Ἐπιμαστεύειν. Homer. Odyss. T. 377.

——— Ἔχεις ΕΠΙΜΑΣΤΟΝ ἀλήτῃ,
Οἶνόν τε σῖτόν τε κεχρημένον. ———

Ubi recte Schol. ΕΠΙΜΑΣΤΕΤΟΝΤΑ καὶ ἐπιζητοῦντα τῷ τροφῷ. nihil verius hac emendatione. Atque hinc restituendus Theophrastus apud Porphyr. de Abstin. lib. ii. p. 53. Πλάνης καὶ ΜΑΣΤΗΡ ὁ ἄνθρωπος γινόμενος τῆς ἀναγκαίας ζωῆς. Qui *huc et illuc divagatur ad conquirendum cibum.* Ita scribendus iste locus. Confer etiam Suidam v. Πλάνης. Cæterum locum Sophoclis, qui non simplici malo adfectus est, hic integrum atque emendatum adscribam: Nam viri docti,

docti, qui hoc ſaxum volverunt, tanquam Siſyphi volverunt.

Ἀνὴρ κατοικεῖ τῇδε τὰς τόπας σαφῶς,
Κᾄς' οὐχ ἱκάς ὡς· ὡῶς γὸ ἂν νοσῶν ἀνὴρ
Κῶλον παλαιᾶ κηρὶ προσβαίη μακράν;
Ἀλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς ΜΑΣΤΥΝ ἐξελήλυθεν,
Ἢ φύλλον εἴ τι νώδιων κάτοιδε ὡς.
ΤΟΝΔ' ἦν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπὴν
Μὴ ϗ λάθῃ με προσπεσών· ὡς μᾶλλον ἂν
Ἕλοιτό μ' ἢ τὰς πάντας Ἀργείας λαβεῖν.

Ita ſcribendus eſt iſte locus, quo nullus terſior aut elegantior. Μὴ ϗ λάθῃ με προσπεσών. *leſt he come upon me unawares.* Quod Ulyſſeum eſt.

Ψυχομαχῦντες. —— Ἦν ϗ τὸ ὕστερον ἐπιβολῆς τὸ πλεῖον ψυχομαχία.] Hæc ſunt verba Polybii lib. i. p. 84. ubi recte legitur, τὸ πλεῖστον. Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt.

Digitized by Google

Digitized by Google

INDEX

RERUM et VERBORUM MEMORABILIUM,

NEC NON SCRIPTORUM,

Qui in hoc OPUSCULO emendantur.

ACHILLES Tatius in Amor. explic. 181
Addæus in Epigram. emend. 197
Ælianus em. 69. 123. 200. 269
——— expl. 90. 319
Æschines em. 295
Æschylus ἐν Δαναΐσιν em. 244
——— ἐν Κήρυξι em. 132
Æschylus ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν. 2
Agathias em. 175. 212
Αἰδοφοῖται 287
Alciphro em. 291. 262
Alexis Comicus em. 111. 127. 234. 287
Ammonius em. 104
Anthologia Latina em. 162
Antipater in Epigram. em. 31. 78. 94. 127
Antiphanes Comicus em. 187
Antiphanes in Epigram. em. 229
Apollonides in Epig. em. 146
Ἀποχώρησις. 314
Archias in Epigram. em. 77
Aristodicus in Epig. em. 220
Araros Comicus em. 111
Aristophanes em. 315
—— Acharn. em. 140
——— expl. 285
—— Av. em. 14. 52. 137
——— in Cocalo em. 71. 72
——— Δαιταλεῦσι em. 227. 307
——— Dædalo em. 260
——— Eccles. em. 56. 228. 311
——— Eccles. exp. 134
——— Equit. em. 136. 155. 250. 258. 278
——— Γῆρᾳ em. 65
——— Geryt. em. 287
——— Lysistrata em 5. 42
——— Nub. em. 175. 305
——— Plut. expl. 272
——— Pac. em. 219
——— ——— expl. 285
——— Thesmoph. em. 50. 83. 120
——— ——— expl. 292
——— Thesm. secund. em. 38
——— Vesp. em. 142
Aristophani fragmentum adjudicatum 8
Aristoteles in Rhetor. em. 184
Asclepiades in Epig. em. 266
Asclepiodotus in Epig. em. 146
Athenæus em. 72. 119. 184

Digitized by Google

Ἀτύλως. vox notanda. 232
Auctor Moreti em. 82
Aulus Gellius em. 110
Ἀφύξιμος οἶνος. 228
Ἄψηφιστον. 330

Babrius em. 6. 46. 56. 100. 132. 154. 207
Βαθύπιλαι 31
Βάμβα 281
ΒΑΜΒΑΚΙΔΗΣ 281
Barnesius notatus 320
Basilius Patricius em. 332
Bassus in Epigram. em. 185
Bato Comicus em. 168
Βένδις Diana dicta 224
Bentleius (Richardus) not. 27. 70. 78. 305. 307. 335
Βλοσυρὸς λόφος 208
Boisius (Joannes) not. 238
Brodæus notat. 94

Callias Comicus em. 121
Callimachus 10. 55. 57. 97. 155. 159. 208. 209. 210. 211. 232. 239. 276
Καλὸς Μελιταῖος. 102
Candidus histor. em. 180
Κατειλήφειν τὸ παρθένον 90
Κατάσαι 298
Καταδίκη 297
Καταφρυάτεσθαι 180
Casaubonus (Isaacus) not. 11
Clemens Alexandrinus vind. 38
Κύδα 50
Κιστοφόροι 164
Cratinus Com. em. 101. 189. 216
Crinagoras in Epig. explic. 7
Κοιτὶς γρυσοδόκη 281
Κυδαίνειν, verbum *in re funebri* usurpatum. Confer Apoll. Rhod. I. 587. et Lycoph. 929. Quare vide an Suidas commoda interpretatione

sublevari possit. quod puto 109
Cylabras nomen viri 276
Κυσοτράπιζος 9
Χαρίσιοι, *placentæ*, ex quibus constabant 307
Χρυσοθήκη 326
Χρυσὶς παυσίλυπος 325
Curtius emend. 327

Damascius em. 15. 85. 92. 145. 195
Δὶ versum inchoare nequit. 137
Demetrius Phalereus em. 148
Demosthenes em. 105. 164. 278. 295. 299
——— vindic. 300
Democritus Chius 316
Δίω, *precor*. verbum antiquum. 306
Diana Laphria 264
Diodorus Siculus em. 166. 257
Dioni Cassio fragm. adjudicat. 36
Diogenianus em. 54
Diogenes Laertius em. 96. 122. 271
——— explic. 270. 293
Dionysius Halicarn. em. 18. 20
Dionysius Longinus em. 58
Diphilus Comicus em. 251
ΔΥΣΑΑΚΙΣ. vox rariſſima. 252
Δυσαύλης Τμώλιος 243
Δωμάτιον ἀδιάπνευστον 322

Ecphantus apud Porphyr. em. 15
Ἐλινύς. vox notanda. in Præf.
Ἐλινύας ἄγειν. *otiari. otia peragere.* in Præf.
Ennius emend. 157
Ἐν ἀκραύλοις καθῆσθαι. 178
Ἐξέχεσθαι. (vid. Syn. de Prov p. 107.) 205
Ἐκ διάρσεως μάχεσθαι 64

Digitized by Google

Ἐπ' ὀψίας ἢ ἀκμῆς. *in the dusk of the evening.* 118
Epicharmi insignis locus em. 259
Erinna in Epig. em. 242
Ernestus notat. 260
Esaias vindicat. 191
Etymologus Magn. em. 282
Euagrius explic. 331
Evanthus em. 107
Εὐδόσ-ρυχ. 185
Εὐαγεῖς ὕμνοι 304
Εὔλαγὸς vox ne Græca quidem 75
Εὔμαρις 31
Eunapius em. 40. 144
Euphorio em. 63
Eupolis em. 49. 333
Euripides in Alcmæon. em. 29. et in Præf.
——— Elect. em. 320
——— Cyclop. em. 222
——— Helena em. 3
——— Ion. em. 248
——— Hercul. furen. em. 26
——— Melanippa em. 21
——— Rhesο expl. 25. 308
——— Sisypho 310
——— Supplic. em. 21. 125. 212. 213. 214. 215. 250
ΕΥΡΥΚΛΥΔΩΝ. *a hurricane.* 237
Εὐρυλόσ. 151
Ἡ ἔσω γραφὴ 256
Ἡγεῖν sive Ἡγίειν verbum antiquum 305

Furius Bibaculus em. 174

Grotius (Hugo) notat. 333
Gatakerus (Thomas) notat. 1
Γρύτη. 281
Γριλοπώλης. *a haberdasher of small wares.* 281

Harmodius Lepreates apud Athenæum em. 392
Harpocratio em. 53.
Heath (Benj.) laud. 329
Heraclides em. 210
Heniochus Comicus expl. 19
Herodotus em. 13. 87. 161. 175. 193. 326.
——— vindicat. 17. 270
Heropythus apud Athenæum emend. 277
Hesychius em. 29. 35. 38. 50. 95. 107. 108. 131. 132. 137. 192. 203. 214. 279. 283. 284. 307. 330
Homerus em. 75
——— vind. 211
Hutchinsonus (Thomas) not. 60

Jamblichus in Babylonicis em. in Præf.
S. Joannes explic. 203
S. Jacobus explic. 4
Jonsius (Joannes) laud. 316
Josephus em. 112

Λάϊδα 134
Λαγῳδὸς 162
Λειχάζει. (quod verbum restituendum Nicarcho in Epig. Miscell. Lipsi. Vol. ix. p. 111.) 134
Leonides in Epig. em. 130. 131. 186. 263.
Λεσβιάζειν 134
Lexicon MS. Coisslin. em. 110
Libanius em. 133. 212. 281.
Λιμόψωρ. 333
Λόγοι ἢ βασιλείας 167
Longus em. 152
S. Lucas expl. 81
——— Act. Apost. vind. 70
——— Act. Apost. em. 152. 153. 225. 237
Lucianus em. 61. 326
Lysias em. 103. 298

Digitized by Google

Lycophro em. 228
Λυσιτραλῶ ὁ σωσιπόλης. 139

Macedonius in Epig. exp. 24
Mann (Nicolaus) not. 191
Marmor Sigeense expl. 306
Μαστυρίαν ἐμβαλέσθαι 88
Martialis Capella em. 245
Μέτρῳ ἀστραγαλοῦ 160
S. Matthæus em. 55
Maximus Tyrius em. 252, 253
Meleager in Epigr. em. 151
ΜΕΛΛΟΣΤΡΑΤΕΙΝ 162
Menander histor. em. 61. 322
——— Supplet. 296
Menander Comicus em. 5. 19. 28. 117. 321
——— vind. 228
Minerva ΠΙΤΑΝΑΤΙΣ 131
Myrinus in Epigram. em. 280

Nauficrates Comicus em. 223
Νιάζειν 161
Nicander em. 303
——— explic. 228
Nicol. Damascenus em. 166
Νόμῳ χάριν 302
Noffis em. 108

Olearius not. 6
Ονειρόδη. 50
Ορθίας 51
Origenes em. 224
Orpheus em. 73. 74. 75. 174. 243. 226
Orphei Argonautica Cleoni Cyprio adjudicanda 75

Παιαώρι. 5
Palmerius not. 11
Παριμιμένως. vide Zenobium Prov. Cent. II. 60. ex quo depromptit Suidas. 13
Παροιμίαν (vide Plutarch. de Placit. Philos. II. 24.) 12
S. Paulus ad Timoth. em. 97
——— ad Corinth. em. 48
Paulus Silentiarius em. 335
Pausanias em. 22. 146
Pearsonus (Joannes) not. 106
Περιβάδην. *astride.* 181
Περιβαίνειν ἵππον 179
Περιπίτλειν 37
Περισκυθίζειν 39
Περιχαίνειν 45
Περίψησις 328
Persæ in Epigram. em. 114
Pierſonus (Joannes) not. 24. 50. 73
Pherecrates Comicus em. 53. 272. 309
Philemo Comicus em. 156, 222
Philetærus Comicus em. 43
Philiscus poeta em. 289
Philodemus in Epig. em. 116. 150. 179
Philostratus em. 41. 59. 105. 126. 206
Phœnix Colophonius em. 25
Photius in Lex. MS. em. 162. 187
Phylarchus apud Athenæum emend. 48
Phrynichus Comicus em. 250
Pisides em. 175. 194
Pindar. expl. 51
Πίλημα 57
Πιτυοκάμπης 60
Plato em. 45. 188. 319
——— in Epigram. em. 267
Pluto Comicus em. 192. 257
Plautus em. 301
Plauti Carchedonius 321
Plutarchus expl. 313
Pocockius (Richardus, non ita pridem Episcopus Meathensis) laud. 146
Pollux Arado oriundus 68
Polybius em. 29. 64. 104. 163
Polybio frag. restituta. 254. 290

Digitized by Google

Πολύχεσον νόσημα 311
Porphyrius em. 117. 336
Procopius em. 91. 171
Propertii insignis locus em. 220
Προλοφορήματα 291
Προσεχὴς αἰγιαλὸς 85
Προσῳδάδες 88
Πτεροφοίτων 91
Pultiphagonides 321
PSEPHIUM 331
Phanias in Epig. em. 170. 275
PYÆAX 279
Φαικὰς. vox rariſſima 279
Φαικάσιον 279
Φάρσος φιλόδυπον 275
ΦΑΥΑΞ 165
Φλυακογράφος 108
Φορμηδὸν 294
Φορμορράφειν. to hamper. 295
Φοινικίζειν 134

Ῥαχίδης 103
Reiſkius (Joan.) not. 114. 127
Reineſius (Thomas) not. 39
Rhianus 105
Rhinto, ſive Rhintho, Tarent. 106
Rhintonica verba 108
Ruhnkenius laud. 75

Salmaſius not. 289
Samus Iambographus 125
Σάραμβος 119
Seldenus (Joannes) not. 118
Schurtzfleiſchius not. 117
Scmus Delius em. 124
Simonides em. 11
Σιφνιάζειν 133
Σκιταλικὸς θεὸς 137
ΣΚΙΤΑΛΙΖΕΙΝ, verbum rariſſimum 137
Σκυλακίζειν 134
Schol. ad Ariſtophanis Acharnenſes em. 232
——— vind. 139
——— ad Ariſtoph. Aves em. 135
——— ad Ariſtoph. Nub. em. 167. 230
——— ad Ariſtoph. Plut. exp. 37
Schol. ad Pindar. em. 244. 263. et in Præf.
Schol ad Eurip. Phœniſ. em. 211
Solon in Iambis em. 126
Sophocles in Aj. em. 2. 22. 94
——— vind. 24. 66
——— Antig. em. 163
——— Ἀχαιῶν συνδίπτων vind. 17
——— Œdip. Col. em. 16. 316
——— Philoct. em. 219. 336. et in Præf.
——— expl. 131
——— Trachin. em. 20
Sophro em. 298
Σορὸς ἀνεξιδίας. (Sed vide an vox ἀνεξοδίας locum ſuum tenere poſſit. Confer Nicolaum Damaſcenum *de Chiis* apud Stobæum, p. 894. et in Excerptis Valeſii, p. 526.) 143
Σπαδονίζειν 150
Σπαδονισμα 150
Στιμφοπλᾶ 157
Stephanus Byzant. em. 132
——— exp. 106
Στιβήεις 118
Strabo em. 99
Strato in Epigram. em. 86
Στρεπτοφάνης. nomen viri. ἡ κλητικὴ, Στρεπτοφάνη. *Stratophana.* Quod Menandreum eſt. 19
Suetonius em. 318

Ταγηνοκισσοθήρας. *aparaſite.* 269
Ταράχηλος, vox nulla. 186
Taylorus (Joannes, magno literarum diſpendio, nuperrime extinctus) laud. 88
Telephus Grammaticus 199
Τίθρια, vox nulla 190

Digitized by Google

Τίμαπποδητὶ 196
Theocritus explic. 273
——— emend. 102
Theocriti luſus 332
Theophraſtus em. 102. 336
Theopompus Comicus em. 33
——— vind. 103
Theophylactus em. 323
Theoxenides Siphnius 316
Theodorus in Epig. em. 183
Θαλεύειν 313
Θεόπλης 333
ΘΥΛΗ et θυλὰς 93
Τίλμα 282
Τιμᾶδαι 205
Timæus in Lexico Platon. em. 88
Timagenes Grammaticus 204
——— obiit in Albano. 204
Τόσιβις. nomen dei alicujus. 216
Τριβάζειν 163
Τριγέρων 219
TRICOSUS 162
Τροπίας οἶν 227
Τρυγόνιον 114
Τύρβα 235
Τυφῆρος λύχνος 236
Varro Menippeus dictus 270
Virgilius em. 108. 858
Vocalis ante μν nonnunquam corripitur 122
Ulpianus ad Demoſth. em. 165
Ὑμέναι Λύδοι 241
Ὑποκρίνειν 266
Ὑπονέμεσθαι 259
Ὑποφόνια 265
Xenopho em. 26. 262
——— vind. 60
Ξυνὸς et Ξυνὸν idem 26
Zoſimus emend. 165
Φεφνὸς ἀὴρ 329
Φηρίον 331
Φίμαρον. vox nulla. 332
Φυκὶὴρ 329
Φυχρότερος Ἀράρως 111

FINIS.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

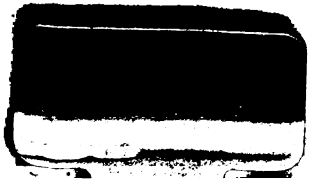

Digitized by Google